

STEPHEN KING

CUJO

1. Netvor ve skříní

*Ve věci utrpení byli přímo znalci
ti staří mistři; věděli přesně,
jak si s námi hraje - jak svírá jednoho,
a druhý zatím jí či okno otevírá,
či znuděn jen tak točí palci.*

W. H. Auden, Musée de Beaux Arts

*Náš starej pes už chcíp, smrt jeho
těžká byla,
když bez života spad, zem pod ním
zazvonila.
Lopatou stříbrnou jsem jámu pro něj
hrabal,
na zlatým řetězu ho do ní vkládal.
A při tom jsem mu zas a znova říkal
tiše hloupý slova:
„Jen neboj, lež, jen klidně spi, už
můžeš zavřít oči svý...“*

Lidová píseň

„Vše v pořádku“

Sharpův vločkový profesor

Poznámka

V knize se často objevují jména slavných amerických filmů, televizních seriálů, různých produktů a pod., které nic neříkají čtenáři mimo USA. Na místech, kde by tyto odkazy byly na škodu plynulosti, jsem je vynechal, na jiných jsem je ponechal v originále, protože překládat např. jméno filmu, který v československých kinech ještě nebyl promítán, je zbytečné: dříve nebo později se objeví přinejmenším v televizi a to zcela jistě pod jiným názvem, než bych mu vymyslel.

Tomáš Vodák

10.1.1992

Do malého městečka Castle Rock ve státu Maine přišel nedávno netvor. V roce 1970 zabil servírku jménem Alma Frechetteová. V roce 1971 zabil ženu jménem Pauline Toothakerová a studentku druhého ročníku střední školy Cheryl Moodyovou, v roce 1974 hezkou dívku jménem Carol Dunbagerová. Na podzim 1975 zabil učitelku Ettu Ribggoldovou a nakonec na počátku zimy stejného roku školačku jménem Mary Kate Hendarssenová.

Nebyl to vlkodlak, upír, mrchožrout nebo bezejmenný tvor ze začarovaného lesa či nekonečných sněžných pustin, byl to jen policajt, který se jmenoval Frank Dodd a který trpěl mentálními a sexuálními problémy. Dobrý muž John Smith vypátral jméno tohoto netvora skoro jakýmsi zázrakem, ale než se podařilo ho chytit – a možná to tak bylo lepší – , Frank Dodd spáchal sebevraždu.

Kromě prvotního šoku to mezi obyvatelstvem vyvolalo hlavně radost, protože netvor, který dusil toliké klidné sny, byl mrtvý. Noční múra celého města ležela pohřbena v hrobu Franka Dodda.

Dokonce i v naší osvětlené době, kdy si nejeden rodič uvědomuje, jaké psychické škody je možné dítěti způsobit, se v Castle Rocku určitě našli jedinci – třeba nějaká babička –, kteří strašili děti, že si pro ně přijde Frank Dodd, když si nedají pozor, když nebudou hodné. Zcela jistě se pak rozhostilo ticho, děti se zadívaly na svá temná okna a myslely na Franka Dodda v jeho lesklém přšiplášti, jak škrtil... škrtil... a škrtil.

Je tam venku, slyším šepot babičky, když vítr skučí v komíně i venku. A když nebudete hodné, možná to bude jeho tvář, kterou uvidíte v okně, až celý dům kromě vás usne. Možná to bude jeho usmívající se tvář, kterou uvidíte uprostřed noci vykukovat ze skříně. Možná bude v jedné ruce držet stopku, se kterou převáděl děti přes ulici, a v druhé břitvu, kterou se podřezal. Tak psst, děti... psst... psst.

Avšak pro většinu byl konec koncem. Samozřejmě se dostavily špatné sny, děti nemohly v noci spát a prázdná rezidence Dodda (jeho matka nedlouho potom umřela na infarkt) rychle nabyla pověsti strašidelného domu a lidé se jí vyhýbali. Ale to vše byly pomíjivé úkazy – možná neodvratitelné druhotné následky řetězce bezdůvodných vražd.

Čas ale ubíhal. Uběhlo pět let.

Netvor byl pryč, netvor byl mrtev. Frank Dodd plesnivěl ve své rakvi.

Až na to, že netvor neumírá. Vlkodlak, upír, mrchožrout či bezejmenný tvor z pustin. Netvor nikdy neumírá.

Vrátil se do Castle Rocku v létě roku 1980. V květnu téhož roku se čtyřletý Tad Trenton probudil nedlouho po půlnoci. Chtělo se mu na záchod. Vylezl z postele a v polospánku prošel klínem bílého světla, které proudilo pootevřenými dveřmi. Kalhoty si stáhl už cestou, pak nekonečně dlouho čural, spláchl a vrátil se do postele. Přetáhl přes sebe deku a v té chvíli spatřil tu Věc v šatníku.

Byla nízko u země. Obrovská ramena se hrbila nad nakloněnou hlavou, její oči byly žluté svítící díry. Vypadala jako tvor, který mohl být napůl člověk, napůl vlk. Tadovi se zježily vlasy a jeho dech se proměnil v tenký hvízdot v hrdle. Když se posadil, žluté oči ho sledovaly. Byly to oči blázna. Smály se, slibovaly strašnou smrt a hudbu nezaslechnutelných výkřiků. Tad slyšel netvorovo předoucí vrčení, cítil jeho hnilobný dech. Přikryl si oči rukama, nadechl se a vykřikl.

Tlumený výraz překvapení v jiném pokoji – jeho otec.

Vystrašený výkřik „Co to bylo?“ ze stejného pokoje – jeho matka. Už slyšel jejich běžící kroky. Když byli ve dveřích, koukl se skrze prsty a viděl to tam v šatníku, jak to s vyceněnými zuby slibuje, že sice mohou přijít, určitě ale také někdy odejdou a potom...

Světlo se rozsvítilo. Vik a Donna Trentonovi stanuli nad jeho postelí, když spatřili jeho křídově bílý obličej a rozšířené oči, vyměnili si starostlivé pohledy a matka řekla – ne, vyštěkla: „Říkala jsem ti, že tři párky je moc!“

Ale to už táta seděl na posteli vedle něj, ruku kolem jeho ramen a ptal se, co se stalo.

Tad se opět odvážil mrknout do svého šatníku.

Příšera byla pryč. Místo ní viděl dvě nerovné hromady zimních peřin, které Donna dosud neodnesla na půdu. Byly položeny na židli, kterou Tad používal jako stoličku, když chtěl dosáhnout na horní poličku.

Místo chlupaté trojúhelníkové hlavy, nakloněné na stranu v jakési dravčí tázavé póze, viděl svého medvídku, sedícího na vyšší ze dvou hromad. Místo hlubokých, zlých žlutých oharků viděl přátelské hnědé kuličky ze skla, kterými jeho Méd'a pozoroval svět.

„Co se děje, Tadíku?“ zeptal se ho znovu táta.

„Příšera!“ křičel Tad.

„Ve skříni!“ a začal brečet.

Jeho matka si k němu také sedla, drželi ho mezi sebou, utěšovali, jak nejlépe uměli. Vysvětlili mu, že příšery neexistují, že se mu pouze zdál zlý sen. Máma mu vysvětlovala, jak se stíny občas mohou podobat ošklivým věcem, které někdy ukazují v televizi nebo které jsou v comicsech, a táta mu řekl, že všechno je v pořádku, že se mu v jejich krásném domě nemůže nic stát. Tad kývl na souhlas, i když věděl, že tomu tak není.

Táta mu vysvětlil, jak se ve tmě ty dvě nestejně hromady peřin zdály nahrbenými rameny, jak medvídek působil dojmem nakloněné hlavy a jak odraz světla ze záchodu dodal očím Médi lesk očí živého tvora.

„Teď se koukej,“ řekl. „Sleduj mě, Tadíku.“

Tad koukal.

Jeho otec vzal dvě hromady peřin a odnesl je dozadu do šatníku. Tad slyšel, jak tiše zvoní věšáky, jak ve své věšákovské řeči mluví o tátovi. Bylo to legrační, a tak se trochu pousmál. Maminka si toho všimla a s ulehčením se na něj usmála.

Táta se vrátil z šatníku, vzal Médě a vložil ho Tadovi do náruče.

„A nakonec, ale naposledy,“ řekl táta s teatrální poklonou, která rozesmála Tada i mámu, „tato židle.“

Zavřel dveře do šatníku a postavil před ně židli. Když se vrátil k Tadově posteli, pořád se usmíval, ale jeho oči byly vážné.

„V pořádku, Tade?“

„Ano,“ odpověděl Tad a pak se přinutil to říci. „Ale ono to tady bylo, tati. Já to viděl. Doopravdy.“

„Tvá obrazotvornost něco viděla, Tade,“ řekl táta a svou velkou rukou ho pohladil po vlasech. „Opravdovou příšeru jsi ve své skříni ale neviděl. Příšery nejsou, Tade, jenom v pohádkách a v tvé fantazii.“

Pohlédl z otce na matku a zpět, na jejich velké, milované obličejce.

„Opravdu?“

„Opravdu,“ odpověděla máma. „A teď chci, aby ses šel vyčurat, přítelíčku.“

„Já už byl. To mě probudilo.“

„No,“ řekla, protože rodiče vám nikdy nevěří, „tak mně pro radost, co říkáš?“

Tad šel, ona ho pozorovala, a když vymáčkl čtyři kapky, usmála se. „Vidíš, že se ti chtělo.“

Tad rezignovaně přitakal. Vrátil se do postele. Byl zabalen do příkrývky a nechal se políbit.

Ale jak se jeho rodiče blížili ke dveřím, opět na něj dolehl strach jako studený kabát plný vlhké vlny, jako rubáš páchnoucí beznadějnou smrtí. Prosím, pomyslel si. Prosím, prosím, prosím.

Možná že táta zachytil jeho myšlenku, protože se otočil a s rukou na vypínači opakoval: „Žádné příšery, Tade.“

„Žádné, tati,“ odpověděl Tad, protože oči jeho otce vypadaly zamlženě a vzdáleně, jako kdyby se potřebovaly ujistit. „Žádné příšery.“ *Kromě té v mém šatníku.*

Světlo zhaslo.

„Dobrou noc, Tade.“ Hlas jeho matky se k němu nesl lehce, měkce, a on v duchu vykřikl: Dej si pozor, mami, jedí ženy! Ve všech filmech chytí ženy a unesou je a sní je! Prosím, prosím, prosím...

Už byli pryč.

A tak Tad Trenton, čtyřletý chlapec, ležel ve své posteli, uzlíček napjatých svalů a šlach. Ležel přikryt až po bradu a křečovitě objímal medvídko. Z jedné strany pokoje ho pozoroval Luke Skywalker, z druhé veverka na mixeru, která se vesele usmívala, („Když je život kyselý jak citrón, udělej z něj citronádu,“ říkala veselá veverka). Na třetí stěně byla celá pestrá partička ze „Sezamové ulice,“ Big Bird, Ernie, Oscar, Groven, Ochranné totemy, dobrá magie. Jenže ten vítr, ten vítr venku, jak skučí nad střechou a prohání se černými okapy. Dnes už ani oka nezamhouří.

Jeho napjaté tělo se však pomalu, po troškách uvolňovalo, jeho mysl začala bloudit...

A pak ho náhle probudil nový zvuk, bližší než skučení nočního větru venku.

Panty u dveří šatníku.

Krzzzzzzziiii...

Tenounký zvuk, tak vysoký, že ho mohli zaslechnout možná jen psi a malí chlapi za bezesných nocí. Šatník se pomalu, ale jistě otvíral dokořán. Mrtvá ústa tmy se zvětšovala centimetr za centimetrem, kousek po kousku. V té tmě byl netvor. Krčil se na stejném místě jako předtím, šklebil se, obrovská ramena nahrbená nad nakloněnou hlavou, a upíral na něj žluté žhnoucí oči, připitomělé a vychytralé. *Říkal jsme ti, že odejdou, Tade, šeptal. Vždycky nakonec odejdou. A pak se můžu vrátit. Rád se vracím. Rád se vracím k tobě, Tade. Myslím, že ode*

dneška se budu vracet každou noc a každou noc se trochu přiblížím ke tvé posteli... blíž a blíž, až jednou, než je stačíš zavolat, uslyšíš vrčení, vrčení těsně vedle postele. Tade, to budu já a pak se na tebe vrhnu, sežeru tě a budeš ve mně.

V hypnotické hrůze zíral Tad na tvora v šatníku. Bylo na něm něco skoro... známého, něco skoro důvěrného. A to bylo to nejhorší, to poznání. Protože...

Protože jsem blázen, Tade. Jsem tady, pořád jsem tu byl. Kdysi jsem se jmenoval Frank Dodd a zabíjel jsem ženy, možná jsem je i jedl. Zůstávám tady, sleduji, co se kde šustne. Já jsem ta příšera, Tade, já jsem ta stará známá příšera. A brzy tě dostanu. Necítíš, jak se blížím... blížím.

Možná ta věc v šatníku k němu promlouvala svým vlastním sípavým dechem, možná byl jejím hlasem jen vítr venku. Tak či onak, bylo to jedno. Hypnotizován hrůzou, blízek omdlení (ale přitom jeho smysly všechno ostře vnímaly) naslouchal Tad slovům netvora a pozoroval jeho zastíněnou tvář, její grimasu, ve které na něj cenila zuby, tvář, kterou skoro poznával. Dnes už neusne, možná už nikdy neusne.

Avšak o něco později, mezi úderem dvanácté a jedné, možná pro své mládí znovu začal ztrácet bdělost. Dřímota, ve které ho honily skrčené chlupaté příšery s bílými zuby, posléze přešla do bezesného polospánku. Vítr dlouze rozmlouval s okapy, srpek bílého jarního měsíce vyšel na oblohu, někde v dáli, v některém tichém nočním hájku nebo na některé borovicemi lemované lesní cestě se zuřivě rozštěkal pes a vzápětí utichl.

V šatníku Tada Trentona něco drželo hlídku.

„Ty jsi tu peřinu vrátil na místo?“ zeptala se příštího rána Donna svého manžela. Stála u sporáku a smažila slaninu. Tad byl ve vedlejší místnosti, koukal se na televizi a přitom jedl.

„Hmm?“ zeptal se Vik, zahlobán do sportovní přílohy. Přistěhoval se z New Yorku a prozatím se mu podařilo odolat horečce okolo týmu Red Sox. Pociťoval ale masochistické potěšení, že Mets zahájili sezónu mimořádně špatně.

„Ty peřiny. V Tadově šatníku. Byly tam zpátky i se židli a dveře byly zase dokořán.“

„Já? Ani mě nenapadlo. Smrdí to tam jako fabrika na naftalín.“

„To je divné. Pak je tam musel vrátit on.“

Vik odložil noviny a vzhledl k ženě. „O čem to vlastně mluvíš?“
„Pamatuješ si ten jeho včerejší sen?“
„Nato člověk těžko zapomene. Myslel jsem, že umírá, že má křeče nebo co.“

Přikývla. „Myslel si, že ty peřiny jsou...“ Pokrčila rameny.

„Příšera,“ řekl Vik s úsměvem.

„Asi. Ty jsi mu dal Méd'u a odsunul jsi peřiny dozadu. Když jsem ale ráno přišla ustlat jeho postel, byly zpátky na židli.“ Zasmála se.
„Nahlédla jsem dovnitř, a v první chvíli...“

„Teď už vím, odkud to bere,“ řekl Vik a opět zvedl noviny. Přátelsky na ni mrkl. „Tři párky, jo, houby.“

Později, když Vik odešel do práce, zeptala se Tada, proč ty peřiny a židli vracel na místo, když ho v noci tak děsily.

Tad k ní vzhledl a jeho normálně živá tvář vypadala bledě a ostražitě, přestárle. Před ním ležely otevřené omalovánky Hvězdných válek. Právě barvil Greeda na obrázku z mezihvězdné kantýny.

„Já je tam nedal,“ řekl.

„Ale Tade, když jsem to nebyla já, nebyl to táta a nebyl jsi to ani ty...“

„Příšera to udělala,“ řekl Tad. „Příšera z mé skříně.“

Opět se sklonil ke svému obrázku.

Stála nad ním a starostlivě ho pozorovala. Byla trochu vystrašená. Tad byl chytrý chlapec, možná měl trochu bujnou fantazii. To nebylo zrovna nejlepší. Bude si o tom večer muset promluvit s Vikem, musí to s ním důkladně probrat.

„Pamatuj si, co ti řekl tatínek. Žádné příšery nejsou.“

„Alespoň ve dne ne,“ odpověděl Tad a usmál se na ni tak široce, tak krásně, že zahnal veškeré mateřské obavy. Pocuchala mu vlasy a políbila ho na tvář.

Chtěla si o tom promluvit s Vikem, ale když byl Tad ve školce, zastavil se Steve Kemp a ona na to zapoměla. V noci pak Tad opět křičel, že je v šatníku příšera, ta příšera! Dveře šatníku byly pootevřené, na židli ležely peřiny. Tentokrát je Vik vzal do druhého patra a strčil je tam do skříně.

„Zamkl jsem to, Tadíku,“ řekl Vik a políbil svého syna: „Všechno je úplně v pořádku. Pokus se usnout, a ať se ti zdají pěkné sny.“

Ale Tad ještě dlouho neusnul, a než se tak stalo, s potměšilým cvaknutím vyklouzly dveře šatníku ze západky, mrtvá ústa se otevřela a

odhalila mrtvou tmou – mrtvou tmou, ve které něco chlupatého s ostrými zuby a drápy čekalo, něco, co páchlo zkyslou krví a temným koncem. Ahoj, Tade, šeptalo to svým hnilobným hlasem a měsíc nahlížel oknem pokoje jako bělostné oko umrlce.

2. Díra v zemi

Nejstarším žijícím obyvatelem Castle Rocku byla toho pozdního jara Evelyn Chalmersová, starším obyvatelům známá jako Tetička Evi. George Meara, který jí doručoval poštu (z valné části sestávající z nabídek od „Reader's Digest“ a brožurek „Křížáckého tažení věčného Ježíše Krista“) a musel poslouchat její nekonečné monology, o ní mluvil jako o „té uřvané staré čubce“. „Jediný, k čemu je stará uřvaná čubka dobrá, je předvídaní počasí,“ přiznal občas George, když seděl se svými kumpány „U líznutého tygra“ a měl už trochu v hlavě. Pro bar velmi neinteligentní název, ale jelikož to byl jediný bar, kterým se Castle Rock mohl chlubit, vypadalo to, že si na něj budou muset zvyknout.

Georgeův názor sdílela většina obyvatelstva. Jako nejstarší obyvatelka Castle Rocku měla Tetička Evi poslední dva roky v držení hůl „Bosten Post“. Vlastnila ji od té doby, kdy Arnold Heebert (kterému bylo sto jedna let a byl tak senilní, že rozmluva s ním uspokojovala asi tak jako rozmluva s prázdnou plechovkou od kočičího žrádla), překloupytal přes okraj zadní verandy místního útulku pro staré a zlomil si vaz přesně dvacet pět minut poté, co se naposled počural.

Tetička Evi nebyla zdaleka tak senilní jako Arnie Heebert, nebyla ani tak hloupá, aby zabloudila v domě jako on, ani tak stará, ale v jejích třiadevadesáti letech jí bylo i tak dost. Na hádání byla výtečná, a když jí George Meara přivezl poštu, ráda na něj křičela.

Obecné mínění ve městě (tedy mezi staršími lidmi, kteří se o tyto věci zajímali) bylo, že Tetička Evi se nikdy nemýlí ve třech věcech: v týdně, na který připadne první senoseč, jak dobré (nebo špatné) budou borůvky a jaké bude počasí.

Jednoho dne počátkem června se doštrachala ke schránce na konci příjezdové cesty, těžce se opírajíc o hůl „Boston Post“. George Meara si pomyslel, že jednou přejde na Vina Marchanta, až „ta stará uřvaná čubka“ zaklepe bačkorama a bude od ní pokoj. Kouřila a víc než hlasitě zdravila George. Její hluchota ji nejspíš přesvědčila, že všichni ostatní ze solidárnosti ohluchli také, proto zařvala, že zažijí nejparnější léto za posledních třicet let. „Horko brzo ráno a horko pozdě večer,“ vykřikovala Evi do líného dopoledního ticha a horka ze svých

kožených plic.

„Ano?“ zeptal se George.

„Co?“

„Říkám: Ano?“ křičel George.

To byl další rys, kterým se Tetička Evi vyznačovala: zmátla člověka tak, že začal rvát spolu s ní, člověku z toho mohly popraskat žíly.

„Pusu bych dala vepřovi, jestli né!“ zařvala Tetička Evi. Popel z její cigarety spadl Georgeovi na rameno uniformy, právě dnes přinesené z čistírny. Rezignovaně popel smetl. Tetička Evi se naklonila do okna jeho auta, aby mu mohla lépe rvát do ucha, takže ho ovanul její dech, páchnoucí jako zkyslé okurky.

„Všecky myši utekly ze sklepa! Tommy Neadeau viděl u jezírka Moonsuntic jeleny, jak si otírají lýčí dřív než první červenku! Pod sněhem byla tráva, když tálo! Zelená tráva, Mearo!“

„Jo, Evi?“ odpověděl George, protože to vypadalo, že odpověď je na místě. Začínala ho bolet hlava.

„Co?“

„Říkám: Jo, Evi?“ zařval George, až mu sliny lítaly od úst.

„No ba,“ zakřičela Evi spokojeně svou odpověď. „Včera jsem viděla pozdě v noci blesky! Špatný znamení, Mearo! Horko tak brzo, to je špatný znamení! Ne všichni letošní léto přežijou! Bude to zlý!“

„Musím jet, Tetičko Evi!“ křičel George. „Mimořádná zásilka pro Streingera Beaulieuho!

Tetička Evi zaklonila hlavu a chtěla se vstříc jarnímu nebi.

Smála se až skoro k zadušení a další cigaretový popel se jí skutálel po přední straně zástěry. Vyplivla poslední centimetr cigarety, která pak ležela a doutnala u jedné z jejích stařeckých bot, černých jako sporák a úzkých jako korzet. Byly to boty pro stáří.

„Máš mimořádnou pro Beaulieuho? Dyk ten by nepřečet ani jméno na svém vlastním náhrobku!“

„Musím jet, Tetičko Evi!“ řekl rychle George a zařadil rychlost.

„Beaulieu je blbec od narození, jestli jsem někdy kdy viděla!“ řvala Tetička Evi, ale to už její křik pohltil prach, který George zvířil při zdařilém útěku.

Stála tam chvíli u schránky a pozorovala ho, jak odjíždí. Žádnou soukromou poštu jí nepřivezl, poslední dobou to bylo spíše pravidlem než výjimkou. Většina lidí, které znala a kteří uměli psát, byla už

mrtva. Měla pocit, že je bude brzo následovat. Blížící se léto ji plnilo nepříjemným pocitem, pocitem strachu. Mohla mluvit o myších, které opouštějí sklepy moc brzy, o blescích na jarním nebi, ale nemohla mluvit o horku, které cítila, o svých snech, které byly horké, žíznivé a beze stínu, nemohla mluvit o ránu, kdy jí bezdůvodně vhrkly do očí slzy – slzy, které neléčily, slzy, které pálily jako bláznivý srpnový pot. Ve větru, který ještě nedorazil, větrila šilenství.

„Georgei Mearo, seš starej prďola,“ řekla Tetička Evi, dodávajíc slovu šťavnatý maineský přízvuk, který narůstal do něčeho ohromujícího a směšného zároveň: „Prďooooola.“

Těžce se opírajíc o svou hůl od „Boston Postu“, kterou dostala při ceremonii na radnici jen zásluhou úspěšného zestárnutí, se pomalu začala belhat zpět domů. Zastavila se na schodech a pozorovala jarní nebe, které bylo stále čisté a pastelově hebké. Ach, cítila, že se to blíží. Něco horkého. Něco strašného.

O rok dříve, když starý jaguár Vika Trentona začal vydávat znervózňující klapající zvuk někde uvnitř levého zadního kola, to byl George Meara, který mu doporučil, aby ho zavezl do servisu Joea Cambera na kraji Castle Rocku. „Na zdejší poměry pracuje divným způsobem,“ řekl tenkrát George Vikovi, který stál u své schránky. „Řekne ti, kolik to bude stát, pak to opraví a nakonec si nechá zaplatit tolik, kolik říkal na začátku. Divný způsob, jak dělat kšeft, ne?“ Pak odjel a zanechal Vika, aby si přebral, jestli to pošťák myslel vážně nebo jestli to měl být nějaký yankeeovský fór.

Camberovi ale zavolal a jednou v červnu (o mnoho chladnějším červnu, než měl být ten nastávající) k němu společně s Donnou a Tadem zajeli. Bylo to opravdu hodně daleko. Vik musel dvakrát zastavit a zeptat se na cestu a tenkrát začal těmto nejvzdálenějším končinám říkat Východní galoše.

Když vjel na Camberův dvůr, klapalo zadní kolo hlasitěji než kdy předtím. Tad, kterému tenkrát byly tři roky, seděl Donně na klíně a zezdola se na ni smál. Projížďka v tatínkově otevřeném autě ho vždycky přivedla do dobré nálady a Donně bylo také dobře. Ve dvoře stál osmi- až devítiletý chlapec, který mlátil do starého baseballového míčku ještě starší baseballovou pálkou.

Míč letěl vždycky vzduchem, trefil starou stodolu, o které Vik předpokládal, že je to dílna pana Cambera, a pak se větší díl cesty

kutálel zpět.

„Brej,“ řekl chlapec. „Jste pan Trenton?“

„Správně,“ odpověděl Vik.

„Skočím pro tátu,“ řekl chlapec a vešel do stodoly. Celá rodina Trentonů se vyložila z auta a Vik poodešel k zadnímu konci svého jaguára, kde si dřepel u rozbitého kola. Nebyl si příliš jistý svým rozhodnutím. Možná že se nakonec přece jen měl pokusit odvézt auto do Portlandu. Tato opravná nevypadala zrovna slibně, Camber neměl vyvěšený ani žádný štít.

Z myšlenek ho vyrušila Donna, která nervózně volala jeho jméno a pak: „Panebože, Viku...“

Rychle se postavil a spatřil, jak ze stodoly vychází obrovský pes. Na chvíli si nebyl jistý, jestli je to opravdu pes, nebo spíše nějaká divná a ošklivá odrůda poníka. Když ale stvoření vytápalo ven z temna stodoly, uviděl jeho smutné oči a poznal, že je to bernardýn.

Donna hned impulzivně zvedla Tada a ustoupila ke kapotě jaguára, ale Tad se pokoušel vymanit z jejích paží.

„Ci vidět pejska, mami... Ci vidět pejska!“

Donna pohlédla nervózně na Vika. Vik pokrčil rameny, také trochu nejistý. Potom se chlapec vrátil a cestou k Vikovi poplácal psa po hlavě. Pes zamával ocasem, který se nedal popsat jinak než velikánský, a Tad zdvojnásobil svou snahu dostat se na zem.

„Můžete ho klidně pustit, paní,“ řekl chlapec slušně. „Cujo má rád děti, nic mu neudělá.“ Pak se obrátil na Vika: „Táta tu hned bude. Právě si meje ruce.“

„Dobrá,“ řekl Vik. „To je, ksakru, velký pes, synku. Jsi si jist, že je bezpečný?“

„Je,“ souhlasil chlapec.

Vik si uvědomil, že se přesouvá blíže k své manželce, když se jeho neuvěřitelně maličký syn odbatolil směrem k psovi. Cujo stál s nakloněnou hlavou a obrovitou štětkou svého ohonu pomalu kýval ze strany na stranu.

„Viku,“ začala Donna.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Vik a zároveň si myslel, doufám.

Pes vypadal na to, že by spolkl celého Tada najednou. Tad se na chvíli zastavil a vzájemně se se psem pozorovali.

„Pejsku?“ řekl Tad.

„Cujo,“ přiblížil se kluk. „Jmenuje se Cujo.“

„Cujo,“ řekl Tad a pes k němu přišel a dobrácky mu začal olizovat obličej. Tad se chichotal a pokoušel se bránit. Obrátil se ke svým rodičům a smál se tak, jako kdyby ho jeden z nich lechtal.. Udělal krok a zapletly se mu nohy, upadl a pes se k němu začal přibližovat. Přišel k němu a naklonil se nad ním. Vik, který držel Donnu kolem pasu, nejen slyšel, ale i cítil, jak se nadechla. Pomalu se začal pohybovat směrem k psovi... a pak se zastavil. Cujovy zuby sevřely zadní stranu Tadova trička, pak zvedl chlapečka a postavil ho na nohy.

Tad se rozběhl ke svým rodičům. „Rád pejska! Mami! Tati! Mám rád pejska!“

Camberův syn celou scénu pobaveně pozoroval s rukama v kapsách.

„Máš pravdu, je to výbornej pes,“ řekl Vik. Pobavilo ho to, ale jeho srdce pořád ještě tlouklo zrychleně. Na krátkou chvíli si přece jenom myslel, že ten pes ukousne Tadovi hlavu jako lízátko. „To je bernardýn, Tade,“ řekl.

„Benna... dýýn!“ vykřikl Tad a běžel zpět ke Cujovi, který teď seděl jako menší hora před stodolou, ocasem bouchal o šterk a růžový jazyk mu visel z huby. „Cujo! Cuuujuuu!“ Donna vedle Vika opět ztuhla. „Viku, myslíš si, že...“

To už byl ale Tad opět s Cujem, napřed ho bláznivě objímal a pak si ho zblízka prohlížel. Když Cujo seděl a Tad si stoupl na špičky, viděli si skoro do očí.

„Myslím, že si rozumějí,“ řekl Vik.

Tad právě strčil jednu ze svých malých ruček Cujovi do tlamy a prohlížel si její vnitřek jako nejmenší zubař na světě. Vikovi tím připravil další nepříjemnou chvíli, ale to už zase běžel zpět k nim. „Pejsek má zuby,“ oznamoval tátovi.

„Ano,“ odpověděl Vik. „Hodně zubů.“

Otočil se na chlapce a chtěl se ho zeptat, kde že na to jméno přišel; ale to už se ze stodoly blížil Joe Camber a utíral se do hadru, aby si mohli potřást rukama.

Vika příjemně překvapilo, že Camber přesně ví, co dělá. Sjeli s autem k domu na úpatí kopce a zpět a Camber pozorně naslouchal klapání.

„Ložisko de do háje,“ řekl krátce. „Máte štěstí, že se vám to dávno nezaseklo.“

„Můžete to spravit?“ zeptal se Vik.

„No jasně. Klid'ánko hned, když vám nebude vadit, že se tady pár hodin zdržíte.“

„To by myslím šlo,“ řekl Vik. Pohlédl směrem, kde byli Tad a pes. Tad našel baseballový míček, se kterým si předtím hrál Camberův syn. Házel míček, jak nejdál mohl (což nebylo daleko), a bernardýn ho vždy poslušně přinesl zpět. Uslintanější míček by člověk těžko hledal. „Váš pes mi baví syna.“

„Cujo má rád děti,“ souhlasil Camber. „Mohl byste s tím zajet do stodoly, pane Trentone?“

Pan doktor nás teď přijme, pomyslel si Vik pobaveně a popojel s jaguárem do stodoly. Celá oprava nakonec trvala jen hodinu a půl a Camberova cena byla až překvapivě nízká.

Tad běhal celé to chladné, zatažené odpoledne za psem a znovu a znovu volal jeho jméno: „Cujo... Cujuuuu... pojd', Cujo...“ Těsně předtím, než odjeli, Camberův syn, který se jmenoval Brett, dokonce Tada vyzvedl Cujovi na záda a držel ho tam kolem pasu, zatímco Cujo s ním dvakrát prošel štěrkový dvůr odshora dolů. Když šel kolem Vika, zachytil pes jeho pohled... a Vik by byl přísahal, že se pes směje.

Pouhé tři dny po řvavé konverzaci George Meary s Tetičkou Evi vstal a Marcia, malá holčička stejného věku jako Tad, ze svého místa od snídaně, která byla servírovaná ve výklenku kuchyně jednoho čistého domečku v Iowa City, a prohlásila: „Mami, mně není dobře. Myslím, že budu blinkat.“

Její matka se otočila a nebyla nijak překvapena. Před dvěma dny poslali ze školy domů Marciina staršího bratra s rozvinutou střevní chřipkou. Brock už byl v pořádku, ale prožil si zlých čtyřiaadvacet hodin, kdy jeho tělo energicky využívalo obou konců k tomu, aby se zbavilo přebytečné zátěže.

„Jsi si jistá, zlatíčko?“ řekla Marciina matka.

„Ach, já...“ zasténala Marcia hlasitě a rozběhla se chodbou v přízemí, ruce zkřížené přes břicho. Její matka ji sledovala a viděla Marcii, jak proletěla dveřmi do koupelny. Pomyslela si: „A já, tak už to zase začíná, jestli to nechytну i já, bude to zázrak.“

Slyšela počátek dávných zvuků a strčila do koupelny hlavu plně zaměstnanou praktickými úvahami: hodně tekutin, odpočinek v posteli, nočník, nějaké knihy, až se Brock vrátí ze školy, mohl by jí nahoru vynést přenosnou televizi, a...

Pohlédla – a na místě zkorpněla.

Záchodová mísa, do které se vyzvracela její čtyřletá dcera, byla plná krve, krev byla na okrajích mísy a pocákala i kachlíky na zdi.

„Mně není dobře, mami – není mi dobře, mami...“

Dcerka se otočila; krev měla kolem pusy, tekla jí z brady, tekla na její modré námořnické šatičky. Krev, panebože, ježíšikriste, panenkomaria, tolik krve...!

„Mami...“

Marcia začala znovu zvracet. Nesmírná krvavá masa jí vytryskla z úst a dopadla všude jako zlověstný déšť. Pak ji matka sebrala a běžela s ní k telefonu v kuchyni a volala na pohotovost.

Cujo věděl, že na honění zajíců je starý.

Nebyl *starý*, ani když se počítalo psími léty, ale v pěti už zdaleka nebyl tím hravým štěňátkem, které se nechalo sebemenším zatřepáním motýlího křídla vyprovokovat k pracné honičce přes louky a skrz lesy za stodolou. Bylo mu pět let, a kdyby byl člověkem, právě by stál na počátku středního věku.

Bylo 16. června a krásné jitra ještě nestačilo vysušit rosu, která se třpytila v trávě. Horko, které Tetička Evi prorokovala, se opravdu dostavilo (bylo to nejparnější červnové ráno posledních dvaceti let) a odpoledne bude Cujo ležet s vyplazeným jazykem na prašném dvorku pod sálajícím sluncem (nebo ve stodole, pokud ho MUŽ pustí dovnitř. Občas, když pil, to dělal, a poslední dobou pil skoro neustále). To ale bude později.

Velký, hnědý a vypasený zajíc neměl ani potuchy o tom, že je Cujo na konci severního pole, půldruhého kilometru od domu, neboť vítr váł zající ze špatné strany.

Cujo se k němu pomalu přibližoval, spíše pro zábavu než kvůli masu. Zajíc se vesele pásł na čerstvém jeteli, ze kterého bude za měsíc jen hnědá zpečenina. Kdyby býval zpozoroval Cujů dřív, než se mu podařilo zkrátit vzdálenost na polovinu, nechal by ho Cujo běžet. Cujo však byl méně než patnáct metrů od své oběti, když zajíc zvedl hlavu a zastříhal ušima. Chvilí zůstal naprosto nehybný, zaječí socha s komicky vyvalenýma černýma očima, a pak vystřelil.

Cujo se za ním vrhl se zuřivým štekotem. Zajíc byl proti němu velmi malý, ale touha ho dohonit dodala Cujovým nohám výjimečnou sílu, a tak se k němu přiblížil na délku packy. Zajíc zakličkoval. Cujo

zatočil pomaleji, jeho drápy trhaly černou zeminu, trochu se ze začátku zpozdl, ale rychle ztrátu vyrovnal. Ptáci, vyplašení jeho štěkotem, vylétali z trávy. Pokud se pes může usmívat, hrál v té chvíli Cujovi ve tváři široký úsměv. Zajíc opět zakličkoval, pak se pustil přímo přes severní pole a Cujo se vrhl za ním, i když si už myslel, že tento závod nevyhraje.

Snažil se, seč mohl, a ve chvíli, kdy zajíc zmizel v malé díře ve svahu pozvolné stránky, měl ho opět téměř na dosah. Díra byla přerostlá dlouhými travinami a Cujo neváhal. Snížil své velké hnědé tělo do jakéhosi chlupatého projektilu a nechal se setrvačností vnést dovnitř... kde okamžitě uvázl jako špunt v hrdle láhve.

Joe Camber vlastnil farmu U sedmi dubů na konci městské silnice č. 3 už sedmnáctý rok, ale o této díře nevěděl. Kdyby zemi obdělával, určitě by ji objevil, ale ve své velké červené stodole nechoval žádný dobytek – byla to jeho garáž a dílna. Jeho syn Brett se často toulal po polích a lesích za stodolou, ale i když do díry mnohokrát málem šlápl, což by mu nejspíše přivedilo zlomeninu kotníku, nikdy si jí nevšiml. Za slunečných dnů ji mohl člověk považovat za stín, a když bylo zamračeno, zmizela beze stopy pod vysokou trávou.

John Mousam, bývalý majitel farmy, o díře věděl, ale když od něj Joe Camber v roce 1963 pozemek kupoval, nenapadlo ho se o ní zmínit. Možná by se o ní býval zmínil později, když se Joeovi a jeho ženě Charity narodil syn, jenže dávno předtím už zemřel na rakovinu.

Naštěstí Brett díru nikdy neobjevil. Pro kluka není na světě nic zajímavějšího než díra v zemi, a tato díra ústila do malé vápencové jeskyně. Na svém nejhlubším místě byla asi sedm metrů hluboká a pro malého mrštného chlapce by bylo možné vlézt dovnitř, sklouznout na dno a vzápětí zjistit, že zpět to nejde. V minulosti se to stalo různým malým zvířatům. Vápencový povrch jeskyně tvořil výbornou skluzavku, nahoru to už tak dobře nešlo. Dno bylo pokryto kostmi: jeden svišť, pár veverek pruhovaných, pár veverek hnědých a jedna kočka domácí. Byl to vlastně kocour a jmenoval se Pan Čistotný. Ztratil se před dvěma lety a Camberovi si mysleli, že ho přejelo auto nebo že se někde zatoulal. Byl ale tady, spolu s kostmi vypasené polní myši, kterou sem zahnal.

Cujův zajíc se dokutálel a doklouzal až na dno. Teď tam seděl, třásl se, stříhal ušima a čumák mu vibroval jako ladička, když Cujův vzteklý štěkot naplnil prostor. Ozvěna způsobila, že to znělo, jako by

nahoře byla celá psí smečka.

Malá jeskyně občas přilákala i netopýry. Nebylo jich nikdy mnoho, protože jeskyně byla opravdu velmi malá, ale její hrubý strop byl jako dělaný pro věšení se vzhůru nohama a zaspávání denního světla. Netopýři, tito malí hnědí hmyzožravci, byli letos doslova prolezlí výjimečně virulentním druhem vztekliny.

Cujo uvízl předkem v díře. Jeho zadní tlapy vztekle, ale bezvýsledně hrabaly. Kdyby změnil směr, mohl se lehce vytáhnout, ale v této chvíli chtěl ještě pořád dosáhnout svého zajíce. Cítil, že zajíc je v pasti, že ho má na dosah, jen si pro něj dojít. Neměl moc dobrý zrak, a navíc kolem jeho velikého těla si dovnitř našlo cestu jen málo světla, a tak nic netušil o propasti zející těsně před jeho předními tlapami. Cítil vlhko, cítil netopýří trus, starý i čerstvý..., ale hlavně cítil zajíce, teplého a chutného, cítil večeři na stole.

Jeho štěkot netopýry probudil. Byli vyděšení, něco vtrhlo do jejich domova. S pištěním vzlétli hromadně k východu, ale jejich sonar zaznamenal udivující a zneklidňující skutečnost: východ zmizel. Místo něho tam byl dravec.

Kroužili tmou a jejich membránovitá křídla zněla jako plácání malých kousků látky. Pod nimi se krčil zajíc a doufal.

Cujo cítil, jak se několik netopýrů otřelo o tu třetinu jeho těla, kterou se mu podařilo vtěsnat do díry, a začal se bát. Nelíbil se mu jejich pach, nelíbil se mu zvuk, který vydávali, nelíbilo se mu podivné teplo, které z nich vycházelo. Začal štěkat hlasitěji a chňapal po těch věcech, které mu kroužily a pištěly kolem hlavy. Jeho cvakající čelisti zachytily jedno z hnědočerných křídel. Zaprašťely kosti, křehčí než ručka nemluvněte. Netopýr po něm sekl a kousl ho. Kůže na čumáku se rozšklebila v dlouhé zahnuté ráně otazníkového tvaru. O chvíli později se umírající netopýr kutálel dolů po vápencovém svahu. Škoda ale už byla spáchána: kousnutí vzteklého zvířete je nejnebezpečnější v blízkosti hlavy, protože vzteklina je nemocí centrální nervové soustavy. Psi, citlivější než lidé, nemohou doufat ani v plnou ochranu očkování, a Cujo nedostal v životě jedinou injekci.

Toto všechno Cujo však nevěděl. Věděl ale, že to neviditelné, co kousl, chutnalo nečistě a příšerně, a rozhodl se, že za tohle mu zajíc nestojí. Mohutným trhnutím se uvolnil, a tímto pohybem způsobil menší lavinu hlíny. Otřepal se a další hlína spolu s vápencem vylétla z jeho kožichu. Z čumáku mu kapala krev. Sedl si, zvedl hlavu k nebi a

vydal ze sebe jediné temné zavytí.

Netopyři vylétli v malém hnědém mračnu, pár vteřin popleteně poletovali v oslepující červnové sluneční záři a pak se vrátili nazpět. Byly to neinteligentní bytosti. Během několika minut zapomněly na celou příhodu se štekajícím vetřelcem a usínaly vzhůru nohama, krysi tělička zabalena v křídlech stejně, jako když se staré ženy halí do šálů.

Cujo odklusal. Znovu se otřásl a bezmocně si packou třel čumák. Krev se už začala srážet, pomalu tvořila strup, ale bolelo to. Psí sebevědomí přesahuje psí inteligenci a Cujo byl sám sebou zhnusen. Nechtělo se mu domů. Kdyby šel domů, uviděl by jeden z jeho trojjedností – MUŽ, ŽENA nebo CHLAPEC – , že si něco udělal. Bylo možné, že by mu někdo z nich řekl FUJPES. A v té chvíli se jako FUJPES cítil.

A tak místo domů zamířil k potoku, který odděloval pozemek Camberů od pozemku Garyho Perviera, jejich nejbližšího souseda. Chvíli se brodil proti proudu, zhluboka se napil, pak se vyválel ve vodě, aby se zbavil té hnusné chuti, aby se zbavil hlíny a vlhce zeleného zápachu vápence, aby se zbavil pocitu, že je FUJPES.

Pomalu mu začalo být lépe. Vylezl z vody, otřepal se, a kapičky kolem něj vytvořily chvilkovou duhu křišťálové čistoty.

Pocit, že je FUJPES, pomalu slábl stejně jako bolest. Vydal se směrem k domu, aby se podíval; jestli najde CHLAPCE. Zvykl si na velký žlutý autobus, který pro CHLAPCE každé ráno přijel a odpoledne ho zase přivezl, ale poslední týden se autobus s blyštivými očima a nákladem výskajících dětí neukázal. CHLAPEC byl doma pořád. Většinou byl ve stodole a dělal věci s MUŽEM. Možná že dnes autobus zase přijede. Možná že ne. Uvidí. Úplně zapomněl na díru a na nepříjemnou chuť netopyřího křídla. Čumák ho už skoro vůbec nebolel.

Lehce se brodil vysokou trávou severního pole, občas vyplašil ptáka, ale nechal ho letět. Pro dnešek si svůj hon prožil, a i když si to nepamatoval jeho mozek, pamatovalo si to jeho tělo. Byl bernardýn v nejlepších letech, vážil skoro devadesát kilo a v této chvíli, ráno šestnáctého června 1980, v sobě nesl zárodek vztekliny.

3. Místní ekonomie

O sedm dní později, čtyřicet pět kilometrů od farmy U sedmi dubů v Castle Rocku, se v portlandské restauraci Žlutá ponorka setkali dva muži. Ponorka nabízela široký výběr pizz a sendvičů. Vzadu stál hrací automat a nad pultem visel nápis, který hlásal, že kdo sní tři Noční můry Žluté ponorky, jí zadarmo. Pod tím byl v závorce dopsán dodatek: POBLEJEŠ SE – ZAPLATÍŠ.

V normální situaci by si Vik Trenton nedovedl představit nic lepšího než jeden z karbanátkových sendvičů. Měl však podezření, že dnes by z nich měl jen pálení žáhy.

„Vypadá to, že přijdeme o míč, že?“ řekl Vik druhému muži, který bez jakéhokoliv náznaku nadšení pozoroval dánskou šunku. Tento druhý muž byl Roger Breakstone, a když se díval na jídlo bez nadšení, znamenalo to blížící se katastrofu. Roger vážil sto dvacet kilogramů, a když si sedl, nebylo mu vidět do klína. Jednou, když v posteli dostali záchvat dětinského smíchu, řekla Donna Vikovi, že si myslí, že Rogerovi ustřelili klín ve Vietnamu.

„Vypadá to na hovno,“ připustil Roger. „Vypadá to tak na hovno, že je to až k nevíře, kamaráde.“

„Dopřavdy si myslíš, že tahle cesta něco vyřeší?“

„Možná že ne,“ odpověděl Roger, „jenže jestli nepojedem, přijdeme stoprocentně o smlouvu se Sharpem. Možná se nám něco podaří zachránit, nějak se k tomu zase dopracovat.“ Kousl do svého sendviče.

„Zavřít to tady na deset dní bude pro firmu špatné.“

„A ty si myslíš, že to už špatné není?“

„Jasně, je. Máme ale točit ty šoty pro nakladatele dole v Kennebunk Beach...“

„To zvládne Lisa.“

„Nejsem si zcela jistý, že Lisa zvládne svůj vlastní milostný život, natož ty šoty,“ řekl Vik. „Ale i za předpokladu, že to zvládne, ta série pro Yor Choice Blueberries hoří... Casco Bank and Trust... a ty se máš sejít se šéfem Mainské organizace obchodníků s nemovitostmi...“

„Ne-e, to je tvoje.“

„To si piš, že je to moje,“ řekl Vik. „Když pomyslím na ty

červené kalhoty a bílé boty, tak je mi nanic. Pořád jsem měl nutkání nakouknout do skříně, jestli tam pro něj nenajdu servírovací stolek.“

„Na tom nezáleží, a ty to víš. Ani jeden z nich neobjednává desetinu toho co Sharp. Co k tomu mám dodat? Dobře víš, že Sharp a mladej budou chtít mluvit s náma oběma. Mám ti rezervovat místo, nebo ne?“

Při pomyšlení na deset dní, pět v Bostonu a pět v New Yorku, cítil Vik, jak ho oblévá studený pot. On i Roger šest let pracovali pro agenturu Ellison v New Yorku. Teď měl Vik domov v Castle Rocku. Roger a Althea Breakstonovi žili v sousedním Bridgtonu, vzdáleném asi pětadvacet kilometrů.

Vik se nechtěl už nikdy ohlédnout zpět. Cítil, že dříve, než se s Donnou odstěhovali do Maine, nikdy nežil naplno, nikdy s jistotou nevěděl, proč žije. A teď měl morbidní pocit, že poslední tři roky New York jen čekal na příležitost, jak ho dostat opět do své moci. Letadlo při přistání sjede z plochy a zmizí ve řvoucím ohnivém mračnu vysokooktanového leteckého benzínu. Nebo se stane nehoda na Triboroughském mostě a jejich taxi se promění v krvácející žlutou harmoniku. Zloděj použije svou zbraň, místo aby jí jen hrozil. Hlavní plynové vedení vybuchne a letící poklop z kanálu mu usekne hlavu. Prostě něco se stane. Když se vrátí, město ho zabije.

„Rogu,“ řekl a odložil svůj karbanátkový sendvič po jediném malém soustu, „napadlo tě někdy, že to nemusí znamenat konec světa, i když o smlouvu se Sharpem *přijdeme*?“

„Svět existovat nepřestane,“ řekl Roger a naplnil si sklenici, „ale co my? Mně zbývá sedmnáct let z dvacetileté hypotéky na barák a mám holky dvojčata, co chtějí na Bridgtonskou akademii. Ty máš vlastní hypotéku, vlastní dítě, a navíc toho starého jaguára, který tě cent po centu přivede do hrobu.“

„Ale, ale místní ekonomie...“

„Místní ekonomie jde *do prdele!*“ vykřikl Roger a bouchl sklenicí o stůl.

Společnost čtyř lidí u vedlejšího stolu, tři v tenisových trikách a jeden v sepraném triku s nápisem DARTH VADER JE HOMOUŠ, začala tleskat.

Roger na ně netrpělivě mávl rukou a naklonil se k Vikovi. „Vymyšlením kampaní pro Yor Choice Blueberries a mainské obchodníky s nemovitostmi se nikam nedostanem, to víš moc dobře.“

Když přijdem o smlouvu se Sharpem, potopíme se bez jediné vlnky. Na druhou stranu, pokud se nám podaří si podržet alespoň kousek Sharpa, ještě dva roky budeme dostávat kousek rozpočtu ministerstva turistického ruchu, možná budeme mít dokonce i šanci u státní loterie, jestli se jim do té doby nepodaří ji špatným řízením dovést do hrobu. Šťavnatý kousky, Viku. Můžeme Sharpovi a jeho pitomým vločkám zamávat pá pá a všechno končí happyendem. Velký zlý vlk si bude muset najít večeri jinde; tato malá prasátka jsou v bezpečí.“

„Všechno závisí na tom, jestli se nám podaří něco zachránit,“ řekl Vik, „což je asi tak pravděpodobné, jako že clevelandští Indiáni letos vyhraju mistrovství světa.“

„Myslím, že nám nezbyvá nic jiného než se o to pokusit, kamaráde.“

Vik seděl zamlkle a zamyšleně pozoroval svůj stydnoucí sendvič. Bylo to zcela nespravedlivé, ale s tím mohl žít. Co doopravdy bolelo, byla absurdita celé té bláznivé situace. Přišlo to z čistého nebe, jako vražedné tornádo, které zmizí a zanechá po sobě cik cak čáry zkázy. On, Roger a Ad Worx, nejspíš budou mezi oběťmi, ať dělají co dělají. Četl to v Rogerově tváři, která nebyla tak bledá od té doby, co s Altheou přišli o svého syna, Timotyho, když mu bylo pouhých devět dnů. Tři týdny po tom, co se to stalo, se Roger sesypal v beznadějném smutku, který Vikovi sevřel hrdlo, a brečel s rukama přilepenýma na tlustém obličejí. Bylo to hrozné. Počínající panika, kterou teď viděl v Rogerových očích, byla také strašná.

V reklamní branži občas přicházela tornáda z čistého nebe. Velká firma, jako agentura Ellison, která měla miliónový obrat, jejich nápor mohla vydržet. Malá firma jako Ad Worx prostě nemohla. Nesli jeden košíček s mnoha malými vajíčky a druhý s velkým – smlouvu se Sharpem – a teď nezbyvalo než zjistit, jestli to velké bylo zcela ztraceno, nebo jestli se z něj dají udělat míchaná vajíčka. Za nic z toho nemohli, ale reklamní agentury jsou výtečnými fackovacími panáky.

Vik a Roger tvořili výborný tým hned od své první společné práce u agentury Ellison před šesti lety. Vik, dlouho hubený a převážně mlčenlivý, tvořil výtečně jin k Rogerovu tlustému, veselému, extrovertnímu jang. Shodli se jak v soukromí, tak ve své profesi. Jejich první práce byla menší: návrh tiskové kampaně pro Organizaci postižených mozkovou mrtvicí.

Vymysleli jednoduchý černobílý inzerát, který ukazoval malého

chlapce v monstrózních, krutých podpěrách, jak stojí na hřišti juniorské ligy ve faulovém území blízko první základny. Na hlavě mu seděla čapka New York Mets a jeho výraz – Roger vždycky tvrdil, že to byl právě výraz chlapce, který ten inzerát prodával – nebyl vůbec smutný, byl jednoduše zasněný. Text byl jednoduchý: BILLY BELLAMY SI NIKDY NEZAHRAJE BASEBALL. Pod tím: BILLY BELLAMY MĚL MOZKOVOU MRTVICI. A pod tím, menším písmem: *Pomozte nám, jo?*

Dary organizaci viditelně vzrostly. Dobře pro postižené mozkovou mrtvicí, dobře pro Vika a Rogera. Tým Trenton – Breakstone odstartoval. Následovalo půltuctu úspěšných kampaní. Vik se většinou staral o širší koncept, Roger o vlastní provedení.

Pro firmu Sony vymysleli obrázek muže, sedícího na středním pásu šestnáctiproudové dálnice, rádio značky Sony na klíně a andělský úsměv na tváři. Text zněl: POLICE BAND, THE ROLLING STONES, VIVALDI, MIKE WALLACE, THE KINGSTON, TRIO, PAUL HARVEY, PATTI SMITH, JERRY FALWELL. Pod tím: ČAU, LOS ANGELES!

Pro lidi z Voit, výrobce potřeb pro plavce, vytvořili inzerát, který ukazoval naprostý protipól plážového hezouna. V arogantní póze na zlatavé pláži nějakého tropického ráje stál modelem padesátiletý potetovaný muž s pivním břichem, ochablými svaly a vrásčitou jizvou vysoko na stehnu. Tento ošuntělý legionář držel v náruči pár Voitových ploutví. ŠÉFE, zněl text, POTÁPĚNÍ JE MOJE ŽIVOBYTÍ, JÁ SE S TÍM NEPÁŘU. Pod tím toho bylo napsáno ještě mnohem víc, Roger o tom vždycky mluvil jako o „těch kecech“, ale hlavní poutač byl první řádek. Vik a Roger chtěli, aby tam bylo JÁ SE S TÍM NESERU, ale nepodařilo se jim lidi od Voita přesvědčit. Škoda, říkával rád Vik u drinku. Mohli prodat mnohem víc ploutví.

Pak tu byl Sharp.

Sharpova firma z Clevelandu byla na dvanáctém stupni žebříčku, když po dvaceti letech spolupráce s domácí agenturou přišel starý Sharp s nevolí do agentury Ellison. Starý pán rád připomínal, že před druhou světovou válkou býval Sharp větší než Nabisco. Jeho syn stejně rád připomínal, že válka skončila před třiceti lety.

Smlouva – ze začátku na šestiměsíční zkušební lhůtu – byla předána Vikovi a Rogerovi. Do konce zkušební lhůty skočil Sharp z dvanáctého místa na trhu se sladkým pečivem a vločkami na místo

deváté. O rok později, když Vik a Roger zvedli kotvy a odstěhovali se do Maine, byla Sharpova firma na sedmém místě.

Jejich kampaň byla rozsáhlá. Pro Sharpovy koláčky vymysleli Koláčkového čarostřelce, neohrabaného strážce zákona z Divokého západu, jehož revolvery díky lidem z trikového oddělení střílely koláčky místo kulek; v jiných CokaCipry, v dalších zázvorky či Ach, ty ovesky. Šoty vždy končily Čarostřelcem smutně stojícím s revolvery v rukou na hromadě koláčků. „No jo, lotři utekli,“ říkal každý den miliónům Američanů, „ale mně zůstaly koláčky. Nejlepší koláčky na celém západě... a myslím i kdekoliv jinde.“ Čarostřelec se zakousne do koláčku. Jeho výraz naznačuje, že prožívá gastronomický ekvivalent prvního chlapeckého orgasmu. Zatmívačka.

Pro mražené dorty, šestnáct různých druhů, měli šot, který Vik nazval George a Gracie. Roztmívačka na George s Gracií, jak odcházejí z exkluzivní večeře, kde se stůl prohýbá pod mnoha delikatesami. Prolínačka na ošuntělý, chladně nasvícený byt třetí kategorie. George sedí u jednoduchého kuchyňského stolu s čtverečkovaným ubrusem. Gracie vyndá z mrazáku jejich staré ledničky Sharpův dort a postaví ho na stůl. Oba na sobě mají stále společenský oděv. S láskou, porozuměním a něhou se usmívají vzájemně do očí; dva lidé, kteří jsou spolu naprosto sehaní. Prolínačka na tato slova na černém pozadí: **OBČAS SI ČLOVĚK NEPŘEJE NIC VÍCE NEŽ SHARPŮV DORT.** Tato reklama vyhrála cenu Clio.

I Sharpův vločkový profesor ji vyhrál. V branži byl ceněn jako „nejzodpovědnější reklama, jaká byla kdy vyrobená pro děti.“ Vik a Roger ji považovali za korunu svého díla... Jenže teď to byl právě Vločkový profesor, který se obrátil proti nim.

Hraný charakterním hercem středních let byl Sharpův vločkový profesor – klidná a odvážně dospělá reklama v záplavě animovaných dětinských reklam na žvýkačky, dobrodružné hračky, panenky, panáky... a konkurující vločky.

Roztmívačka na prázdnou třídu, scéna, se kterou se diváci kreslených seriálů mohli lehce ztotožnit. Sharpův vločkový profesor měl na sobě oblek, svetr s výstřihem do V a košili s rozepnutým límečkem. Jak vzezřením, tak mluvou byl lehce autoritativní; Vik a Roger mluvili přibližně se čtyřiceti učiteli a šesti dětskými psychology a zjistili, že toto byl typ rodiče, se kterým se děti cítí nejlépe a který má doma tak málo dětí.

Vločkový profesor seděl na katedře, náznak to jisté neformálnosti, náznak duše pravého kamaráda tam někde pod šedozeleným tvídem – mluvil ale pomalu a vážně. Nerozkazoval. Nemluvil spatra. Nevlichocoval se. Nevychvaloval a nepřemlouval. Promlouval k miliónům diváků kreslených seriálů, kteří sobotní rána proseděli před televizí a srkali vločky, jako k *opravdovým lidem*.

„Dobré ráno, děti,“ řekl Profesor potichu. „Toto je reklama na vločky. Dobře mě poslouchejte, prosím. O vločkách vím vše, protože jsem Sharpův vločkový profesor. Sharpovy vločky – Jiskřenky, Kakaoví medvídci, Otrubky-16 a Sharpův celozrnný mix – jsou nejchutnější vločky v Americe. A jsou zdravé.“ Chvilé ticha, a pak se Profesor usmál..., a když se usmál, věděl jsi, že v něm dlí duše pravého kamaráda. „Věřte mi, protože já to vím. Vaše maminka to ví; jen jsem si myslel, že byste to také rádi věděli.“

V této chvíli vstoupil mladý muž a podal Sharpovu vločkovému profesorovi misku Jiskřenek nebo Kakaových medvídků nebo jiných vloček. Profesor se do nich pustil, pak pohlédl přímo do každého obývacího pokoje v celé zemi a řekl: „V pořádku.“

Starému Sharpovi poslední věta moc neseseděla, stejně jako možnost, že by s jeho vločkami *mohlo* být něco v nepořádku. Nakonec se Vikovi s Rogerem podařilo ho přesvědčit, ovšem ne racionálními argumenty. Reklama není racionální branže. Často člověk udělá to, co cítí, že je správné, což ovšem neznamenalo, že může vysvětlit, proč má ten pocit. Jak Vik, tak Roger cítili, že v poslední větě je síla, stejně jednoduchá jako ohromná. Když to řekl Profesor, bylo to totéž jako konečná, úplná jistota. Nikdy ti to neublíží. Ve světě, kde se rodiče rozvádějí, kde ti starší děti občas namlátí bez jakéhokoliv důvodu, kde konkurenční družstvo občas převálcuje vaši hru, kde dobro ne vždy zvítězí nad zlem jako v televizi, kde tě ne vždy pozvou na ty *správné* narozeniny, ve světě, kde *tolik* věcí dopadne špatně, vždycky budou Jiskřenky a Kakaoví medvídci a Sharpův mix a vždycky budou dobré. „Vše v pořádku.“

S trochou pomoci od Sharpova syna (později, jak říkal Roger, by si člověk skoro myslel, že to ten mladěj vymyslel a napsal sám) byl Vločkový profesor schválen a každé sobotní ráno zaplňoval obrazovku. Sharpovy vločky na trhu stoupaly dokonce více než zbytek produkce a Vločkový profesor se stal národní institucí. Jeho značková věta „Vše v pořádku“ se stala lidovým pořekadlem s přibližně stejným smyslem

jako „v pohodě“ a „klídek“.

Když se Vik s Rogerem rozhodli jít svou vlastní cestou, drželi se přísně pravidel a nekontaktovali žádného bývalého zákazníka dřív, než byla veškerá pouta s agenturou Ellison formálně – a v dobrém – přetržena. Prvních šest měsíců v Portlandu byl čas nepříjemný pro ně pro všechny. Tad, syn Vika a Donny, měl pouhý rok. Donna, které se hrozně stýskalo po New Yorku, byla občas zachmuřená, náladová a jednoduše vystrašená. Roger měl starý žaludeční vřed – jizvu z newyorských reklamních válek –, a když přišel o syna, vřed se opět přihlásil, což z Rogera udělalo tajného pijáka žaludečních kapek. Althea, myslel si Vik, zvládla situaci tak dobře, jak to jen za daných podmínek bylo možné. Až Donna ho upozornila, že jeden lehký drink před večerí se proměnil ve dva před a tři po. Obě rodiny byly v Maine vícekrát na dovolené, spolu i jednotlivě, ale ani jeden z nich nepochopil, kolik dveří je ze začátku uzavřeno lidem, kteří se přistěhují, jak se v Maine říká, „zvenku“.

Určitě by zkrachovali, jak Roger podotkl, kdyby se Sharp nerozhodl je podržet. A v hlavním stanu clevelandské firmy se pozice ironickým způsobem převrátily. Teď to byl starý Sharp, který se jich chtěl držet, a syn (kterému tou dobou už bylo čtyřicet) se jich chtěl zbavit na základě argumentu – který měl jistou logiku –, že by to bylo šílenství vložit reklamní agendu do rukou mravenčí firmy tisíc km severně od newyorského pulsu. Fakt, že Ad Works zahájila spolupráci s jednou newyorskou firmou, pro průzkum trhu, na syna vůbec nepůsobil, stejně jako na jejich ostatní zákazníky, pro které v posledních letech dělali kampaně.

„Kdyby věrnost byla hajzlpapír,“ říkal Roger trpce, „těžko bychom si utřeli zadek, kamaráde.“

Sharp se ale postavil na jejich stranu a poskytl jim oddech, který tak nutně potřebovali. „Přežili jsme s agenturou tady z města celých čtyřicet let,“ řekl starý Sharp, „a jestli se ti chlapci chtějí odstěhovat z tohoto bezbožného města, ukazuje to jen, že mají rozum.“

A bylo to. Starý promluvil. Syn byl zticha. A tak poslední dva roky Koláčkový čarostřelec dále střílel, George s Gracií ve svém bytě třetí kategorie nadále jedli Sharpovy dorty a Sharpův vločkový profesor nadále říkal dětem, že je vše v pořádku.

O vlastní produkci se staralo jedno menší studio v Bostonu, newyorská firma pro průzkum trhu nadále pracovala kompetentně a

Vik s Rogerem třikrát čtyřikrát do roka zaletěli do Clevelandu na konferenci s Carolem Sharpem a jeho synem, který viditelně zešedivěl. Zbytek kontaktu mezi zákazníkem a agenturou šel poštou nebo po drátě. Možná to byl trochu divný postup, určitě byl nepraktický, ale vypadalo to, že funguje.

4. Podělaný červený vločky

Pak se na scéně objevily Malinové cinky.

Vik a Roger o nich samozřejmě věděli již delší dobu, i když se začaly prodávat teprve před dvěma měsíci, v dubnu 1980. Většina Sharpových vloček byla slazena jen lehce nebo vůbec. Celozrnný mix, Sharpův vstup mezi „přírodní“ vločky, byl docela úspěšný. Malinové cinky byly ale namířeny na část trhu se sladším jazyčkem, na lidi, kteří kupovali takové značky jako Hrabě Čokula, Frankenbanan, Štěstíčka a podobně přeslazené snídaně, které se pohybovaly někde na hranici mezi vločkami a bonbóny. Koncem léta a začátkem podzimu 1979 byly Cinky s úspěchem vyzkoušeny na trhu v městech Boise v Idahu, Scranton v Pensylvánii a v Rogerově adoptivním městě Bridgtonu. Roger se tenkrát otřásl a řekl, že k tomu dvojčata nepustí ani na tři metry daleko (přesto však měl radost, když mu Althea řekla, že se jich v obchodě jeho dvojčata dožadovala). „Je v tom víc cukru než vloček a vypadá to jako požární auto.“

Vik přikývl a nevinně, bez jakéhokoli věšteckého pocitu odvětil: „Když jsem se poprvé koukl do jedné z těch krabic, myslel jsem si, že je plná krve.“

„Tak co si myslíš?“ opakoval Roger. Dostal se do poloviny svého sendviče, zatímco Vik v myšlenkách sledoval smutnou šňůru událostí. Byl si více a více jistý, že v Clevelandu se starý Sharp a jeho syn chystají zase jednou zastřelit posla za obsah poselství.

„Hádám, že nám nezbyvá než se o to pokusit.“

Roger ho poplácal po rameni. „Tak se mi líbíš,“ řekl. „Tak a teď jez.“

Jenže Vik neměl hlad.

Byli pozváni do Clevelandu na „krizovou schůzi“, která se měla konat tři týdny po čtvrtém červnu; mnoho místních obchodních ředitelů bylo na dovolené a určitě to bude trvat dlouho, než je všechny svolají. Jeden bod agendy se týkal Ad Worx přímo: vyhodnocení dosavadní spolupráce, stálo v dopise. Což podle Vika znamenalo, že syn chce použít debaklu s Cinky k tomu, aby se jich konečně zbavil.

Přibližně tři týdny poté, co se Cinky začaly prodávat celostátně,

nadšeně – i když vážně – podporované Vločkovým profesorem („Vše v pořádku“), první matka přivezla své maličké do nemocnice na hranici hysterie, přesvědčena, že její dítě má vnitřní krvácení. Dívka, která netrpěla ničím horším než slabším virovým onemocněním, vyzvracela to, co její matka zpočátku považovala za obrovské množství krve.

Vše v pořádku.

To bylo v Iowa City, Iowa. Den nato následovalo dalších sedm případů a další den čtyřiadvacet. Ve všech případech děti, které zvracely nebo měly průjem, jejich rodiče v rychlosti odvezli do nemocnice ve víře, že jde o vnitřní krvácení. Další dny případů rychle přibývalo; napřed jich bylo stovky, potom tisíce. V žádném z případů však zvracení anebo průjem nezpůsobily vločky, tento fakt byl ale v rostoucí zlovůli většinou přehlížen.

Vše v naprostém pořádku.

Případy se šířily od západu k východu. Problém vězel v barvivo, které Cinkům dávalo jejich červenou barvu. Barvivo samo o sobě bylo neškodné, to však bylo také většinou přehlíženo. Něco se někde spletlo a místo aby lidské tělo barvivo rozkládalo, prostě ho propouštělo. Vadné barvivo se dostalo pouze do jedné várky vloček, jenže ta várka byla pěkně velká. Jeden doktor řekl Vikovi, že kdyby zemřelo dítě těsně po sněžení misky Cinků a bylo podrobeno pitvě, vykázal by postmortem zaživací trakt červený jako sovětská vlajka. Vše to bylo pouze dočasné, ale i toto bylo přehlíženo.

Roger chtěl, aby se potopili se všemi děly v akci, když už se musejí potopit. Navrhl spěšné konference s lidmi z Image Eye v Bostonu, kteří vlastní šot natočili. Chtěl mluvit se samotným Vločkovým profesorem, který se tak ztotožnil s rolí, že byl z události psychicky a citově zničen. Pak chtěl do New Yorku, aby mohl mluvit s odborníky, kteří mají na starosti trh. Hlavně to měly být dva týdny v bostonském hotelu Ritz-Carlton a newyorském Un Plaza, dva týdny, kdy si Vik s Rogerem budou navzájem žít na vysoké noze, zpracovávat informace a přemýšlet jako za stara. Co si od toho sliboval Roger, byla návratná kampaň, která vezme dech oběma Sharpům. Místo aby jeli do Clevelandu s oholenými zátylky a čekali na dopad ostří gilotiny, objeví se s válečnými plány, jak převrátit důsledek chyby s Cinky. Taková byla teorie. Oba však chápali, že v praxi jsou jejich šance mizivé.

Vik měl jiné problémy. Posledních osm měsíců cítil, že se s Donnou navzájem pomalu odcizují. Stále ji miloval a Tada skoro

zbožňoval, ale situace se jevila od lehce nejisté k vysloveně špatné. Vik cítil, že se blíží horší věci a horší časy. Možná to zatím všechno věží těsně za obzorem. Tato cesta, tento velkolepý výlet do Bostonu, New Yorku a Clevelandu zrovna na začátku jejich plánovaného společného času možná nebyl nejlepším nápadem. Když se Vik na svou ženu poslední dobou díval, viděl za tvary a oblinami její tváře cizího člověka.

Když nemohl usnout, a to se mu poslední dobou stávalo často, stále se mu vracela táž neodbytná otázka. Pořídila si milence? Pravda, moc často spolu poslední dobou nespali. Udělala to? Doufal v opak, ale – myslel si – co? Co si doopravdy myslel? Mluvte pravdu, pane Trentone, nebo budete muset přijmout následky.

Nebyl si jistý, nechtěl si být jistý. Báł se, že jistota by znamenala konec manželství. Byl do ní stále docela zblázněný, zálety mu nikdy nepřišly na mysl, a prominul by jí hodně. Jestli ho ale podvádí v jeho vlastním domě... Člověk nerad nosí parohy; vyrostou mu na hlavě a děti se tomu legračnímu muži na ulici smějí...

„Co?“ zeptal se Vik a probral se ze svého zasnění. „Neslyšel jsem, Rogere.“

„Řekl jsem: ‚Ty podělaný červený vložky.‘ Konec citátu. Doslova.“

„Jo,“ řekl Vik. „Na to se napiju.“

Roger pozvedl svůj půllitr. „Tak se napij,“ řekl.

Vik se napil.

Asi týden po Vikově a Rogerově depresivním obědě u Žluté ponorky seděl Gary Pervier na svém zapleveleném trávníku v předzahradce na úpatí hory U sedmi dubů, na městské silnici č.3. Pil drink, který sestával z 25 % džusu a 75 % vodky značky Popov. Seděl pod jilmem, který dosáhl posledního stadia hniloby, zadek mu spočíval v carech roztrhané zahradní židle, jež byla v posledním stadiu uživatelnosti. Pil vodku značky Popov, protože byla levná. Nakoupil si jí velkou zásobu v New Hampshire, protože tam měli levnější alkohol. Popov byl i v Maine levný, ale v New Hampshire byl skoro zadarmo. New Hampshire byl stát, který se zastával radostí v životě; měli vypasenou státní loterii, levný chlást, levné cigarety a turistické atrakce jako vesnické dědy Mráze a Revolver City. New Hampshire bylo perfektní místo. Zahradní židle se pomalu propadala do neupraveného

trávníku a vyloupla z něj velké drny. Dům za trávníkem byl také v hrozném stavu; byla to šedá, oprýskaná barabizna. Komín trčel k nebi jako kmen snažící se zachytit v půli pádu, tašky, které poslední velká bouřka minulou zimu smetla ze střechy, stále visely ve větvích umírajícího jilmu. Není to Tádž Mahal, říkával Gary, no a co?

Tohoto horkého červnového dne byl Gary pod obraz opilý. V jeho případě to nebylo nic výjimečného. O Rogerovi Breakstonovi nevěděl vůbec nic. O Vikovi Trentonovi toho věděl ještě méně a nic nevěděl ani o Donně Trentonové. Znal ale Camberovy a jejich psa Cuja. Bydleli výš na kopci, na konci městské silnice č.3. Často s Joem Camberem popíjeli, a Garymu se zdálo, že Joe je na dobré cestě stát se alkoholikem. Tuto cestu měl Gary křížem krážem prochozenou.

„Je to vožralej budižkničemu!“ oznámil Gary ptákům na nemocném jilmu. Naklonil sklenku, ulevil si a plácl komára. Slunce a stín mu dělaly skvrny na obličejích. Pod vysokým plevelem vzadu za domem skoro zmizelo několik vykuchaných aut, břečtan rostoucí na západní straně jeho domu se úplně zbláznil a pokryl valnou většinu zdi, jedno okno taktak vykukovalo a za slunečných dnů se třpytilo jako špinavý dýmánek. Před dvěma lety, ani si už nepamatoval proč, ve stavu jakési alkoholické zuřivosti vyhodil z jednoho okna v prvním patře prádelník. Sám si pak okno zasklil, protože v zimě od něj hrozně táhlo – ale prádelník stál přesně tam, kam tenkrát dopadl. Jedna zásuvka z něj visela ven jako vyplazený jazyk.

V roce 1944 ve Francii, když mu bylo dvacet, dobyl Gary sám německý bunkr a zbytky své jednotky pak ještě šestnáct kilometrů vedl, než ho šest střelných ran složilo. Dostal za to jeden z nejvyšších řádů své země Distinguished Service Cross.*¹ V roce 1968 poprosil Buddyho Torgestona z Castle Fallsu, aby mu z medaile vyrobil popelník. Buddyho to šokovalo. „Kdyby byl dost velký, chtěl bych to předělat na hajzl, abych do toho mohl nasrat,“ řekl mu Gary. Buddy tuto historku rozšířil, a možná že právě to Gary chtěl. Možná ale taky ne.

Tak či onak, místní hippies ho začali zbožňovat. V létě roku 68 byla většina těchto hippies se svými bohatými rodiči na prázdninách v Lake Regionu, a pak se vrátili na vysoké školy, kde se nejspíš vyučoval

¹ Válečný kříž za statečnost před nepřítelem

protest, marijánka a kunda.

Buddy si ve volném čase přivydělával svářením, jinak pracoval u pumpy Essa v Castle Fallsu (teď to už byl Exxon, ale Garymu to bylo jedno). Poté, co mu Buddy udělal z medaile popelník, objevila se celá historka v místních novinách. Jejím autorem byl místní blbeček, který udělal z události pacifistické gesto. Od té chvíle se u Garyho Perviera začali objevovat hippies. Většina z nich chtěla Garymu říct, že je „pěkně ulítlej“, někteří mu chtěli říct, že je „dost dobrej“, jiní zase, že je „v dost dobrý pohodě“.

Gary jim všem ukázal to samé, svoji winčestrovku ráže třicet nula šest a řekl jim, ať zmizí z jeho pozemku. Považoval je za bandu růžových teploušů. Řekl jim, že je mu jedno, jestli jim vystřelí vnitřnosti z těla až někam do Freiburgu. Časem se přestali objevovat a tím skončila aféra s medailí.

Jedna z těch německých kulek tehdy Garymu ustřelila pravé varle, většinu z něj našel medik rozstříklou na zadní straně jeho erárního prádla. Větší část druhého varlete přežila, a stále ještě mohl čas od času dostat dost úctyhodnou erekci. Jeho vděčná země mu pak dala medaili. Pařížskou nemocnici opustil v únoru 1945 s osmdesátiprocentním invalidním důchodem a se závislostí na morfiu. Rodné město mu 4. července 1945 uspořádalo přehlídku (tou dobou mu už bylo jednadvacet let, měl volební právo, počínající šediny na spáncích a cítil se na sedm set; děkuji vám všem pěkně). Vděčné městské zastupitelstvo navždy zbavilo pozemek Pervierů daní, což bylo dobře, protože jinak by o něj přišel už před dvaceti lety. Morfium, které už nemohl sehnat, nahradil vysokooktanovým chlastem a pokračoval v pití, což považoval za nejpomalejší a nejpříjemnější způsob smrti.

Nyní, v roce 1980, mu bylo 56 let, byl úplně šedivý a vzteklejší než býk s klackem zaraženým v prdeli. Jediné tři živé bytosti, které mohl vystát, byli Joe Camber, jeho syn Brett a Brettův velký bernardýn Cujo.

Zaklonil se ve své rozpadající se židli tak, že se málem převrhl, a trochu se napil. Jeho drink byl ve sklenici, kterou dostal zadarmo v restauraci MacDonald a na níž bylo jakési fialové zvíře. Jmenovalo se to Grimasa. Gary často jídal u MacDonalda, zde ještě pořád bylo možné dostat levný hamburger. Hamburgry byly dobré, ale co se týče Grimasy... a Majora MacSyra... a pana Ronalda MacDonalda... Gary Pervier na ně na všechny kašlal.

Po jeho levé straně se vysokou trávou pohyboval široký, hnědý tvar. O chvíli později se Cujo, na jedné ze svých toulek, objevil na sešlém dvorku. Uviděl Garyho, slušně jednou štěkl a pak se s vrtícím ocasem přiblížil.

„Cujo, ty starej zkurvysynu,“ řekl Gary. Odložil sklenku a začal postupně prohledávat kapsy. Vždycky u sebe měl několik psích sucharů.

Našel jich pár v kapse od košile a ukázal je Cujovi. „Popros, starej. Popros.“

I když byl v nejhroší náladě, pohled na téměř devadesátikilového psa v póze králíka ho vždy pobavil. Cujo se posadil na zadní a Gary uviděl krátkou, ale ošklivou, zpola zahojenou ránu na jeho čumáku. Hodil mu suchary ve tvaru kostí a Cujo je už ve vzduchu lehce chytil, jeden pak pustil mezi přední tlapy a druhý začal hryzat.

„Hodnejs pejssek,“ řekl Gary a natáhl se, aby pohladil Cuja po hlavě. „Hodnejs...“

Cujo zavrčel. Dunivý, skoro bezmyšlenkovitý zvuk vycházel z hloubky jeho hrdla. Vzhlédl a v jeho očích bylo něco chladného a vypočítavého. Garymu přeběhl mráz po zádech a rychle stáhl ruku. Se psem tak velkým si člověk nezahrává, pokud si nechce zbytek života utírat zadek pahýlem.

„Co je to s tebou, starej?“ zeptal se Gary. Nikdy neslyšel Cuja vrčet, nikdy za celé ty roky, co ho Camberovi měli. Aby se přiznal, nevěřil ani, že by toho byl Cujo schopen.

Cujo trochu zavrtěl ocasem a nechal se pohladit, jako kdyby se za tu chvilkovou slabost styděl.

„No, takhle se mi líbíš,“ řekl Gary a cuchal srst velkého psa. Byl to hrozný týden, slunce pražilo a podle George Meary, který to slyšel od Tetičky Evi, to mělo být ještě horší. Psi pocítovali horko víc než lidé a Gary chápal, že neexistuje žádné pravidlo, které by ratlíkům zakazovalo být občas nervózní. Stejně ale bylo divné slyšet Cuja vrčet. Kdyby o tom slyšel od Joea, nevěřil by mu.

„Jdi si pro ten druhejs,“ řekl Gary a ukázal rukou.

Cujo se obrátil, přešel k sucharu, zvedl ho, ochutnal – sliny mu přitom visely z tlamy – a pak ho upustil. Omluvně se pođíval na Garyho.

„Ty odmítáš žrádlo?“ řekl Gary nevěřičně. „Ty?“

Cujo opět zvedl suchar a snědl ho.

„Tak je to lepší,“ řekl Gary. „Trochu horka tě nezabije. Mě taky ne, ale moje hemoroidy to pěkně naštvalo. Ať. Kašlu na to, jestli si narostou do velikostí golfovejch míčků. Slyšels?“ A plácl komára.

Cujo si lehl vedle židle a Gary zvedl svoji sklenku. Bylo skoro načase ho jít osvěžit, jak tomu říkaly ty děvky z country klubu.

„Hovno vosvěžit,“ řekl Gary. Ukázal na střechu domu a lepkavá směs vodky s džusem mu stekla po opálené vychrtlé paži. „Koukni na ten komín, Cujo, starej brachu. Padá do prdele. A víš co? Seru na to. Celej barák může klidně spadnout a já si ani neprdnu. Víš to?“

Cujo udeřil párkrát ocasem o zem. Nevěděl, co mu ten MUŽ říká, rytmus byl ale známý a zvuky uklidňující. Tyto polemiky se opakovaly tucetkrát do týdne od té doby, co Cujo Garyho znal. Cujo měl rád tohoto MUŽE, který pro něj měl vždycky jídlo. Poslední dobou sice neměl na jídlo chuť, ale když si to MUŽ přeje, Cujo bude jíst. Pak tady mohl ležet jako teď a poslouchat uklidňující řeči. Když se to tak vzalo, Cujovi nebylo úplně dobře. Nezavrčel na MUŽE, protože mu bylo horko, ale protože mu prostě nebylo dobře. V té chvíli – ale jen krátce – měl chuť MUŽE kousnout.

„Strkals čumák do trní, co?“ řekl Gary. „Cos honil? Sviště? Zajíce?“

Cujo udeřil zase párkrát ocasem o zem. Cvrčci zpívali v zdivočelých keřích, za domem rostl zimostráz ve velkých závojích a v tom ospalém odpoledni lákal včely. Všechno v Cujově životě by mělo být v pořádku, ale jaksi nebylo. Prostě se vůbec necítil dobře.

„Kašlu i na to, jestli tomu primitivovi z Georgie vypadaj všechny zuby a Ray-Gunovi taky!“ řekl Gary a nejistě se postavil. Židle se převrhla a složila. „Omluv mě, chlapče.“ Vešel do domu a udělal si další drink. Kuchyň, plná bzučících much, byla přeplněná spoustou zelenajících se prasklých odpadkových pytlů, prázdných plechovek a prázdných, lahví.

Když se Gary s čerstvým drinkem v ruce vrátil ven, Cujo už byl pryč.

5. Život v zákopech

Posledního června téhož roku se Donna Trentonová vracela z města (místní by řekli „z centra“, alespoň *tenhle* zdejší styl si ještě neosvojila), kam odvezla Tada do jeho odpolední školky. Na zpáteční cestě nakoupila. Byla rozpálená, utahaná a pohled na odřenou dodávku Ford Econoline s kýčovitými obrázky pouštní krajiny po stranách, patřící Stevu Kempovi, ji podráždil.

Celý den se držela těsně pod bodem varu. Vik ji u snídaně informoval o plánované cestě, a když protestovala proti tomu, že bude sama s Tadem čtrnáct nebo bůhvíkolik dní, vyložil jí závažnost situace. Vystrašil ji a ona strach příliš nemilovala. Až do této chvíle považovala aféru s Cinky za vtip; dost vydařený vtip na Vikův a Rogerův účet. Vůbec nečekala, že taková maličkost může mít podobné následky.

Potom Tad nechtěl do školky, prý ho minulý pátek povalil jeden větší chlapec. Větší chlapec se jmenoval Stanley Dobson a Tad se bál, že by ho Stanley mohl povalit znovu. Brečel, a když ho dovezla na hřiště Americké legie, kde se školka zdržovala, nechtěl se jí pustit. Musela mu doslova jeden po druhém páčit prsty, aby vyprostila svoji blůzu z jeho sevření. Cítila se při tom spíše jako nacista než jako matka. Občas Tad působil tak dětsky, tak bezbranně na svůj věk. Jedinácci přece mají být rychlejší ve vývinu a také vynalézavější. Jeho prsty byly umazané od čokolády a zanechaly jí na blůze skvrny, které jí připomínaly krvavé otisky z brakových detektivek.

K tomu se připojil její Ford Pinto. Při zpáteční cestě z nákupu se začal chovat divně, trhal sebou a skákal, jako kdyby měl škytavku. Po chvíli to sice přestalo, ale mohlo by se to opakovat a...

A jako kdyby to nestačilo, ještě se objevil Steve Kemp.

„No tohle,“ zavrčela; vzala tašku s nákupem a vylezla z auta, vysoká, hezká devětadvacetiletá tmavovlasá žena s šedýma očima.

Navzdory horku, ušmudlané blůze a šedým šortkám, které se jí lepily na boky a zadek, se jí podařilo vypadat docela svěže.

Vyběhla po schodech a vstoupila do domu. Steve seděl v obývacím pokoji ve Vikově křesle a pil jedno z Vikových piv. Kouřil cigaretu, snad vlastní. Televize byla zapnutá a na obrazovce probíhaly barvitě líčené agonie „Obecní nemocnice“.

„Vstupuje princezna,“ usmál se Steve Kemp tím křivým úsměvem, který kdysi považovala za šarmantní a zajímavě nebezpečný. „Už jsem myslel, že ne...“

„Zmiz, debile,“ řekla bezbarvě a prošla do kuchyně. Postavila tašku s nákupem na kuchyňskou linku a začala nákup vybalovat. Nepamatovala si, kdy naposledy byla takhle naštvaná, tak vytočená, že se jí žaludek stáhl do pulsujícího, sténajícího uzlíčku. Možná při jedné z nekonečných scén s vlastní matkou, při jednom z těch hrozných výstupů, než šla na vysokou a než se odstěhovala na kolej. Když se k ní Steve zezadu přiblížil a objal ji opálenými pažemi kolem obnaženého pasu, reagovala zcela bezmyšlenkovitě: její loket vystřelil a trefil ho do břicha. Že to očekával, jí vůbec nezlepšilo náladu. Hrál často tenis a loket dopadl na něco, co připomínalo kamennou zeď potaženou tvrdou gumou.

Otočila se a pohlédla do jeho směřící se vousaté tváře. Měřila 182 centimetrů a ve vysokých podpatcích převyšovala Vika o dobré tři centimetry, Steve ale měřil skoro 194.

„Neslyšels? *Zmiz!*“

„Ale, ale? A pročpak. Malej někde vyrábí indiánské zástěrky nebo vedoucím sestřeluje lukem z hlavy jablka... nebo co to tam dělaj... starej dře v kanceláři... a tak nadešel čas, aby nejhezčí panička v Castle Rocku a místní básník a tenisový pobuda rozhoupali všechny zvony sexuální shody v krásné harmonii.“

„Vidím, že jsi zaparkoval před domem,“ řekla Donna. „Proč si rovnou nenalepíš na svou dodávku velké nápis? Píchám Donnu Trentonovou nebo něco stejně inteligentního.“

„Mám výborný důvod parkovat před tvým domem,“ řekl Steve a nepřestával se usmívat. „Dovezl jsem tu skříňku. Je odlakovaná. Svlékl jsem jí staré šatičky a stejně rád bych to teď udělal s tebou.“

„Můžeš ji postavit na schody, já ti vyplním šek. Pak se o ni postarám.“

Jeho úsměv trochu pohasl. Poprvé od té doby, co Donna vešla, se jeho maska trochu poodkryla a ukázala člověka pod ní. Tento člověk se jí vůbec nelíbil, a když na něj pomyslela v souvislosti se sebou, vyděsilo ji to. Lhala Vikovi, dělala věci za jeho zády, jen aby mohla spát se Stevem Kempem. Přála si, aby její nynější pocity byly znamením, že opět nalézá své ztracené já, aby byly znamením, že se znovu našla jako Vikova partnerka. Měla pocit, jako kdyby se

probudila ze špatného snu. Jenže faktem bylo, že Steve Kemp, publikovaný básník, kočovný opravář nábytku, výrobce pletených židlí, dobrý amatérský tenista a výborný odpolední milenec, byl – svině.

„Mluv vážně,“ řekl.

„No jo, nikdo nemůže odmítnout krásného, citlivého Steva Kempa,“ řekla. „To musí být žert. Jenže to žert není. A tak teď, můj krásný, citlivý Steve, postavíš skříňku na schody, vezmeš si šek a vypadneš.“

„Takhle se mnou nemluv.“ Jeho ruka se přiblížila k jejím ěadrům a zmáčkla je. Ke zlobě se přidružil strach. (Ale nebála se trochu hned ze začátku? Nebyla to část celého toho ošklivého; špinavého napětí, o které šlo?)

Pleskla ho přes ruku.

„Nenavázej se do mě, Donno.“ Už se neusmíval. „Na to nemáš.“

„JÁ? DO TEBE? Tys tady byl, když jsem přišla.“ Strach, který z něj měla, ji rozzlobil ještě víc. Nosil hustý černý plnovous, který mu sahal vysoko na tváře, a najednou ji napadlo, že ačkoliv jeho penis viděla z bezprostřední blízkosti – měla ho v ústech – vlastně si nikdy pořádně nevyšimla jeho tváře.

„Takže chceš říct, že jsi měla svrbeníčko, podrbala sis ho, tak teď táhni. Ne? A moje pocity nikoho nezajímaj.“

„Dejcháš mi do obličej,“ řekla a odstrčila ho, aby mohla dát mléko do ledničky.

Tentokrát to nečekal. Překvapilo ho to, a dokonce se zapotácel. Čelo se mu najednou pokrylo vráskami a tváře mu znachověly. Vidávala ho v tomto stavu na tenisovém hřišti, když si nechal ujít lehký míček. Viděla ho hrát víckrát, počítaje v to dva sety, v nichž se mu lehce podařilo rozdrtit jejího funíciho manžela, ale prohrát ho viděla jen párkrát. A právě tehdy velmi znervózněla, když si pomyslela, do čeho se to s ním pustila. Vydal básně v pětadvaceti nevýznamných časopisech a knihu, která se jmenovala Honím západ slunce nákladem malé firmy jménem Tiskárna nad garáží. Studoval v New Jersey, měl nezvratné názory na moderní umění, na otázku blížícího se atomového referenda v Maine, na filmy Andyho Warhola a na dvojité chybný servis reagoval stejným způsobem jako Tad na oznámení, že je čas jít spát.

Dostihl ji, chytil za rameno a otočil obličejem k sobě. Krabice mléka jí vypadla z ruky a nárazem o zem praskla.

„Vidíš,“ řekla Donna. „To se ti povedlo, experte.“

„Poslouchej, já se sebou nenechám zametat. Budeš...“

„Vypadni, zmrde!“ zaječela mu do tváře. Její sliny mu postříkaly tváře a čelo. „Co mám dělat, aby ti to došlo? Nakreslit ti to? Nejseš tady vítanej. Najdi si jinou ženskou, u který si můžeš hrát na boží dar!“

„Ty mizerná hárající čubko,“ řekl. Jeho hlas byl zahořklý, obličej zošklivěl, ale paži jí nepustil.

„A ten krám vezmi s sebou. Vyhod' to na smetišť.“

Vytrhla se mu a vzala hadr, který visel přes kohoutek u dřezu. Ruce se jí třásly, bylo jí špatně od žaludku a začínala ji bolet hlava. Měla pocit, že se každou chvíli pozvrací.

Klekla si a začala utírat mléko.

„Nojo, ty si myslíš, bůhví co nejsi,“ řekl. „Kdypak se ti rozkrok proměnil ve zlato? Jak se ti to líbilo! Křičela jsi, prosila o víc.“

„Aspoň jsi to řekl ve správném čase, přeborníku,“ řekla, aniž vzhledla. Vlasy jí visely přes tvář a to jí zcela vyhovovalo. Nechtěla, aby viděl, jak bledne a jak špatně vypadá. Měla pocit, že kdyby se podívala do zrcadla, uviděla by ošklivou, poskakující ježibabu. „Jdi pryč, Steve. Říkám ti to naposled.“

„A co když nepůjdu? Zavoláš šerifa Bannermana? Určitě, že jo. Jen mu řekni: Čau, Georgi, tady manželka pana Obchodníka, a ten chlap, kterýho jsem šukala z boku, nechce odejít. Mohl bys, prosím tě, přijet a vyhodit ho? To mu řekneš?“

Začala se opravdu bát. Než si vzala Vika, pracovala jako knihovnice ve westchesterských školách a pořád měla strach, že bude muset napomínat děti, aby byly zticha. Vždy se ztišily, alespoň do té míry, aby mohla dokončit hodinu. Jenže co kdyby neztichly? Pojíkala ji z toho hrůza. Co kdyby ji vůbec neposlouchaly? Co by jí pak zbývalo? Ta otázka ji děsila. Děsilo ji, že si takovou otázku vůbec klade, i když v noci se člověk táže jen sám sebe. Bála se mluvit na ně nejsilnějším hlasem a dělala to, jen když nezbývalo nic jiného, protože to byl moment, kdy se pro ni civilizace náhle, prudce zastavila. Byla to chvíle, kdy se asfalt proměnil v hlínu. Když neposlechnou ani teď, už ti zbývá jen na ně křičet.

Hrůza, kterou teď pociťovala, byla stejná. Jediná odpověď na Stevovu otázku byla, samozřejmě, pokud se k ní přiblíží, že začne ječet. Jenže – začala by?

„Jdi,“ řekla hlubším hlasem. „Prosím tě. Je konec.“

„A co když rozhodnu, že není? Co když se jednoduše rozhodnu tě tady na zemi a v tom rozlitém mlíku znásilnit?“

Vzhlédla k němu skrz spleť vlasů. Byla stále bledá a oči orámované zbledlou kůží měla rozšířené. „Pak se budu bránit, a nemysli si, že budu váhat urvat ti koule nebo vypíchnout oko, jestli budu mít příležitost.“

Na krátký okamžik, než se jeho obličej opět uzavřel, se jí zdálo, že znejistěl. Věděl, že je rychlá a v dost dobré kondici. V tenisu ji porazil, ale pořádně se přitom zapotil. Jeho koule a oči byly nejspíš v bezpečí, ale určitě by mu poškrábala obličej. Otázka byla, jak daleko byl ochoten zajít. Cítila něco hustého a nepříjemného kolem sebe, jakýsi závan džungle, a zděsila se, když pochopila, že je to její strach a jeho zlost. Číslo jim to z porů.

„Tu skříňku si vezmu zpátky do dílny,“ řekl. „Proč pro ni nepošleš miláčka, co říkáš? Mohli bychom si pěkně popovídat. O svlékání.“

Pak odešel a práskl dveřmi od obývacího pokoje tak, že skoro vypadlo sklo. O vteřinu později zařval motor jeho dodávky, přešel do nerovného předení volnoběhu a vzápětí do nižšího jednotvárného tónu. Pak zakvílely pneumatiky a byl pryč.

Donna pomalu doutírala mléko, občas se zvedla a vyždímala hadr do nerez dřezu. Pozorovala nitky mléka, stékajícího do odpadu. Celá se třásla, částečně reakcí na předchozí napětí, částečně úlevou. Skoro nezaslechla naznačenou výhružku, že Steve o nich Vikovi řekne. Jediné, na co mohla myslet pořád znovu a dokola, byl řetězec událostí, který vedl k tak ošklivému konci.

Upřímně věřila, že do „příhody“ se Stevem byla vtažena skoro nevědomky. Bylo to, jako by explodovala skrytá stoka. Byla přesvědčena, že podobné stoky existují pod upravenými trávníky téměř každého amerického manželství.

Nechtěla se stěhovat do Maine, zděsila se, když Vik s tím návrhem vyrukoval. Navzdory jejich dovoleným v Maine (či možná, že ty dovolené její dojem posílily) považovala tento stát za zalesněnou pustinu, místo, kde sníh tvořil v zimě až třímetrové závěje a téměř úplně odřízl obyvatele od jejich okolí.

Pomyšlení na to, že by měla do podobného prostředí vzít své novorozeně, jí působilo hrůzu. Představovala si a nahlas Vikovi popisovala nečekané sněhové bouře, které ho uvězní v Portlandu a ji v Castle Rocku. Napadaly ji situace, v nichž by Tad mohl spolknout

prášky či se spálit o sporák nebo bůhvíco strašného. Možná ten odpor také částečně závisel na jejím tvrdohlavém odmítání si odepřít život v New Yorku.

Musela si však přiznat, že se její nejhorší obavy nesplnily. Nejvíc ji hryzlo přesvědčení, že AdWorx zkrachuje a oni budou muset přilézt zpátky s ocasem staženým mezi nohama. Nestalo se to, protože Vik s Rogerem dělali jako mezci, což ale zároveň znamenalo, že byla sama s rostoucím dítětem a přemírou volného času. Dobré přátele ve svém životě mohla spočítat na prstech jedné ruky. Byla přesvědčena, že ti, které měla, jimi zůstanou navždy, ať se děje co se děje. Sprátelit se s někým pro ni totiž nebylo nikdy lehké.

Pohrávala si s myšlenkou zařídit si osvědčení pro stát Maine. Maine a New York měly stejné směrnice, takže vlastně šlo jenom o vyplnění několika formulářů. Potom by zbývalo zajít na školní inspektorát a nechat se zapsat do seznamu náhradníků na střední školu v Castle Rocku. Byl to směšný nápad a poté, co si sečetla pár položek, nechala ten nápad být. Už jenom benzín a hlídání dítěte by spolko většinu z těch osmadvaceti dolarů, které by případně mohla vydělat.

Stala se ze mě bájná ohromná americká žena v domácnosti, pomyslela si zasmušile jednoho zimního dne, když pozorovala pleskot mokrého sněhu na oknech. Sedím doma, krmím Tada párky a fazolemi nebo sendviči s roztaveným sýrem a Campbellovou polívkou k obědu, svůj díl života si přebírám od televizní Lízy v *Jak se točí svět* nebo od Mika v *Mladí a neposední*. Občas se trochu rozjedem s *Kolem štěstí*.

Mohla navštívit Joanie Welshovou, která měla holčičku přibližně stejného věku jako Tad, jenže Joanie jí neseděla. Byla o tři dny starší a o pět kilo tlustší než Donna. Těch pět kilo jí nijak nevadilo. Říkala, že se to jejímu chlapovi líbí. Joanie byla se životem v Castle Rocku zcela spokojena.

Pomalou a po troškách se začaly ve stoce hromadit odpadky. Utrhovala se na Vika kvůli maličkostem, protože ty velké věci se těžko definovaly a ještě hůře se o nich mluvilo. Byly to věci jako ztráta mládí a strach ze stárnutí, věci jako osamělost a potom hrůza z té osamělosti, věci jako slyšet v rádiu písničku, kterou si pamatovala ze střední školy a vzápětí vypuknout v pláč bez jakéhokoliv důvodu. Žárlila na Vika, jako by byl nevěrným rytířem, který s rodinným znakem na štítu prožívá život v dennodenním konstruktivním boji, zatímco její život se odehrává zde, v zákulisí, kde se starala o Tada, utěšovala ho, když byl

smutný, poslouchala jeho žvatlání, připravovala mu jídlo. Byl to život v zákopech, jehož velký díl sestával z čekání a poslouchání.

Celou dobu si myslela, že všechno bude lepší, jako postaru. Když však zjistila; že tomu tak není, obestřela ji jakási tichá hrůza. Poslední rok byl Tad tři odpoledne v týdnu pryč, v létě to pak bylo pět odpolední. Když nebyl doma, dům se proměnil v prázdno. Bez Tada zely dveře dokořán, Tad je vyplňoval, a schody, na nichž Tad před spaním sedával a sovím pohledem nahlížel do jedné ze svých obrázkových knížek, zivaly, působily bez něj pustě.

Dveře byly ústy, schodiště jícny. Prázdné pokoje se staly pastmi.

A tak myla podlahy, které nepotřebovaly umýt. Dívala se na televizi. Myslela na Steva Kempa, se kterým trochu flirtovala od té doby, co se minulou zimu objevil ve městě s virginskými značkami na autě a otevřel si malou správkárnu nábytku. Přistihla se, že vůbec nesleduje děj v televizi, protože přemýšlela o tom, jak jeho tmavohnědé opálení kontrastuje s jeho bílým tenisovým dresem nebo jak jeho zadek pulsuje při rychlém pohybu. Nakonec to tedy podnikla. A dnes...

Cítila, jak se jí stahuje žaludek, a běžela do koupelny, ruce přitisknuty na ústa, oči rozšířené a vyboulené. Stihla to taktak a pozvracela se. Pak se podívala na výsledek a se zasténáním to zopakovala.

Když se jí žaludek uklidnil (ale nohy se jí třásly), podívala se do zrcadla. Zářivka tvrdě a neúprosně vykreslovala obrysy jejího obličejje. Plet' byla velmi bledá, oči zarudlé. Vlasy se jí lepily na lebku jako jakási nehezká helmice. Uvědomila si, jak bude vypadat, až bude stará, a nejstrašnější na této chvíli bylo, že kdyby tam byl Steve Kemp, oddala by se mu jen proto, aby ji obejmul a políbil a aby jí říkal, že se nemusí bát, že čas je jen mýtus a smrt sen, že všechno je v pořádku.

Vyšel z ní zvuk, ječivý vzlyk, který se přece nemohl zrodit v jejím hrudníku.

Sklonila hlavu a rozplakala se.

6. Zvláštní situace

Charity Camberová seděla na manželské posteli, kterou sdílela se svým manželem, Joem Camberem, a dívala se na cosi ve svých rukou. Právě se vrátila z obchodu, z toho stejného, do kterého chodila Donna. Její ruce, nohy a tváře byly ztuhlé a prochladlé, jako kdyby jela moc dlouho s Joem na sněžném skútru. Jenže zítra mělo být prvního července, skútr byl uložen v kůlně a přikryt plachtou.

To není možné. To musí být omyl.

Jenže to nebyl omyl. Šestkrát to překontrolovala, a nebyl to omyl.

Někomu se to přece vlastně stát musí, ne?

Samozřejmě. *Někomu* se to přece stát musí. Ale jí?

Slyšela Joea, jak ve své garáži do něčeho mlátí, ozýval se odtamtud vysoký zvonivý zvuk, jako když kladivo zpracovává tenký kov. Pauza, potom slabě: „Kurva!“

Kladivo dopadlo ještě jednou, poté následovala delší pauza. Pak její muž vykřikl: „Brette!“

Vždycky se trochu shrbila, když takhle zvýšil hlas a zavolal na jejich syna. Brett svého otce velmi miloval, Charity si ale nikdy nebyla jista, co přesně ke svému synovi cítí Joe. Byla to hrozná myšlenka, ale byla pravdivá. Jednou, asi před dvěma lety, měla strašný sen, který nikdy nezapomene. Zdálo se jí, že její muž probodl Brettův hrudník vidlemi. Vidle prošly skrz naskrz a vypnuly zadní stranu Brettova trička, tak jako stanové tyče napínají stan. *Blbeček malej, nepřišel, když jsem ho volal*, řekl její muž ve snu. Vzápětí se s trhnutím probudila vedle opravdového manžela, který tvrdě spal spánkem pivaře. Měsíční světlo padalo oknem na postel, na níž teď seděla, zalévala ji měsíční záře, chladná a lhostejná záplava světla. Tenkrát pochopila, co je to opravdový strach, že je to zrůda se zlatými zuby, seslaná rozzlobeným bohem na nepozorné a slabé. Za celou dobu manželství na ni Joe několikrát vztáhl ruku a ona si z toho vzala ponaučení. Možná nebyla žádný génius, ale její matka také nevychovala žádné hlupáky. Nyní dělala, co od ní Joe žádal, a do diskusí se pouštěla jen málokdy. Myslela si, že chlapec je stejný, ale přesto se o něho občas bála.

Přešla k oknu právě včas, aby zahlédla Bretta, jak utíká přes dvorek a mizí ve stodole. Cujo se mu loudal v patách, vypadal sklíčeně

a rozpáleně.

Z kůlny se ozvalo slabé: „Podrž mi tohle, Brette,“ a ještě slabší: „Jasně, tati.“

Údery se opět ozvaly nelítostným ostrým zvukem: *Zing! Zing! Zing!* Představila si Bretta, jak něco na něčem přidržuje – možná majzlík na zaseknutém ložisku nebo bodec na závoře, jak její muž s třesoucí se cigaretou v koutku tenkých úst, s vyhrnutými rukávy trika mává dvouapůlkilovým kladivem. A jestli je opilý... Jestli jeho úder půjde trochu vedle...

V duchu slyšela Brettův výkřik, hrozný zvuk bolesti, až mu kladivo rozdrtí ruku do červené roztržité kaše. Zkřížila si ruce na hrudi jako ochranu před touto vidinou.

Znovu se podívala na tu věc, kterou držela v ruce, a přemýšlela, jestli by jí mohla nějak využít. Více než cokoliv jiného na světě si přála jet do Connecticutu na návštěvu ke své sestře Holly. Neviděly se už celých šest let, od léta roku 1974. Pamatovala si to velmi dobře, protože to pro ni bylo špatné léto, vyjímaje jen jediný víkend. V sedmdesátém čtvrtém začaly Brettovy noční potíže: neposednost, zlé sny a čím dál častější náměsíčnost. Joe začal ten rok navíc hodně pít. Brettovy noční problémy a jeho sonambulismus časem zmizely, Joeovo pití však ne.

Brettovi byly tenkrát čtyři. Ted' mu bylo deset a na tetu Holly, která už byla šest let provdaná, si ani nepamatoval. Měla malého chlapce, který se jmenoval po otci, a malou holčičku. Charity nikdy neviděla ani jedno z dětí, znala je pouze z fotografií, které jí občas Holly poslala.

Už se bála zeptat. Neustálé omílání návštěvy začalo Joeovi lézt na nervy, a kdyby se ho na to znovu zeptala, mohl by ji udeřit. Před necelými šestnácti měsíci se ho naposledy zeptala, jestli by snad nemohli jet na krátkou dovolenou směrem na Connecticut. On však žádný velký cestovatel nebyl, líbilo se mu v Castle Rocku. Jednou za rok vyrazil s tím starým ožralou Gary Pervierem a několika dalšími kamarády na lov jelenů na sever k Mooseheadu. Minulý listopad chtěl vzít Bretta s sebou. Tenkrát se proti tomu postavila a trvala na svém navzdory Joeovu našťavanému brblání a Brettovým ubliženým pohledům. Nedopustí, aby byl chlapec dva týdny sám s těmito muži, aby poslouchal jejich hrubé řeči a sprosté vtipy. Nechtěla, aby viděl, v jakou zvěř se mohou lidé proměnit, když dny a týdny nepřetržitě chlastají. Navíc měl každý z nich nabitou pušku. Naládované pušky,

naládovaní chlapi. Dříve nebo později se vždycky někomu něco stalo a nepomohly jim ani neónově oranžové čapky a vesty. Ne, nedopustí, aby se jejímu synovi něco stalo.

Kladivo pravidelně dopadalo na ocel. Přestalo. Trochu se uvolnila. Pak se zvuk opět ozval.

Předpokládala, že dříve nebo později Brett s lovci půjde, a to bude její konec. Připojí se k jejich partě a od té chvíle pro něj bude o trochu víc než služka, která se partě stará o lokál. Věděla, že ten den nadejde, a už teď to oplakávala. Alespoň se jí podařilo oddálit tu chvíli o další rok.

A letos? Podaří se jí ho udržet v listopadu doma? Možná ne. Ať je to jak chce, bylo by lepší – ne dobré, ale aspoň lepší – , kdyby ho s sebou předtím vzala do Connecticutu. Ukázat mu, jak někteří... někteří... jen to řekni, i když jen v duchu, *jak někteří slušní lidé žijí*.

Kdyby je Joe nechal jet samy dva... ale nemělo cenu o něčem takovém uvažovat. Joe mohl sám nebo s kamarády kamkoliv, ona ne, ani s Brettem. To bylo jedno ze základních pravidel jejich manželství. Stejně ale musela myslet na to, o kolik lepší by to bylo bez něj – viděla, jak sedí u Holly v kuchyni, chlastá pivo a těma svýma drzýma hnědýma očima jezdí po Hollyině manželovi. Od začátku myslel jen na to, aby už odsud vypadli, až nakonec i Holly a její manžel začali být netrpěliví a čekali, kdy už konečně odjedou...

Ona a Brett.

Jen oni dva.

Mohli by jet autobusem.

Myslila na to, že minulý listopad chtěl vzít Bretta s sebou na hon.

Myslila na to, že by se snad mohli dohodnout. Zamrazilo ji a jako by ztuhla do morku kostí. *Přistoupil* by na takový obchod? Může si vzít Bretta s sebou k Mooseheadu, když výměnou bude souhlasit, že s ní Brett pojedou autobusem do Stratfordu?

Peněz bylo dost – teď – ale jen peníze na to stačit nebudou. Peníze by vzala už nikdy by je neviděla. Pokud nevyloží své karty správně, přesně... správně.

Její mozek začal pracovat rychleji. Rány venku ustaly. Viděla, jak Brett vybíhá poklusem ze stodoly a pocítila vděčnost. Nějaká předtucha v ní jí našeptávala, že jestli se tomu chlapci někdy stane něco, zlého, stane se to tam, v tom tmavém místě s pilinami nasypnými přes staré mazivo na prkenné podlaze.

Určitě je nějaký způsob. *Musí* být nějaký způsob, jak k tomu Joes

přimět.

Pokud je ovšem ochotna riskovat.

V ruce držela los, pomalu ho otáčela v prstech a přemýšlela.

Když se Steve Kemp vrátil do své dílny, byl v zuřivé náladě. Jeho dílna se nacházela na západním okraji Castle Rocku, na silnici č. 11. Prostor mu pronajímal farmář, který měl majetek jak v Castle Rocku, tak v sousedním Bridgtonu. Tento farmář nebyl jen balík, byl pan Balík Extratřída.

Dílně dominovala Stevova odlakovací nádrž, kotel z vlnitého plechu, který působil, jako by v něm šlo najednou uvařit celé shromáždění misionářů. Kolem dokola, jako oběžnice kolem velké planety, se povalovala jeho práce: stoly, knihovny, přístroje, kostky, skříňky. Vzduch byl prosycen vůní fermeže, odlakovače a lněného oleje. Ve staré tašce od letecké společnosti TWA měl čisté šaty. Počítal, že se převlékne, až přeřízne tu nafintěnou kundičku. Teď tou taškou mrštil napříč dílnou. Odrazila se od protější stěny a přistála na skřínce.

Přešel k ní a tašku z ní srazil, v pádu ji nakopl, a než dopadla a zůstala ležet na boku jako mrtvý svišť, odrazila se od stropu. Potom tam jen tak stál, hluboce dýchal, vtahoval do sebe ty husté pachy a nepřítomně civěl na tři židle, které slíbil do konce týdne vyplést. Palce měl zaražené za opaskem, prsty zatnuté v pěsti, spodní ret vystrčený. Vypadal jako dítě, které truceje proto, že mu vynadali.

„Kurvafix!“ vydechl a šel pro tašku. Napřed to vypadalo, že ji zase nakopne, pak si to ale rozmyslel a zvedl ji. Prošel kůlnou do třípokojového domu, který sousedil s dílnou. V domě bylo ještě větší horko, pokud to vůbec bylo možné. Bláznivé červené horko. Všem lezlo na mozek. Kuchyň byla plná špinavého nádobí, mouchy bzučely nad zelenou umělohmotnou taškou naplněnou prázdnými konzervami. Obývacímu pokoji dominovala veliká, stará černobílá televize značky Zenith, kterou zachránil ze skládky u Naples. Na ní jako něco neživého spala velká, sterilní, ušmudlaná kočka jménem Bernie Carbo.

Když psal, pracoval v ložnici. Postel byla sklápěcí, neustlaná, prostěradlo tuhé ejakulátem. Nezávisle na tom, kolikrát to měl (a za poslední dva týdny to nebylo ani jednou), hodně onanoval. Věřil, že onanie je znak kreativity. Naproti posteli stál psací stůl. Na něm trůnil velký starobylý psací stroj značky Underwood a kolem něho se

hromadily rukopisy. Další rukopisy, některé v krabicích, některé převázané gumičkou, se válely v jednom rohu. Hodně psal a hodně cestoval a velkou část jeho zavazadel tvořila jeho práce – z většiny básně, pár povídek, surrealistická hra, ve které řekly postavy dohromady devět slov, dále román, který začal neúspěšně z devíti různých stran.

Minulý prosinec objevil jednou při holení ve vousech první nitky stříbra. Vyvolalo to v něm hlubokou depresi, trvající celé týdny. Od té doby se nedotkl strojku, jako kdyby šediny byly následkem holení. Bylo mu třicet osm let a odmítal si připustit, že je tak starý. Ale občas, když nedával pozor, se ta myšlenka připlížila a překvapila ho. Být tak starý – méně než sedm set dnů pod čtyřicet – mu nahánělo hrůzu. Pevně věřil, že jemu se čtyřicítka vyhne.

Ta čubka, opakoval si v duchu. *Ta čubka*.

Od té doby, co si to poprvé rozdál s vágní, hezkou, sladce bezmocnou francouzštinářkou v druhém ročníku střední školy, opustil již desítky žen. Sám byl za tu dobu opuštěn jen dvakrát či třikrát. Uměl předvídat blížící se pád a vyskočit první. Byla to bezpečností prevence, stejně jako ve hře Herka podstrčit pikovou dámu někomu jinému. Musíš to udělat, dokud máš tu kundu ještě pod kontrolou, jinak s tebou zamete. Pojišťoval ses, proto jsi nikdy nemusel myslet na svůj věk. Bylo mu jasné, že Donna k němu ochládá, považoval ji ale za typ ženy, s nimiž je alespoň jistý čas bez větších těžkostí možné manipulovat pomocí psychologie a sexu. Zkrátka držet je ve strachu, pokud chcete být vulgární. Že mu to tentokrát nevyšlo, mu zasadilo ránu, která ho bolela a rozzuřila, cítil se, jako kdyby ho do krve zmrskali. Svlékl se, peněženku a drobné hodil na stůl, šel do koupelny a osprchoval se. Trochu to pomohlo. Oblékl se do vybledlé košile a džinsů, které vytáhl z tašky. Sebral drobné, strčil je do přední kapsy a zarazil se pohledem na peněženku. Na stůl z ní vypadlo několik navštívenek.

Stávalo se to často, protože jich měl spousty.

Steve měl povahu křečka. Jedna z věcí, které si vždycky bral, byly navštívenky. Daly se použít jako záložka a jejich zadní strana byla jako dělaná na poznámky, adresy a telefonní čísla. V železářství nebo od pojišťovacích agentů si bral občas dvě nebo tři. Každého úředníčka požádal se širokým, podlézavým úsměvem o navštívenku.

Když to s Donnou ještě tvrdě sjížděli, všiml si jednou, že na televizi leží navštívenka jejího muže. Donna snad tenkrát byla ve sprše,

tak si tu navštívenku vzal. Neměl k tomu žádný zvláštní důvod, prostě jen křečkoval.

Otevřel peněženku a navštívenky prolístoval. Moudří zástupci ve Virginii, realitní kancelář v Coloradu a dalších šest firem. Chvilí si myslel, že navštívenku Miláčka Manžela ztratil, ale byla jen schovaná mezi dvěma dolarovkami. Vylovil ji a zahleděl se na ni. Bílé pozadí, modrý tisk, provedený módně malými písmeny. Pan Úspěšný Obchodník. Nenápadné, ale dělá to dojem. Nic přehnaného.

roger breakstone ad worx vik trenton
1633 congress street
telex:
AD WORX portland, maine 04001
tel (207) 0799-8600

Z hromady kopírovacího materiálu vytáhl Steve list čistého papíru a udělal si před sebou místo. Podíval se na svůj psací stroj. Ne. Každý stroj má písmo stejně osobité jako otisk prstu. Jeho křivé malé „a“ ho dostalo na šibenici, pane inspektore. Porota si venku jen dala čaj.

Samozřejmě že s tímto nebude mít policie nikdy co dělat, ale opatrnost měl v krvi. Levný papír, jaký mají v každém papírnictví, žádný psací stroj.

Z plechovky od kávy, která stála na rohu stolu, si vzal tužku, a velkým tiskacím písmem napsal:

AHOJ VIKU.

MÁŠ PRIMA STAROU.

NEBYLO ŠPATNÝ JÍ POŘÁDNĚ PROTÁHNOUT KOMÍN.

Zarazil se a začal si tužkou pukat o zuby. Už mu bylo docela dobře. Už má zase převahu. Jenže ona byla pěkná a bylo možné, že jen tomuhle nebude Trenton vůbec věnovat pozornost. Pomluvy jsou zadarmo a poslat dopis je levnější než si dát kávu. Ale něco by se našlo... vždycky se něco najde. Ale co?

Náhle se usmál. Když se takto usmíval, celý jeho obličej se rozzářil. Ted bylo jasné, proč neměl se ženami nikdy problémy.

Psal:

CO TI PŘIPOMÍNÁ TO ZNAMÍNKO TĚSNĚ NAD JEJÍM
OCHLUPENÍM?

MNĚ PŘIPOMÍNÁ OTAZNÍK.

MÁŠ TY NĚJAKÉ OTÁZKY?

To stačilo. Člověk má vědět, kdy skončit, říkávala jeho matka. Našel obálku a vložil do ní dopis. Po chvilce tam přidal navštívenku a napsal na obálku adresu Vikovy kanceláře, také tiskacím písmem. Pak se rozhodl, že se nad tím chudákem trochu slituje a pod adresu připsal SOUKROMÉ!

Opřel dopis o parapet a zaklonil se v židli. Opět se cítil výtečně. Dnes večer bude moci psát, byl si tím jistý.

Před domem zaparkovala dodávka se značkami jiného státu. Vzadu byla velká skříň. Někdo udělal objev na nějaké soukromé aukci. Šťastní lidé.

Steve se vyloudal ven. Rád by se postaral o jejich skříň a jejich peníze, ale nebyl si jist, zda by to stihl. Jakmile bude dopis odeslán, nebyla by špatná změna prostředí. Ne moc velká změna, alespoň ne hned. Měl pocit, že si zaslouží ještě jednu návštěvu u Nafrněné Paničky... samozřejmě až bude jisté, že Miláček Mužíček je dostatečně daleko. Steve s ním hrál tenis a věděl, že to není žádný Tarzan – hubený, tlustý brýle a směšný backhand. Jenže člověk nikdy neví, kdy takovému Miláčkovu Mužíčkovi lupne v bedně a začne se chovat nespolečensky. Mnohý Miláček Mužíček měl doma zbraň, takže bude chytré si napřed pořádně omrknout situaci, než se objeví na scéně. Povolí si jednu poslední návštěvu a pak konec představení. Na chvíli pojede do Ohia. Nebo Pensylvánie. Nebo do Taosu v New Mexicu. Ale jako každý vtípálek, který někomu podstrčil do cigarety bouchací kuličku, chtěl se (samozřejmě z bezpečné vzdálenosti) dívat, až to bouchne.

Řidič dodávky s manželkou nakukovali do dílny, jestli tam není. Steve vyšel ven s rukama v kapsách a s úsměvem na tváři. Žena okamžitě úsměv opětovala. „Dobrý den, vážení. Co pro vás můžu udělat,“ zeptal se a v duchu si říkal, že ten dopis pošle hned, jen co se jich zbaví.

7. Katechismus na příšery

Stejný večer, když červené, horké slunce klesalo k západnímu obzoru, se Vik Trenton, s košili uvázanou kolem pasu, vrtal v motoru manželčina pinta. Donna stála vedle něj. V bílých šortkách a červené kostkované blůze bez rukávů vypadala mladě a svěže. Byla naboso. Tad, oblečený jen v plavkách, jezdil na tříkolce jako blázen sem a tam po cestě k domu. Hrál nějakou hru, ve které se Ponch a Jon z CHIPS spikli proti Darthu Vaderovi.

„Vypij ten čaj, než se rozpustí led,“ řekla Donna Vikovi.

„Jojo.“ Sklenice stála na kraji motorového prostoru. Vik se trochu napil, vrátil poslepu sklenici na místo a sklenice sklouzla – do ruky jeho ženy.

„Teda,“ řekl, „dobrej postřeh.“

Usmála se. „Prostě poznám, když myslíš na něco jiného. Koukni, ani kapka nazmar.“

Chvilí se na sebe usmívali – hezká chvíle, pomyslel si Vik. Možná se mu to zdálo, ale poslední dobou jako by bylo těch malých hezkých chvil víc. Méně ostrých slov, méně chladného, nebo ještě hůř, lhostejného ticha. Důvod neznal, ale byl za to Donně vděčný.

„No, nevytahuj se, čistý amatérismus,“ řekl. „Ještě budeš muset moc pracovat, než tě pustíme do hry.“

„Tak copak je tomu autu, trenére?“

Měl sundaný vzduchový filtr, válel se na cestě. „Takový talíř jsem ještě nikdy neviděl,“ řekl před chvílí Tad, když ho objížděl na tříkolce. Vik se naklonil nad motor a neurčitě ukázal šroubovákem na karburátor.

„Je to v karburátoru. Asi chytá jehlový uzávěr.“

„To je špatné.“

„Nic hrozného. Může ti to ale úplně znemožnit jízdu, jestli se zasekne v zavřené poloze. Jehlový uzávěr řídí přítok benzínu do karburátoru a bez benzínu nejedeš. To je skoro zákon, krásko.“

„Tati, přijdeš mě pohoupat?“

„Jo, za chvíli.“

„Dobře! Budu vzadu!“

Tad se vydal kolem domu směrem k houpací soupravě, kterou Vik

postavil minulé léto. Stavěl ji podle plánu každý den po večeři a o víkendech a z puštěného rádia mu k tomu vyřvávaly hlasy sportovních komentátorů. Tad, tenkrát mu byly tři, vysedával se slavnostním výrazem na zdi nebo na zadních schodech. Občas mu něco přinesl, ale většinou ho tiše pozoroval. Minulé léto! Pěkné léto, ne tak horké jako tohle. Tenkrát se zdálo, že si Donna konečně zvykla, že uznala Maine, Castle Rock, Ad Worx, to všechno, co jim mělo být ku prospěchu.

Pak následovalo zlé, nepochopitelné období. Nejhorší na tom byl vtíravý, skoro jasnovidný pocit, že všechno je horší, než chce přiznat. Věci v domě se nacházely trochu jinde, než bývaly, jako kdyby jimi hýbaly cizí ruce. Byl tak bláznivý a myslel si, že Donna převléká podezřele často postele. Vždycky byly čisté a jedné noci se mu v hlavě ozvala ta nepřijemná, stará pohádková otázka: *Kdo mi spal v mé postýlce?*

Ted' se zdálo, že se věci vrátily do starých kolejí. Kdyby nebylo té bláznivé aféry kolem Cinku a té pitomé cesty, možná by tohle léto bylo docela vydařené. I to bylo možné. Člověk občas vyhraje, ne všechny naděje byly plané. Věřil tomu, i když jeho víra nebyla nikdy vystavena vážným zkouškám.

„Tade,“ zavolala Donna. Chlapec zabrzdil. „Uklid' tříkolku do garáže.“

„Ma-mí!“

„Ted' hned, monsieur.“

„Mesje,“ řekl Tad a zasmál se do dlaní. „Ty sis taky svoje auto neuklidila, mami.“

„Táta ho opravuje.“

„Já vím, ale...“

„Poslechni mámu, Tadiku,“ řekl Vik a zvedl filtr. „Já za tebou hned přijdu.“

Tad si sedl na tříkolku a odjel s ní do garáže. Houkal přitom jako sanitka.

„Proč to dáváš dohromady? Ty to nespravíš?“ zeptala se Donna.

„To je jemná práce,“ řekl Vik. „Nemám na to správné náradí, a i kdybych ho měl, stejně bych to asi ještě víc zmrvil.“

„Sakra,“ řekla mrzutě a nakopla pneumatiku. „Tyhle věci se zásadně stávají, když vyprší záruční lhůta, že jo?“ Pinto měl na počítadle těsně nad třiatřicet tisíc kilometrů a zbývalo jim na něm ještě šest měsíců splátek.

„To je taky skoro zákon,“ řekl Vik. Vrátil filtr na místo a utáhl matici.

„Mohla bych ho odvézt do South Paris, zatímco Tad bude ve školce. Budu si ale muset půjčit něco z půjčovny, když budeš pryč. Myslíš, že s tím do South Paris dojedu?“

„Jasně. Vždyť tam ale nemusíš. Zavez to k Joe Camberovi. Je to jenom jedenáct kiláků, a navíc je šikovnej. Pamatuješ si, když mi odešlo to ložisko na jaguáru? Sundal ho zvedákem vyrobeným z kusu starých telefonních sloupů a chtěl za to deset dolarů. Jo, kdybych ho odvezl do tý opravy v Portlandu, dali by si moji šekovou knížku na zed' mezi lovecké trofeje.“

„Ten chlap mě znervózňoval,“ řekla Donna. „Tedy kromě toho, že byl nalitej.“

„Jak to myslíš?“

„Jeho oči se moc činily.“

Vik se zasmál. „Miláčku, kde jsi ty, tam je toho dost na dívání.“

„Díky,“ řekla. „Ženě nemusí zrovna vadit, že se na ni muži dívají. Co mě ale znervózňuje, je, když mě někdo v duchu svlíká.“ Udělala přestávku, zdálo se mu, že divnou, a zahleděla se do červeného světla na západě. Pak se otočila zase k němu. „Z některých mužů má člověk pocit, jako kdyby se jim v hlase neustále odehrával film zvaný *Znásilnění panen sabinských*, v němž právě hrají hlavní roli.“

Opět měl divný, nepříjemný pocit, že mluví o více věcech najednou. Nechtěl s tím ale dnes začínat, ne teď, když se konečně vyhrabal z toho strašného posledního měsíce.

„Miláčku, vždyť je nejspíš úplně neškodný. Má ženu, dítě...“

„Ano, nejspíš je.“ Zkřížila ale paže na hrudi a vložila lokty do dlaní, její charakteristický znak nervozity.

„Podívej,“ řekl, „já tam to auto v sobotu zavezu, a jestli to bude nutné, tak ho tam nechám, jo? Spiš si ale myslím, že to udělá na počkání. Dám si s ním pár piv a pohladím jeho psa. Pamatuješ si toho bernardýna?“

Donna se usmála: „Dokonce i jeho jméno. Skoro povalil Tada, jak ho olizoval, pamatuješ?“

Vik kývl. A zbytek odpoledne za ním Tad běhal a volal: „*Cuuju... pod', Cuuujuuu!*“ Oba se zasmáli.

„Občas se cítím tak blbá,“ řekla Donna, „kdybych jenom uměla jezdit s manuálním řazením, mohla bych jezdit s jaguárem, když ty

budeš pryč.“

„Bud' ráda, že nemůžeš. Jaguár je starej excentrik, musíš mu umět domluvit.“ Zabouchl kapotu pinta.

„*Aaach, ty NEMEHLO!*“ zasténala. „Vždyť jsi tam měl tu skleničku.“

Vypadal tak komicky překvapeně, že se rozesmála. Po chvíli se připojil. Smáli se tak, že se museli navzájem přidržovat jako dva opilci. Tad se vrátil, aby se podíval, co se děje. Nakonec se ujistil, že jsou docela v pořádku, přestože se chovají jako blázni, a připojil se k nim. Přibližně v tu chvíli, o tři kilometry dál, vhodil Steve Kemp do schránky dopis.

Později, když nastal soumrak, horko trochu polevilo a první světlušky začaly prošívat vzduch zlatými švy, houpal Vik na zahradě svého syna.

„Výš, tati! Výš!“

„Kdybys letěl výš, udělal bys přemet, mladej.“

„Tak mě podběhni, tati! Podběhni!“

Vik Tada pořádně postrčil, houpačka vyletěla k nebi, na kterém se právě objevovaly první hvězdy, a podběhl houpačku. Tad radostně výskal, hlavu zakloněnou a vlasy rozevláté.

„Dobrýý, tati! Ještě!“

Vik svého syna opět podběhl, tentokrát zepředu, a Tad létal tichou, horkou nocí. V blízkosti bydlela Tetička Evi a Tadovy výkřiky hrůzostrašné rozkoše byly poslední zvuky, které zaslechla, když umírala. Její srdce přestalo pracovat, jedna z jeho papírově tenkých přepážek najednou (a skoro bezbolestně) praskla, když Tetička Evi seděla na židli v kuchyni, šálek kávy u jedné ruky, cigaretu bez filtru v druhé. Zaklonila se a zakalil se jí zrak, odněkud slyšela dětské výkřiky, a chvíli se jí zdálo, že jsou to radostné výkřiky... Ale jak odcházela, jako by zezadu tlačená silnou, i když něžnou rukou, zdálo se jí, že to dítě křičí strachy a bolestí. Ráno ji tak najde neteř Abbie. Káva bude stejně vychladlá jako Evi, z cigarety bude dokonalý, křehký váleček popela a spodní část protězy bude vyčnívat z jejích vráščitých úst.

Chvíli předtím, než si Tad měl jít lehnout, seděl s Vikem na zadních schodech. Vik pil pivo, Tad mléko.

„Tati?“

„Copak?“

„Já nechci, abys odjel.“

„Vždyť se vrátím.“

„Já vím, ale...“

Tad sklonil hlavu, slzy na krajíčku. Vik ho pohládl po vlasech.

„Ale co, Tade?“

„Kdo bude říkat ty slova, který zahání z mé skříně příšery? Máma je neumí! Jenom ty je umíš!“

Slzy přetekly a rozlily se po Tadově tváři.

„To je všechno?“ zeptal se Vik.

Slova na příšery (Vik je ze začátku nazval Katechismus na příšery, ale Tadovi to slovo dělalo potíže, a tak to zkrátili) se zrodila ke konci jara, když Tad začal mít zlé sny a strach v noci. Něco je v jeho skříní, tvrdil. Občas se jeho skříň v noci otevřela a on to tam uviděl, něco se žlutýma očima, co ho chtělo sežrat. Donna si myslela, že to může být něco z knížky Maurice Sendaka *Tam, kde divé věci dlí*. Vik před Rogerem (ale ne před Donnou) nahlas uvažoval, jestli Tad někde nezaslechl překroucenou verzi vražd, které se staly v Castle Rocku, a začal si myslet, že vrah (ze kterého se stal jakýsi místní strašák na děti) – živ a zdrav obývá jeho skříň. Roger souhlasil, že je to možné. U dětí je možné všechno.

Když to trvalo pár týdnů, začala být i Donna trochu nervózní. Jednou ráno řekla s nervózním smíchem Vikovi, že věci občas vypadaly, jako by s nimi někdo hýbal. Tak to udělal Tad, odpověděl Vik. Ty tomu nerozumíš, řekla Donna. On do té skříně už nechodí... nikdy. Bojí se. Potom dodala, že to v šatníku po jednom z Tadových špatných snů divně zapáchalo. Jako kdyby tam bylo zavřené zvíře. Vika to trochu rozrušilo a šel to zkontrolovat. V jeho hlavě se zrodila myšlenka, že Tad možná chodí ve spaní, možná tam ve spánku chodí čurat. Sám však necítil nic než naftalín. Šatník byl hluboký přes půldruhého metru a úzký jako chodbička ve vlaku. Žádná strašidla tam nebyla a Vik z ní rozhodně nevskočil do světa pohádek, pouze několik pavučin mu uvízlo ve vlasech, nic jiného.

Na zahnání Tadových nočních hrůz navrhovala napřed Donna něco, čemu říkala „myšlenky hezkých snů,“ potom navrhovala modlitbu. Na první Tad odpověděl, že mu ta věc ve skříní dobré myšlenky ukradla. Druhé řešení odmítl s odůvodněním, že když Bůh v příšery nevěří, jsou modlitby k ničemu. Donnu to rozčílilo – možná

částečně proto, že se té skříně také trochu bála. Jednou, když tam věšela šaty, se za ní dveře potichoucky zaklaply a prožila si nepříjemných čtyřicet sekund, než se vymotala a dostala ven. Něco tam tenkrát cítila; bylo to horké, bylo to blízko, čpělo to násilím. Hustý pach. Trochu jí to připomínalo pot Steva Kempa poté, co se spolu milovali. Výsledkem byl úsečný příkaz, aby si Tad lehl, objal svého medvídka a spal, jelikož žádné příšery *neexistují*.

Vik buďto věci lépe chápal, nebo si lépe pamatoval na to, jak se otevřely dveře skříně a proměnily se v rozevřenou tlamu uprostřed temna, v místo, kde občas zašustily divné věci, kde se občas pověšené šaty proměnily v oběšence. Slabě si pamatoval na stíny, které mohlo pouliční světlo v nekonečných čtyřech hodinách po půlnoci vykreslit na zdi, pamatoval si praskání, které mohlo znamenat, že se dům sesedá, ale také mohlo, možná mohlo znamenat, že se k tobě něco plíží.

Jeho řešením byl Katechismus na příšery neboli prostě Slova na příšery. V každém případě to nebylo nic více ani méně než primitivní zaříkadlo na odstranění temných sil. Vik vymyslel zaříkadlo jednou o polední přestávce a kupodivu pomohlo, k Donnině úlevě i zklamání zároveň. Pomohlo tam, kde její snaha použít psychologii, rodičovské školení a nakonec disciplínu ztroskotala. Každý večer je Vik přeříkával jako požehnání nad Tadem, který ležel v té parné tmě nahý, přikryt pouze jedním prostěradlem.

„Myslíš si, že je to pro něj i do budoucna dobré?“ ptala se Donna trochu pobaveně, trochu podrážděně. Bylo to uprostřed května, kdy napětí mezi nimi bylo nejhorší.

„Lidi od reklamy se o dlouhodobé prognózy nestarají,“ odpověděl jí Vik. „Zajímá je rychlá, okamžitá pomoc. A já svou práci umím.“

„Jo, nikdo, kdo by říkal Slova, to je ono, to je přesně ono,“ odpověděl teď Tad a s odporem a studem si setřel z tváří slzy.

„Tak mě poslouvej,“ řekl Vik. „Já je mám napsaná. Proto je můžu opakovat každý večer stejně. Vytisknu je na kus papíru a připíchnu ho na tvoji zeď. Máma ti je bude moct číst každý večer, než se vrátím.“

„Jo? Určitě?“

„Určitě. Vždyť jsem ti to slíbil.“

„Nezapomeneš na to?“

„Ani mě nehne. Udělám to ještě dneska večer.“

Tad svého tátu objal a ten ho k sobě přitiskl.

Večer, když už Tad spal, Vik potichu vstoupil do jeho pokoje a připínáčkem připevnil na zeď papír. Pověsil ho hned vedle kalendáře se supermanem, kde ho Tad nemohl přehlédnout. Na papíře bylo napsáno velkými, dobře čitelnými písmeny:

SLOVA NA PŘÍŠERY

Pro Tada

Příšery, zmizte z tohoto pokoje!

Nemáte tady co dělat.

Žádné příšery pod Tadovou postelí!

Nemáte tam dost místa.

Žádné příšery v Tadově skříni!

Nevejdete se tam.

Žádné příšery před Tadovým oknem!

Neudržíte se tam.

Žádný upír, vlkodlak, nic, co kouše, nemáte tady co pohledávat.

Nic se Tada nedotkne, neublíží mu, až do svítání.

Nemáte tady co pohledávat.

Vik se na papír dlouho díval a připomínal si, že dřív, než odjede, musí Donně říct alespoň dvakrát, aby to Tadovi každý večer četla. Musí pochopit, jak důležité to pro Tada je.

Když odcházel, všiml si, že dveře šatníku jsou otevřené. Jen škvírka. Důkladně je zavřel a vyšel z pokoje.

Někdy později v noci se dveře opět otevřely. Blesky, které občas sjely po obloze, házely do pokoje pokroucené stíny.

Ale Tad se neprobudil.

8. Běh událostí

Ráno, přibližně ve čtvrt na devět, vycouvala dodávka Steva Kempa na silnici č. 11. Jel rychle, mířil na silnici č.302. Tam chtěl zatočit doleva a jet na jihovýchod, napříč státem, do Portlandu. Chtěl se chvíli povalovat v portlandské ubytovně katolických mužů.

Na přístrojové desce před ním ležel úhledný balíček obálek s adresami, tentokrát ovšem napsaných na jeho psacím stroji. Stroj byl vzadu, stejně jako zbytek jeho věci. Zabalit celou svou existenci v Castle Rocku včetně Bernie Carbo mu trvalo pouze půldruhé hodiny. Bernie teď podřimovala ve své krabici u zadních dveří. Cestovali nalahko, on a Bernie.

Adresy na obálkách byly bez chyb. Šestnáct let tvůrčího psaní z něho udělalo výtečnou písárku, když už nic jiného. Zastavil u stejné schránky, do které předešlý večer vhodil anonymní lístek Vikovi a nastrkal do ní dopisy. Kdyby chtěl opustit stát, vůbec by mu nevadilo zmizet jen tak a zůstat dlužný nájem za dům a dílnu, když ale jel jen do Portlandu, považoval za bezpečnější řídit se zákony této země. Tentokrát si mohl dovolit trochu povolit opasek, v otvoru za palubní skříňkou měl schováno přes šest set dolarů.

Kromě šeku, který pokryl nájem, vracel několika lidem zálohy s objednávkami na větší zakázky. Ke každému šeku byla přiložena zdvořilá omluva za způsobené nepříjemnosti, ale jeho matka náhle a vážně onemocněla (každý zdravý Američan spolkně historiku s maminkou). Ti, kteří u něj mají něco na opravu, mohou si to vyzvednout v dílně, klíč najdou vpravo nade dveřmi, a prosí je, aby byli tak hodní a zase ho tam vrátili, až si věci vezmou. Děkujeme, děkujeme, třesky plesky, kecy kec. Samozřejmě to způsobí menší komplikace, ale žádné opravdové problémy tím nevzniknou.

Vhodil dopisy do schránky. Měl příjemný pocit – jako dítě, které si před výpraskem vypodloží kalhoty. Vyrazil směrem na Portland a spolu s Grateful Death si zpíval Sugaree. Vytáhl dodávku k devadesátce a doufal, že doprava zůstane řídká, aby se do Portlandu dostal včas, než mu zaberou všechny kurty na tenisovém stadiónu. Když to tak probíral, vypadalo to na vydařený den. Pokud pan Obchodník ještě svoji poštovní bombu nedostal, určitě ji dostane dnes.

Dobry, pomyslel si Steve a zacal se chechtat.

V pul osme, zatimco Steve myslel na tenis a Vik si pripominal, ze musi zavolat Camberovi kvuli trucovitemu pintu, Charity Camberova pripravovala snidani pro sveho syna. Joe pred pulhodinou odjel do Lewistownu s nadeji, ze na nekerem šrotu nebo v nekerem obchode s pouzitymi dily najde predni sklo na Camaro rocnik 72. Charite se to vyborně hodilo do jejich pozorně pripravovanych planu.

Polozila pred Bretta talir s michanymi vajicky a slaninou a sedla si vedle nej. Brett vzhlédl trochu prekvapeně od sve knizky. Kdyz mu matka pripravila snidani, vetsinou se hned pustila do sve dopoledni prace. Kdyz se s ni clovek pokousel bavit drive, nez si dala druhou kavu, riskoval, ze mu ukaze nabrousenou stranu sveho jazyka.

„Muzu si s tebou o nemem promluvit, Brette?“

Lehke prekvapeni se promenilo skoro v uzas. Kdyz se na ni podival, uvidel v její tvári neco, co bylo její mlčenlivé povaze cizi. Byla nervozni. Sklapl knihu a řekl: „Jasne, mami.“

„Chtel bys..“ procistila si hrdlo a zacala ze zacatku. „Jak by se ti libilo zajet si do Stratfordu v Connecticutu a navstivit tetu Holly a strycka Jima? A sestrenku s bratrancem?“

Brett se usmal. V zivotě byl v jinem statě jen dvakrat, naposledy v Portsmouthu v New Hampshiru. Jeli tenkrat na aukci ojetych vozů, kde Joe koupil forda z roku 58.

„Jasne,“ řekl. „Kdy?“

„Počitala jsem s pondělím,“ řekla. „Po čtvrtém červenci. Byli bychom pryč týden. Vyhovuje ti to?“

„Samo! Ježíš, myslel jsem si, že má táta příští týden hodně práce.“

„Ještě jsem mu o tom neřekla.“

Brettův úsměv pohasl. Zvedl kus slaniny a začal ho jíst. „Pokud vím, tak slíbil Ritchie Simmonsovi vytáhnout z jeho kombajnu motor. A pan Miller ze školy měl dovézt svého forda, protože má něco s řadící skříní. A...“

„Já myslela, že bychom jeli sami dva,“ řekla Charity. „Autobusem z Portlandu.“

Brett se tvářil pochybovačně. Venku před sítí u zadního vchodu vylezl pomalu na schody Cujo a se zachrochtáním se svalil na prkna ve stínu. Unavenýma, zarudlýma očima se podíval dovnitř na ŽENU a CHLAPCE. Cítil se špatně, velmi špatně.

„Ježíš, mami, já nevím...“

„Neříkej Ježíš. To je stejné jako sprosté slovo.“

„Promiň.“

„*Chtěl bys jet?* Kdyby táta souhlasil?“

„No jasně! Určitě! Myslíš, že to dovolí?“

„Možná.“ Zamyšleně se dívala ven skrz okno nad dřezem.

„Jak daleko je do Stratfordu, mami?“

„Hádám, necelých pět set kilometrů.“

„Ježí – chci říct – teda, to je dálka. Je to...“

„Brette.“

Pozorně se na ni podíval. Její tvář a její hlas opět nabyly toho divného výrazu. A nervozity.

„Co, mami?“

„Napadá tě něco, co by tvůj tatínek v dílně potřeboval? Něco, co by si chtěl pořídit?“

V Brettových očích se objevil záblesk porozumění. „No vždycky potřebuje francouzáky... a chtěl si koupit novou sadu univerzálních klíčů... a hodila by se mu nová svářecí helma, protože ta stará má prasklý štít...“

„Ne, Brette, já myslela něco velkého, drahého.“

Brett chvíli přemýšlel a potom se usmál. „No, to co by doopravdy chtěl, je zvedák od Jörgensena. Takovej motor Ritchie Simmsova kombajnu by pak byl hov... hračka.“ Začervenal se a rychle pokračoval. „Ale na to nemáš, mami. To je fakt mastný.“

Mastný. Joeův výraz pro drahý. Nenáviděla ten výraz.

„Kolik?“

„No, ten v katalogu stojí sedmnáct set dolarů, ale táta by ho asi dostal od pana Belasca u Portland Machines za velkoobchodní cenu. Táta říká, že se ho pan Belasco bojí.“

„A ty si myslíš, že je to správné?“ zeptala se ostře.

Brett se zaklonil v židli, trochu vystrašený její prudkostí. Takhle svoji matku ještě nikdy neviděl. Dokonce i Cujo venku na verandě trochu nastražil uši.

„Tak co? Myslíš si to?“

„Ne, mami,“ řekl, ale Charity věděla, že lže. Když jsi někoho mohl vystrašit tak, že ti prodá věci za velkoobchodní cenu, byl jsi dobrý obchodník. Postřehla v Brettově hlasu obdiv, o kterém Brett ani sám nevěděl. *Chce být jako on. Myslí si, že tatínek je machr, když*

někomu nažene strach. Bože můj.

„Na strašení lidí není nic chytrého,“ řekla Charity. „Všechno, co je k tomu potřeba, je silný hlas a zlá nátura. Není na tom nic chytrého.“ Snížila hlas a mávla po něm rukou. „Dělej, sněz si ty vajíčka. Nebudu na tebe křičet. To bude asi tím horkem.“

Začal jíst. Jedl, ale potichu a občas se po ní opatrně podíval. Jako by dnes ráno mělo všechno vybuchnout.

„Kolik je velkoobchodní cena, co myslíš? Třináct set? Tisíc?“

„Nevím, mami.“

„Myslíš, že by ten Belasco prodal? Takovou velkou věc?“

„Jo, myslím, že jo, kdybysme měli takovej balík.“

Její ruka sjela ke kapse u zástěry. Los tam byl. Zelené číslo 76 a červené 434 se shodovaly s čísly tahu, který před dvěma týdny provedla komise státní loterie. Tucetkrát to kontrolovala, ale pořád tomu nemohla uvěřit. Od té doby, co loterie v roce 1975 začala; si každý týden koupila los za padesát centů a tentokrát vyhrála pět tisíc dolarů. Ještě si peníze nevyzvedla, ale zato od chvíle, kdy to zjistila, hlídala los jako oko v hlavě.

„Máme takovej balík,“ řekla. Brett na ni vyvalil oči.

Ve čtvrt na jedenáct vyklouzl Vik ze své kanceláře a šel na svou ranní kávu k Bentleyům, protože nemohl vystát tu močůvku, která byla k dostání v práci. Ráno strávil vymýšlením reklamy pro Decostroy vaječné farmy. Byla to fuška. Nenáviděl vajíčka odmalička, kdy je do něj jeho matka čtyřikrát týdně neúprosně cpala. Nejlepší, co ho doposud napadlo, bylo: VAJÍČKA DÁVAJÍ LÁSKU – BEZEŠVÉ. Nic moc. Dalo mu to nápad na fotomontáž vajíčka se zipem kolem obvodu. Dobrý obrázek, ale kam to vedlo? Zatím stále nikam. Měl bych se zeptat Tadíka, pomyslel si, když mu servírka donesla kávu a borůvkový koláček. Tad měl vajíčka rád.

Samozřejmě to nebyla vajíčka, co mu kazilo náladu. Byla to ta dvanáctidenní cesta. No jo, muselo to být. Roger ho o tom přesvědčil. Museli ven na hřiště a hrát ze všech sil. Starý dobrý upovídaný Roger. Vik ho miloval skoro jako vlastního bratra. Roger by s ním milerád šel k Bentleyům, dal by si s ním kávu a povídal by, až by Vikovi upadly uši, Vik však potřeboval být jednou sám. Potřeboval přemýšlet. Počínaje pondělkem budou spolu skoro dva týdny, a to úplně stačí. I pro spřízněné duše.

Jeho mysl se opět začala zaobírat fiaskem s malinovými Cinky. Nechal myšlenky jen tak plynout, věděl, že nenucená rekapitulace nepříjemné situace někdy může (alespoň v jeho případě) přinést nový pohled.

Co se stalo, bylo dost špatné a Cinky byly stáhnuty z trhu. Bylo to dost špatné, ale ne strašné. Nebylo to jako aféra s konzervovanými houbami: nikdo neonemocněl a nezemřel, a dokonce i spotřebitelé chápali, že každá firma může občas udělat volovinu. Podívejte se na MacDonaldy a jejich aféru se skleničkami, které před několika lety rozdávali zadarmo. Zjistilo se, že použitá barva obsahuje nepříjemné množství olova. Skleničky byly rychle staženy z oběhu a odsouzeny k zapomenutí v limbu reklamních artiklů, zabydleném tvory jako Rychlo Alka-Seltzer a Vikovým osobním favoritem, žvýkačkou Velký pták.

Událost se skleničkami byla pro MacDonaldy nepříjemná, ale nikdo se nesnažil Ronalda MacDonalda nařknout z pokusu o otrávení svých předpubertálních fanoušků. Nikdo se vlastně nepokusil nařknout ani Sharpova vločkového profesora, i když si z něj stříleli různí komici, počínaje Bobem Hopem a Stevem Marinem konče, a jeden večer pronesl Johnny Carston celý monolog (zaobalený v opatrném dvojsmyslu) ve svém zahajovacím proslovu v noční show. Je zbytečné říkat, že reklamy s Profesorem se okamžitě přestaly vysílat. Stejně zbytečné je říkat, že herec, který hrál Profesora, byl tímto faktem velmi rozrušen.

„Dovedu si představit horší situaci,“ řekl Roger poté, co první nárazové vlny trochu polevily a telefonní rozhovory mezi Clevelandem a Portlandem už nebyly tři denně.

„Jakou?“ zeptal se Vik.

„No, mohli jsme mít smlouvu na Bon Vivant Vichysoisse,“ odpověděl mu Roger s vážnou tváří.

„Přejete si ještě kávu, pane?“

Vik se podíval na servírku. Už otevíral ústa, aby odmítl, pak ale kývl. „Půl šálku, prosím,“ řekl.

Nalila mu a odešla. Vik se nenapil, jen kávu bezmyšlenkovitě míchal.

Strach o zdraví byl milosrdně krátký, několik doktorů brzy v televizi a novinách prohlásilo, že barvivo je neškodné. Dříve se podobné případy stávaly často. Například letušky jedné komerční letecké linky byly postiženy podivným oranžovým zabarvením

pokožky... Nakonec se zjistilo, že to není nic jiného než otřená barva ze záchranných vest, které před startem předváděly cestujícím. O mnoho let dříve barvivo v jisté značce páru působilo na vnitřnosti podobně jako Cinky.

Právníci starého Sharpa zažalovali výrobce barviva a žádali několikamiliónovou náhradu za ztráty. Proces se nejspíš protáhne na tři roky a nakonec se docílí mimosoudní dohody. Nevadí, žaloba poskytla fórum, na kterém se dalo veřejnosti vysvětlit, že chyba – *zcela dočasná chyba, naprosto neškodná chyba* – nebyla chybou firmy Sharp.

Stejně ale Sharpovy akcie na Velké Tabuli silně poklesly. Od té chvíle opět stouply o téměř polovinu počátečního pádu. U vloček samých došlo sice k náhlému snížení prodeje, ale od té doby se opět vyšplhaly skoro tam, kde byly předtím, než Cinky ukázaly svou zrádnou červenou tvář. Sharpův celozrnný mix se dokonce prodával lépe než kdy předtím.

Takže bylo všechno v pořádku, ne?

Ne. Vůbec ne.

Sharpův vločkový profesor nebyl v pořádku. Chudák, už se nikdy nemůže ukázat. Po strachu přišly vtipy a Profesora s jeho střízlivou tváří a školním prostředím doslova uchechtaly k smrti.

George Carlin se ve svém programu v nočních klubech dal slyšet „Jojo, svět se zbláznil. Svět se zbláznil.“ Carlin na chvíli skloní hlavu nad svým mikrofonem a medituje, pak opět vzhledne. „Reaganovi hoši dělají ty svoje kampaňové pitominky v televizi, jo? Rusáci nás předhánějí ve zbrojení. Rusáci vyrábějí rakety po tisících, že? A tak Jimmy v televizi odvysílá jeden ze svých šotů, a povídá, ‚Moji američtí spoluobčané, dřív než nás doženou Rusáci ve zbrojení, bude americká mládež srát rudě.‘ “

Výbuch smíchu z publika.

„A tak Ronnie zavolal Jimmimu a povídá: ‚Pane prezidente, copak měla dceruška k snídani?‘ “

Obrovský výbuch smíchu z publika. Carlin udělá pauzu. Potom vystřelí ten *pravý* šrapnel hlubokým, podbízivým hlasem:

„Vše v úplném pořádku.“

Publikum řve smíchy a divoce tleská. Carlin potřese smutně hlavou. „Rudý hovno, pánové. Jou! Jen si to představte.“

To byl ten problém. George Carlin byl ten problém, Bob Hope byl ten problém, Johnny Carson byl ten problém, Steve Martin byl ten

problém. Každý hospodský vtípálek v celé Americe byl ten problém. Navíc, zamyslete se nad tímto: Sharpovy akcie klesly o devět a vyšplhaly se zpět o čtyři a čtvrt. Akcionáři se budou dožadovat něčí hlavy. Hmm... Čípak jim dáme? Kdo měl ten chytrý nápad s Profesorem? Co říkáte, líbí se vám ti chlupáci jako obětní beránci? Že Profesor už odtočil čtyři roky před debaklem s Cinky, je vedlejší. Že předtím, než Profesor (a jeho pomocníci, Koláčkový čarostřelec a Gracie s Georgem) přišel na scénu, stály akcie o tři a čtvrt bodu niž než teď, je také vedlejší.

Na to se vykašlete. Hlavní je, že pouhý fakt, pouhá zpráva, že Ad Worx přišla o smlouvu, jen to samo o sobě by nejspíš způsobilo okamžitý vzestup o jeden a půl až dva body. A až se zahájí nová reklamní kampaň, brali by to investoři jako znak, že staré WOE byly konečně zapomenuty, a akcie by vylezly o další bod.

Samozřejmě, pomyslel si Vik a zamíchal si do kávy sacharin, to je jen teorie. A i kdyby se teorie ukázala být pravdivou, on i Roger věřili, že krátkodobý zisk Sharpa by byl více než vynulován, kdyby neuspěla nová reklamní kampaň, narychlo daná dohromady lidmi, kteří neznají firmu Sharp tak dobře jako oni nebo neznají vysoce konkurenční vložkový trh.

Vtom se objevil ten nový nápad, přišel nezvaně a nečekaně. Šálek se zastavil v půli cesty k ústům a oči se rozšířily. V duchu viděl dva muže, možná sebe a Rogera, možná starého Sharpa a jeho stárnoucího syna, jak zasypávají hrob. Lopaty jim létaly v rukou. Petrolejová lampa blikala ve větrné noci. Déšť skrápěl zem. Tito dva hrobníci občas vrhli opatrný pohled přes rameno. Byl to noční pohřeb, tajný čin, který se odehrával potmě. Potají pohřbívali Sharpova profesora, *a to byla chyba*.

„Chyba,“ zamumlal.

Samozřejmě že to byla chyba. Protože když ho pohřbí uprostřed noci, nikdy nebude mít příležitost říci to, co má na srdci: Že se omlouvá.

Z vnitřní kapsy kabátu vytáhl propisku, vzal z držáku papírový ubrousek a rychle na něj zapsal: *Sharpův vložkový profesor se musí omluvit*.

Podíval se na to, co napsal. Jak se inkoust vpíjel do papíru, písmena se zvětšovala a ztrácela jasné obrysy. Pod první větu připsal:

Slušný pohřeb.

A pod to:

Pohřeb ZA SVĚTLA.

Ještě si nebyl jistý, co to znamená, byla to více metafora, ale nápady mu vždycky přicházely v této podobě. A tady na něco přišel. Byl si tím jistý.

Cujo ležel v pološeru na podlaze dílny. Bylo tam horko, ale venku bylo ještě větší vedro... a navíc světlo venku bylo moc ostré. Nikdy dříve tomu tak nebylo, nikdy si vlastně ani nevšiml, že by světlo mělo nějakou kvalitu. Teď to ale viděl. Bolela ho hlava. Bolely ho svaly.. Z toho ostrého světla ho bolely oči. Bylo mu horko a čumák ho na poraněném místě stále bolel.

Bolel a hnisal.

MUŽ někam odjel. Nedlouho poté odjela i ŽENA a CHLAPEC a nechali ho doma samotného. CHLAPEC mu nechal venku velkou porci jídla a Cujo ho trochu snědl. Z jídla mu ale bylo ještě hůř, a tak zbytek nechal.

Teď zaslechl vrčení náklad'áku, zahýbajícího na cestu k domu. Cujo se zvedl a šel k vratům stodoly. Věděl, že přijel někdo cizí. Znal zvuk MUŽOVY dodávky i zvuk rodinného auta. Stál tam ve vratech, hlavu vystrčenou do ostrého světla, které ho páliło v očích. Náklad'ák vycouval nahoru po cestě a pak se zastavil. Z kabiny vystoupili dva muži a přešli dozadu. Jeden z nich vytáhl posuvné dveře náklad'áku. Rachotivý zvuk Cuja zabolěl v uších. Zakňučel a pozpátku odlezl zpět do uklidňujícího temna.

Náklad'ák byl z Portland Machine. Před třemi hodinami vešla Charity Camberová se svým stále ještě omámeným synem do hlavní kanceláře Portland Machine v Bridgtonské ulici a vypsala šek na nový zvedák Jörgen; velkoobchodní cena byla přesně 1241,71 dolarů i s daní z obratu. Dříve, než šla do Portland Machine, zastavila se v ulici Kongresu ve státním obchodě š alkoholem, aby vyplnila žádost o vydání výhry. Brett, který měl přísně zakázáno vstoupit, čekal na chodníku s rukama v kapsách.

Prodavač řekl Charitě, že dostane poštou šek od komise loterie. Za jak dlouho? Nejpozději do dvou týdnů. Obnos bude snížen o daň, přibližně o osm set dolarů. Tento obnos byl založen na ročním výdělku jejího muže.

Odečtení daní předem Charitu vůbec nerozzlobilo. Až do chvíle,

kdy prodavač porovnal její číslo se svým seznamem, zadržovala dech a stále nemohla uvěřit, že se tohle přihodilo jí. Potom prodavač přikývl, poblahopřál jí a představil ji vedoucímu, kterého zavolal z kanceláře. Na ničem z toho nezáleželo. Teď záleželo jen na tom, že opět může volně dýchat a že už za los nezodpovídá. Vrátil se zpět do loterijní komise. Šek přijde poštou. Krásná, tajemná věta – jako talisman.

Stejně v ní trochu hrklo, když pozorovala, jak byl ten pomačkaný los připevněn na vyplněný formulář a uschován. Štěstí si ji vybralo. Poprvé v životě a možná naposled někdo trochu trhl mušelinovým závojem všedních dnů a poodkryl jí krásný, jiný svět. Byla praktická žena a v skrytu duše věděla, že svého muže hluboce nenávidí a velmi se ho bojí, ale že spolu zestárnou, a až on umře, zanechá jí své dluhy a – nemohla připustit ani potají, ale začala se toho bát! – možná svého rozmazleného syna.

Kdyby její jméno vytáhli z bubnu v některém ze dvou každoročních supertahů, kdyby bývala vyhrála desetkrát tolik, asi by se zabývala myšlenkou odtáhnout nudný závěs, chytit syna za ruku a odjet s ním někam do světa, pryč z městské silnice č.3, z Camberova servisu a z Castle Rocku. Možná že by s sebou vzala Bretta do Connecticutu a zeptala se sestry, kolik by stál malý byt ve Stratfordu.

Jenže to bylo jen bleskové odhrnutí záclony, toť vše. Zahlédla štěstí na kratičkou mizivou chvíli, krásné, záhadné a nevysvětlitelné jako víla za úplňku tančící na oroseném paloučku... zahlédla je jednou, naposled. A tak v ní hrklo, když jí los mizel z očí, přestože ji předtím obíral o spánek. Chápala, že zbytek života bude jednou týdně kupovat los a už nikdy nevyhraje najednou více než dva dolary.

Nevadí. Darovanému koni se člověk do huby nedívá, ovšem pokud je chytrý.

Šli do Portland Machine a tam vypsala šek. Při zpáteční cestě chtěla ještě zajít do banky a převést peníze ze spořitelni knížky na knížku šekovou, aby měl šek krytí. Za patnáct let uspořili s Joem něco přes čtyři tisíce dolarů. Stačilo to tak akorát na zaplacení tří čtvrtin dluhu, pokud ovšem nepočítala hypotéku na farmě. Vzpomínka na farmu v ní vyvolala jen myšlenky na splátky. Teď ale mohla sáhnout do úspor, když na konto přijdou peníze. Všehovšudy přijdou jen o dvoutýdenní úroky. Člověk z Portland Machine jí slíbil, že zvedák dodá ještě to odpoledne, a slovo dodržel.

Joe Magruder a Ronnie DuBay postavili zvedák na pneumatický výtah vzadu na nákladáku a zvedák se na vzdušném polštářku něžně snesl k zemi.

„Dost velká zakázka na starýho Joe Cambera,“ řekl Ronnie.

Magruder přikývl. „Prej dejte to do stodoly, říkala jeho manželka. To je jeho dílna. Radši si to dobře chytň, Joe. Je to sakra těžká mrcha.“

Joe Magruder chytil svoji stranu, Ronnie svoji a za vydatného funění a hekání ho napolo odtáhli, napolo odnesli do stodoly.

„Postav to chvíli,“ hekl Ronnie. „Nevidím, sakra, kam du. Počkáme, až si na tmou zvyknem, nebo se tady o něco přerazíme.“

Postavili zvedák a zem se zatřásla. Pronikavé světlo venku Joes skoro oslepilo. V šeru stodoly viděl pouze hrubé obrysy věcí; auto na zvedácích, ponk, trámy zvedající se k podkroví.

„Tohle by mělo...“ řekl Ronnie a náhle se zarazil.

Ze tmy za předkem zvednutého auta se ozvalo hluboké hrdelní zavrčení. Ronnie cítil, jak se jeho horký pot najednou mění v lepidlo. Chloupky v týle se mu naježily.

„Panebože, slyšíš to?“ zašeptal Magruder. Teď už Ronnie Joes viděl. Jeho oči byly velké a vystrašené.

„Slyším.“

Byl to hluboký zvuk, zněl jako volnoběh přívěsného motoru. Ronnie věděl, že takový zvuk musí vycházet z hrdla hodně velkého psa, a když velký pes vydává takový zvuk, většinou to myslí vážně. Nikde nezahlédl nápis POZOR, ZLÝ PES, ale tihle venkovští balící se takovými detaily nezabývají. Jedno ale věděl. Prosil Boha, aby pes, který o sobě dává takto vědět, byl na řetězu.

„Joe? Byl's tu někdy?“

„Jednou. Je to bernardýn, velkej jako barák. Takhle se ale minule nechoval.“ Joe polkl. Ronnie slyšel, jak mu v krku něco klaplo. „Panebože! Koukej tamhle, Ronnie!“

Ronnieho oči už napůl přivykly tmě a v pološeru prisuzovaly věcem strašidelné, skoro nepřírozené vzezření. Věděl, že zlému psovi nemá člověk nikdy ukázat strach, vycítil by to z něho. Ale stejně se začal bezmocně třást, nemohl za to. Obrovský pes stál hluboko ve stodole za nadzvednutým autem. Byl to určitě bernardýn; jeho hustá srst, hnědá i zde ve stínu, a mohutná plec se nedaly s ničím zaměnit. Hlavu měl sklopenou a jeho oči je pozorovaly s klidnou, lhostejnou nevolí.

Na řetězu nebyl.

„Pomalou vycouvej,“ řekl Joe. „Hlavně, panebože, neutíkej.“

Začali couvat, a pes se pomalu rozešel k nim. Byla to jaksi ztuhlá chůze, ani ne tak chůze, jako spíš plížení. Ten pes si nedělal žádnou legraci. Měl nastartovaný motor a byl připravený vyrazit. Hlavu držel stále nízko a jeho vrčení nikdy nezměnilo tóninu. Za každý krok, který couvli, udělal jeden krok dopředu.

Joeova nejhorší chvílka byla, když vycouvali do ostrého denního světla. Oslnilo ho, oslepilo a najednou psa neviděl. Kdyby po něm teď skočil...

Natáhl ruku za sebe a nahmatal bok náklad'áku. Jistota záchrany stačila, aby mu ujely nervy a vrhl se ke kabině. Totéž udělal na druhé straně Ronnie DuBay. Doběhl ke kabině a nekonečně dlouho se pokoušel chytit kliku. Nemotorně po ní sáhl. Neustále slyšel temné vrčení, které znělo přesně jako volnoběh motoru Evinrude o 80 koních, a dveře ne a ne se otevřít. Očekával, že mu pes každou chvíli urve kus zadku. Konečně našel knoflík, dveře se otevřely a on se vyškrábal za hlasitého funění do kabiny.

Podíval se do zpětného zrcátka a uviděl psa, jak nehybně stojí v otevřených vratech stodoly. Podíval se na Joea, který seděl za volantem s telecím úsměvem na rtech. Ronnie mu oplatil vlastním třaslavým úsměvem.

„Jenom čokl,“ řekl Ronnie.

„Jasně. Štěká, ale nekouše.“

„Jo. Tak dem zpátky a ještě si trochu pohrajeme s tím zvedákem.“

„Polib mi prdel,“ řekl Joe.

„A tý herce, a tý herce, na který's přijel.“

Oba se zasmáli. Ronnie mu podal cigáro.

„Co říkáš, kdybysme vypadli?“

„Nejsem proti,“ řekl Joe a nastartoval náklad'ák.

V půli cesty do Portlandu Ronnie řekl, skoro jakoby sám sobě: „Ten pes začíná bejt zlej.“

Joe řídil s loktem vystrčeným z okna. Podíval se na Ronnieho. „Měl jsem strach a nestydím se to přiznat. Když mě takovej nákej ratlík začne v podobný situaci votravovat, klidně ho nakopnu do kulí. Chápeš, když lidi nechaj volně pobíhat psa, kterej kouše, můžou si za to sami, chápeš? Ale tohle... viděl's to? Vsadím se, že ten zkurvysyn měl

devadesát kilo.“

„Možná bych měl brknout Joe Camberovi,“ řekl Ronnie. „Říct mu, co se stalo. Možná mu to zachrání ruku. Co myslíš?“

„Co pro tebe Joe Camber poslední dobou udělal?“ řekl Joe Magruder s úšklebkem.

Ronnie zamyšleně přikývl. „Pravda, na rozdíl vod tebe mi ho nekouří.“

„Posledně, co mi ho někdo vykouřil, to byla tvá stará. Nedělá to špatně.“

„Di se vycpat, homoušku.“

Zasmáli se. Joeovi Camberovi nezavolal nikdo. Když se dostali zpátky, bylo skoro padla. Flákací čas. Čtvrt hodiny zapisovali cestu. Belasco přišel dozadu a zeptal se, jestli byl Joe Camber doma a převzal dodávku. Ronnie DuBay mu řekl, že jasně, a Belasco odešel. Joe Magruder popřál Ronniemu pěkněj víkend a šťastnej zsranej čtvrtej červenec. Ronnie odpověděl, že má v plánu se vožrat a v tom stavu zůstat až do nedělního večera. Pak si píchli karty. Ani jeden z nich si už na Cuja nevzpoměl, až když si o něm později přečetli v novinách.

9. Anonym

Většinu odpoledne před dlouhým víkendem strávil Vik plánováním detailů cesty s Rogerem. Roger věnoval detailům tolik pozornosti, že to až hraničilo s paranoiou. Hotel a letenky rezervoval přes cestovní kancelář. Jejich letadlo do Bostonu vzlétalo v 07:10 v pondělí. Vik řekl, že pro Rogera přijede s jaguárem v půl šesté. Považoval to za zbytečně brzo, ale znal Rogera a jeho zvláštnosti. Mluvili o cestě jako o celku, vědomě se vyhýbali jakýmkoliv jednotlivostem. Vik si své nápady z přestávky nechal pro sebe a ubrousek měl bezpečně schovaný v kapse saka. Na cestě bude Roger k jeho nápadům vnímavější a otevřenější.

Vik chvíli přemýšlel, jestli nepůjde dříve domů, a pak se rozhodl vrátit se do kanceláře a zkontrolovat odpolední poštu. Lisa, jejich sekretářka, už odešla, aby si prodloužila svátek. Bylo zhora nemožné sehnat sekretářku, která by zůstala v práci do pěti, svátek nesevátek. Vik to považoval za další znak rozkladu západní civilizace. V této chvíli se krásná, jednadvacetiletá a skoro plochá Lisa nejspíše připojila k proudu dopravy na dálnici směrem na jih do Old Orchardu nebo Hamptonsu, oblečená do přiléhavých džín a průhledné blůzičky. Zklidni se, Liso, pomyslel si Vik a trochu se usmál.

Na jeho stole ležel jediný, neotevřený dopis.

Udiveně ho zvedl. Nejdřív si všiml slova SOUKROMÉ pod adresou, potom toho, že adresa je napsaná verzálkami.

Držel obálku, otáčel ji v rukou a náhle pocítil, jak se do jeho unavené spokojenosti vkrádá náznak neklidu. Někde hluboko vzadu v jeho hlavě, skoro nevědomě, se objevila touha dopis roztrhat na půlky, čtvrtky, osminky a kousky hodit do koše.

Místo toho roztrhl jen obálku a vyndal z ní list papíru.

Další verzálky.

Jednoduché sdělení, šest vět, ho zasáhlo těsně pod srdce jako střela. Sesunul se do židle. Z hrdla mu uniklo heknutí, zvuk, jaký doprovází vyražený dech. V hlavě se honila jen bílá prázdnota času, který nechápal, nemohl pochopit. Kdyby v té chvíli vstoupil Roger, myslel by si asi, že Vik dostal infarkt. Jistým způsobem by měl pravdu. Vikův obličej byl bílý jako papír, ústa otevřená dokořán. Pod očima se

mu objevily namodralé kruhy.

Znovu si dopis přečetl.

A znova.

Zpočátku jeho oči přitahovala první otázka:

CO TI PŘIPOMÍNÁ TO MATEŘSKÉ ZNAMÉNKO TĚSNĚ NAD JEJÍM OCHLUPENÍM?

To je omyl, přemýšlel zmateně. O tom neví nikdo kromě mě... no, její matka. A otec. Pak bolestně pocítil první střípky žárlivosti: I její plavky to překrývají... její mrňavé plavky...

Projel si rukou vlasy. Odložil dopis a projel si vlasy oběma rukama. Přetrvával v něm pocit, jako by dostal pěstí do hrudi, pocit, že jeho srdce pumpuje vzduch místo krve. Pocíťoval strach, bolest a zmatek. Ale z těch tří byl nejsilnější, všechno přehlušující pocit hrozného strachu.

Dopis na něj civěl a křičel:

NEBYLO ŠPATNÝ JÍ POŘÁDNĚ PROTÁHNOUT KOMÍN

Tato linka neustále přitahovala jeho oči, nechtěly se od ní odtrhnout. Slyšel hukot letadla opouštějícího letiště, letí výš a výš, dál a dál, a míří neznámo kam. Pomyslel si: NEBYLO ŠPATNÝ JÍ POŘÁDNĚ PROTÁHNOUT KOMÍN. Vulgární, to je vulgární. Ano, vážený, ano, vážená, ano, ano. Byl to zásah tupého ostří. PROTÁHNOUT JÍ KOMÍN, jaké představy to v něm vyvolávalo. Toto sdělení na něj mělo stejný účinek, jako kdyby mu někdo stříkl do očí kyselinu vodní pistolkou.

Pokoušel se myslet v souvislostech, ale (NEBYLO ŠPATNÝ) prostě (JÍ POŘÁDNĚ PROTÁHNOUT KOMÍN) nemohl.

Jeho oči sklouzly na poslední řádku a začal ji číst znovu a znovu, jako kdyby se pokoušel nacpat její smysl do mozku, ale pocit obrovského strachu mu v tom neustále zabraňoval.

MÁŠ TY NĚJAKÉ OTÁZKY?

Ano. Najednou měl hromadu různých otázek. Jenže, jak se zdálo, na žádnou z nich nechtěl znát odpověď.

Nová myšlenka mu projela myslí. Co když Roger nešel domů? Když viděl, že se u Vika svítí, často nakoukl před odchodem do jeho dveří. Dnes večer, před plánovanou cestou, to bylo ještě pravděpodobnější. Při této myšlence zpanikařil. Vzpomněl si, jak v pubertě často seděl a onanoval na záchodě, neschopný odolat své touze, i když se strašně bál, že všichni vědí, co tam dělá. Kdyby teď vstoupil Roger, poznal by, že něco není v pořádku. To nechtěl. Zvedl se a přešel k oknu, které ze šestého patra shlíželo na parkoviště. Rogerova světle žlutá Honda Civic už na svém místě nebyla. Roger už odjel domů.

Vik naslouchal tichu, které ho obklopovalo. Kanceláře Ad Worx byly naprosto tiché, byly naplněny tichem, které je tak typické pro kanceláře po úředních hodinách. Neslyšel ani starého Steigmeyera, dozorce, jak cinká klíči. Bude se muset odhlásit ve vchodu. Bude muset...

Teď se ozval zvuk. Zpočátku nechápal, co to je. Po chvíli mu to došlo. Bylo to kňučení, zvuk zvířátka s rozdrčenou pacičkou. Stále se díval na parkoviště a závojem slz ho viděl nejdřív dvojité, pak trojitě.

Proč se nemohl rozzlobit? Proč se, sakra, musel tak bát? Na mysl mu přišlo absurdní starobylé slovo. *Podveden*, pomyslel si. Byl jsem *podveden*.

Kňouravé zvuky neustávaly. Pokoušel se zablokovat hrdlo, ale nešlo to. Sklonil hlavu a sevřel mříž topení, která byla připevněna pod oknem ve výši pasu. Svíral ji, až ho prsty bolely, až kov začal skřípat a protestovat.

Jak dlouho už neplakal? Plakal tu noc, co se narodil Tad, to ale bylo ulehčením. Plakal, když po třech letech urputného boje o život jeho otec zemřel na infarkt. Ty slzy, prolité v sedmnácti, byly stejně jako teď pálivé, nechtěly téci, bylo to spíše krvácení než pláč. Jenže v sedmnácti se lehčeji plakalo, lehčeji krvácelo. Když ti bylo sedmnáct, věděl jsi, že obojího dostaneš spravedlivý díl – žalu i radosti. Přestal kňučet. Myslel si, že už to má za sebou, ale pak z něj vyšel tlumený výkřik, drsný, nevyrovnaný zvuk a on si pomyslel: *To jsem byl já? Panebože, to já jsem ze sebe vydal ten zvuk?*

Slzy mu začaly stékat po tvářích. Ozval se další drsný zvuk, pak další. Sevřel mříž topení a plakal.

O čtyřicet minut později seděl v parku Deering Oaks. Chvilí

předtím volal domů a řekl Donně, že přijde pozdě. Už už se ptala, proč, a proč má tak divný hlas. Řekl jí, že přijde za tmy. Řekl jí, ať nečeká a nají se s Tadem. Než stačila říct něco dalšího, zavěsil.

Teď seděl v parku.

Slzy spálily většinu strachu, zbyla jen pachut' zlosti. To byl další stupeň. Zlost však nebyla to správné slovo, byl rozzuřen, byl bez sebe. Jako by ho něco kouslo. Část jeho vědomí poznala, že by bylo nebezpečné jít domů... pro všechny tři.

Bylo by tak příjemné překrýt jednu spoušť další pohromou, bylo by tak příjemné nabrat pěstí ten její nevěrný ksicht.

Seděl vedle jezírka. Na druhé straně jezírka hrála mládež s talířem. Všiml si, že všechny hrající dívky a dva z chlapců mají kolečkové brusle. Kolečkové brusle byly toto léto v módě. Pak viděl mladou dívku v těsném nátělníku bez ramínek, jak tlačí vozík s preclíky, burskými oříšky a plechovkami limonády. Její obličej byl měkký, svěží a nevinný. Jeden z hráčů jí hodil talíř; obratně ho chytila a hodila zpět.

Občas sem chodívali s Rogerem sníst si oběd. To bylo v prvním roce jejich společné práce. Později si Roger všiml, že v okolí jinak malebného jezírka se vznášel slabý, ale citelný hnilobný zápach... a že domek na skále uprostřed jezírka není nabílený barvou, ale racčími hovínky. Za pár týdnů si všiml Vik, že mezi prezervativy a obaly od žvýkaček plave v jezírku rozkládající se krysa. Nepamatoval si, že by tam od té chvíle šli.

Světle červený talíř plachtil vzduchem.

Obraz, který vyvolal jeho zlost, se neustále vracel. Byl stejně vulgární jako formulace jeho anonymního korespondenta, ale nemohl se ho zbavit. Viděl je, jak šukají v jejich ložnici. V jejich posteli. To, co v duchu viděl, bylo stejně detailní jako některý z těch zrnitých pornofilmů, které bylo možno shlédnout ve státním biografu v Kongresové ulici. Sténala rozkoší, trochu se leskla potem, všechny svaly napjaty, byla krásná. Její oči měly ten hladový výraz, který dostaly vždy, když se sex vydařil, jejich barva byla temnější. Znal ten výraz, znal tu pozici, znal ty zvuky. Myslíval si. Myslíval si, *myslíval*, že je jediný. Dokonce ani její rodiče se to nemohou dozvědět.

Potom přemýšlel o penisu toho muže, jeho čuráku, jak do ní vniká. *V sedle*. Ta fráze se vynořila a idiotsky mu zvonila v mysli, nechtěla zmizet. Viděl je, jak to dělají při staré písni s Gene Autry:

Jsem zpět v sedle, tam, kde přítel přítelem jest...

Z celé situace měl nepříjemný pocit. Uražený pocit. *Rozzuřený* pocit.

Talíř vzlétl a klesl. Vik sledoval jeho dráhu.

Měl podezření, ano. Jenže podezření není to samé jako jistota. Mohl by napsat esej o rozdílu mezi podezřením a jistotou. A kruté bylo, že své podezření začal považovat za plané. A i kdyby nebylo plané – přece co oči nevidí, to srdce nebolí. Není to snad pravda? Když člověk přechází tmavou místnost, uprostřed níž je hluboká díra, a projde pár centimetrů vedle ní, neví, že do ní málem spadl. Pokud je světlo zhasnuté.

No, on do ní nespádl. Někdo ho do ní strčil. Otázka byla, co s tím udělá? Jeho rozzlobená část, ublížená a rozdrásaná, nebyla ani v nejmenším připravena chovat se „dospěle“. Měl by si přiznat, že v mnoha manželstvích jsou takové úlety časté na jedné nebo na obou stranách. *Seru na Forum nebo Variety* nebo jak tomu teď vydavatelé Penthausu říkají, jde o *moji ženu*, o které mluvím, mrdala s někým (*tam, kde přítel přítelem jest*) za mými zády, když Tad nebyl doma...

V jeho hlavě se opět počaly odvíjet obrazy, pomačkaná prostěradla, napjatá těla, tiché zvuky. Ošklivé fráze, strašné výrazy se shlukovaly v jeho mysli jako hromada čumilů kolem nehody: *piča, kunda, bačkora, fouknout jí to tam, má to díru, dejchá to, vystříkat jí, vymrdat jí, zastávka pro regiment, opíchat jí...*

V mé ženě! Pomyslel si bolestně, ruce zaťaté. *V mé ženě!*

Ale jeho rozzlobená, ublížená část neochotně přiznala, že nemůže jít domů a Donnu zmlátit. Mohl ale vzít Tada a zmizet. Žádné vysvětlování. Jen ať se pokusí mu v tom bránit, pokud má v sobě dost drzosti, aby se o to pokusila. Nemyslel si to. Vzít Tada, ubytovat se v nějakém motelu, najít právníka. Čistě přeseknout pouta a neohlížet se zpět.

Jenže kdyby Tada jednoduše sebral a odvezl do motelu, nevystrašilo by ho to? Nechtěl by po něm vysvětlení? Byly mu jenom čtyři roky, to ale stačilo, aby poznal, že se něco hrozného stalo. Byla tu ještě ta cesta – Boston, New York, Cleveland. Celá cesta mu teď mohla být ukradená. Jenže v tom nebyl sám, měl partnera, partner měl ženu a dvě děti. I v této chvíli Vik pociťoval svou povinnost. Bylo nutné učinit nějaké kroky, museli něco udělat, aby zachránili smlouvu – což bylo stejné jako zachránit Ad Worx.

A i když se jí nechtěl na nic zeptat, byla zde další otázka: Proč vlastně chtěl s Tadem zmizet, aniž by jen vyslechl její verzi? Protože její nevěra kazila Tadovu morálku? To těžko. Bylo to proto, že okamžitě věděl o nejspolehlivějším způsobu, jak jí nejvíc (tak hluboce jako ona jemu) ublížit. Sebrat jí Tada. Ale chtěl opravdu svého syna proměnit v citový ekvivalent klacku a palice? To snad ne.

Jiné otázky.

Dopis. Zamysli se nad dopisem. Nejen nad jeho obsahem, nejen nad těmi šesti větami špíny, zamysli se nad *faktem* samotného dopisu. Někdo právě zabil kachnu, která snášela zlatá vejce. Proč Donnin mileneček ten dopis poslal?

Samozřejmě. Protože kachna přestála snášet. A neznámý muž, který dopis poslal, se dusil vzteky.

Pustila ho Donna k vodě?

Pokoušel se najít jinou možnost, ale nešlo to. Když člověk spolkl tu šokující zprávu, věta NEBYLO ŠPATNÝ JÍ POŘÁDNĚ PROTÁHNOUT KOMÍN silně zaváněla zpráskaným psem. Když to nemůžeš mít, alespoň to pochťij, aby to nechtěl ani nikdo jiný. Nelogické, ale velmi uspokojujivé. Nová, lehčí atmosféra doma do této verze také zapadala. Ten viditelný pocit ulehčení, který z Donny vyzařoval. Vykašlala se na neznámého a neznámý se pomstil na jejím manželovi anonymním dopisem.

Poslední otázka: Mění to nějak situaci?

Znovu vytáhl dopis z kapsy u saka a převracel ho v rukou, aniž by ho otevřel. Sledoval červený talíř létající vzduchem a přemýšlel, co má, ksakru, dělat.

10. Překvapení

„Co to, sakra, je?“ zeptal se Joe Camber.

Každé slovo bylo vysloveno jednotlivě, jako kdyby vůbec nepatřilo do žádné věty. Stál ve dveřích a díval se na svou manželku. Charity mu prostírala. Ona a Brett už byli po večeři. Joe se vrátil s nákladem harampádí, chtěl s tím vjet do dílny a uviděl, co tam na něj čeká.

„To je zvedák,“ řekla. Poslala Bretta, ať si jde hrát se svým kamarádem Davem Bergeronem. Nechtěla, aby byl při tom, kdyby se situace vyvinula špatně. „Brett říkal, že jsi ho chtěl. Zvedák značky Jørgen, říkal.“

Joe přešel přes kuchyň. Tenký muž, vychrtlé, ale silné tělo, velký ostrý nos, a tichý, obratný způsob chůze. Když jako teď měl zelený plstěný klobouk posunutý do týla, byla vidět ustupující linka vlasů. Na čele měl skvrnu od oleje. Dech mu smrděl pivem. Jeho hnědé oči byly malé a tvrdé, neměl rád překvapení.

„Mluv, Charity,“ řekl.

„Sedni si. Vystydne ti večeře.“

Jeho paže vystřelila jako píst a tvrdé prsty se jí zakously do paže.

„Co to má, kurva, znamenat? Řekl jsem, mluv.“

„Nebud' na mne sprostý, Joe Cambere.“ Působil jí bolest, ale nechtěla mu poskytnout zadostiučinění a ukázat to. Mnoha způsoby se podobal zvířeti, a i když ji to v mládí vzrušovalo, dnes už ne. Časem zjistila, že občas stačí vypadat statečně, aby nad ním měla vrch. Ne vždy, ale občas.

„Řekni mi, kurva, co to má znamenat, Charity!“

„Sedni si a jez,“ řekla potichu, „pak ti to řeknu.“

Sedl si a ona mu donesla talíř. Na talíři byl biftek ze svíčkové.

„Vodkdy si můžem dovolit jíst jako Rockefeller?“ řekl. „Mám dojem, že mi budeš muset hodně vysvětlit.“

Prinesla mu kávu a rozříznutou pečenou bramboru. „Ten zvedák se ti nehodí?“

„To sem neřek. Ale rozhodně si ho, sakra, nemůžu dovolit.“ Pustil se do jídla a jeho oči ji pomalu začaly opouštět. Teď ji neuhodí, to věděla. Teď měla šanci, dokud byl ještě poměrně střízlivý. Pokud ji

začne mlátit, bude to, až se vrátí od Garyho Perviera, přetékanou vodkou a ublíženou mužskou hrdostí.

Charity si sedla naproti němu a řekla: „Vyhrála jsem v loterii.“

Jeho sanice se zastavily a pak se opět začaly pohybovat. „Jasně,“ řekl. „A zejtra nám támhle Cujo nasere hromadu zlatejch knoflíků.“ Ukázal vidličkou na psa, který nervózně přecházel po verandě. Brett ho nerad bral s sebou k Bergeronovým, protože měli králíkárnou a králíci Cuja strašně dráždili.

Charity sáhla do kapsy u zástěry, vytáhla kopii nárokové listiny, kterou vyplnil prodavač, a podala ji přes stůl Joeovi.

Camber uhladil papír rukou a zevrubně ho prostudoval. Pak se jeho oči zastavily na obnosu. „Pět...“ začal číst a potom zavřel s klapnutím pusy.

Charity ho beze slova pozorovala. Neusmál se. Neobešel stůl, aby ji políbil. Pro muže s jeho smýšlením, pomyslela si hořce, štěstí znamená jen něco, co na něj kdesi čeká.

Konečně přeci vzhlédl. „Tys vyhrála pět tisíc dolarů?“

„Před daní, ano.“

„Jak dlouho si už kupuješ losy?“

„Kupuju si za padesáticent'ák každý týden... a neopovaž se mi za to nadávat, s těma všema penězma, cos vyhodil za pivo.“

„Dej si pozor na pusy, Charity,“ řekl. Jeho oči, sytě modré, ani nemrkly. „Dávej si na ni pozor, nebo by ti najednou mohla opuchnout.“ Znovu se pustil do svého bifteku a Charity si za svou nehybnou maskou trochu oddechla. Poprvé vrazila tygroví židli před nos a on po ní nesekl. Alespoň ne hned. „Tyhle prachy. Kdy je dostaneme?“

„Šek pošlou do dvou týdnů. Zvedák jsem koupila za naše peníze v bance. Ta nároková listina je stejně dobrá jako zlato, říkal prodavač.“

„Tys šla a koupila to?“

„Zeptala jsem se Bretta, co si myslí, že si nejvíc přeješ. Je to dárek.“

„Dík,“ neustal v jídle.

„Dala jsem ti dárek,“ řekla. „Ted' mi dej dárek i ty, Joe. Ano?“

Neustále jedl a neustále ji pozoroval. Nic neříkal. Jeho oči byly bezvýrazné. Jedl a klobouk měl stále na hlavě, posunutý do týla.

Mluvila k němu pomalu, věděla, že by byla chyba to uspěchat. „Chci na týden odjet. S Brettem. Navštívit Holly a Jima v Connecticutu.“

„Ne,“ řekl a pokračoval v jídle.

„Mohli bysme jet autobusem. Bydleli bysme u nich. Bylo by to levné. Zbyla by hromada peněz. Hromada vyhraných peněz. Nestálo by to ani třetinu toho, co stál ten zvedák. Volala jsem na autobusové nádraží a zeptala jsem se, kolik stojí jízdenky.“

„Ne. Potřebuju Bretta tady, aby mi pomáhal.“

Pod stolem sevřela ruce v tvrdém křečovitém vzteku, ale obličej udržela klidný a hladký. „Ve školním roce se bez něj taky obejdeš.“

„Řekl sem ne, Charity,“ odpověděl a ona s jistotou viděla, že ho to baví. Poznal, jak jí na tom záleží. Jak podrobně to všechno plánovala. Těšilo ho působit jí bolest.

Vstala a odešla ke dřezu, ne proto, že by tam měla něco na práci, ale protože potřebovala čas, aby znovu nabyla sebeovládání. Večernice, vzdálená a nedosažitelná, na ni pomrkávala oknem. Pustila vodu. Porcelán měl zahnědlou nečistou barvu. Jako Joe, i tato voda byla tvrdá.

Možná zklamán, s pocitem, že se Charity vzdala moc lehce, Camber pokračoval. „Ten kluk se musí naučit zodpovědnosti. Pomáhat mi přes léto, místo aby pořád běhal za tím Davem Bergeronem, mu neublíží.“

Zastavila vodu. „Já jsem ho tam poslala.“

„Ty? Proč.“

„Protože jsem si myslela, že to takhle může skončit,“ řekla a otočila se k němu zády. „Jemu jsem ale řekla, že budeš souhlasit, s těma peněžma a s tím zvedákem.“

„Když jsi tomu nevěřila, tak ses na klukovi provinila,“ řekl Joe. „Počítám, že tě to naučí myslet dřív, než příště začneš komejhat jazykem.“ Ušklibl se na ni skrz plnou pusou jídla a hrábl po chlebu.

„Mohl bys jet s náma, kdybys chtěl.“

„Jasně. Prostě řeknu Ritchie Simmsovi, že může zapomenout na svou první letošní sklizeň. Kromě toho, proč bych měl ty dva vidět? To, co sem viděl a slyšel od tebe, mi stačí na to, abych si myslel, že jsou prvotřídní nafoukaní prďasové. Jediný důvod, proč se ti líběj, je, že bys chtěla bejt stejně nafoukaná jako voni.“ Postupně zvyšoval hlas. Z pusy mu začaly lítat kusy jídla. Když se začal chovat takhle, bála se ho a vzdala se. Většinou. Dnes se nevzdala. „Hlavně bys chtěla, aby se kluk stal namyšleným prďolou jako voni. Chtěla bys ho proti mně poštvat, počítám. Že jo?“

„Proč mu nikdy neříkáš jménem?“

„Bejt sebou, teď zavřu držku a držím ji, Charity,“ řekl a podíval se na ni tvrdým pohledem. Ruměncem mu pokrýval tváře a čelo.

„Ne,“ řekla. „Tohle není konec.“

V úžasu upustil vidličku. „Cože? Cos řekla?“

Přešla k němu. Poprvé za dobu jejich manželství si dovolila zuřit. Všechno to ale bylo uvnitř, přelávalo se to a pánilo jako kyselina, cítila; jak ji to sžírá. Neopovážila se však křičet. Vykřiknout by znamenalo konec všeho. Udržovala nízký hlas.

„Ano, nepřekvapuje mě, co si myslíš o mé sestře a jejím muži. Vůbec. Jen se na sebe koukni, jak žereš špinavýma rukama a v klobouku. Nechceš, aby viděl, jak žijou jiní. Stejně jako já nechci, aby viděl, jak žiješ se svými kamarády, když jste sami. Proto jsem ho s tebou v listopadu nepustila.“

Na chvíli přerušila řeč a on jen seděl, nakousaný krajíc bílého chleba v ruce, s mastnotou na bradě. Pomyslela si, že jediné, co mu brání v tom, aby po ní skočil, je naprostý úžas, že se odvažuje říkat takové věci.

„Takže s tebou udělám výměnu,“ řekla. „Koupila jsem ti zvedák a jsem ochotna ti dát zbytek peněz – každá by to neudělala –, ale když jsi tak nevděčný, jsem ochotna přidat ještě jednu věc. Ty ho necháš jet se mnou do Connecticutu a já ho příští loveckou sezónu nechám jet s tebou k Mooseheadu.“ Běhal po ní mráz a mravenci, jako kdyby právě nabídla obchod d'áblovi.

„Měl bych ti nařezat,“ řekl uznale. Promluvil na ni jako na dítě, které nepochopilo základní princip příčiny a následku. „Když budu chtít, až budu chtít, vezmu ho s sebou na lov. Copak to nechápeš? Je to můj syn, Krista! Když budu chtít a až budu chtít.“ Trochu se usmál, spokojený, jak to vyznělo. „Je ti to jasný?“

Podívala se mu do očí. „Ne,“ řekla. „Nevezmeš.“

Po tomhle se rychle zvedl. Jeho židle se převrátila.

„Zabráním ti v tom,“ řekla. Chtěla před ním ustoupit, ale věděla, že to by také znamenalo konec. Jeden chybný pohyb, náznak, že je na ústupu, a vrhne se na ni.

Odepínal pásek. „Budu ti muset nařezat,“ řekl lítostivě.

„Zabráním ti v tom všemi prostředky. Půjdu do školy a ohlásím, že chodí za školou. Pojedu za šerifem Bannermanem a řeknu, že ho unesli. Ale hlavně... postarám se, aby Brett nechtěl jet.“

Vytáhl pásek z poutek u kalhot. Držel ho v ruce a přezka se kývala při zemi.

„Jediný způsob, jak ho tam dostaneš s tou zvířecí bandou ochlastů dříve, než mu bude patnáct, je s mým povolením,“ řekla. „Třeba mě tím páskem zmlať, Joe Cambere. Nic to nezmění.“

„Jo?“

„Stojím tady a říkám ti, že je to tak.“

Najednou ale vypadal, jako by ani nebyl s ní v pokoji. Jeho oči zmizely někam daleko. Viděla ho takhle i dříve. Něco ho právě napadlo, nový fakt, který musí pracně zařadit do výpočtu. Modlila se, ať je to co chce, aby to bylo na její straně rovnice. Nikdy dříve nezašla tak daleko a měla teď strach.

Camber se najednou usmál. „Taková stíhačka seš, jo?“

Neodpověděla.

Začal navlékat pásek zpět do poutek. Pořád se usmíval, jeho oči byly stále někde daleko. „Myslíš, že to svedeš jako jedna z těch stíhaček? Jedna z těch mexickejch stíhaček?“

Pořád neodpovídala, byla ostražitá.

„Když řeknu, že můžete jet, co říkáš? Myslíš, že si to můžem rozdat?“

„Co tím chceš říct?“

„Že máte zelenou,“ řekl. „Ty a on.“

Svým rychlým obratným způsobem k ní přešel a při pomýšlení, jak rychle u ní před minutkou mohl být, jak rychle ji mohl seřezat, ji zamrazilo. A kdo by mu v tom zabránil? Co muž udělal se svou nebo své ženě, byla jeho věc. Nemohla by nic udělat, nic říct. Kvůli Brettovi. Kvůli své hrdosti.

Položil jí ruku na rameno. Pak ji přesunul na ňadro. Zmáčkl ho.

„Pojď,“ řekl „mám chuť.“

„Brett...“

„Před devátou se nevrátí. Pojď. Řekl sem, že můžete jet. Aspoň mi můžeš poděkovat, ne?“

Jakási nedozírná absurdita jí vystoupila na rty a vyklouzla dříve, než tomu stačila zabránit. „Sundej si klobouk.“

Nepozorně ho odhodil napříč kuchyní. Usmíval se. Jeho zuby byly dost zažloutlé. Nahoře vepředu měl můstek. „Kdybysme měli ty prachy teď, mohli bysme šukat na matraci plný těch zelenejch papírků. Viděl sem to v jednom filmu.“

Odvedl ji nahoru a ona ještě očekávala, že začne řídit, ale nezačal. Jeho milování bylo stejné jako vždycky, rychlé a tvrdé, nebyl ale zlý. Nepůsobil jí schválně bolest a tentokrát, možná podesáté nebo dvanácté za dobu jejich manželství dosáhla vyvrcholení. Přitiskla se k němu a cítila, jak se jí jeho brada zarývá do vrcholu hlavy.

Potlačila výkřik, který se jí dral na rty. Kdyby vykřikla, začal by ji podezírat.

Nebyla si jista, jestli doopravdy ví, že to, co se na konci vždycky stane mužům, se někdy stane i ženám.

O trochu později (a stále ještě hodinu předtím, než se Brett vrátil od Bergeronů) ji opustil a neřekl, kam jde. Předpokládala, že jde dolů ke Gary Pervierovi, kde začne chlastat. Ležela v posteli a ptala se sama sebe, jestli to, co udělala a slíbila, za to bude stát.

Pokoušely se o ni slzy, ale potlačila je. Ležela v posteli, rovná a s pálicíma očima.

Těsně předtím, než přišel Brett, jehož příchod oznámil Cujův štěkot a prásknutí moskytiéry u zadního vchodu, vyšel měsíc v celé své stříbřité slávě. *Měsíc to nezajímá*, pomyslela si Charity, ale ta myšlenka jí neposkytla žádnou útěchu.

11. Přiznání

„Co se stalo?“ zeptala se Donna.

Její hlas zněl dutě, skoro poraženecky. Seděli v obývací místnosti. Vik přijel domů, až když byl skoro čas, aby šel Tad spát, a to bylo už před půl hodinou. Spal ve svém pokoji o patro výš, slova na příšery připíchnutá ke zdi, dveře od šatníku pečlivě zavřené.

Vik vstal a přešel k oknu, za nímž teď byla neproniknutelná tma. Ona to ví, pomyslel si zoufale. Možná ne přesně do detailu, ale celkový obraz má docela jasný.

Celou cestu domů přemýšlel, jestli s ní o tom má mluvit, propíchnout ten vřed, pokusit se žít s tím překrásným hnisem... nebo jestli to všechno má zamlčet. Když odešel z parku, roztrhal dopis a cestou domů po silnici 302 ho vyhodil kousek po kousku z okna. Bordelář Trenton, pomyslel si. Možnost volby mu teď byla vyrvána z rukou. Viděl její bledý odraz v tmavém skle, její obličej jako bílý kruh v žlutém světle lampy.

Otočil se na ni, aniž věděl, co řekne.

On to ví, myslela si Donna.

Věděla to zcela jistě, protože poslední tři hodiny byly ty nejdelší hodiny z celého jejího života. Zaslechla poznání v jeho hlasu, když volal, že přijde pozdě. Ze začátku pocítila paniku, zoufalou paniku ptáčka chyceného v garáži. V mlze strachu připravila Tadovi večeři, pokoušela se přijít na to, co by logicky mělo následovat, ale nic ji nenapadlo. Potom umyje nádobí. Potom ho utřu. Potom ho uklidím. Potom přečtu Tadovi pár pohádek. Potom jednoduše přeletím přes okraj světa.

Paniku vystřídal pocit viny a po něm přišla hrůza. Následovala jakási fatalistická apatie, jak se jisté citové obvody vypnuly. Apatie měla dokonce nádech určitého ulehčení. Tajemství bylo prozrazeno. Uvažovala, jestli to udělal Steve, nebo jestli na to přišel Vik sám. Spíš si myslela, že to byl Steve, ale bylo to vlastně jedno. Hlavní bylo, že Tad už spí. Nebyla si jista, do jakého rána se probudí, a to v ní opět vyvolalo paniku. Bylo jí špatně.

Vik se k ní otočil a řekl: „Dostal jsem dnes dopis. Anonym.“

Nemohl větu dokončit. Znovu přešel pokoj, nervózně, a ona se přistihla, že přemýšlí o tom, jaký je pěkný muž, a že je to škoda, že se mu tak brzy objevují šediny. Na některých mladých mužích to vypadá dobře, ale na Vikovi to vytváří dojem předčasného stárnutí a...

... a proč vlastně přemýšlí o jeho *vlasech*? Jeho *vlasy* přece teď nejsou jejím hlavním problémem, ne?

Potichu, vědoma si chvějícího hlasu, mu řekla všechno, co bylo podstatné. Vyplivovala to jako nějaký lék, příliš hořký, aby ho dokázala spolknout. „Steve Kamp. Ten, co ti přelakoval psací stůl v pracovně. Pětkrát. Nikdy v naší posteli, Viku. Nikdy.“

Vik natáhl ruku po krabičce winstonek na stolku u pohovky a shodil ji na zem. Zvedl ji, vyndal cigaretu a zapálil si. Ruce se mu přitom silně třásly. Neřvali se na sebe. *To je špatné*, pomyslela si Donna. *Měli bychom se na sebe dívat*. Nemohla ale být první. Bála se. Bála a styděla. On se pouze bál.

„Proč?“

„Záleží na tom?“

„Mně na tom záleží. Hodně, pokud se nechceš trhnout. Jestli ano, tak na tom asi moc nezáleží. Jsem nasranej, Donno. Hrozně. Pokouším se... udržet pod kontrolou, protože jestli ještě kdy spolu budeme mluvit na rovinu, musí to být právě teď. Chceš se trhnout?“

„Podívej se na mě, Viku.“

S velkým vynaložením sil poslechl. Možná že byl tak naštvaný, jak tvrdil, ale ona viděla v jeho očích jen jakousi odrůdu ubohého strachu.

Najednou poznala, jak blízko propasti tento muž stojí. Bylo to jako úder boxerskou rukavicí. Jeho agentura se bortila, to samo o sobě bylo dost špatné, a teď se mu začalo bortit manželství, jako odpudivý zákusek po shnilém hlavním chodu. Pocítila příval vřelých citů k tomuto muži, kterého občas nenáviděla a kterého se, alespoň poslední tři hodiny, bála. Naplnil ji jakýsi slavnostní pocit. Nejvíce ze všeho si přála, aby si navždy myslel, že byl strašně nasraný a ne... ne to, co říkal jeho obličej.

„Nechci se trhnout,“ řekla. „Miluji tě. Myslím, že jsem to za poslední týdny znovu objevila.“ Na chvíli se mu ulevilo. Přešel k oknu, potom se vrátil zpět k pohovce. Těžce dosedl a podíval se na ni.

„Tak proč?“

Slavnostní pocit se ztratil v mírném pocitu zlosti. „Proč?“ To byla

mužská otázka. Kořeny měla v čemsi, co bylo představou mužnosti inteligentního západního muže dvacátého století. *Musím vědět, proč jsi to udělala*. Jako kdyby byla porouchané auto nebo robot, kterému se pomíchaly programové pásy, takže k snídani podával sekanou a k obědu míchaná vajíčka. Najednou ji napadlo, že to, co ženy štválo, nebyl vůbec sexuální šovinismus. Byl to tento bláznivý mužský hon za efektivitou.

„Nevím, jestli ta dovedu vysvětlit. Bojím se, že to vyzní uboze a triviálně.“

„Pokus se. Bylo to...“ pročistil si hrdlo, vypadalo to, jakoby si v duchu plívl do dlaní (zase ta prokletá *efektivita*) a potom tu věc ze sebe skoro vyrval.

„Neuspokojoval jsem tě? Tím to bylo?“

„Ne,“ řekla.

„Tak co?“ řekl bezbranně.

„Panebože, *co*?“

Dobrá, prosil's o to.

„Strach,“ řekla, „hlavně strach, myslím.“

„Strach?“

„Když Tad byl ve škole, nic mě nechránilo před strachem. Tad byl jako... jak se tomu říká?... Ten zvuk, který vydává televize, když není nastavena na žádnou vysílací stanici.“

„Nebyl v opravdové škole,“ řekl rychle Vik. Poznala, že se na ni chystá naštvat, chystá ji nařknout z toho, že se pokouší všechno svalit na Tada, a jakmile se naštve, vytáhnou se věci, které by mezi nimi neměly být vyřčeny, alespoň ještě teď ne. Byla tím, čím byla, a na jisté věci by musela dát odpověď stejného rázu, situace by se tak vyhrotila. Něco velmi křehkého létalo z jeho rukou do jejích a zpět, náhodou by to mohli upustit.

„To právě byla jenom jedna část,“ řekla. „Nebyl v opravdové škole, pořád jsem ho měla většinu času doma, a když byl pryč... byl to rozdíl...“ Podívala se na něj. „Ticho najednou znělo velmi hlasitě a v té chvíli jsem se začala bát. Školka příští rok, myslela jsem si. Půl každého dne místo půldne třikrát týdně. O rok později, celý den, pět dní v týdnu. A pořád by zbývaly všechny ty prázdné hodiny. Prostě jsem se začala bát.“

„A tak ses rozhodla trochu toho času zaplnit šukáním,“ řekl Vik hořce.

Zasáhlo ji to, pokračovala ale dál, pokoušela se to narýsovat co nejjasněji, nezvýšila hlas. Zeptal se. Poví mu to. „Nechtěla jsem být členem výboru knihovny, nechtěla jsem být členem nemocničního výboru a starat se o prodej pečiva nebo o vybírání dobročinných peněz nebo dohlížet, aby všichni neuvařili stejné jídlo k sobotní dobročinné večeři. Nechtěla jsem se znovu a znovu dívat na stejné deprimující tváře a poslouchat stejné klepy o tom, co kdo v tomto městě dělá. Nechtěla jsem si brousit drápy na cizí pověsti.“

Slova z ní teď přímo tryskala. I kdyby chtěla, nemohla by je zastavit.

„Nechtěla jsem prodávat blbosti na večírcích a nepotřebuji ani chodit na odtučňovací kursy. Ty...“

Na vteřinu se zastavila, chytila se toho nápadu, zvážila ho.

„Ty nevíš, co je to prázdnota, Viku. Nemysli si, že víš. Jsi muž a muži *bojují*. Muži bojují a ženy utírají prach. Utíráš prach v prázdných pokojích a občas nasloucháš svištění větru venku. Jenže někdy se zdá, že vítr je i uvnitř, chápeš? A tak si pustíš desku. Boba Segera, J. J. Calea nebo koho, ale *pořád* ten vítr slyšíš. Začnou se objevovat myšlenky, nedobré myšlenky. Tak uklidíš oba záchody, a najednou stojíš jednoho dne v obchodě se starožitnostmi, kupuješ malé tretky a napadne tě, že i tvoje máma měla polici takových věcí, všechny tvé *tety* je měly i tvoje *babička* je měla.“

Pozorně si ji prohlížel a jeho výraz byl tak poctivě zmatený, že pocítila vlnu vlastního zoufalství.

„Mluvím o *pocitech*, ne o faktech!“

„Ano, proč ale...“

„O tom *mluvím*! Říkám ti, že jsem se dostala do stavu, kdy jsem strávila dost času před zrcadlem, abych si všimla, jak se mi mění obličej, že si mě už nikdo nikdy nesplete s mladou holkou nebo mě nepožádá o legitimaci, když si objedná v baru drink. Začala jsem se bát, protože jsem nakonec přece jen vyrostla. Tady půjde do přípravky, to znamená, že půjde do *školy*, potom do *střední*...“

„Chceš říct, že jsi si pořídila milence, protože se cítíš *stará*?“
Díval se na ni překvapeně, a ona ho za to milovala, protože se domnívala, že to tím částečně bylo, že Steve Kemp ji považoval za atraktivní, a to samozřejmě bylo lichotivé, v tom tkvělo celé tajemství zábavnosti flirtu. Zdaleka to ale nebyl ten hlavní důvod.

Uchopila jeho ruce a vážně mu promlouvala do obličeje. Myslela

– *věděla* – že takhle vážně (nebo poctivě) už s žádným mužem nikdy mluvit nebude. „Je toho víc. Je to vědomí, že už nemůžeš čekat, až se staneš dospělým, a nemůžeš se ani smířit s tím, co máš. Je to vědomí, že se ti počet možností zmenšuje skoro den ode dne. Pro ženu – ne pro mě – je to kruté zjištění. Být manželka, to je krásné. Být matka, to je také krásné. Jenže každým rokem je toho méně a méně, protože každým rokem si svět odebírá další kus.“

„Muži... vědí, co jsou. Mají představu, co jsou. Nikdy nedosáhnou svých ideálů, možná proto jich tolik umírá nešťastných a předčasně, vědí ale, co to znamená být dospělý. Mají jakous takous kontrolu nad třicítkou, čtyřicítkou, padesátkou. Vítr neslyší, a když ano, najdou si proti tomu zbraň v pevné víře, že je to nějaký větrný mlýn nebo nevím co, něco, co se dá porazit.“

„A co udělá žena? Co jsem udělala *já*? Je to útěk před stárnutím. Začala jsem se bát zvuku, který vydával dům, když Tad nebyl doma. Jednou – víš, je to pitomé – jsem přestýlala jeho postel a začala jsem vzpomínat na kamarádky ze střední školy. Přemýšlela jsem, co se s nimi stalo, kam zmizely. Byla jsem jako omámená. A najednou se otevřely dveře Tadvy skříně... začala jsem křičet a utekla. Nevím proč... vlastně myslím, že vím. Ze začátku jsem čekala, že ze skříně vyjde Joan Brady, bez hlavy, krev na šatech, a řekne: „Zemřela jsem v dopravní nehodě na cestě zpět ze Sammyho pizzerie, když mi bylo devatenáct, a kašlu na to.“

„Panebože, Donno.“

„Prostě jsem se začala bát. Začala jsem se bát, když jsem se koukala na tretky nebo když mě napadlo zapsat se do kursu keramiky nebo jógy nebo něčeho podobného. Jediné místo, kam se dá utéct před budoucností, je minulost. A tak... jsem začala flirtovat s ním.“

Sklopila zrak a náhle si přikryla obličej rukama. Její slova byla tlumená, ale pořád srozumitelná.

„Bylo to zábavné. Jako bych byla zpátky na vejšce. Bylo to jako sen. Pitomý sen. Přehlušil ten vítr. Flirtování bylo zábavné. Sex... nebyl. Měla jsem orgasmy, ale nebylo to ono. Nemůžu vysvětlit proč, kromě toho jsem tě pořád milovala, přes to všechno, a chápala jsem, že je to útěk...“ Opět k němu vzhledla, už brečela. „On také utíkal. Udělal z toho kariéru. Je básník... aspoň to tvrdí. To, co mi ukázal, mi nic neříkalo. Je tulák. Sní o tom, že ještě pořád chodí na vysokou a protestuje proti válce ve Vietnamu. Počítám, že proto to byl on. A teď,

myslím, víš všechno, co ti můžu říct. Ošklivá pohádka, ale moje.“

„Chtěl bych ho zmlátit,“ řekl Vik. „Kdybych mu rozbil nos, myslím, že by mi to pomohlo.“

Slabě se usmála. „Je pryč. Jeli jsme si po večeri s Tadem dát mléčný koktejl, když jsi ještě nebyl doma. V okně jeho dílny je cedule PRONAJME SE. Říkala jsem ti, že je tulák.“

„V tom dopise žádná poezie nebyla,“ řekl Vik. Zběžně se na ni podíval, pak opět sklopil zrak. Dotkla se jeho tváře a on trochu cukl. To jí ublížilo víc, než cokoliv jiného. Pocit viny a strachu se navrátil a chystal se ji rozdrtit. Už ale nebrečela. Slzy jí nadobro vyschly, zranění a duševní trýzeň byly moc velké.

„Viku, je mi to líto. Ublížila jsem ti a je mi to líto.“

„Kdy jsi s tím skončila?“

Pověděla mu o tom dni, kdy přijela domů a našla tam Steva, avšak o strachu ze znásilnění, který tehdy prožívala, o tom pomlčela.

„Takže dopis byl jeho způsob, jak se ti pomstít.“

Sčísla si rukou vlasy z čela a přikývla. Obličej měla bledý a pod očima zafialovělé kruhy. „Asi.“

„Pojď nahoru,“ řekl. „Je pozdě. Jsme oba unavení.“

„Budeš se se mnou milovat?“

Pomalu zakroutil hlavou. „Dnes ne.“

„Dobrá.“

Společně přešli ke schodům. Pod schodištěm se Donna zeptala: „A co bude následovat, Viku?“

Zakroutil hlavou. „Já nevím. Prostě nevím.“

„Mám o přestávce na tabuli napsat ‚Slibuji, že už to víckrát neudělám‘? Rozvedeme se? Nikdy o tom už nepromluvíme? Co?“ Nebyla hysterická, jen unavená, ale v jejím hlase se objevoval tón, který se jí nelíbil a který si ani nepřála. Nejhorší byla hanba, styděla se za to, že se všechno dozvěděl, a za to, že tím mu vlastně zasadila ránu pod pás. Za ten pocit hanby nenáviděla sebe i jeho. Nenáviděla ho i za to, že jí nevěřil, že okolnosti, které ji vedly ke konečnému rozhodnutí – jestli se vůbec jednalo o rozhodnutí – nebyly tak úplně její chybou.

„Měli bychom být schopni zůstat spolu,“ řekl, ale nemluvil k ní. „Tahle věc...“ Prosebně se na ni podíval: „Byl jediný, nebo ne?“

To byla neodpuštělná otázka. Odvrátila se od něj a skoro vyběhla po schodech dříve, než z něj stačilo všechno vytrysknout, všechny ty blbé výčitky a obvinění, které by nic nevyřešily, jenom by přehlušily tu

trochu poctivosti, kterou dnes oba ukázali.

Tu noc toho ani jeden z nich moc nenaspal. Vik úplně zapomněl zavolat Joeovi Camberovi a požádat ho, jestli by opravil jeho manželce postonávající auto.

12. Nemocný pes

Tou dobou Joe Camber právě seděl s Gary Pervierem na jedné z těch rozpadajících se zahradních židlích, rozházených po Garyho trávníku a ze skleniček od MacDonalda pili vodku s martinim. Nad nimi zářilo nebe hvězdami, světlušky blikaly ve tmě a záplava zimolezu, plazícího se po Garyho plotě, plnila noční vzduch svým lepkavě nasládlým, těžkým pachem.

Jindy by Cujo honil světlušky, občas štěkal, a oba muži by z toho měli ohromnou zábavu. Dnes ale jen ležel mezi nimi, s čumákem položeným na předních prackách. Mysleli si, že spí, ale nespal. Jen tam ležel, cítil bolesti, které naplňovaly jeho kosti, a v hlavě mu hučelo. Těžko chápal, co se v jeho jednoduchém psím životě stalo, něco se postavilo do cesty jeho přirozeným instinktům. Když spal, zdály se mu nezvyklé sny, nepříjemně živé. V jednom z nich napadl CHLAPCE, roztrhl mu hrdlo a poté vyrval z jeho těla vnitřnosti v kouřících uzlicích. Trhl sebou a s kňučením se probudil.

Byl stále žíznivý, své misce s vodou už se ale začal vyhýbat, a když se přece jen někdy napil, chutnala voda jako ocelové piliny. Bolely ho z ní zuby a bolest mu vystřelovala do očí. Teď tu ležel na trávě, bez zájmu o světlušky nebo cokoliv jiného. Hlasy MUŽŮ pro něj byly nedůležitým burácením odněkud shora a ve srovnání s jeho stále bídňějším stavem pro něj nic neznamenaly.

„Boston!“ řekl Gary Pervier a uchechtl se. „*Boston!* Co, ksakru, budeš dělat v Bostonu a co ti, ksakru, nakukalo, že si můžu dovolit jet s tebou? Mám takovej dojem, že nemám ani dost peněz, abych sjel do Norge dřív, než mi proplatěj šek.“

„Neštví, dyť jich máš plnou prdel,“ odpověděl Joe. Začínal být dost opilý. „Možná že bys musel trochu hrábnout do matrace, toť vše.“

„Tam nejni nic kromě štěnic,“ řekl Gary a znovu se uchechtl. „Sou všude a seru na to. Seš připravenej na další nálož?“

Joe nastavil svoji sklenici. Vše potřebné měl Gary hned vedle své židle. Zkušenou, pevnou a těžkou rukou chronického alkoholika namíchal ve tmě nápoj.

„Boston!“ řekl znovu a podal Joeovi jeho drink. Prohnaně dodal: „Trochu se rozjíždíš, Joey, zdá se.“ Gary byl jediný člověk v Castle

Rocku – nejspíš i na světě – , kterému prošlo mu říkat Joey. „Chceš se trochu rozšoupnout, mám takovej dojem. Neslyšel sem, že bys kdy byl dál než v Portsmouthu.“

„Párkrát sem byl v Bostonu,“ řekl Joe. „Dávej si bacha, ty prase, nebo na tebe poštvu svýho psa.“

„Toho psa bys nemohl poštvat ani na vřešticího negra s břitvou v každé ruce,“ řekl Gary. Sklonil se a trochu pocuchal Cuja. „Co tomu říká tvá stará?“

„Neví vo tom. Nemusí se vo tom dozvědět.“

„Jo?“

„Jede s klukem do Connecticutu za svou ségrou a tím blbečkem, kterýho si vzala. Budou pryč tejden. Vyhrála ňáký peníze v loterii. Klidně ti to řeknu hned, stejně všechny jména hlásej v rádiu. Je to napsaný na tom papíře, kterej podepsala.“

„Vyhrála trochu peněz, říkáš?“

„Pět táců.“

Gary zahvízdal. Cujo trhl nespokojeně ušima.

Joe vyprávěl Garymu, co mu Charity u večere řekla. Hádku ovšem vynechal a všechno postavil tak, jako by to byl čistý obchod, který byl jeho nápadem: kluk s ní může jet do Connecticutu, když ho s ním pustí k Mooseheadu.

„A ty si sjedeš do Bostonu a utratíš trochu výhry sám, ty starý prase,“ řekl Gary. Poplácal Joea po rameni a zasmál se. „Ty seš teda ale zvíře, poslouvej.“

„A proč ne? Víš, kdy jsem měl naposled volnej den? Já ne. Nepamatuju si to. Tenhle tejden toho moc nemám. Počítal sem, že mi bude trvat tak den a půl, než vytáhnu motor z toho starýho kombajnu a než vyměním ventily a všecko další, ale s tím novým zvedákem to bude trvat nejvejš čtyři hodiny. Řeknu mu, ať s tím zejtra přijede, a mám to do večera hotový. Mám ještě jednu převodovku, ale to je jenom učitel základky, může to odložit a pár podobnejch věcí taky. Prostě jim zavolám a řeknu, že si vybírám krátkou dovolenou.“

„Co v tom Bostonu budeš dělat?“

„No možná se pudu podívat na pár zápasů. Podívat na Washingtonskou ulici...“

„Na Bojiště! Věděl sem to!“ Gary se dusil smíchy a plácal se po kolenou. „Vomrknout pár těch striptýzů a pokusit se chytout kapavku!“

„Samotného by mě to moc nebavilo.“

„No, myslím, že bych se připojil, kdybys mě mohl založit, než mi proplatěj ten šek.“

„Jasně,“ řekl Joe. Gary byl ožřala, dluh ale ctíl.

„Neměl sem ženskou už asi tak čtyři roky, počítám,“ vzpomínal Gary. „Většina té staré továrny na děti zůstala ve Francii. Co zůstalo, vobčas funguje, vobčas ne. Bylo by zajímavý zjistit, jestli mi v mém beranidle ještě nákej beran zůstal.“

„Hm,“ zabručel Joe. Ztěžkl mu jazyk a v uších mu hučelo. „A nezapomeň baseballovej míček. Víš, kdy sem byl naposledy na Fenwayským hřišti?“

„Ne.“

„V še-de-sá-tým vos-mým,“ řekl Joe, předklonil se a každou slabiku pro důraz vyťukal na Garyho paži a přitom rozlil většinu svého nového drinku. „Předtím, než se mi narodil syn. Hráli proti Tygrům a prohráli šest ku čtyřem.“

„Kdys plánoval vodjet?“

„V pondělí kolem třetí vodpoledne, asi tak. Stará s klukem budou chtít vypadnout ráno, počítám. Vodvezu je na nádraží do Portlandu. Tak mně zbyde zbytek dopoledne a půl vodpoledne, abych stihl to, co mám stihnout.“

„Bereš dodávku, nebo auto?“

„Auto.“

Garyho oči ve tmě změkly a zasnily se. „Chlast, baseball, ženský.“

Trochu se narovnal. „To je senzace.“

„Chceš jet?“

„Jo.“

Joe vypustil malé zavýsknutí a oba se začali smát. Ani jeden z nich si nevšiml, že při tom zvuku Cujo zvedl hlavu a začal slabě vrčet.

Pondělí ráno se rozbřeskl do odstínu perleti a tmavé šedi. Mlha byla tak hustá, že Brett Camber z okna neviděl ani dub, který stál v zahradě, a ten dub nebyl dál než deset metrů.

Dům kolem něj pořád spal, jemu se už ale nechtělo ani trochu spát. Měl před sebou cestu a každá částka jeho bytosti tím byla proniknuta. Jen on a jeho máma. Bude to hezká cesta, cítil to, a někde

hluboko v podvědomí byl rád, že s nimi otec nejede. Bude moci být sám sebou, nebude se muset přizpůsobovat nějakému záhadnému ideálu mužství, o němž věděl, že ho otec dosáhl, ale on ho ještě nechápal. Cítil se dobře, neuvěřitelně dobře a neuvěřitelně živě. Litoval každého na celém světě, kdo toho krásného mlžného rána, které se opět promění ve výheň, jen co se mlha zvedne, nikam nejel. Těšil se, že bude sedět u okna a pozorovat každý kilometr od nádraží až po Startford. Včera nemohl dlouho usnout a teď nebylo ani pět hodin... ale kdyby zůstal v posteli, nejspíš by vybuchl nebo něco podobného.

Co nejtíšeji si oblékl džinsy a tričko, pár bílých ponožek a obul si tenisky. Sešel po schodech a připravil si miskou kakaových medvídků. Pokoušel se jíst potichu, ale měl dojem, že každé zachroupání vloček, které uslyšel ve své hlavě, bylo slyšet po celém domě. Slyšel, jak jeho otec nahoře zahekal a převrátil se v manželské posteli, o kterou se dělil s matkou. Pružiny zaskřípaly. Brettovy čelisti se zastavily. Po chvíli přemýšlení si svou druhou porci vzal na zadní verandu, ale dal si dobrý pozor, aby sít'ové dveře nepráskly.

Letní vůně byly nesmírně pročištěné těžkou mlhou a vzduch už byl teplý. Na východě, těsně nad rozmazaným chmýřím, které označovalo pás jehličnatých stromů u konce východní pastviny, se ukázalo slunce. Bylo malé a stříbřité, jasné jako úplněk, když vystoupí k nejvyššímu bodu oblohy. Vlhkost byla hustá, těžká a tichá. Do osmé, nanejvýš deváté mlha zmizí, vlhkost ve vzduchu ale zůstane.

V této chvíli Brett neviděl nic než bílý, tajemný svět a jeho neznámé radosti ho naplňovaly; vůně trávy, která bude za týden připravena na senoseč, vůně hnoje, vůně růží jeho matky. Mohl dokonce slabě rozeznat aroma zimolezu, který svou závějí lepkavých a chápavých výhonků pomalu pohřbíval plot, značící konec pozemku Garyho Perviera. Odložil miskou a vydal se směrem ke stodole. V půli cesty přes dvůr se ohlédl a uviděl, že dům se změnil v pouhý mlhavý obrys. Pár dalších kroků a mlha ho pohltila úplně. Brett byl sám v té bílé tmě, sám s maličkým stříbrným sluncem, které na něj shlíželo. Cítil vlhkost, zimolez, růže.

V té chvíli se ozvalo vrčení.

Srdce mu vyskočilo do krku, o krok ustoupil a všechny jeho svaly se napjaly. V panické hrůze ho napadlo, že na dvoře je vlk, jako by se ocitl v pohádce. Začal se divoce rozhlížet, ale neviděl nic než bělobu.

Z mlhy vystoupil Cujo.

Brettovi vyšel z hrdla kňučivý zvuk. Pes, se kterým vyrůstal, pes, který ho jako pětiletého, radostně výskajícího kluka trpělivě tahal kolem dvora na jeho sáňkách, zapřáhnut do speciálního postroje (ten pro něj udělal táta v dílně), pes, který každý den trpělivě čekal u schránky na školní autobus bez ohledu na počasí... tento pes měl jen málo společného se zabahněným, sešlým zjevem, který se pomalu vyloupl z ranní mlhy. Bernardýnovy veliké smutné oči byly červené, pitomé a zlé. Byly to spíše prasečí oči než psí. Jeho srst byla pokryta hnědozeleným bahnem, jako kdyby se byl válel na bažinatém místě u kraje louky, čenich byl stažen do hrozně výsměšného úšklebku, který Brettovi zmrazil krev v žilách. Cítil, jak mu v krku buší srdce.

Mezi zuby psovi pomalu odkapávala hustá bílá pěna.

„Cujo?“ šeptl Brett. „Cujo?“

Cujo se díval na CHLAPCE. Nepoznával ho však, nepoznával jeho vzezření, odstíny jeho oblečení (barvy neviděl, alespoň ne tak jako lidé), nerozlišil ani jeho pach. Viděl jen příšeru na dvou nohách. Cujo byl nemocný a všechno se mu teď zdálo příšerné. V jeho hlavě dutě zněla vražda. Chtěl kousat, škrábat, trhat. Jedna jeho část nejasně viděla, jak se vrhá na CHLAPCE, jak ho povaluje, jak odděluje maso od kostí, jak pije krev, která ještě pulzuje, poháněná umírajícím srdcem.

Pak ta příšerná bytost promluvila a Cujo poznal její hlas. Byl to CHLAPEC! CHLAPEC! A CHLAPEC mu nikdy nic špatného neudělal. Kdysi CHLAPCE miloval, a kdyby to bylo nutné, zemřel by za něj. Zbývalo v něm dost tohoto citu, aby udržel obraz vraždění pod kontrolou, dokud nevybledl a stal se stejně nejasným jako mlha kolem nich. Vrátil se zpět do hučící, řvoucí řeky své nemoci.

„Cujo? Co je ti, pejsku?“

Poslední zbytek toho psa, kterým býval, než ho poranil netopýr, se otočil, a nemocný, nebezpečný pes byl donucen otočit se s ním. Cujo odklopýtal a vzdaloval se v mlze. Pěna mu kapala z čumáku a skrápěla zem. Dal se do nemotorného běhu, doufaje, že nemoci uteče. Ta však běžela s ním, hučela a pískala, a celou jeho bytost opět ovládla nenávist a vraždychtivost. Začal se válet ve vysokém porostu bojínku, chňapal po něm a koulel očima.

Svět byl bláznivý oceán pachů. Každý z nich vystopuje, a jeho původce roztrhá.

Opět začal vrčet. Postavil se na nohy a vnořil se hloub do ustupující mlhy. Byl velký pes, vážil něco málo pod devadesát kilo.

Když se Cujo opět rozpustil v mlze, Brett stál na dvoře déle než čtvrt hodiny a nevěděl, co má dělat. Cujo byl nemocný. Možná snědl otrávenou návnadu nebo něco podobného. Brett o vzteklině věděl, a kdyby spatřil stejné příznaky u sviště, lišky nebo dikobraza, jistě by příčinu uhodl. Nikdy by ho ale nenapadlo spojovat tuto hroznou nemoc se svým velkým, přátelským psem. Otrávená návnada, to znělo přijatelněji.

Řekne to tátovi. Táta zavolá zvěrolékaře, nebo možná může něco udělat sám, jako před dvěma lety, kdy kleštěmi vytáhl Cujovi z čenichu dikobrazí ostny. Tahal je napřed nahoru, pak dolů a pak ven, pozorně, aby žádný nezlomil, jinak by tam zhnisaly. Ano, řekne to tátovi. Táta něco udělá, jako tenkrát, když se Cujo pustil do křížku s panem Dik Obrazem.

Jenže co cesta?

Nikdo mu nemusel vysvětlovat, že jim matka cestu vyhrála nějakým zoufalým úskokem nebo štěstím nebo kombinací obou. Jako většina dětí cítil vibraci mezi svými rodiči a změny nálad ze dne na den znal stejně bezpečně, jako zná starý průvodce záhyby a zatáčky vnitrozemní řeky. Prošlo to tak tak, a i když jeho otec souhlasil, Brett cítil, že souhlas byl dán s odporem a za nepříjemných okolností. Cesta nebyla jistou věcí dříve, než je otec vyloží na nádraží a odjede. Když mu řekne, že je Cujo nemocný, nemohl by to použít jako důvod, aby je mohl zdržet doma?

Brett stál nehybně na dvoře. Poprvé ve svém životě pocítil naprosté duševní i citové dilema. Po chvíli začal hledat Cuja za stodolou. Tlumeným hlasem ho volal. Byl si vědom, jak se zvuk ranní mlhou nese, a jeho rodiče ještě spali. Nikde Cuja nenašel... což bylo jeho štěstí.

13. První oběť

Budík probudil Vika ve tři čtvrtě na pět. Vstal, vypnul ho a odpotácel se do koupelny, v duchu proklínaje Rogera Breakstonea, který nebyl schopen dostavit se na Portlandské letiště včas jako každý jiný normální cestující. Roger ne. Roger byl muž možností. Možná píchne nebo bude možná na silnici zátaras nebo bude silnice podemleta nebo dojde k zemětřesení. Také vetřelci z vesmíru by se mohli rozhodnout přistát na dráze 22.

Osprchoval se, oholil, spolkl vitamíny a vrátil se do ložnice pro šaty. Široká manželská postel byla prázdná. Slabě vzdychl. Víkend, který s Donnou právě prožili, nebyl zrovna příjemný... mohl poctivě přiznat, že takový víkend už nikdy zažít nechce. Podrželi si své příjemné výrazy – kvůli Tadovi – , ale Vik si připadal jako účastník maškarního plesu.

Spali spolu na stejné posteli, ale Vikovi se poprvé zdála široká postel moc malá. Spali každý na své straně; místo mezi nimi byla země nikoho, pokrytá naškrobeným prostěradlem. Páteční i sobotní noc proležel beze snů, bolestně si uvědomoval každý Donnin pohyb, každé šustnutí noční košile o její tělo. Napadlo ho, jestli na své straně prázdná, které je rozdělovalo, také nemůže spát. Minulou noc, sobotní noc, se něco s tím prázdným místem pokusil udělat. Sexuální část byla průměrně úspěšná, i když trochu neohrabaná, a Vik si nebyl jistý, zda se tomu, co dělali, dalo říkat milování.

Oblékl se do svého šedého letního obleku – stejně šedého jako svítání venku – a zvedl své dva kufry. Jeden z nich byl o hodně těžší. Byla v něm většina registru Sharpových vložek, Roger měl zase všechny grafy.

Donna smažila v kuchyni vafle. Měla na sobě jeho starý modrý flanelový župan. Její obličej byl oteklý, jako kdyby ji spánek ani trochu neosvěžil. Konev byla na sporáku, voda právě začínala klokotat.

„Budou v tomhle lítat letadla?“ zeptala se.

„To se zvedne. Slunce už prosvítá.“ Ukázal na něj prstem a potom ji lehce políbil na zátylek. „Neměla’s vstávat.“

„Mně to nevadí.“ Zvedla víko vafelníku a obratně vafli vyklopila na talíř. Podala mu ho. „Přála bych si, abys nikam nemusel,“ její hlas

byl hluboký. „Ne teď. Po včerejší noci.“

„Tak hrozný to snad nebylo, ne?“

„Nebylo to jako předtím,“ řekla Donna. Zahořklý, skoro tajemný úsměv přelétl přes její rty a pak zmizel. Rozšlehala těsto metlou, nalila plnou sběračku do vafelníku a zaklapla jeho těžké víko. Ssss. Udělala čaj a hrníčky odnesla na stůl. Na jednom z nich bylo napsáno, VIK, na druhém DONNA. „Sněz si vafli. Máme jahodovou marmeládu, jestli chceš.“

Vzal si marmeládu a sedl si. Pomazal vafli trochou margarínu a pozoroval, jak se rozpouští do malých čtverečků na povrchu. Marmeláda byla značky Smucker's. Marmeládu značky Smucker's měl rád. Tlustě si pomazal vafli. Vypadalo to výborně, jenže on neměl hlad.

„Vrzneš si v Bostonu nebo v New Yorku?“ zeptala se a otočila se k němu zády. „Vyrovnávačku? Oko za oko?“

Trochu sebou trhl, možná se i začervenál. Byl rád, že je k němu otočená zády. Cítil, že v té chvíli má v obličejí vepsáno více pravdy, než by jí chtěl ukázat. Ne že by se zlobil. Myšlenka dát hotelovému poslíčku pětku namísto obvyklého dolaru a pak se chlapce na pár věcí zeptat, mu rozhodně na mysl přišla, věděl, že to občas dělá Roger.

„Na něco takového nebude čas.“

„Jak to říká ta reklama? Vždycky je čas na trochu želé.“

„Pokoušíš se mě naštvat nebo co?“

„Ne. Jez. Musíš nakrmit stroj.“

Sedla si s vlastní vafli. Margarín nepoužívala, vzala si jen kapku javorového sirupu, to bylo vše. Jak dobře se známe, pomyslel si.

„Kdy máš přijet pro Rogera?“ zeptala se.

„Po troše tvrdého vyjednávání jsme se shodli na šesté.“

Opět se usmála, tentokrát však byl úsměv vřelý a něžný. „Nějak si to s tím ranním ptáčetem vzal k srdci, ne?“

„To teda jo. Divím se, že ještě nevolal, aby se přesvědčil, že jsem vzhůru.“

Telefon zazvonil.

Podívali se na sebe přes stůl a po tiché uvážlivé pauze se rozesmáli. Byla to vzácná chvíle, rozhodně vzácnější než to milování ve tmě včera večer. Všiml si, jak krásné má oči, jak jasné. Byly šedé jako ranní mlha venku.

„Rychle to zvedni, než se probudí Tad,“ řekla.

Poslechl. Byl to Roger. Vik ho ubezpečil, že je vzhůru, oblečen a

v bojové pohotovosti. Vyzvedne ho přesně v šest. Zavěsil a uvažoval, jestli to skončí tím, že Rogerovi řekne o Donně a Steve Kempovi. Nejspíš ne. Ne, že by mu Roger špatně poradil, to ne. Jenže, i když by slíbil, že to Althee neřekne, stoprocentně by jí to řekl. A Vik ji podezíral, že by těžko odolávala pokušení podělit se o tak šťavnatý drb. Tak pozorné promyšlení této otázky ho opět deprimovalo.

„Starej dobrej Roger,“ řekl a posadil se. Pokusil se o úsměv, ale neseseděl mu. Chvilé uvolnění byla pryč.

„Vejdou se ti všechny tvoje i Rogerovy věci do jaguára?“

„Samo,“ řekl. „Musejí. Althea jejich auto potřebuje, a ty musíš...
Do prdele, úplně jsem zapomněl zavolat Joe Camberovi kvůli tvému pintu.“

„Měl jsi trochu jiné starosti,“ řekla. V hlase byl náznak ironie. „To nevadí. Dnes Tada nechám doma. Má rýmu. Možná si ho nechám doma celý zbytek léta, jestli ti to nevadí. Když je pryč, dostávám se do průšvihů.“

Slzy jí přiškrtily hlas, zmáčkly a rozmazaly ho, a on nevěděl, co říct, jak reagovat. Bezmocně sledoval, jak si bere kapesník, smrká a utírá si oči.

„Jak chceš,“ řekl nejistě. „Udělej, co se ti bude zdát nejlepší.“ Rychle pokračoval: „Zavolej jednoduše Camberovi. Vždycky je doma a určitě mu to nebude trvat víc než dvacet minut. I kdyby musel vyměnit karburátor...“

„Budeš o tom na cestě přemýšlet?“ zeptala se. „O tom, co budeme dělat? My dva?“

„Ano,“ řekl.

„Dobře. Já taky. Chceš ještě jednu vafli?“

„Ne. Dík.“ Celá konverzace se stávala absurdní. Najednou už chtěl být pryč, na cestě. Najednou se mu cesta zdála velmi nutná, velmi atraktivní. Jen z toho všeho vypadnout! Ujet tomu! Najednou byl nedočkavý. V duchu viděl letadlo, jak stoupá řídnoucí mlhou k modrému nebi.

„Může dostat vafli?“

Oba se překvapeně otočili. Byl to Tad. Stál v předsíni ve svém žlutém dlouhém pyžamu, červenou příkrývku přehozenou přes ramena. Držel za ucho svého plyšového kojota. Vypadal jako malý, ospalý Indián.

„Myslím, že bych jednu někde ještě našla,“ řekla překvapeně

Donna. Tad nebyl známý jako ranní ptáček.

„Probudil tě telefon, Tade?“ řekl Vik.

Tad zakroutil hlavou. „Já jsem si přál se brzy vzbudit, abych se s tebou mohl rozloučit, tati. Doopravdy musíš jet?“

„Vždyť je to jenom na chvíli.“

„To je moc dlouho,“ řekl Tad temně. „Zakroužkoval jsem si v kalendáři den, kdy se vrátíš. Máma mi ukázala, který. Budu každý den odškrtnávat a máma mi slíbila, že mi každý večer bude říkat Slova na příšery.“

„No, takže je všechno v pořádku, ne?“

„Zavoláš?“

„Obden,“ řekl Vik.

„Každý den,“ trval na svém Tad. Vyškrábal se Vikovi do klína a položil kojota vedle Vikova talíře. Začal chroupat kus topinky. „Každý den, tati.“

„Každý den nemůžu,“ řekl Vik a pomyslel na příšerný rozvrh, který Roger v pátek navrhl, předtím než přišel ten dopis.

„Proč ne?“

„Protože...“

„Protože strejda Roger je přísný šéf,“ řekla Donna a položila na stůl Tadovu vaflí. „Pojď sem a jez. Vezmi si s sebou kojota. Táta nám zítra zavolá z Bostonu a řekne, co zažil.“

Tad si sedl na své místo v čele stolu. Před sebou měl velkou umělohmotnou podložku, na které bylo jeho jméno. „Přivezeš mi hračku?“

„Možná, když budeš hodný. A možná zavolám dnes večer, abyste věděli, že jsme dorazili v pořádku.“

„Platí.“ Vik fascinovaně pozoroval, jak si Tad vaflí polévá menším množstvím sirupu. „Jakou hračku?“

„Uvidíme.“ Pozoroval, jak Tad vaflí jí. Najednou ho napadlo, že Tad má rád vajíčka. Míchaná, smažená, ztracená nebo na tvrdo. Tak je vždycky zhltal. „Tade?“

„Co, tati?“

„Kdybys chtěl, aby lidi kupovali vajíčka, co bys jim řekl?“

Tad se zamyslel. „Řekl bych jim, že jsou dobrý.“

Vikův pohled se opět střetl s Donniným a znovu zažili stejný moment jako ten, když prve zazvonil telefon.

Loučení bylo krátké. Jenom Tad plakal.

„Budeš o tom přemýšlet?“ zeptala se ho opět Donna, když nastupoval do auta.

„Ano.“

Jenže po cestě do Bridgetonu přemýšlel o těch dvou chvilkách skoro dokonalého porozumění. Dvě chvíle porozumění za jedno ráno, to není tak špatné. Prožili spolu osm nebo devět let, přibližně čtvrtku času, který doposud byli na zemi. Napadlo ho, jak směšná je lidská snaha o porozumění, jak velkého a nesmyslného přehánění bylo třeba, aby člověk dosáhl alespoň trochu z toho, co chtěl. Ano, bude o tom přemýšlet. Mívali se spolu dobře, a i když teď bylo něco mezi nimi zaneseno bůhví jakým množstvím špíny, jiné stránky jejich života se zdály být v pořádku.

Bude si to muset důkladně promyslet, ale radši kousek po kousku. Věci měly tendenci narůstat.

Zapnul rádio a zamyslel se nad chudákem Sharpovým vložkovým profesorem.

Deset minut před osmou zastavil Joe Camber před autobusovým nádražím v Portlandu. Mlha se zvedla a digitální hodiny na střeše banky Casco už ukazovaly třiadvacet stupňů.

Rídil se svým kloboukem posazeným na stranu temene, připraven se rozčítit na kohokoliv, kdo by vyjel nebo se zařadil před něj. Nenáviděl jízdu ve městě. Až dojedou s Garym do Bostonu, zaparkuje a nechá auto stát až do té doby, než zase pojedou domů. Budou jezdit metrem, jestli se v něm vyznají, nebo chodit pěšky.

Charity na sobě měla své nejlepší světle zelené kalhotové šaty a bílou bavlněnou blůzu, u krku nabranou. V uších jí zářily náušnice a Brett to trochu udivilo. Nepamatoval si, že by si matka brala náušnice jindy než v neděli do kostela.

Ráno připravila Joeovi snídani a pak se šla nahoru obléci. Joe byl většinou zamlklý, na otázky jen vrčel jednoslabičné odpovědi a nakonec jakýkoliv rozhovor ukončil tím, že zapnul rádio a poslouchal sportovní výsledky. Brett i Charity se báli, že toto ticho předchází nějakému výbuchu a že otec může náhle změnit názor, co se týče jejich cesty.

Když se Brett objevil v pokoji, Charity už na sobě měla kalhoty a právě si oblékala blůzu. Brett si všiml, že má podprsenku broskvové barvy, a to ho také udivilo. Nevěděl, že jeho matka má jiné spodní

prádlo než bílé.

„Mami,“ řekl naléhavě.

Otočila se k němu. Vypadalo to skoro, jako kdyby se otočila proti němu. „Něco ti řekl?“

„Ne... ne. Chtěl jsem s tebou mluvit o Cujovi.“

„O Cujovi? Co je s Cujem?“

„Je nemocný.“

„Co tím myslíš, nemocný?“

Brett jí řekl, jak si brzy ráno vzal druhou misku vložek ven, jak odešel do mlhy a jak se najednou objevil Cujo s červenýma, šílenýma očima a pěnou u čumáku.

„A nechodil normálně,“ zakončil Brett. „Vypadalo to, jako kdyby se potácel. Asi bych to měl říct tátovi.“

„Ne,“ řekla jeho máma divoce a chytila ho za rameno, až to zabořelo. „Nic takového neudělal!“

Podíval se na ni, překvapen a vystrašen. Trochu povolila sevření a promluvila něžněji.

„Jenom tě vystrašil, když se takhle vyloupl z té mlhy. Nejspíš mu vůbec nic není, ne?“

Brett se snažil najít ta správná slova, aby jí vysvětlil, jak strašně Cujo vypadal a jak si chvíli myslel, že ho pes napadne. Nemohl ta slova najít. Možná je nechtěl najít.

„Pokud něco není v pořádku,“ pokračovala Charity, „bude to nejspíš nějaká maličkost. Možná že si čuchl ke skunkovi...“

„Já jsem nic necítil.“

„... nebo pronásledoval sviště nebo zajíce. Možná tam dole v mokřině dokonce skočil na losa. Nebo snědl kopřivy.“

„Možná,“ řekl Brett pochybovačně.

„Táta by po něčem takovém přímo skočil,“ řekla, „už ho slyším: ‚Jo, nemocnej? Hele, je to tvůj pes, Brette. Postarej se o něj sám. Mám toho moc na práci, nemám čas se zabývat tvým čoklem.‘“

Brett smutně přikývl. Myslel si totéž, a když viděl, jak zamýšleně táta jedl snídani a poslouchal přitom řvoucí rádio, byl si tím jist.

„Když ho prostě necháš, příběhne za tátou a on se o něj postará,“ řekla Charity. „Má Cuja skoro tak rád jako ty, i když by to zaživa nepřiznal. Když uvidí, že něco není v pořádku, odveze ho k zvěrolékaři do South Parisu.“

„Jo, asi máš pravdu.“ Slova matky zněla pravdivě, ale pořád se

mu to nelíbilo.

Shýbla se a políbila ho na tvář. „Mám nápad! Můžeme mu večer od lety zavolat, jestli chceš. Co říkáš? A až s ním budeš mluvit, můžeš se ho jen tak mezi řečí zeptat: ‚Krmíš mi psa, tati?‘ a budeš mít jistotu.“

„Jo,“ řekl Brett a vděčně se na mámu usmál. Charity úsměv ulehčeně opětovala, byla ráda, že je nebezpečí zažehnáno. Měli však starost, že po tu zdánlivě nekonečnou dobu, než Joe zacouvá k zadnímu schodišti a mlčenlivě začne nakládat jejich čtyři zavazadla (v jednom z nich Charity tajně vezla všech šest alb fotografií), se Cujo najednou objeví na dvoře a problém bude tady.

Cujo se však neobjevil.

Joe otevřel zadní dvířka auta, podal Brettovi dvě menší tašky a sám vzal dvě větší.

„Ženská, máš s sebou tolik věcí, že začínám přemýšlet, jestli nejedeš do Rena na jeden z těch rozvodovejch výletů místo dolů do Connecticutu.“

Charity a Brett se nejistě usmáli. Znělo to jako pokus o žert, ale s Joe Camberem si člověk nikdy nemohl být jistý.

„To si počkáš,“ odpověděla.

„Hádám, že bych tě prostě musel chytit a dotáhnout domů tím novým zvedákem,“ řekl bez úsměvu. Zelený klobouk měl posazený do týla. „Kluku, postaráš se o mámu?“

Brett přikývl.

„To je dobře, nebo bys viděl.“ Změřil chlapce pohledem. „Začínáš bejt pěkně velkej. Asi už ani pro tátu nemáš pusu.“

„Ale jo, tati,“ řekl Brett. Objal tátu a políbil jeho drsnou tvář. Cítil kyselý pot a zbytky včerejší vodky. Láska k otci ho překvapila a přemohla. Tento cit se občas, vždycky nečekaně přihlásil, ale za poslední dva až tři roky to bylo méně a méně často. Jeho máma to nevěděla a ani by tomu nevěřila. Byla to láska, která neměla nic společného s chováním Joea vůči němu nebo matce, bylo to něco biologického, čeho se nikdy nezbaví, byly to vzpomínky, které člověka provázejí celý život – vůně cigaretového kouře, odraz břitvy v zrcadle, kalhoty přehozené přes opěradlo židle, některé nadávky.

Otec jeho objetí opětoval a pak se otočil k Charity. Prstem jí zvedl bradu. Zpoza nákladiště za nízkou cihlovou budovou slyšeli motor autobusu, vydával nízké, jakoby hrdelní dýzlové dunění. „Mějte se hezky,“ řekl.

Její oči se naplnily slzami. Rychle je setřela, s gestem skoro zlostným. „Ano,“ řekla.

Náhle byl jeho obličej zase sevřený, s neutrálním výrazem. Z Joea se opět stal dokonalý venkovský muž. „Pojď naložit ty kufry, chlapče. Panebože, v tomhle je snad olovo!“

Zůstal s nimi, dokud nebyly všechny čtyři kufry označeny. Pozorně prohlížel každou tabulku a vůbec se nestaral o zřízencův blahosklonný, pobavený výraz. Pozoroval, jak zřízenec vyváží zavazadla na vozíku a ukládá je do autobusu. Pak se opět obrátil k Brettovi.

„Pojď se mnou ven na chodník,“ řekl.

Charity se za nimi dívala, jak odcházejí. Sedla si na jednu z tvrdých lavic, otevřela kabelku, vytáhla kapesník a hněvivě Joea pozorovala.

To by mu bylo podobné, popřát jí pěknou cestu a pak se pokusit chlapce přemluvit, aby zůstal doma.

Na chodníku Joe řekl: „Dám ti dvě rady, chlapče. Asi si ani jednu nevezmeš k srdci, ale to, mám takovej dojem, žádnýmu tátovi ještě nezabránilo, aby je dal. První rada je: Ten chlap, za kterým jedete, ten Jim, je jenom kus hovna. Jeden z důvodů, proč tě pouštím na tenhle vejlet, je, že už je ti deset, a deset je dost, abys dovedl rozeznat hovno od čajové růže. Pozoruj ho a uvidíš. Nedělá nic jiného, než že sedí ve svý kanceláři a posouvá papíry. Lidi jako von jsou polovina problémů tohoto světa, protože jejich mozky se odpojily od jejich rukou.“ Slabá, hektická barva stoupla Joeovi do tváří. „Je to kus hovna. Pozoruj ho a dáš mi za pravdu.“

„Dobrá,“ řekl Brett slabým, ale vyrovnaným hlasem.

Joe Camber se pousmál. „Druhá rada je: Dávej si pozor na šrajtofli.“

„Já žádný pen...“

Camber mu ukázal zmačkanou pětidolarovku. „Ale jo. Máš tohle. Neutráť to všechno najednou. Blbec a jeho peníze se loučí brzy.“

„Ano. Děkuji!“

„Nashle,“ řekl Camber. Nežádal další pusu.

„Nashledanou, tati.“ Brett stál na chodníku a pozoroval tátu, jak leze do auta a odjíždí. Nikdy ho už živého neviděl.

Toho rána, ve čtvrt na devět, se Gary Pervier vypoťácel z domu ve

svých trenýrkách, flekatých od moči, a vymočil se do zimolezu. Trochu perverzně si přál, aby se jeho moč jednoho dne stala tak žlučovitá od alkoholu, že zimolez spálí. Ten den však ještě nenastal.

„Au, moje hlava!“ řval a držel se za ni volnou rukou, zatímco zaléval zimolez, pod nímž byl pohřbený plot. Oči měl protkané šarlatovými nitkami, v hlavě mu vřelo a rachotilo jako ve staré pumpě, která poslední dobou pumpuje víc vzduchu než vody. Když skončil s vyprazdňováním, chytla ho hrozná žaludeční křeč – poslední dobou jich přibývalo –, a když se bolestí přelomil vpůli, mezi kosmatými půlkami mu unikal velký, smradlavý pšouk.

Otočil se a chystal se vrátit do domu, a v té chvíli uslyšel vrčení. Hluboký, silný zvuk přicházel odněkud z místa, kde se jeho zarostlá zahrada stýkala s loukou.

Rychle se otočil po zvuku, v tu ránu zapomněl na bolest hlavy, buchot srdce i žaludeční křeč. Už dlouho si nezapomněl na válku ve Francii, teď mu ale jedna vzpomínka bleskla hlavou. Celá jeho mysl najednou křičela: *Němci! Němci! Četo, k zemi!*

Nebyli to ale Němci. Když se tráva rozestoupila, objevil se v ní Cujo.

„Hele, starej, proč vrč...“ řekl Gary a pak mu hlas vypověděl službu.

Vzteklého psa viděl naposledy před dvaceti lety, na takový pohled však člověk nezapomíná. Byl tehdy u benzínové pumpy na východ od Machiasu, na zpáteční cestě z čundru dole u Eastportu. Jel na starém motocyklu značky Indian, který v polovině padesátých let chvíli vlastnil. Supící, na kost vyhublý žlutý pes prošel kolem té pumpy jako strašidlo, jeho boky se prudce zvedaly, od huby mu odkapávala pěna a tvořila stálý vodnatý proud, oči se mu divoce točily. Zadní běhy měl pokryté výkaly. Spíš se potácel, než šel, jako kdyby mu před hodinou nějaká nehodná duše nalila do hrdla levnou whisky.

„Sakra, támhle je,“ řekl chlap od pumpy. Upustil francouzák a vrhl se do zaneřáděné, špinavé malé kanceláře, která sousedila s garáží. Vrátil se s puškou ráže .30-.30 v mastných rukou. Vyšel na asfalt, klekl si na jedno koleno, a začal střílet. První střela šla nízko a utrhla psovi jeden zadní běh. Žlutý pes se ani nepohnul, vzpomněl si Gary, když civěl na Cuja. Jen se nevidomě rozhlížel kolem sebe, jako kdyby nechápal, co se s ním děje. Druhý pokus ho skoro roztrhl vedví. Kusy psího těla zasáhly pumpu a rudě se o ni rozplácly. Chvíli nato u stanice

zastavili další tři chlapi, tři místní machři, narvaní v kabině dodávky. Všichni byli ozbrojeni. Vyhrnuli se ven a napumpovali do mrtvého psa dalších osm nebo devět střel. O hodinu později, mezitím co mu chlap přidělal novou svítilnu na jeho motorku, přijela okresní veterinářka v autě bez dveří na spolupasážérské straně. Navlékla si dlouhé gumové rukavice a uřízla psovi zbytky hlavy; aby je poslala na Státní ministerstvo zdravotnictví.

Cujo vypadal o hodně čilejší než ten žlutý pes od benzínky, ostatní příznaky ale souhlasily. *Vzteklina. Ne tak pokročilá*, pomyslel si. *Je nebezpečný. Panebože, musím se dostat pro pušku...*

Začal couvat. „Ahoj, Cujo... hodný pejsek, hodný, hodný...“ Cujo stál na kraji trávníku, velkou hlavu sklopenou, oči červené a zastřené, a vrčel.

„Hodný pej...“

Slova, která MUŽ říkal, Cujovi nic neříkala. Byly to zvuky beze smyslu, jako vítr. Na čem záleželo, byl pach, který z MUŽE vycházel. Byl hořký, žluklý a čpavý. Byl to pach strachu. Byl provokující a nesnesitelný. Pes si byl najednou jist, že MUŽ mu přivodil nemoc. Vrhł se dopředu a vrčení se proměnilo v těžký, vzteklý řev.

Gary viděl, jak se na něj pes vrhá. Otočil se a utíkal, vždyť jedno kousnutí, jedno škrábnutí mohlo znamenat smrt. Vrhł se k verandě, do bezpečí domu za verandou. Ve svém životě ale moc pil, mnoho dlouhých zimních dnů proseděl u kamen a mnoho dlouhých letních večerů v zahradní židli. Slyšel, jak se k němu Cujo blíží, a pak zažil příšernou chvíli, kdy neslyšel vůbec nic. Pochopil, že Cujo skočil.

Když dosáhl prvního schodu, narazilo do něj devadesát kilo bernardýna jako lokomotiva. Náraz ho povalil a vyrazil mu dech. Pes mu šel po zátylku. Gary se pokusil vstát. Pes však byl na něm, tlustá srst jeho břicha ho dusila. Pes ho lehce srazil zpět. Gary zařval.

Cujo ho kousl do ramene. Silné čelisti se sevřely, projely mu kůží a natahovaly šlachy jako dráty. Pes pořád vrčel, krev tekla. Gary cítil, jak teple stéká po pokožce jeho paže. Otočil se a začal do psa bít pěstmi. Pes trochu couvl a Garymu se podařilo vyškřabat se o tři schody výš. Pak se na něj Cujo opět vrhl.

Gary po psovi kopl. Cujo uskočil stranou a znovu se na něj vrhl, cvakal čelistmi a vrčel. Pěna mu litala od huby a Gary cítil zblízka jeho dech. Byl to zahnívající, zahořklý a žluklý pach. Zařal pravou pěst a

hákoval Cujovu spodní čelist. Rána vycházela až z ramene, které bylo po hlubokém kousnutí v jednom ohni.

Cujo opět couvl.

Gary se podíval na psa, jeho hubená prsa bez chlupů se rychle zvedala a klesala, obličej měl popelavě šedý. Z trhliny na rameni prýštila krev a stékala na oprýskané schody. „Pojď si pro mě, zkurvysynu,“ řekl. „Pojď, pojď, seru na to.“ Zařval: „*Slyšíš? Seru na to!*“

Ale Cujo couvl o další krok.

Slova nic neznamena, ale MUŽ už nepáchl strachem. Cujo už si nebyl tak jistý, zda chce muže napadnout. Cítil bolest, strašnou bolest, a svět pro něj byl bláznivým pletencem smyslů a dojmů.

Gary se nejistě postavil na nohy. Pozpátku vyšel zbývající dva schody, přešel verandu a za zády tápal rukou po klíce síťových dveří. Měl pocit, že mu pod kůži na rameni někdo vstříkl benzín. Blouznil: *Vzteklinu! Mám vzteklinu!*

To je jedno. Hezky jedno po druhém. Brokovnici měl ve skříni v předsíni. Díky bohu, že Charity a Brett byli pryč, zapracovala boží milost.

Nahmatal dveře a otevřel je. Do té doby, než se uvnitř otočil a zavřel za sebou dveře, měl oči přilepeny na Cujovi. Pak jím projelo obrovské ulehčení. Nohy mu vypověděly službu. Svět se mu na chvíli ztratil a Gary se dostal nazpět tím, že se kousl do jazyka. Teď nebyl čas na omdlévání, to si může dovolit, až bude pes mrtvý, když se mu ovšem bude chtít. Panebože, ale bylo to blízko, tam venku. Myslel si, že určitě zkape.

Otočil se a zamířil potemnělou předsíní ke skříni, a právě v tu chvíli proletěl Cujo spodní polovinou síťových dveří, čenich svaštělý v jakési grimase, která odkrývala jeho zuby. Z jeho hrudi vycházelo suché štěkání.

Pes opět skočil. Gary zařval a otočil se právě včas, aby Cuja zachytil do náruče. Se psem v náručí se motal od stěny ke stěně, taktak, že se udržel na nohou. Chvíli to skoro vypadalo, jako by spolu tančili valčík. Pak se Gary, který vážil o čtyřicet kilo méně, svalil. Matně si uvědomoval Cujův čumák zavrtaný pod bradu, matně si uvědomoval, že ten čumák je skoro nechutně horký a suchý. Pokoušel se zvednout ruce a napadlo ho, že by měl jít psovi po očích, vtom ho však Cujo

chytil za hrdlo a roztrhl je. Gary zařval a pes ho znovu kousl. Gary cítil, jak mu teplá krev polévá obličej, a pomyslel si: *Panebože, to je moje krev!* Jeho pěsti slabě a neúčinně bušily do psovy horní poloviny a nezpůsobovaly mu žádnou škodu. Gary nakonec odpadl.

Slabě ucítil nepříjemnou lepivou vůni zimolezu.

14. Na cestách

„Co tam venku vidíš?“

Brett se trochu natočil k matce. Ne docela, nechtěl ztratit nic z neustále se měnící scenérie za okny autobusu. Už byli na cestě skoro hodinu. Projeli most Milton Dollar do jižního Portlandu (Brett civěl fascinovaněma, udiveněma očima na dvě zrezivělé nákladní lodi pokryté špínou v přístavu), najeli na dálnici, která vedla na jih, a teď se blížili k hranici New Hampshire.

„Všechno,“ řekl Brett. „Co vidíš ty, mami?“

Pomyslela si: Tvůj odraz ve skle – velmi slabě. To vidím.

Místo toho odpověděla: „Nevím. Asi svět, hádám. Vidím, jak se před náma rozvíjí.“

„Mami? Přál bych si, abychom tímhle autobusem mohli jet celou cestu až do Kalifornie. Chtěl bych vidět všechno, co je v zeměpisných knížkách ve škole.“

Zasmála se a pocuchala mu vlasy. „Za chvíli by tě to začalo nudit.“

„Ne, nezačalo.“

A asi nezačalo, pomyslela si. Najednou se cítila smutně a staře.

Když v sobotu ráno Holly zavolala a ptala se jí, jestli mohou přijet, byla Holly nadšena a její nadšení Charity darovalo pocit mládí. Bylo divné, že nadšení jejího vlastního syna v ní vyvolalo tento pocit stáří. Nicméně...

Co ho v životě čeká? ptala se sama sebe a pozorně prohlížela jeho obličej, překrývající krajinu jako nějaký fotografický trik. Byl chytrý, chytřejší než ona a o mnoho chytřejší než Joe. Měl by jít na vysokou školu, ale věděla, že až bude na střední škole, donutí ho Joe zapsat si mechanické předměty, aby mu mohl víc pomáhat. Před deseti lety by mu to neprošlo, školní poradci by nedovolili; aby si tak chytrý chlapec vybral všechny kursy manuální práce, jenže dnes to byla soukromá věc každého a Charity se hrozně bála, že by k tomu mohlo dojít.

Strašilo ji to. Kdysi si mohla říkat, že škola je daleko, tak daleko; střední škola, opravdová škola. Základní škola byla pro chlapce, který ji zvládal tak hravě jako Brett, jenom zábava. Střední škola však už byla důležitým a nezvratným rozhodnutím. Dveře se zavíraly s tichým

zaklapnutím, které bylo slyšitelné jen ve snech pozdějších let. Chytla se za lokty a zamrazilo ji. Ani se nepokusila si namluvit, že ventilace autobusu je moc silná.

Od Bretta teď byla střední škola vzdálená jen čtyři roky.

Znovu jí přeběhl po zádech mráz. Najednou se přistihla při myšlence, že by bylo lepší, kdyby ty peníze nikdy nevyhrála nebo kdyby byla ztratila los. Byli odloučeni od Joea jen hodinu a už se necítila ve své kůži. Od té doby, co se v roce 1966 vzali, to bylo poprvé, co od něj byla doopravdy pryč. Nečekala, že reakce bude tak závatná, tak hořká. Představte si toto: Žena a chlapec jsou propuštěni z hradního vězení... jenže je tu háček. Každý z nich ho má na zádech a vedou k nim neviditelné tlusté gumy. A než dojdou dostatečně daleko, šup! Stáhnou tě gumy zpět na dalších čtrnáct let.

Z hrdla se jí vydral tichý, krákavý zvuk.

„Říkala‘s něco, mami?“

„Ne, jen jsem si odkašlala.“

Potřetí ji zamrazilo a tentokrát jí na pažích naskákala husí kůže. Vzpomněla si na jeden verš ze svých hodin angličtiny na střední škole (chtěla chodit do přípravných kursů na vysokou, ale její otec zuřil – myslí si snad, že jsou *bohatí*? – a její matka nápad se smíchem něžně a lítostivě pohřbila). Verš byl z básně od Dylana Thomase. Nemohla si vzpomenout na celek, ale bylo to něco o procházení utřením lásky.

Tenkrát se jí verš zdál směšný a matoucí, ale teď si myslela, že mu rozumí. Jak jinak se těm neviditelným gumám dalo říkat než láska? Bude si lhát a tvrdit, že jistým způsobem, i v této chvíli, nemiluje muže, kterého si vzala? Že s ním zůstává jen z povinnosti nebo kvůli dítěti (to byl smutný vtíp; pokud ho kdy opustí, bude to kvůli dítěti)? Že ji nikdy neuspokojoval v posteli? Že nikdy nemohl, v nejneočekávanějších chvílích (jako tam na nádraží), být něžný?

A stejně...

Brett se díval okouzleně z okna. Aniž otočil hlavu od okna, zeptal se: „Myslíš, že Cujo je v pořádku, mami?“

„Určitě,“ řekla nepozorně.

Poprvé přemýšlela o rozvodu konkrétně. Co by musela dělat, aby uživila sebe a svého syna, jak by zvládli tak nepředstavitelnou (skoro nepředstavitelnou) situaci. Kdyby se z tohoto výletu nevrátili, přijel by si pro ně, jak v Portlandu neurčitě vyhrožoval? Rozhodl by se nechat ji plavat, ale pokusil by se Brett dostat zpět všemi způsoby?

Začala v duchu zvažovat a převracet všechny možnosti. Najednou jí napadlo, že malý pohled do budoucna nakonec přece jen není k zahzení. Bylo to bolestné poznání, možná. Ale možná i užitečné. Autobus přešel státní hranici a pokračoval směrem na jih.

Boeing 727 společnosti Delta prudce stoupal, zatočil nad Castle Rockem – Vik vždy vyhlížel svůj dům blízko Castle Lake a silnice č. 117, vždy marně – a pak zamířil zpět k pobřeží. Na letiště Logan to bylo dvacet minut.

Donna byla tam dole, nějakých pět kilometrů pod ním. A byl tam také Tad. Náhle upadl do deprese, smíšené s černou předtuchou, že to nevyjde, že je bláznivé si to třeba jen myslet. Když ti spadne barák, musíš postavit nový, nemůžeš přece ten starý slepit lepidlem.

Letuška prošla kolem něho. Letěli s Rogerem první třídou („Užijem si to, dokud ještě můžu,“ řekl Roger minulou středu, když rezervoval místa. „Ne každý může odejít do útulku pro chudé tak bezvadným způsobem.“) a s nimi tu byli jen čtyři další cestující. Většina z nich četla ranní noviny. Ani Roger nebyl výjimkou.

„Můžu vám nějak posloužit?“ zeptala se letuška Rogera s profesionálním zářivým úsměvem, z něhož by se mohlo vyčíst, že byla nadšením bez sebe, když mohla i dnes ráno v půl šesté vstát a létat nahoru dolů na cestě z Bangoru do Portlandu, Bostonu, New Yorku a Atlanty.

Roger roztržitě zakroutil hlavou, tak svůj nadzemský úsměv obrátila na Vika. „A vám, pane? Nechtěl byste loupáček? Džus?“

„Kdyby se vám podařilo najít do toho džusu trochu vodky,“ zeptal se Vik a Roger prudce vzhlédl od novin.

Letuščin úsměv ani na chvíli neztratil na své zářivosti; žádost o drink před devátou ranní neslyšela poprvé. „Najít bych ho mohla,“ řekla, „ale budete sebou muset hodit, jestli to chcete vypít. Do Bostonu je to kousek...“

„Hodím sebou,“ vážně jí slíbil Vik a tmavomodrá uniforma se vydala zpět do palubní kuchyňky.

„Co je to s tebou?“ zeptal se Roger.

„Co tím myslíš, co je se mnou?“

„Moc dobře víš, co tím myslím. V životě jsem tě neviděl pít před polednem, většinou ne před pátou.“

„Křtím loď,“ odpověděl Vik.

„Jakou lod?“

„Titanik.“

Roger se zamračil. „Máš trochu nechutnej humor, nezdá se ti?“

Zdalo se mu. Roger si něco takového nezasloužil, jenže dnes ráno, když ho deprese dusila jako smrdutá deka, ho nic lepšího nenapadlo. Místo toho se pokusil o něco, co mělo být úsměvem, ale Roger se na něj mračil dál.

„Podívej,“ řekl Vik, „mám nápad, jak to udělat s těma Cinkama. Bude to sakra těžký, přesvědčit starýho Sharpa a jeho syna, mohlo by to ale fungovat.“

Roger vypadal ulehčeně. Takhle, to s nimi bylo vždycky. Vik byl muž syrových nápadů, které Roger potom zpracoval a dotáhl do konce. Vždycky pracovali jako tým.

„Tak mi to řekni.“

„Dej mi chvíli času,“ řekl Vik. „Do večera, dejme tomu. Pak ho vytáhneme na stožár...“

„... a uvidíme, komu spadnou kalhoty,“ zašklebil se Roger a znovu otevřel noviny na finanční stránce. „Dobrá, jen když se o něj do večera podělíš. Sharpovy papíry stouply minulý týden o další osminu, věděl's to?“

„Výtečně,“ zamumlal Vik a zadíval se ven z okna. Mlha už zmizela, den byl čirý jako studánka. Pláže v Kennebunku, Ogunqitu a Yorku tvořily panoráma jako z pohlednice: kobaltové moře, písek barvy khaki, k tomu mainská krajina s nízkými pahorky, rozsáhlými lány polí a širokými jedlovými pásmy, které se táhly až za západní obzor. Krása! Jeho deprese se tím pohledem ještě zhoršila.

Jestli začnu brečet, tak to, ksakru, půjdu dělat na záchod, pomyslel si tvrdě. Šest vět na levném papíře z něho udělalo tohle. Svět je pěkně křehký, stejně křehký jako kraslice; krásné barvy navenek, uvnitř prázdno. Bylo to jen pár dní, co zamýšlel vzít Tada a odstěhovat se. Teď přemýšlel, jestli tam Tad a Donna budou, až se s Rogerem vrátí. Byla Donna schopna prostě vzít dítě a vypadnout třeba k matce do Poconosu?

Samozřejmě že ano. Mohla by se také rozhodnout, že deset dní odloučení nestačí, nestačí jemu, nestačí jí. Měla teď Tada. Co je doma, to se počítá, že?

A možná, dal se slyšet plíživý, nepříjemný hlas z jeho nitra, možná že ví, kde je Steve Kemp. Možná že se rozhodne jít za ním. Na

chvíli to zkusit s ním. Mohli by spolu hledat šťastné včerejšky. To je pěkně bláznivá myšlenka na pondělní ráno, řekl si nejistě.

Myšlenka ho ale nechtěla opustit. Skoro, ale ne úplně.

Podářilo se mu vypít svůj drink do poslední kapky dřív, než letadlo přistálo na Loganském letišti. Z pití dostal pálení žáhy, o němž věděl, že se ho bude držet celé ráno. Stejně jako myšlenka na Donnu a Steva Kempa se mu bude vracet, i kdyby snědl celou tubu alkaseltzeru... Ale deprese trochu polevila, takže to za to možná stálo.

Možná.

15. Proudý rodičovské řeky

Joe Camber se v dílně díval na podlahu pod velikým svěrákem na něco, co v něm vyvolávalo úžas. Posunul si zelený plstěný klobouk do týla, ještě chvíli civěl na tu věc, potom si vsunul prsty mezi zuby a ostře zahvízdal.

„Cujo, pojd' sem, starej! Pojd' sem, Cujo!“

Opět zahvízdal a pak se předklonil. Ruce si opřel o kolena. Pes přijde, o tom nepochyboval. Cujo se nikdy nezatoulal daleko. Jenže, jak tohle vyřídí?

Pes se vydělal na podlahu v garáži. Nikdy dřív se něco podobného nestalo, ani když byl Cujo štěně. Párkrát udělal loužičku, jako štěňata dělávají, a jeden nebo dva polštáře roztrhal na cucky, ale tohle nikdy. Joeovi prolétlo hlavou, jestli to náhodou neudělal nějaký jiný pes, ale potom tu myšlenku zamítl. Pokud věděl, byl Cujo největší pes v Castle Rocku. Velcí psi hodně žrali, a velcí psi také hodně srali. Žádný pudlík nebo kokršpaněl tohle neudělal. Joe přemýšlel, jestli Cujo vycítil, že Charity a Brett odjíždějí na delší čas. V tom případě tohle možná byl jeho způsob, jak naznačit, co si o tom myslí. Joe o takových případech slyšel.

Vzal si psa jako honorář za jednu práci v roce 1975. Zákazník byl jednooký chlap jménem Ray Crowell někde od Fryeburgu. Tenhle Crowell strávil většinu života prací v lese. Bylo o něm známo, že to se psy umí, byl dobrý chovatel a dobrý trenér. Mohl se docela dobře uživit jako „psí farmář“, jak tomu venkované v Nové Anglii občas říkají, jenže neměl zrovna nejlepší povahu a mnohého zákazníka zastrašil svým mrzoutstvím.

„Potřebuju dát novej motor do nákladáku,“ řekl tentokrát na jaře Joeovi.

„Jo,“ řekl Joe.

„Motor mám, ale nemůžu ti zaplatit. Jsem švorc.“

Stáli tenkrát hned za dveřmi Joeovy dílny a žvýkali stvoly trávy. Brett, tehdy pětiletý, vyváděl na dvoře a Charity věšela prádlo.

„Nojo, to je špatný, Rayi,“ řekl Joe, „jenže já zadarmo nepracuju. Tohle není žádná dobročinná organizace.“

„Beasley právě měla mladý,“ řekl Ray. Beasley byla nádherná

fena bernardýna. „Čistokrevný. Hodíš tam ten motor a můžeš si z nich vybrat, co říkáš? Vyděláš na tom, jenže já bez nákladáku nemůžu pracovat.“

„Čokla nepotřebuju,“ řekl Joe. „Zvlášt' ne takovýho obra. Bernardýni nejsou nic jinýho než stroje na žraní.“

„Ty čokla možná nepotřebuješ,“ řekl Ray a hodil okem po Brettovi, který klidně seděl na trávě a pozoroval svou matku, „ale tvému synovi by se možná líbil.“

Joe otevřel ústa a zase je sklapl. Nepoužívali s Charity žádnou ochranu, ale po Brettovi už žádné další děti nezplodili, a sám Brett na sebe dal dlouho čekat. Když se na něj díval, napadala ho někdy nejasná otázka: Cítí se chlapec osaměle? Možná že ano. A možná měl Ray Croel pravdu, mohl by mu dát štěně k narozeninám.

„Rozmyslím si to,“ řekl.

„Tak nerozmýšlej moc dlouho,“ řekl Ray popuzeně. „Můžu jít za Vinem Callahanem do North Conway. Je stejně šikovnej jako ty. Možná šikovnější.“

„Možná,“ řekl Joe nevzrušeně. Crowell mu ani v nejmenším nenaháněl strach.

Za pár dnů se u Joea zastavil vedoucí obchodu Shopn' Save se svým autákem. Chtěl, aby se mu Joe podíval na převodovku. Závada byla malá, ale vedoucí, jmenoval se Donovan, běhal kolem auta jako starostlivá matka, zatímco Joe vypouštěl ze skříně kapalinu, plnil ji novou a utahoval těsnění. Auto bylo pěkný kousek, Thunderbird model 1966 ve výborném stavu. Zatímco dokončoval práci, poslouchal Donnovanovy nářky, že jeho žena chce, aby auto prodal, a to mu vnuкло nápad.

„Přemýšlím, že bych malýmu pořídil psa,“ řekl Donovanovi, když spouštěl auto ze zvedáku.

„Opravdu?“ zeptal se Donovan ze slušnosti.

„Jo, bernardýna. Ted je to ještě jenom štěně, ale až vyroste, bude strašně zrát. Napadlo mě, že bysme mohli udělat takovou výměnu, ty a já. Jestli mi slíbíš slevu na tom sušeným žrádle pro psy, Gaines Meal, Ralston-Purina nebo co to prodáváte, slíbil bych ti, že se ti na tvý auto občas mrknu. Práce zadarmo.“

Donovan byl radostí bez sebe, a tak si plácli: Joe zavolal Rayi Crowellovi a řekl mu, že se rozhodl vzít si štěně, jestli ještě pořád ta nabídka platí. Crowell souhlasil, a když vložil Brettovi na jeho

narozeniny do náruče vrtící se, štěně, ohromil jak Bretta, tak Charity.

„Děkuji, tatínku, děkuji, děkuji!“ křičel Brett, objal tátu a pokryl jeho tvář polibky.

„Jasně,“ řekl Joe. „Ale budeš se o něj starat, Brette. Je to tvůj pes, ne můj. Hádám, jestli se bude počurávat nebo podělavat, vezmu ho do stodoly a odstřelím jako cizího.“

„Budu, tati... slibuji!“

Svůj slib většinou dodržel a v těch několika případech, kdy zapomněl, Charity nebo sám Joe po psovi uklidili bez velkých řečí. A Joe zjistil, že je nemožné Cuja přehlížet. Jak rostl (a rostl sakra rychle a vyvíjel se přesně do toho stroje na žraní, který Joe předvídal), jednoduše si své místo v rodině Camberů vymínil. Byl jedním z těch hodných psů.

Rychle se naučil být čistotným... a najednou tohle. Joe se otočil, ruce v kapsách, obličej zamračený. Po Cujovi nikde ani stopy.

Vyšel ven a znovu zapískal. Možná že ten prokletý pes se šel dolů k potoku zchladit. Joe by mu to nevyčítal, ve stínu už muselo být určitě třicet stupňů. Pes se ale za chvíli vrátí, a až se vrátí, strčí mu do toho čumák. Jestli to Cujů udělal, protože se mu stýskalo po jeho lidech, bude to Joeovi líto, člověk ale nemůže tohle jen tak nechat psovi projít...

Vynořilo se něco nového. Kdo bude Cuja krmit, až s Garym odjedou?

Pravda, mohl by to staré koryto za stodolou naplnit sušeným žrádlem – měli ho ve sklepě dobrou tunu – ,jenže kdyby přšelo, byla by z toho kaše. A kdyby to nechal ve stodole nebo v domě, mohl by se Cujů znovu vydělat na podlahu, a navíc, když se jednalo o jídlo, byl Cujů velký, radostný nenasyta: Sežral by polovinu první den, polovinu druhý a potom by byl o hladu, dokud by se Joe nevrátil.

„Kurva,“ zamrmal.

Pes se neobjevoval. Asi věděl, že Joe najde hromádku, a teď se stydí. Cujů byl na psa velmi chytrý a nebylo by divné, kdyby něco takového věděl, něco takového vůbec nebylo nad jeho intelektuální možnosti.

Joe vzal lopatu a uklidil to. Na místo nalil trochu čistícího prostředku, který měl vždy po ruce, a pak místo vyřel a spláchl kýblem vody z kohoutku vzadu v dílně.

Když to měl za sebou, donesl si malý bloček, ve kterém měl

pracovní rozvrh, a prostudoval si ho. O Ritchieův kombajn už bylo postaráno; nový zvedák tu nejhorší práci za člověka definitivně odedřel. Převodovku odložil bez problému; učitel byl přesně tak bezstarostný, jak Joe předpokládal. Měl zapsáno ještě dalších šest jednoduchých prací.

Odešel do domu (nikdy si nenechal do dílny dát telefon; ta linka navíc je pěkně mastná, řekl Charity) a začal obvolávat lidi, aby jim řekl, že z obchodních důvodů odjíždí na pár dní pryč. Většina z nich počká, než se vrátí, a jestli si pár nedočkavců půjde nechat vyměnit hadici nebo řemen k někomu jinému, kašle na ně.

Když byl s telefonováním hotov, vrátil se do stodoly. Měl před sebou poslední práci; výměnu kroužku a oleje. Majitel slíbil, že si pro auto přijede před polednem. Mezitím co pracoval, přemýšlel Joe o tom, jak tiché se všechno zdá, když Brett a Charity jsou pryč... a Cujo taky. Velký bernardýn ležal většinou ve stínu před velkými posuvnými dveřmi dílny. Joe s ním občas mluvil a Cujo vždycky vypadal, že pozorně poslouchá.

Jsem opuštěn, pomyslel si polorozmrzele. Opuštěn všemi třemi. Podíval se na místo, kde udělal Cujo hromádku, a znovu nechápavě a zhnuseně zakroutil hlavou. Znovu se sám sebe zeptal, jak zařídí Cujovo krmení, zatímco bude pryč, a ani teď si nedovedl odpovědět. Později zavolá starému zvrhlíkovi, možná ten bude vědět o nějakém děcku, které by bylo ochotno pár dní Cuja krmit.

Kývl hlavou a pustil nahlas rádio, naladěné na norwayskou stanici WOKO. Vlastně ji ani neposlouchal, pokud zrovna nehlásili sportovní výsledky. Přece jen to byla nějaká společnost, zvláště když byl úplně sám. Pustil se do práce, a když v domě dvanáctkrát zvonil telefon, vůbec ho neslyšel.

Bylo dopoledne. Tad Trenton byl ve svém pokoji a hrál si se svými autíčky. Za svůj krátký věk jich nashromáždil přes třicet. Byla to rozsáhlá sbírka, která zahrnovala vše od umělohmotných výrobků za sedmdesát pět centů, které mu táta občas koupil v bridgtonské drogerii, kde si každou středu kupoval Time (s těmi si člověk musel hrát opatrně, protože byly „Made in Tchaj-wan“ a měly tendenci se rozpadávat), až po jeho chloubu, obrovský žlutý buldozer značky Tonka, který mu sahal po kolena.

Měl také různé „lidi“, které strkal do kabin svých autíček. Byli to

panáči s kulatou hlavou, uštipnuté z jiných hraček, a také vojáči. Nemálo z nich byly postavičky z Hvězdných válek; měl Luka, Han Siloa, Imperiálního zlosyna, Baspinského válečníka a jeho miláčka Greedo. Greedo vždycky řídil buldozer.

Občas si hrál podle různých televizních seriálů, občas na policajty a pašeráky alkoholu (máma s tátou ho jednou vzali na dvojité představení o pašerácích do norwayského autokina, a Tadovi se to *velmi* líbilo), někdy si hru vymyslel sám. Ta se jmenovala „Konec deseti nákladňáků“.

Hra, kterou si hrál nejčastěji, i teď – neměla jméno. Všechna autíčka i postavičky vyndal ze dvou beden na hračky, kde byly uloženy, a pak je jedno po druhém postavil do šikmých rovnoběžných řad vedle sebe, jako kdyby byly zaparkované na ulici, kterou viděl jen Tad. Potom je po jednom velmi pomalu odvozil na druhou stranu pokoje a postavil nárazníky těsně k sobě. Někdy to opakoval desetkrát, patnáctkrát, hodinu nebo více, aniž by ho to přestalo bavit.

Tato hra udělala na Vika i Donnu silný dojem. Bylo to trochu zneklidňující pozorovat Tada, jak neustále opakuje tyto skoro rituální pohyby. Oba dva se ho příležitostně zeptali, co ho na tom baví, ale Tad neměl dostatečnou slovní zásobu, aby jim to dokázal vysvětlit. Ostatní hry byly jednoduché, destruktivní. Tato bezejmenná hra však byla klidná, mírumilovná, tichá a spořádaná. Kdyby měl tehdy dostatečně velkou slovní zásobu, možná by jim řekl, že je to jeho způsob, jak říkat OM a tím si otevírat dveře rozjímání a uvažování.

Když si tuto hru teď hrál, napadlo ho, že něco není v pořádku.

Jeho oči se automaticky – podvědomě – zvedly ke dveřím skříně, ale tam problém nebyl. Dveře byly pevně zamknuté a od té doby, co měl Slova na příšery, se nikdy neotevřely. Ne, to „něco v nepořádku“ bylo něco jiného.

Nevěděl přesně, co to bylo, ani si nebyl jistý, jestli to kdy vědět chce. Stejně jako Brett Camber ale už dobře vnímal proudy rodičovské řeky, na které plul. Poslední dobou měl dojem, že těsně pod hladinou jsou ukryté víry, mělčiny, možná i pasti. Možná se objeví i peřeje, vodopád, cokoli.

Mezi tátou a mámou nebylo všechno v pořádku.

Bylo to vidět, když se na sebe dívali, když spolu mluvili. Měli to na tváři i za ní. V myšlenkách.

Dokončil přeměnu šikmo zaparkované řady na jedné straně

pokoje v dopravní zácpu na druhé, zvedl se a poodešel k oknu. Kolena ho trochu bolela, protože bezejmennou hru už hrál dost dlouhou chvíli.

V zahradě pod ním všela máma prádlo. O půl hodiny dříve se pokusila zavolat člověku, který by jí mohl opravit auto, nebyl ale doma. Dlouho čekala, pak práskla sluchátkem. A máma se skoro nikdy nezlobila kvůli takovým maličkostem.

Mezitím co se díval, pověsila poslední dvě prostěradla. Zadívala se na ně... a její ramena jako by poklesla. Poodešla k jabloni za dvojitou prádelní šňůru a Tad z jejího postoje – nohy rozkročené, hlava sehnutá, ramena v sotva znatelném pohybu – poznal, že pláče. Chvíli ji pozoroval a pak se vrátil ke svým autům. V břicho měl dutou prázdnotu. Stýskalo se mu po tátovi, hodně se mu stýskalo, tohle ale bylo horší.

Pomalou odvozil auta zpět na druhou stranu pokoje a vracel je do šikmých řad. Když práskly síťové dveře, na chvíli ustal. Myslel si, že na něj máma zavolá, ale nezavolala. Slyšel zvuk jejích kroků, jak přechází kuchyň, pak zavržení její židle v obýváku, když si sedla. Televizi ale neslyšel. Pomyslel na ni, jak tam sedí, jen... *sedí*... a rychle tu myšlenku vyhnal z hlavy.

Dokončil řadu aut. Greedo, jeho nejlepší panák, seděl v kabině buldozeru a nevidomě zíral na dveře Tadova šatníku. Jeho černé kulaté oči byly rozšířené, jako kdyby tam něco viděl, něco děsivého, něco příšerného, něco, co se blížilo...

Tad se nervózně podíval na dveře. Byly pevně zavřené.

Stejně ho ale hra už nebavila. Vrátil auta do bedny, schválně jimi třískl, aby věděla, že se chystá dolů dívat se na televizi. Vyrazil ke dveřím, pak se zarazil a zadíval se fascinovaně na Slova příšery.

Příšery, zmizte z tohoto pokoje!

Nemáte tady co dělat.

Znal je nazpaměť. Rád se na ně díval, popaměti četl, sledoval tátovo písmo.

Žádné příšery pod Tadvou postelí!

Nic se Tada nedotkne, neublíží mu až do svítání.

Nemáte tady co pohledávat.

V náhlém, silném hnutí mysli vytáhl připínáček ze zdi. Vzal Slova

opatrně, skoro posvátně, složil je a strčil do zadní kapsy svých džinsů. Pak, cítě se lépe než za celou dobu od rána, seběhl ze schodů, aby se díval na šerifa Dillona.

Poslední zákazník si pro své auto přijel deset minut po dvanácté. Platil hotově a Joe strčil peníze do umaštěné peněženky a přitom si připomněl, že se ještě musí zastavit v bance a vybrat dalších pět set, než s Garym vypadnou.

To mu připomnělo Cuja a problém s krmením. Vlezl do svého forda a sjel z kopce k domu Garyho. Zaparkoval na cestě k domu. Vylezl po schodech a pozdrav, který mu stoupal na rty, odumřel. Vrátil se dolů a sehnul se nad schody.

Byla tam krev.

Joe se jí dotkl prsty. Byla lepkavá, ale ne zcela zaschlá. Znovu se narovnal. Měl trochu starost, ale ještě ne příliš velkou. Gary byl možná opilý a zakopl se skleničkou v ruce. Nedělal si moc velké starosti až do té chvíle, než spatřil protrženou dolní polovinu síťových dveří.

„Gary?“

Žádná odpověď. Přistihl se, že přemýšlí, jestli si na starého Garyho nedošel nějaký dávný nepřítel. Nebo se tu možná zastavil nějaký turista, aby se zeptal na cestu, a Gary si vybral špatný den někoho poslat do háje.

Vylezl po schodech. Na prknech verandy byla další krev.

„Gary?“ zavolal znovu a najednou si přál mít svou brokovnici v rukou. Jestli ale někdo Garymu namlátil, rozbil mu nos nebo vyrazil pár zbývajících zubů, byl už pryč, protože jediné auto na dvoře kromě Joeova rezavého Forda LTD byl Garyho bílý chrysler. Koho by napadlo pustit se sem pěšky. Z města to bylo ke Garyho baráku jedenáct kilometrů, dva kilometry od Maple Sugar Road, která vedla na silnici 117.

Nejspíš se jen pořezal. Panebože, pomyslel si Joe, doufám ale, že se řízl do ruky, ne do krku.

Joe otevřel dveře. Panty zaskřípaly. „Gary?“

Pořád žádná odpověď. Ve vzduchu visel nepřijemný sladký pach, který se mu nelíbil, ale ze začátku si myslel, že je to zimolez. Schody do druhého patra se zvedaly po jeho levici. Před ním byla chodba do kuchyně, na pravé straně, přibližně v půli chodby, byl vchod do obýváku.

Na podlaze něco leželo, Joe ale v přítmí nemohl rozeznat co. Vypadalo to jako převržený stolek nebo něco podobného... jenže pokud Joe věděl, v chodbě nikdy žádný nábytek nestál. Když přišlo, stávaly tady zahradní židle, jenže déšť neviděli už dobré dva týdny, a navíc všechny židle stály na svých místech venku u zimolezu.

Zápach však nepocházel ze zimolezu. Byla to krev. Hodně krve. A na podlaze neležel převržený stolek.

Joe rychle přešel k věci na zemi. Krev mu bušila v uších. Shýbl se a z hrdla mu vyšel zvuk podobný zakviknutí. Najednou se vzduch v chodbě zdál být moc horký a Joe měl pocit, že ho něco škrtí. Odvrátil se od Garyho, jednu ruku přitisknutou na ústech. Někdo Garyho zavraždil. Někdo...

Přinutil se podívat zpátky. Gary ležel v louži své vlastní krve, jeho oči nevidomě zíraly na strop chodby. Někdo mu prořízl hrdlo. Nejenom prořízl, panebože, vypadalo to, jako kdyby byl krk *rozkousaný*.

Tentokrát už se svými útroby nezápasil, vše prostě nechal vytéct v několika beznadějných dusivých zvucích. Mysl se mu bláznivě, s dětinskou zlobou stočila na Charity. Charity si prosadila svoji cestu, on se ale na svoji nevydá. On nikam nepojede, protože nějaká šílená svině si na chudákovi Garym zahrála na Jacka Rozparovače a... a on musí zavolat policii. Kašli na všechno ostatní. Kašli na to, jak oči starého zvrhlíka zírají na strop, kašli na to, jak se měděný pach jeho krve mísí se slizkým pachem zimolezu.

Postavil se na nohy a odpotácel do kuchyně. Z hloubky hrdla mu vycházelo úpění, ale skoro si to neuvědomoval. Telefon byl v kuchyni na zdi. Musí zavolat policii, šerifovi Bannermanovi, někomu... Zastavil se ve dveřích, jeho oči se rozšířily, až mu skoro vylézaly z hlavy. Na podlaze kuchyně byla hromada psích hoven... a podle velikostí bylo jasné, čí pes tam byl.

„Cujo,“ zašeptal. „Panebože, Cujo má vzteklinu!“

Zdálo se mu, že za sebou zaslechl nějaký zvuk, a rychle se otočil. Vlasy se mu na zátylku zježily hrůzou. Chodba byla prázdná až na Garyho, toho Garyho, který nedávno říkal, že by Joe nemohl Cuja poštvat ani na vřeštícího negra, Garyho s hrdlem protrženým až na kost.

Nemělo smysl riskovat. Vrhł se zpět ke dveřím, sklouzl po Garyho krvi a zanechal za sebou protaženou stopu. Znovu zaúpěl, ale když se mu podařilo zavřít těžké vnitřní dveře, cítil se trochu lépe.

Vrátil se do kuchyně, vyhýbaje se Garyho tělu. Nahlédl dovnitř,

připraven zabouchnout dveře, kdyby tam byl Cujo. Opět si přál mít v rukou uklidňující tíhu své brokovnice.

Kuchyň byla prázdná. Kromě záclon, které vlály v lenivém vánku, se nic nehýbalo. Ve vzduchu visel zápach prázdných lahví od vodky. Byl nakyslý, ale lepší než... než ten druhý. Slunce svítilo na vyboulené, vybledlé vzorkované linoleum. Telefon, jehož kdysi bílý kryt byl zašedlý tukem z mnoha staromládeneckých jídel a naprasklý jako vzpomínka na některé opilé klopytnutí, visel jako vždy na zdi.

Joe vešel a důkladně za sebou zavřel dveře. Přešel ke dvěma otevřeným oknům. V zahradě neviděl nic kromě rezivějící mrtvoly dvou předchůdců Garyho chryslera, okna ale stejně zavřel.

Odešel k telefonu, zbrocený potem. Seznam visel vedle telefonu na kousku provazu. Díru, kterou provaz vedl, Gary vyvrtal před rokem Joeovou vrtačkou, namol opilý.

Joe seznam zvedl a potom nechal klesnout. Seznam narazil do zdi. Jeho ruce byly těžké. Ústa byla slizká, s pachutí zvratků. Opět zvedl seznam a otevřel ho trhnutím, které skoro servalo obal. Mohl zavolat 0, nebo 555-1212, byl však v šoku a vůbec ho to nenapadlo.

Zvuk jeho rychlého dechu, tlukot jeho srdce a šustot tenkých stránek seznamu zastřely slabý zvuk za jeho zády: tiché zaskřípění dveří od sklepa, když je Cujo čumákem otevřel.

Poté, co zabil Garyho Perviera, vlezl do sklepa; světlo v kuchyni bylo moc ostré, moc oslepující. Do jeho rozkládajícího se mozku vysílalo do běla rozžhavené střepy bolesti. Dveře do sklepa byly pootevřeny a Cujo sešel trhavě ze schodů do požehnané chladivé tmy. Usnul vedle Garyho staré vojenské bedny a vánek, který foukal dovnitř otevřenými okny kuchyně, dveře přivřel, nebyl ale dost silný, aby zaklaply.

Úpění, dáivé zvuky, rány, když Joe běžel zavřít přední dveře, ho opět probudily do jeho bolesti. Do bolesti a tupého, neustálého vzteku. Teď stál za Joem v temném otvoru dveří. Jeho hlava byla skloněná, oči skoro šarlatové. Hustá hnědá srst byla pomazaná krví a zasychajícím blátem. Pěna mu v kusech odkapávala od čumáku, a neustále cenil zuby, protože mu začínal nabíhat jazyk.

Joe našel v seznamu díl Castel Rock. Dolistoval k O a třesoucím se prstem projel stránku k orámovanému oddílu v polovině odstavce. Obecní služby Castle Rocku. Našel číslo šerifa a zvedl prst, aby vytočil číslo. V té chvíli začal Cujo hrdečně vrčet.

Všechny nervy jako by Joeovi vypověděly službu. Seznam mu vyklouzl z prstů a s dutým zvukem narazil o zeď. Pomalu se otočil k vrčivému zvuku.

Ve dveřích do sklepa uviděl Cuja.

„Hodný pejsek,“ chraplavě zašeptal a sliny mu přetekly na bradu. Bezmocně se pomočil. Ostrý, čpavý zápach zasáhl Cujův čenich jako políček. Skočil. Joe se vrhl na stranu. Nohy měl ztuhlé jako chůdy. Pes narazil do zdi tak silně, že proděravěl tapetu a rozbil sádrovou desku za ní. Bílý prach vyletěl v hustém mračnu. Teď už pes nevrčel; z hrdla mu vyšlo několik těžkých, skřípavých zvuků, zvuků divočejších než jakýkoliv štěkot.

Joe couval k zadním dveřím. Jeho nohy se zamotaly do jedné z kuchyňských židlí. Usilovně mával rukama, aby neztratil rovnováhu, a možná by se mu ji podařilo znovu nabýt, kdyby na něj Cujo, zakrvavený vražedný robot s kusy pěny odletujícími od tlamy, v té chvíli neskočil. Kolem něj se vznášel zelený močálovitý zápach.

„Panebože, nech mě bejt!“ zavřeštěl Joe Camber.

Vzpomněl si na Garyho. Přikryl si krk jednou rukou a druhou se pokusil s Cujem zápasit. Cujo na chvíli couvl, cvakaje čelistmi, čumák stažený do nepřičetné grimasy, která obnažovala zuby jako slabě zažloutlý zašpičatělý plot. Pak se na něj opět vrhl.

A tentokrát šel Joe Camberovi po kulích.

16. Porouchané auto

„Poslouchej, chceš se mnou jet na nákup? A jít na oběd do Mario's?“

Tad se zvedl. „Jo! Bezva.“

„Tak pojď.“

Přes rameno měla tašku, na sobě džínsy a vybledlou modrou košili. Tadovi se zdála velmi krásná. Byl rád, že na ní nebylo ani stopy po slzách, protože když plakala, taky plakal. Věděl, že to dělají mimina, ale nemohl si pomoci.

Byl na půl cestě k autu a ona už nastupovala, když si vzpomněl, že auto je rozbité.

„Mami?“

„Co? Vlez dovnitř.“

Zpomalil ale, trochu se bál. „Co když zase začne jančit?“

„Jančit?“ Dívala se na něj udiveně, a pak poznal podle jejího podrážděného výrazu, že na poruchu úplně zapomněla. Připomněl jí to a teď byla opět nešťastná. Byla to chyba auta, nebo jeho? Nevěděl, ale pocit viny v něm mu říkal, že jeho. Pak se její tvář rozjasnila a usmála se na něj úsměvem, který znal dost dobře na to, aby věděl, že je to jeho úsměv, ten který si nechávala jen pro něj. Cítil se lépe.

„Jedeme jen do města, Tadíku. Jestli se mámin starý modrý pinto rozhodne to zabalit, budeme jednoduše muset vyhodit dva dolary za jeden a jediný taxík v Castle Rocku, co říkáš?“

„Aha. Jo.“ Vlezl do auta a podařilo se mu zabouchnout dveře. Pozorně ho sledovala, připravena okamžitě zasáhnout, a Tad předpokládal, že myslí na minulé vánoce, kdy si do dveří přivřel nohu a musel pak celý měsíc nosit elastické obinadlo. Jenže tenkrát byl mimino, teď už jsou mu čtyři. Teď už je velký chlap. Věděl, že to tak je, protože mu to řekl táta. Usmál se na mámu, aby jí ukázal, že dveře pro něj. Byly hračka, a ona mu úsměv opětovala.

„Zabouchly se pořádně?“

„Pořádně,“ souhlasil Tad. Ona je však otevřela a znovu zabouchla, protože maminky člověku nevěří, pokud jim neříká něco špatného, jako že vysypal pytlík cukru, když se natahoval po marmeládě, nebo rozbil okno, když se pokoušel přehodit kámen přes garáž.

„Zapni si pás,“ začala se opět stávat sama sebou. „Když ten jehlový uzávěr, nebo co to je, začne zlobit, pěkně to sebou trhá.“

Tad si zapnul pás a trochu zneklidnět. Doufal, že nebude mít havárku, jako v „Konci deseti náklad'áků“. Ještě více však doufal, že maminka nebude plakat.

„Klapky dole?“ zeptala se a upravila neviditelné brýle.

„Klapky dole,“ souhlasil s úsměvem. Byla to hra, kterou spolu hráli.

„Startovací dráha volná?“

„Volná.“

„Tak jedem.“ Otočila klíčkem a vycouvala na ulici. O chvíli později byli na cestě do města.

Asi po dvou kilometrech se oba uvolnili. Do té chvíle seděla Donna napjatě vztyčená za volantem a Tad dělal to samé vedle ní. Pinto ale jel klidně, jako kdyby z výrobní linky sjel teprve včera.

Šli do Agway Marketu, kde Donna nakoupila za čtyřicet dolarů, dost, aby jim to stačilo na těch deset dní, než se Vik vrátí. Tad trval na krabici jiskřenek a byl by býval přidal kakaové medvídky, kdyby mu to Donna dovolila. Pravidelně dostávali zásilky Sharpových vloček, zrovna teď jim ale došly. Nebyl to žádný oddechový výlet, a když čekala ve frontě u pokladny (Tad seděl na dětském sedátku vozíku a nezúčastněně komíhal nohama), uvažovala o tom, kolik ty pitomé tři tašky jídla dnes stojí. Nebylo to jen deprimující, nahánělo jí to strach. Tyto úvahy ji přivedly k děsivé myšlence – *pravděpodobnosti*, zašeptala její mysl –, že by Vik a Roger doopravdy o Sharpovu smlouvu mohli přijít, a tím pádem přijít o agenturu. Kolik bude jídlo stát potom?

Sledovala, jak tlustá ženská s hrbolatým zadkem narvaným do avokádově zelených kalhot vytahuje z kabelky svazek poukázek na jídlo, viděla, jak pokladní obrátila oči v sloup na holku v sousední pokladně, a pocítila, jak jí v útrobach začala hlodat panika. Tak daleko to dojít nemohlo, nebo snad ano? *Mohlo?* Ne, samozřejmě že ne. Samozřejmě že ne! To by spíš odjeli zpět do New Yorku, to by...

Nelíbilo se jí, jak myšlenky nabíraly rychlost, a tak celou věc prudce vystrčila z mysli dřív, než stačila narůst do lavinovité velikosti a zavalit ji hlubokou depresí. Příště nebude muset kupovat kávu a to jí ušetří tři dolary.

Odvezla Tada a nákup k autu, nákup naložila zadem, Tada předem

a dávala pozor, jestli se dveře pořádně přibouchly. Ráda by je zavřela sama, ale věděla, že to chce udělat on sám. Byla to chlapárna. Když si minulé vánoce přivřel nohu, skoro z toho měla infarkt. Jak *křičel!* Málem omdlela... a pak tam najednou byl Vik, vyletěl z domu v županu, kolem bosých nohou mu stříkaly gejzíry břechkového sněhu. Stal se vládcem situace a poradil si dobře. Ona sama nouzové situace nezvládala, většinou se prostě změnila v hromádku rosolu. Zkontroloval, že noha není zlomená, pak se rychle oblékl a odvezl je do nemocnice v Bridgtonu.

Když byli nákup i Tad naložení, vlezla za volant a nastartovala auto. *Ted'* se podělá, pomyslela si, ale pinto je úslužně dovezlo o pár bloků výš do Mario's, kde dělali vynikající pizzu, v níž bylo dost kalorií i pro dřevorubce. Podařilo se jí docela slušně zaparkovat, jen nějakého půl metru od chodníku, a vešla s Tadem dovnitř. *Ted'* se cítila mnohem lépe než celý den. Možná že se Vik mýlil, možná to byl špatný benzín nebo špína v přítokovém vedení, a teď se konečně vyplavila. Netěšila se moc na vyhlídku jet do servisu Joe Cambera. Bylo to moc daleko v pustině (Vik tomu vždycky z legrace říkal Východní galoše – jenže on si srandičky samozřejmě mohl dovolit, byl přece *muž*) a trochu se tenkrát Cambera bála. Byl to typ venkovského balíka, bručel, místo aby mluvil, a měl mrzoutský výraz. A ten pes... jak se jmenoval? Nějak španělsky. *Cujo*, to je ono. Stejně jméno, které si dal William Wolfe ze Symbiozní osvoboditelské armády, i když Donna nemohla uvěřit, že by Joe Camber pojmenoval svého psa po radikálním bankovním lupiči a únosci bohatých mladých dědiček. Pochybovala, že o této armádě vůbec kdy slyšel. Pes vypadal docela přátelský, ale znervózňovalo ji dívat se na Tada, jak tu horu hladí; úplně stejně ji znervózňovalo dívat se, jak sám zavírá dveře u auta: *Cujo* vypadal dost velký na to, aby Tadevi podobné spolkl na dva hlty.

Objednala Tadevi teplý sendvič s italským salámem, protože mu pizza moc nechutnala – to z mé strany rodiny rozhodně nemá, pomyslela si, a pro sebe cibulovou pizzu s dvojitým sýrem. Jedli u jednoho ze stolů s výhledem na ulici. Po tomhle můj dech složí koně, pomyslela si, než jí došlo, že je to jedno. Podařilo se jí znepřátelit si jak svého muže, tak chlapa, který za ní posledních šest týdnů přicházel.

Deprese se opět začala blížit a ona ji znovu potlačila... jenže ji z toho věčného odtlačování začaly bolet paže.

Když už byli skoro doma a Springsteen vyřvával v rádiu, začalo

pinto opět svůj tanec.

Napřed malinké trhnutí, pak větší. Lehce pumpovala plynovým pedálem; občas to pomohlo.

„Mami?“ zeptal se Tad neklidně.

„Všechno je v pořádku, Tade,“ jenže všechno v pořádku nebylo. Pinto sebou začalo cukat. Házelo to s nimi dopředu tak silně, že se zasekly bezpečnostní pásy. Motor kašlal a řval. Vzadu se převrhla taška a po nákladním prostoru se rozkutálely láhve a konzervy. Slyšela, jak se něco rozbilo.

„Ty jedna sračko stará!“ vykřikla podrážděně. Viděla dům těsně za vrcholkem kopce, jako výsměch, měla ale dojem, že je tam pinto nedoveze.

Tad byl vystrašen jejím výkřikem i křečemi auta a začal brečet, což jí jen přidalo na zmatku, rozčilení a zlosti.

„Buď zticha!“ zakřičela na něj. „Ježíšikriste, Tade, buď zticha!“

Začal brečet tím usilovněji a ruka mu sjela ke kapse, kde měl schovaná Slova na přišery, složená do balíčku. Trochu mu pomohlo, když se jich dotkl. Ne moc, ale aspoň trochu. Donna se rozhodla, že bude muset sjel ke kraji a zastavit, nic jiného jí nezbývalo. Zabočila ke krajnici a využila zbytků setrvačnosti, aby se tam dostala. Nákup mohli domů odvézt Tadovým vozíkem a pak se rozhodnout, co s autem. Možná...

Ve chvíli, kdy pod levými koly pinta začal skřípat šterk krajnice, motor najednou dvakrát vystřelil a pak se zcela plynule rozběhl, jako to udělal už vícekrát. Vyjela kopec, zařadila „P“, zatáhla ruční brzdu, vypnula motor, sklonila se nad volant a začala brečet.

„Mami?“ řekl uboze Tad. *Už neplač*, pokusil se dodat, ale ztratil hlas a mohl slova jen bezhlesně formovat, jako kdyby oněměl. Jen se na ni díval, chtěl ji potěšit, nevěděl však, jak se to dělá. Těšit ji byla tatínkova práce, ne jeho. Najednou začal tatínka nenávidět za to, že je někde jinde. Hloubka citu ho šokovala a vystrašila, a zcela bezdůvodně najednou uviděl, jak se dveře jeho šatníku otevírají, jak z nich vytéká černota, páchnoucí něčím nízkým, něčím horkým.

Konečně vzhlédla. Její obličej byl naběhlý. Našla v kabelce kapesník a utřela si oči. „Promiň, miláčku. Nekřičela jsem na tebe. Křičela jsem na tohle... na tuhle věc.“ Bouchla silně do volantu. „Jau!“ Strčila si hranu ruky do pusy a trochu se zasmála. Nebyl to ale šťastný smích.

„Asi je pořád jankovitý,“ řekl Tad mrzutě.

„Asi jo,“ odpověděla a skoro neúnosně se jí zastesklo po Vikovi.
„Tak pojď, musíme vzít nákup. Aspoň jsme zásobeni, Cisco.“

„Ano, Pancho,“ řekl. „Dojdu pro vozík.“

Dovezl svůj vozík a Donna do něj naložila tašky, nejdřív však musela do jedné z nich naskládat rozsypané věci. To, co se rozbilo, byla láhev kečupu. To se dalo čekat, ne? Půl láhve vyteklo na modrý koberec zadního prostoru. Vypadalo to, jako kdyby tam někdo spáchal harakiri. Nejhorší setře houbičkou, ale flek bude pořád vidět. Obávala se, že bude vidět, i když použije šampon na koberce.

Odtáhla vozík ke kuchyňským dveřím po straně domu. Tad vozík tlačil. Odnosila nákup dovnitř a právě přemýšlela, jestli má napřed věci vybalit a uklidit, nebo utřít kečup, než zaschne, když zazvonil telefon. Tad se po něm vrhl, jako když běžec vyrazí na zvuk výstřelu. Naučil se odpovídat velmi dobře.

„Ano, kdo volá, prosím?“

Poslouchal, usmál se a podal jí sluchátko.

To jsem mohla čekat, pomyslela si. Někdo, kdo bude chtít dvě hodiny plkat o ničem. Tadovi řekla: „Víš, kdo to je, zlato?“

„Jasně,“ odpověděl. „Táta.“

Její srdce zrychlilo tep. Vzala Tadovi sluchátko a řekla: „Haló? Viku?“

„Ahoj, Donno.“ Byl do doopravdy jeho hlas, ale tak rezervovaný... tak opatrný. To ještě chybělo ke všemu, co se jí přihodilo. Pocítila, jak se zase propadá do hloubky depresí – a to vůbec nepotřebovala.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jasně.“

„Já jen myslela, že zavoláš později. Jestli vůbec.“

„Nojo, my jsme šli rovnou do Image Eye. Dělalí všechny šoty s Sharpovým vločkovým profesorem, a hádej co? Nemůžou najít ty podělaný záznamy. Roger si tady rve vlasy po hrstech.“

„Ano,“ přikývla. „Nenávidí, když mu nevychází rozvrh, že?“

„To je slušný opis pravdy.“ Hluboce vzdychl. „Tak jsem si myslel, mezitím co hledají...“

Nedokončil, a její pocity zoufalství, její pocity propadání, pocity, které byly tak nepříjemné a stejně tak dětinsky pasivní, se změnily na aktivnější pocit strachu. Vik se nikdy takhle nezasekával, ani když ho

ničily události na jeho konci. Vzpomněla si, jak ve čtvrtek večer vypadal, jak byl sešlý, jak blízko okraje svých sil se ocitl.

„Viku, *jsi v pořádku?*“ Slyšela neklid ve svém vlastním hlase a věděla, že ho musí slyšet i on. I Tad vzhlédl od svých omalovánek, se kterými se rozvalil na podlaze předsíně, a na čele se mu objevilo temné mračno.

„Jasně,“ řekl. „Právě jsem chtěl říct, že jsem si myslel, že zavolám teď, když se v tom hrabou. Večer se k tomu asi nedostanu, mám takovej dojem. Jak se má Tad?“

„Tad je v pořádku.“

Usmála se na Tada a pak na něj mrkla. Tad úsměv opětoval, zakaboněné čelo se vyjasnilo a zase se vrátil ke svým omalovánkám. *Zní unaveně a já na něj teď naložím všechn ten sajrajt s autem,* pomyslela si a pak najednou zjistila, že to dělá stejně. Zaslechla; jak jí do hlasu vklouzl známý kňouravý tón seblitosti a zápasila s ním. Proč mu vlastně tohle říká? Chudák, vypadá to, jako kdyby byl na dranc a ona do, něj tady hustí něco o karburátoru a vylité láhvi kečupu.

„Jo, to zní jako jehlovej uzávěr,“ řekl Vik. Teď zněl jeho hlas dokonce o trochu lépe. Trochu méně deprimovaně. Možná proto, že se jednalo o problém, na němž v široké perspektivě věcí, které teď museli řešit, pramálo záleželo. „Joe Camber to dneska nestihl?“

„Pokoušela jsem se mu dovolat, ale nebyl doma.“

„Nejspíš byl,“ řekl Vik. „Nemá v dílně telefon. Většinou pro něj doběhne žena nebo syn. Asi někde byli.“

„Jo, ale stejně může bejt pryč...“

„Jasně,“ řekl Vik. „Ale dost o tom pochybuju, zlato. Kdyby lidský tvor mohl doslova zapustit kořeny, Joe Camber je ten, komu by se to podařilo.“

„Mám to prostě risknout a zajet tam?“ zeptala se pochybovačně Donna. Myslela na pusté kilometry podél stosedmnáctky a Maple Sugar Road... a to všechno předtím, než se člověk vůbec dostane na silnici, která vede ke Camberům. Kdyby se jehlový uzávěr rozhodl zabalit to někde v té pustině, byla by to jen další nepříjemnost.

„Ne, myslím, že bys radši neměla,“ řekl Vik. „Nejspíš tam je... pokud ho člověk doopravdy nepotřebuje. V tom případě tam není. Hlava 22.“ Jeho hlas působil deprimovaně.

„Tak co mám dělat?“

„Zavolej na zastupitelstvo forda a řekni jim, že chceš odtáhnout.“

„Ale...“

„Ne, musíš. Jestli se pokusíš dojet těch 35 kilometrů do South Paris, tak ti to po cestě chcípne určitě. Když jim situaci vysvětlíš předem, možná ti půjčí náhradní auto. Jinak ti dají auto na leasing.“

„Leasing... Viku, není to drahé?“

„Je,“ řekl.

Znovu si pomyslela, že je to od ní nehezké, všechno na něj takhle svalit. Nejspíš si myslel, že není schopna nic zvládnout sama... kromě šukání s místním opravářem nábytku. To uměla. Hořké, slané slzy zlosti a sebelítosti jí opět pálily v očích. „Postarám se o to,“ řekla a zoufale se snažila udržet normální tón hlasu. Loktem se opírala o zeď, ruku přes oči. „V pohodě.“

„No, já – sakra, Roger jde. Po krk zaprasenej, ale mají ty záznamy. Dej mi na chvíli Tada, jo?“

Otázky zesílely a snažily se všechny najednou vydrat z jejího hrdla. Bylo všechno dobré? Myslel si, že může být zase dobře? Můžou se k sobě vrátit a začít znovu? Pozdě. Čas vypršel. Zabíla ho žvásty o autě. Pitomá nána, blbá kunda.

„Jasně. Rozloučí se za nás za oba. Jo a... Viku?“

„Co?“ Zněl netrpělivě, utíkal mu čas.

„Miluji tě,“ řekla, a než stačil odpovědět, dodala: „Tady máš Tada.“ Podala Tadovi telefon tak rychle, že ho sluchátkem skoro praštila do hlavy. Pak prošla domem na přední verandu. Po cestě zakopla o polštářek. Vše viděla závojem slz.

Stála na verandě a pozorovala silnici, v rukou svírala lokty a snažila se ovládat: ovládni se, sakra, ovládni. Je neuvěřitelné, jakou bolest člověk může cítit, i když mu fyzicky nic konkrétního nechybí.

Za zády slyšela hebký šumot Tadova hlasu, jak tátovi říká, že jedli v Mario's, že si máma dala svou oblíbenou pizzu a že pinto začalo zlobit, až když už byli skoro doma. Pak mu říkal, jak ho má rád. Pak uslyšela, jak Tad zavěšuje. Spojení bylo přerušeno.

Ovládnout se.

Po chvíli se jí konečně zdálo, že má své jednání trochu pod kontrolou. Vrátila se do kuchyně a začala uklízet nákup.

Ve čtvrt na čtyři odpoledne Charity Camberová vystoupila z autobusu, Bretta v patách. Křečovitě svírala řemínek kabelky. Najednou pocítila bezdůvodný strach, že Holly nepozná. Obraz sestřina

obličej, který měla v paměti po všechny ty roky jako fotografii (mladší sestra, která se dobře provdala), najednou záhadně zmizel a zanechal po sobě jen mlhavou prázdnotu.

„Vidíš ji?“ zeptal se Brett, když vystupovali z autobusu. Rozhlížel se zvědavě po stratfordském nádraží. Na jeho tváři rozhodně strach nebyl.

„Nech mě se rozhlídnout!“ utrhla se na něj Charity. „Nejspíš je v kavárně nebo...“

„Charity?“

Otočila se. Najednou před ní stála Holly. Obraz se jí rychle navrátil do paměti, teď ale jako diapozitiv promítnutý přes pravý obličej ženy vedle hracího automatu. První Charitina myšlenka byla, že Holly má *brýle* – to je sranda! Druhá, šokující, že Holly má vrásky. Nebylo jich moc, ale vrásky to rozhodně byly. Třetí myšlenka vlastně ani nebyla myšlenkou. Byl to obraz, stejně čirý, pravdivý, srdceryvný jako stará tónovaná fotografie: Holly skáče v kalhotách do napajedla starého Seltzera, copy trčící k nebi, nos zmáčknutý mezi palcem a ukazováčkem levé ruky pro komický efekt. *Tenkrát bez brýlí*, pomyslela si Charity a najednou ji zasáhla bolest, sevřelo se jí srdce.

Po boku Holly stál pětiletý chlapec a holčička, které mohlo být dva a půl. Stydlivě si Brett a ji prohlíželi. Holčička na sobě měla vyduté kalhotky, které svědčily o plenách. Její kočárek stál o kousek dál.

„Ahoj, Holly,“ řekla Charity hláskem tak tenkým, že ho sama skoro neslyšela.

Vrásky byly malé a obrácené vzhůru. Její matka vždycky tvrdila, že tak vypadají vrásky dobře. Měla na sobě tmavomodré šaty, ne přehnaně drahé. Její přívěsek byl buďto kus výborné bižuterie, nebo velmi malý smaragd.

Pak přišel moment, krátká chvíle, kdy Charity cítila, jak se jí srdce plní nedozírnou radostí. Najednou věděla, že za to všechno tato cesta stála. Protože teď byla volná, její syn byl volný. Toto byla její sestra, tyto děti byly její krev. Nebyly to fotky, byla to skutečnost.

Se smíchem a s trochou slz k sobě ženy vykročily, ze začátku váhavě, potom rychleji. Objaly se. Brett zůstal na místě. Holčička, asi trochu vystrašená, poodešla za mámou a jednou rukou se pevně chytla za její šaty, možná proto, aby jí spolu s tou cizí paní máma neodletěla.

Chlapec pozoroval Brett a, potom se k němu přiblížil. Měl na sobě

džínsy a tričko s nápisem „Blíží se průser“.

„Ty seš můj bratranec Brett,“ řekl chlapec.

„Jo.“

„Já se jmenuju Jim. Jako táta.“

„Jo.“

„Seš z Maine,“ řekl Jim. Charity a Holly rychle mluvily, skákaly si do řeči a smály se spěchu, se kterým si všechno chtějí říct hned tady, na špinavém autobusovém nádraží jižně od Milfordu a severně o Bridgeportu.

„Jo, sem z Maine,“ řekl Brett.

„Je ti deset.“

„Správně.“

„Mně je pět.“

„Jo.“

„Jo. Ale stejně ti můžu namlátit. *Ka-bum!*“ Dal Brettovi ránu do břicha a Brett se zlomil vpůli.

Vydal ze sebe hlasité, překvapené „Uf!“ Obě ženy zalapaly po dechu.

„Jimmy!“ vykřikla Holly v jakési rezignované hrůze.

Brett se pomalu narovnal a viděl, že ho matka napjatě pozoruje.

„Jasně, namlátíš mi kdykoliv,“ řekl Brett a usmál se.

Jednal správně. Vyčetl to matce z obličeje a byl rád.

17. Uvěznění v autě

Kolem půl čtvrté se Donna rozhodla nechat Tada doma s Debií Gehringerovou, která Tada obvykle hlídala, a odvézt pinto ke Camberům. Znovu se pokusila dovolat a znovu marně, ale předpokládala, že i kdyby Camber v dílně nebyl, brzy se vrátí, možná i dříve, než tam dojede... *jestli* tam dojede. Vik jí minulý týden řekl, že pro ni Camber nejspíš bude mít nějakou starou kraksnu na půjčení, kdyby se ukázalo, že to za jeden den nestihne. To nakonec rozhodlo. Brát ale Tada s sebou považovala za nesprávné. Jestli to pinto zabalí na některé z těch zastrčených silniček a ona bude muset stopovat, dobrá. Tad to ale dělat nemusí.

Tad však měl jiný názor.

Chvíli poté, co mluvil s tátou, odešel do svého pokoje a natáhl se na postel s hromadou obrázkových knížek. Po čtvrt hodině usnul. Zdál se mu sen, který byl zcela normální, a přece měl divnou, skoro hrůznou moc. Ve snu viděl velkého chlapce nadhazovat baseballový míček. Chlapec se do něj pokoušel trefit pálkou. Poprvé se netrefil. Podruhé, potřetí, počtvrté. Na pátý pokus míček odpálil... a páлка, která byla oblepena izolepou, se u držadla rozštípla. Chlapec držadlo chvíli držel (černá páska z něho vlála), pak se sehnul a zvedl zbytek. Chvíli kousky pozoroval, znechuceně zavrtěl hlavou a kousky zahodil do vysoké trávy vedle cesty. Pak se otočil a Tada zčásti vystrašilo, zčásti potěšilo zjištění, že je to on sám ve věku deseti, možná jedenácti let. Ano, byl to on. Byl si tím jistý.

Pak chlapec zmizel a místo něho nastoupila šedá prázdnota. Slyšel v ní dvě věci: vrzání řetězu u houpačky... a slabé kvákání kachen. Tyto zvuky a šed' v něm najednou vyvolaly ošklivý pocit, že nemůže dýchat, že se dusí. *A z mlhy vycházel muž... muž v dlouhém lesklém černém přšiplášti, který držel v jedné ruce policejní stopku. Zašklebil se a jeho oči byly stříbrné penízky. Zvedl jednu ruku, ukázal na Tada a Tad s hrůzou uviděl, že to vůbec není ruka, že to jsou kosti a že obličej v lesklé kapuci vůbec není obličej. Byla to lebka. Byl to...*

S trhnutím se probudil, zbrcen potem, který byl jen, částečně způsoben dusivým horkem pokoje. Sedl si, podepřel se na loktech a přerývaně, hluboce dýchal.

Cvak.

Dveře šatníku se otevíraly, a když se otevřely, něco uvnitř spatřil, viděl to jen na vteřinu, pak se vrhl ke dveřím do chodby. Viděl to jen na vteřinu, ale dostatečně dlouho na to, aby si byl jist, že to není muž v černém přšiplášti, že to není Frank Dodd, člověk, který zabil ty ženy. On to nebyl. Bylo to něco jiného. Něco s očima červenýma jako krvavý západ slunce.

Jenže o téhle věci s mámou mluvit nemohl. Tak místo toho myslel na Debbie, svou hlídačku.

Nechtěl, aby ho máma nechala doma s Debbieí. Debbie byla zlá a vždycky pouštěla hlasitě gramofon a tak dále. Když nic z toho na matku neudělalo viditelný dojem, černě prohlásil, že by ho Debbie mohla zastřelit. Donna udělala chybu, pomyšlení na krátkozrakou patnáctiletou Debbie Gehringrovou se zbraní v ruce ji rozesmálo. Tad vypukl v bezmocný pláč a utekl do obýváku. Potřeboval jí říci, že Debbie Gehringrová možná není dost silná, aby udržela příšeru v šatníku – mohla by vylézt, jestli se setmí dřív, než se máma vrátí. Mohl by to být muž v černém přšiplášti, mohla to být rudooká šelma.

Donna šla za ním. Bylo jí líto, že se smála, myslela na to, jak mohla být tak bezcitná. Chlapcův otec byl pryč, a to samo o sobě ho dostatečně rozrušilo, nechtěl mámu ztratit z očí, byť by to bylo jen na hodinu. A...

A není možné, že cítí část toho, co se odehrává mezi mnou a Vikem? Možná i něco slyšel...?

Ne, tomu nevěřila. Tomu *nemohla* věřit. Bylo to jen porušením zaběhaných zvyklostí.

Dveře do obýváku byly zavřené. Sáhla po klíče, zaváhala, pak místo toho slabě zaklepala. Žádná odpověď. Opět zaklepala, a když se nedočkala odpovědi ani tentokrát, tiše vstoupila. Tad ležel s tváří zabořenou do pohovky, jeden z polštářů pevně přetáhnutý přes hlavu. Tak se choval jen ve chvílích velkého rozrušení.

„Tade?“

Žádná odpověď.

„Promiň, že jsem se smála.“

Jeho tvář na ni vykoukla zpod nadýchaného šedomodrého polštáře. Na tváři měl čerstvé slzy. „Prosím, nemůžu jet s tebou?“ zeptal se. „Nenechávej mě tady s Debbieí, mami.“ Výtečné divadýlko, pomyslela si. Výtečné divadýlko a ryzí terorismus. Poznala to (nebo si

to alespoň myslela) a zároveň nemohla odolat... částečně proto, že její vlastní slzy opět hrozily vytrysknout z očí. Poslední dobou jí těsně za obzorem stále viselo mračno.

„Miláčku, vždyť víš, jak se pinto chovalo, když jsme se vraceli z města. Mohlo by se rozbít úplně někde uprostřed Východních galoší a my bychom museli jít pěšky k nějakému domu, kde mají telefon, možná jít daleko...“

„No a? Já jsem dobrý chodec!“

„Vím, ale mohl by ses začít bát.“

Tad si vzpomněl na tu věc v šatníku a najednou ze všech sil vykřikl: „*Nebudu se bát!*“ Ruka mu sama od sebe sjela k bouli na zadní kapse kalhot, kde měl schovaná Slova na příšery.

„Nekřič tak, prosím tě. Nezní to hezky.“

Snižil hlas. „Nebudu se bát. Chci jet s tebou.“

Bezmocně se na něj podívala. Věděla, že by měla zavolat Debbii Gehringerové, cítila, že se nechává svým čtyřletým synem nestydatě manipulovat. A když ustoupí... , nebude pro to mít žádný pádný důvod. Bezmocně si pomyslela: *Je to jako řetězová reakce, která nemá nikde konce a která zkomplikuje věci, o jejichž existenci ani nevím. Bože, proč radši nejsem na Tahiti.*

Otevírala pus, aby mu řekla, velmi rozhodně a jednou provždy, že zavolá Debbii, že spolu můžou pražit kukuřici, když bude hodný, když ne, půjde do postele hned po večeři a tím to hasne. Místo toho z ní vyšlo: „Dobrá, můžeš jet se mnou. Pinto to ala možná nezvládne, a v tom případě budeme muset najít nějaký dům a zavolat si taxi, aby pro nás přijelo. A jestli se to stane, Tade Trentone, nemám chuť poslouchat nějaké kňourání.“

„Nebudu...“

„Nech mě domluvit. Nechci slyšet kňourání a žádné prosby, abych tě nesla, protože mě to ani nenapadne. Rozumíme si?“

„Jo! Jo, jasně!“ Tad seskočil z pohovky, na své hoře už zcela zapomněl. „Jedem hned?“

„Asi jo. Nebo... už vím. Co říkáš, že bych nám napřed připravila něco na zub. A vezmeme si s sebou termosky s mlíkem.“

„Kdybychom museli zůstat venku *přes noc?*“ Tad najednou vypadal nejistě.

„Ne, zlato,“ usmála se a přivinula ho k sobě. „Jenže jsem se ještě pořád panu Camberovi nedovolala. Táta říkal, že je to nejspíš tím, že

nemá telefon v dílně, takže ho neslyší. Jeho žena a chlapec jsou možná někde pryč, takže...“

„Měl by mít v dílně telefon,“ řekl Tad. „To je *hloupé*.“

„Hlavně se mu to neopovaž říct,“ rychle řekla Donna, a Tad zavrtěl hlavou, že neřekne. „Chtěla jsem říct, že kdyby tam nikdo nebyl, mohli bychom si spolu dát svačinu v autě nebo na schodech domu a počkat na něj.“

Tad zatleskal. „Bezva! Bezva! Můžu si vzít svůj svačtinový kufřík se Snoopym?“

„Ano,“ vzdala se Donna úplně.

Našla krabici fíkových tyčinek a pár Slim Jim (Donna je považovala za příšernosti, Tad je ale měl nejradši ze všeho). Pár zelených oliv a okurkové plátky zabalila do alobalu. Tadovu termosku zaplnila mlékem, Vikovu velkou naplnila jen způli.

Pohled na jídlo ji z nějakého důvodu zneklidnil.

Podívala se na telefon a přemýšlela, jestli by neměla ještě jednou zkusit Camberovi zavolat, pak se ale rozhodla, že to nemá cenu, protože tam pojedou v každém případě. Napadlo ji znovu se zeptat Tada, jestli by doopravdy nebyl radši, kdyby zavolala Debbii Gehringerové. Vzápětí se však ptala sama sebe, co s ní je – Tad svůj názor vyjádřil přece velmi jasně.

Prostě se jen najednou necítila dobře. Vůbec se necítila dobře. Nebylo to nic konkrétního. Rozhlédla se po kuchyni, jako kdyby očekávala, že nějak objeví důvod svého neklidu.

„Jedem, mami?“

„Ano,“ odpověděla roztržitě. Na zdi vedle ledničky byla tabulka s nápisem „Nezapomeň“, a ona na ni načmárala : *Jeli jsme s Tadem k Joe Camberovi s pintem. Hned se vrátíme.*

„Připraven, Tade?“

„Jasně.“ Ušklíbl se. „Pro koho je ten vzkaz mami?“

„Co já vím, Joanie by se mohla zastavit s těma jahodama,“ řekla. „Nebo třeba Alison Mackenzieová, měla mi přinést nějakou kosmetiku.“

„Aha.“

Donna ho pocuchala a vyšli spolu ven. Horko je zasáhlo jako kladivo obalené polštářem. To podělaný auto nejspíš ani nenastartuje, pomyslela si.

Ale nastartovalo.

Bylo 15:45.

Jeli na jihovýchod po silnici č. 117 směrem k Maple Sugar Road asi osm kilometrů od města. Pinto se chovalo vzorně, a kdyby nebylo toho záchvatu při návratu z nákupu, začala by Donna přemýšlet, proč tak zpanikařila. Jenže ten záchvat byl skutečností, a tak za volantem seděla nepřírozeně vzpřímená, nejela rychleji než pětasedesát, a když se k nim zezadu někdo blížil, uhnula vždycky stranou tak, jak jen to šlo. Na silnici bylo velmi rušno. Letní nával turistů a rekreatů začínal. Pinto nemělo klimatizaci, tak jeli s oběma okny otevřenými.

V nepřehledné zatáčce je předjel Lincoln Continental, táhnoucí obrovský karavan se dvěma mopedy přidělanými vzadu. Řidič troubil a jeho tlustá manželka si je přes zrcadlové brýle prohlížela s pánovitým pohrdáním.

„Jdi se vycpat!“ vykřikla Donna a ukázala tlusté ženě svůj prostředník. Tad se na mámu trochu nervózně díval, a Donna se na něj usmála. „Nic se neděje, kámo, jsme v pohodě. To byli jen blbečci.“

„Aha,“ řekl ostražitě Tad.

Jen se poslechni, pomyslela si. Velký yankee, Vik by na mě byl hrdý.

Musela se sama sobě zasmát, protože všichni v Maine věděli, že když se sem někdo přistěhuje odjinud, zůstane cizákem, dokud nebude pod drnem. A na náhrobní kámen mu potom napíšou něco jako HARRY JONES, CASTLE CORNERS, MAINE (*původně z Omahy, Nebraska*).

Většina turistů mířila na třistadvojku, kde zatočí východně na Naples nebo západně na Bridgton, Fryeburg a North Conway v New Hampshire, kde byly alpské skluzavky, levné zábavní parky a restaurace bez daní. Donna s Tadem však až k přípojce na třistadvojku nejeli.

Jejich dům shlížel na centrum Castle Rocku a jeho malebný park a les po obou stranách měli od dveří domu vzdálený asi osm kilometrů. Tyto lesy občas ustoupily políčku s domem nebo karavanem. Čím víc se vzdalovali, tím víc se domy podobaly typu, kterému její otec říkával „irská chýše“. Do západu slunce zbývalo dobré čtyři hodiny, ale slunce pořád prudce sálalo. Prázdnota ji opět zneklidnila. Tady na stosedmnáctce to nebylo tak hrozné, ale když sjela z hlavní...

Jejich odbočka byla označena vybledlou tabulí, na které bylo již

skoro nečitelnými písmeny napsáno MAPLE SUGAR ROAD. Děti ji dost proděravěly ptačími broky a náboji z malorážek. Silnice byla dvojproutá asfaltka, děravá a od mrazů vyboulená. Vinula se kolem několika hezkých a několika méně hezkých domů a jednoho starého karavanu posazeného na rozpadající se betonové podsadě. Před karavanem byla zahrada plná plevele. V pleveli viděla Donna levně vypadající umělohmotné hračky. Na stromě u cesty byla nakřivo přibitá cedule KOŤATA ZADARMO. Malé břichaté dítě stálo na příjezdové cestě, pod malým penisem mu visela promočená plenka. Pusu mělo dokořán, jedním prstem se šťouralo v nose, jiným v pupku. Když se na něj podívala, přeběhl jí po těle mráz a naskákala jí husí kůže.

Přestaň. Co to s tebou, ksakru, je?

Les se kolem nich opět sevřel. Potkali starého Forda Fairlane s velkými fleky červené základní barvy na kapotě a kolem světel. Mladý chlapec se spoustou vlasů se nonšalantně rozvaloval za volantem. Neměl na sobě košili a jel asi tak stotřícítkou. Donna sebou trhla. Bylo to jediné auto, které potkali.

Maple Sugar Road nepřetržitě stoupala, a když projížděli kolem některého z občasných polí nebo velkých zahrad, poskytl se jim krásný výhled na západní Maine směrem na Bridgton a Fryeburg.

Dlouhé jezero se třpytilo daleko u obzoru jako safírový přívěsek pohádkově bohaté ženy.

Šplhali do dalšího dlouhého kopce na jeden z těch erodovaných pahorků (přesně dle reklamy byla teď silnice lemovaná zaprášenými, horkem povadlými javory), když pinto opět začalo vyhazovat a skákat. Donně se stáhlo hrdlo a pomyslela si : *Dělej, dělej, dělej, ty kráme, dělej!*

Tad se začal nervózně kroutit a svůj kufřík chytil trochu pevněji.

Lehce začala klepat nohou do plynového pedálu a její mysl opakovala stejná slova jako nějakou bezduchou modlitbu: *Dělej, dělej, dělej.*

„Mami? Je to...“

„Tiše, Tade.“

Trhání se horšilo. V panice přišlápla plyn silněji – a pinto vyrazilo dopředu a motor se opět uklidnil.

„Jou!“ vypískl Tad, tak nečekaně a hlasitě, až poskočila.

„Ještě tam nejsme, Tade.“

Po dalších dvou kilometrech se dostali na křižovatku označenou

další dřevěnou tabulí. Bylo na ní napsáno MĚSTSKÁ SILNICE č. 3. S vítězným pocitem na ni Donna zabočila. Pokud se pamatovala, zbývaly jim ke Camberům už jen dva kilometry. Jestli to pinto vzdá teď, můžou s Tadem dojít pěšky.

Projeli kolem barabizny, před kterou stál stejn a velké staré bílé auto, silně poznamenané rzí. Donna si všimla, že zimolez na slunečné straně domu se doslova zbláznil. Po levé straně se za domem rozprostíralo pole. Pinto začalo stoupat do dlouhého, prudkého kopce.

V půli cesty opět začalo zlobit. Tentokrát sebou cukalo ještě víc.

„Vyjede to, mami?“

„Ano,“ řekla temně.

Ručička tachometru slezla z šedesáti pěti na padesát, Donna přehodila páku z prvního stupně na druhý, bůhví proč ji napadlo, že by to mohlo zlepšit kompresi nebo co. Místo toho sebou pinto začalo trhat ještě víc. Z výfuku vyšla salva výstřelků a Tad vykřikl. Pohybovali se teď rychlostí běžce, ale Donna už viděla Camberův dům a červenou stodolu, která sloužila jako dílna.

Předtím pomohlo, když sešlápla plyn až k podlaze. Zkusila to znovu a motor se na chvíli uklidnil. Ručička tachometru vylezla z dvaceti na třicet: Pak všechno začalo znovu. Donna se i teď pokusila prošlápnout pedál, ale tentokrát motor začal vynechávat. Pitomé světýlko dobíjení na desce začalo slabě blikat, signalizovalo, že pinto se může každou chvíli úplně zastavit.

Teď už to bylo ale jedno. Právě proskákali kolem Camberovic poštovní schránky a byli na místě. Přes víko schránky byl pověšený balíček, a když kolem něj projížděli, Donna zahlédla odesílatele: J. C. Whitney & Co.

Informace okamžitě zapadla někam na dno její paměti. Teď se soustředila na to, aby dojela na příjezdovou cestu. *Ať si to pak chcípne, pomyslela si. Bude to muset spravit, jinak se nedostane ven, ani dovnitř.*

Příjezdová cesta byla kousek za domem. Kdyby byla celá do kopce jako u nich doma, nikdy by nedojeli. Po malém počátečním kopečku vedla Camberovic cesta po rovině nebo trochu z kopce, přímo k velké přestavěné stodole.

Donna zařadila neutrální a nechala jet auto vlastní setrvačností. Hned jak jí noha sklouzla z plynu na brzdu, aby zastavila, začal motor opět škytat... tentokrát ale slabě. Kontrolní světýlko líně blikalo, pak se

rozsvítilo. Motor zhasl. Tad se podíval na Donnu.

Usmála se na něj. „Tade, starej brachu,“ řekla, „jsme na místě.“

„Jo,“ řekl. „Ale je někdo doma?“

Vedle stodoly byla zaparkovaná tmavozelená dodávka. Bylo to Camberovo auto, ne něčí cizí čekající na opravu. Pamatovala si ho z minulé návštěvy. Vevnitř ale bylo zhasnuto. Otočila hlavu vlevo a viděla, že i v domě je zhasnuto. A na schránce visel balíček.

Odesílatel balíčku byl J. C. Whitney & Co. Věděla, co to je. Když byl její bratr mladý, dostával od nich poštou katalog. Prodávali součástky a příslušenství k autům. Balíček od J. C. Whitneyho Joe Camberovi byla nejpřirozenější věc na světě. Jenže jestli byl doma, určitě by si už dávno došel pro poštu.

Nikdo doma, pomyslela si zoufale a pocítila jakousi unavenou zlost vůči Vikovi. Je vždycky doma, jasně, ten chlap by ve své dílně zapustil kořeny, kdyby mohl, jasně, jen když ho potřebuju já, tak tady není.

„No, půjdeme se stejně kouknout,“ řekla a otevřela dveře.

„Nemůžu si odepnout pás,“ řekl Tad a bezmocně škrábal po knoflíku.

„Jasně, Tade, tak se nezblázni. Obejdu kolem a odepnu tě.“

Vystoupila, zabouchla dveře a udělala dva kroky k předku auta. Chtěla auto zpředu obejít a vyprostit Tada. To by poskytlo Camberovi čas vyjít ven a kouknout se, kdo ho přijel navštívit, jestli byl doma. Vrazili k němu bez ohlášení a to se jí nelíbilo. Bylo to nejspíš bláznivé, ale od té ošklivé a hrozná scény se Stevem Kempem si více uvědomovala, co to znamená být bezbrannou ženou. Uvědomovala si to více než kdy jindy od té doby, co jí bylo šestnáct a její rodiče ji začali pouštět na rande.

Ticha si všimla okamžitě. Bylo horko a to ticho bylo jaksi znervózňující. Nějaké zvuky byly samozřejmě slyšet, ale i po mnoha letech v Castle Rocku, vše, co mohla říct o svých uších, bylo, že se změnilo z „velkoměstských“ na „maloměstské“. V žádném případě to však nebyly „venkovské“ uši... a toto byl pravý venkov.

Odněkud z dlouhého lánu, který se táhl dolů po straně pahorku, na který právě vyjeli, slyšela ptačí zpěv a hrubší hlas vrány. Slyšela vzdechy lehkého větru a šumění dubů, které lemovaly cestu u jejích nohou a tvořily pohyblivé stinné vzorky. Neslyšela ale jediný zvuk motoru, dokonce ani vzdálené brumlání traktoru. Městské uši jsou více

navyklé na umělé zvuky, ale ty, které vydává příroda sama, jen ztěží proniknou do jemné sítě vnímání a naprostá neexistence těchto zvuků pak vyvolává nejistotu.

Kdyby pracoval ve stodole, slyšela bych ho, pomyslela si Donna, ale jediné zvuky, které slyšela, byly její vlastní skřípavé kroky ve šterku, a hluboký, skoro nepostřehnutelný bručivý zvuk, který její mysl podvědomě označila jako bzukot transformátoru na jednom ze sloupů u cesty.

Došla k předku auta a začala ho obcházet. V té chvíli zaslechla nový zvuk. Hluboké, temné vrčení.

Zastavila se, trhnutím zvedla hlavu a pokoušela se zjistit původ zvuku, nějakou chvíli se jí to však nedařilo. Zachvátila ji hrůza, ani ne tak ze zvuku, jako z toho, že nemohla určit směr, odkud vycházel. Byl nikde. Byl všude. A pak nějaký vnitřní radar – obranné vybavení, možná – zapnul naplno a ona si byla jista, že vrčení vychází ze stodoly.

„Mami?“ Tad vystrčil hlavu z okna tak daleko, jak jen mu to pás dovoloval. „Já ten krám starej nemůžu...“

„Psst!“

(Vrčení)

Udělal pokusný krok zpět, pravou ruku lehce opřenou o kapotu pinta, nervy napjaté až k prasknutí, nepodlehla však panice, byla pouze ve stavu zvýšené pozornosti. Myslela si: *Minule nevrčel.*

Cujo vyšel z garáže. Donna se na něj podívala a ucítila, jak se jí sevřelo hrdlo. Byl to stejný pes. Byl to Cujo. Ale...

Panebože!

Psovy oči se setkaly s jejíma. Byly rudé a zaneřáděné. Vyměšovaly jakousi lepkavou hmotu a vypadalo to, jako kdyby mu výtékaly lepkavé slzy. Hnědá srst byla spleená a postříkaná blátem a...

Krev, je to...

(Je to, je to krev. Bože, krev!)

Nemohla se pohnout. Nemohla dýchat. V plicích vládl odliv. Slyšela o tom, že člověk může zkamenět hrůzou, ale nikdy netušila, že se to může projevit takhle silně. Mezi jejíma nohama a mozkiem nebylo žádné spojení. To spletené šedé vlákno, které vedlo středem její páteře, vypnulo všechny signály. Ruce byly jen jakési hloupé kusy masa a od zápěstí dolů bez jakéhokoliv citu. Pustila moč. Nebyla si toho vůbec vědoma, uvědomovala si jen jakýsi vzdálený pocit tepla.

A pes vypadal, jako že ví. Jeho příšerně prázdné oči ani na chvíli

nepustily Donniny doširoka otevřené modré oči. Pomalu, skoro loudavě se blížil. Teď stál na prknech u ústí stodoly. Teď byl na šterku osm metrů daleko. Ani na chvíli nepřestal vrčet. Byl to hluboký předoucí zvuk, uklidňující ve své hrozivosti. Pěna odkapávala od jeho čumáku. A ona se nemohla hýbat, ani trošku.

Pak Tad spatřil psa, poznal krev na jeho srsti a zaječel. Vysoký pronikavý zvuk přiměl Cuja, aby od ní odtrhl pohled. Zdálo se, že ji to vysvobodilo.

Jako opilá se otočila a holení přitom narazila do blatníku. Kovová bolest jí projela až do kyčle. Běžela zpět ke dveřím. Cujo vystupňoval své vrčení do drtivého, zlostného řevu a vrhl se na ni. Nohy se jí na jemném šterku málem smekly a rovnováhu zachránila jedině tím, že rychle uhodila paží do kapoty. Narazila si brňavku a vyrazila tenké bolestné vyjeknutí.

Dveře byly zavřené. Když vystoupila, sama je automaticky zavřela. Chromovaný knoflík pod klikou se najednou oslnivě leskl a odrážel jí do očí sluneční paprsky. *Nikdy se mi nepodaří dveře otevřít a dostat se dovnitř a zavřít je*, pomyslela si, a najednou jí hrdlo sevřela dusivá představa, že by mohla umřít. *Nestihnu to. Jsem bez šance.*

Trhla dveřmi. Slyšela, jak jí dech vzlyká v hrdle. Tad opět zaječel. Byl to pronikavý, žalostný zvuk.

Sedla si, skoro do sedadla spadla. Zahlédla Cuja, jak po ní jde, jak se jeho zadní běhy napínají před skokem, který donese celých devadesát kilo přímo do jejího klína.

Trhnutím zavřela dveře. Vložila do toho celou sílu obou rukou, a jak se pravou natahovala přes volant ramenem, zmáčkla klakson. Přesně včas. Setinu vteřiny poté, co dovřela dveře, uslyšela těžkou, masivní ránu, jako kdyby někdo do auta bouchl polenem. Psův štekavý, zuřivý řev ustal, jako když utne, a nastalo ticho.

Knokautoval sám sebe, pomyslela si hystericky. Díky bohu...

A chvíli nato Cujův zkřivený obličej, pokrytý pěnou, na ni ze vzdálenosti několika centimetrů civěl oknem jako hororová příšera, která se rozhodla diváky co nejvíce vzrušit tím, že na ně z plátna vyskočí. Viděla jeho obrovské, masivní zuby. A zase měla ten strašný pocit, že se nedívá pouze na ženu, která byla jen náhodou uvězněna v autě se svým malým synem, ale na ni, na *Donnu Trentonovou*. Měla strašný pocit, že celou tu dobu čeká právě na ni.

Cujo začal opět štekat. I přes bezpečností sklo to byl neuvěřitelně

silný zvuk. A najednou jí došlo, že kdyby nebyla automaticky zavřela okno, když zastavovala (její otec na tom vždycky trval: zastavit auto, zavřít okna, zatáhnout brzdu, vzít klíče, zamknout auto), byla by teď o hrdlo chudší. Její krev by byla na palubní desce, na volantu, na okně. Tato jediná věc, tak automatická, že si ji ani nepamatovala, jí zachránila život.

Zaječela.

Psův hrozný čumák zmizel z okna.

Vzpomněla si na Tada a otočila se. Když ho uviděla, zachvátil ji znovu strach, projel jí jako rozpálená jehla. Tad neomdlel, nebyl ale ani zcela při smyslech. Zapadl zpět do sedadla, oči měl zastřeně prázdné. Jeho obličej byl bílý, rty a koutky úst namodralé.

„Tade!“ Luskla mu pod nosem prsty a on pomalu mrkl. „Tade!“

„Mami,“ řekl těžce. „Jak se příšera dostala ven z mé skříně? Je to sen? Spím?“

„Všechno bude v pořádku,“ řekla. Když ale slyšela, co říká o svém šatníku, přeběhl jí mráz po zádech. „Vše...“

Přes kapotu pinta uviděla psův ocas a jeho široká záda. Obcházel auto k Tadově straně...

A Tadovo okno nebylo zavřené!

Přehnula se přes Tadův klín. Hýbla sebou tak křečovitě, že si o kliku okna málem zlámala prsty. Točila jí tak rychle, jak jen mohla, funěla přitom a cítila, jak se pod ní Tad kroutí. Okno bylo ve třech čtvrtinách, když na něj Cujo skočil. Jeho čumák vletěl do menšíci se škvíry a byl sklem tlačěn ke stropu. Zvuk jeho vrčivého štěkotu naplnil auto. Tad zaječel a schoval si hlavu pod paži, předloktí přitiskl na oči. Jak zoufale hledal útočiště, pokusil se zavrtat obličej do Donnina klína a tím snížil její sílu, kterou se opírala do kliky.

„Mami! Mami! Mami! Udělej, ať to skončí. Udělej, ať to odejde!“

Něco teplého teklo po hřbetu jejích rukou. S narůstající hrůzou uviděla, že je to směs slizu a krve, která psovi vytékala z tlamy. S vypětím všech sil se jí podařilo otočit kliku o další čtvrt otočky... a pak se Cujo stáhl. Zachytila jen záblesk bernardýnových čelistí, zkrívených a šiléných; bláznivé karikatury přátelského bernardýna.

Teď se klika otáčela lehce. Zavřela okno, otřela si ruce o džínsy a vykřikovala přitom odporem a hnusem.

(Ježíšikriste, marjapanno!)

Tad z toho šoku málem ztratil vědomí. Když mu luskala prsty

před obličejem, vůbec tentokrát nereagoval.

Z toho bude mít určitě nějaké komplexy, pane bože, chudáčku Tade, kdybych tě jen byla nechala doma s Debbií.

Chytla ho za rameno a jemně s ním zatřásla.

„Spím?“ zeptal se.

„Ne, Tade.“ Zasténal. Byl to hluboký, bolestný zvuk, který jí rval srdce. „Ne, ale všechno je v pořádku. Tade?! Ten pes se dovnitř nemůže dostat. Okna jsou zavřená. Nemůže se sem dostat, slyšíš? Nemůže na nás.“

Konečně mu to došlo a jeho oči se trochu projasnily. „Tak pojedeme domů, mami. Já tady nechci být.“

„Ano. Ano, poje...“

Cujo vyrazil, vyskočil na kapotu pinta a vztekle se vrhl na přední sklo. Tad zase vykřikl, vyvalil oči a v zoufalosti si rukama vyryl na tvářích červené rýhy.

„Nemůže na nás!“ vyjela na něj Donna. „Slyšíš? Nemůže se dostat dovnitř, Tade!“

Cujo narazil tlumeně do skla, odrazil se od něj a hrabal prackami ve snaze udržet se na kapotě. Na laku zanechal několik čerstvých rýh. Pak se opět vrhl na sklo.

„Chci jet domů!“ křičel Tad.

„Pořádně mě obejmi, Tade, a neboj se!“

Jak bláznivě to znělo... ale co jiného jí zbývalo?

Tad jí zabořil svou tvář do prsou právě ve chvíli, kdy Cujo znovu narazil do okna. Pěna se rozstříkla po skle, jak se jím snažil prokousat. Zastřené, kalné oči civěly upřeně na Donnu. Roztrhám tě na kousky, zdály se říkat. Tebe i chlapce. Jen co přijdu na to, jak se dostat do téhle plechovky, sežeru vás zaživa; budu polykat kusy vašeho masa a vy při tom budete křičet.

Vzteklý, pomyslela si. Ten pes má vzteklinu.

S narůstajícím strachem pohlédla přes psa na dodávku Joes Cambera. Kousl ho ten pes?

Našla klakson a zmáčkla ho. Klakson zaječel a pes odskočil. Znovu téměř přišel o rovnováhu. „Moc se ti to nelíbí, co?“ zaječela triumfálně. „Bolí ouška, co?“ Opět stiskla knoflík.

Cujo seskočil z kapoty.

„Mami, *prostíím*, pojedeme domů.“

Otočila klíčkem v zapalování. Motor se protáčel a protáčel a

protáčet... ale nechytl. Nakonec klíček zase vypnula.

„Miláčku, teď ještě nemůžeme jet. Auto...“

„Jo! Jo! Teď! *Hned teď!*“

Její hlava začala třesit. Zachvátila ji tupá, zvonivá bolest, přesně synchronizovaná s jejím tepem.

„Tade. Poslouchej mě. Auto nechce nastartovat. Je to ten jehlový uzávěr. Musíme počkat, až motor vychladne. Myslím, že potom to půjde. Pak odjedeme.“

Všechno, co musíme, je vycouvat na cestu a namířit předeek z kopce. Pak nebude vadit, *ani když chcípne, protože je to z kopce*. Když se nepodělám a nešlápnu na brzdu, měli bychom dojet skoro až na Maple Sugar Road i bez motoru... nebo...

Vzpomněla si na dům u paty pahorku, ten s tím bláznivým zimolezem. Tam byli lidi. Viděla auta. *Lidi!*

Zase začala mačkat klakson. Tři krátké, tři dlouhé, tři krátké, pořád dokola. Bylo to jediné, co si zapamatovala z morseovky, kterou se naučila během dvou let v dívčím skautu. Uslyší. Určitě to uslyší. A i kdyby nepochopili zprávu, přišli by se podívat, kdo to u Joea Cambera dělá brajgl – a proč.

Kde byl ten pes? Nikde ho neviděla. Bylo to ale jedno, pes se nemohl dostat dovnitř a za chvíli stejně přijde pomoc.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla Tadeovi. „Počkej a uvidíš.“

18. Chvilé strachu

Špinavý cihlový barák v Cambridge bylo sídlo Image-Eye. Obchodní kanceláře byly ve čtvrtém patře a špatně klimatizovaný promítací sál, do kterého se vešlo jen šestnáct sedadel v řadách po čtyřech, byl v šestém, posledním patře.

Toho časného pondělního večera Vik Trenton a Roger Breakstone seděli ve třetí řadě sálu, saka sundaná, vázanky povolené. Každý ze šotů s Profesorem si prohlédli pětkrát. Dohromady jich bylo přesně dvacet. Tři z nich byly s neblaze proslulými Cinky.

Poslední kotouč šesti šotů se dotočil před půl hodinou, promítá jim popřál dobrou noc a odešel do své večerní práce, což bylo promítání v kině Orson Welles. O čtvrt hodiny později jim mrzutě popřál dobré noci i ředitel Image-Eye Rob Marti, a dodal, že jeho dveře jim budou otevřeny po celý zítřek a středu, pokud by něco potřebovali. Vyhnul se tomu, na co mysleli všichni: Dveře budou otevřeny, pokud přijdete s něčím, o čem má smysl si promluvit.

Rob měl pádný důvod vypadat mrzutě. Byl veterán vietnamské války a v Tetské ofenzívě přišel o nohu. Image-Eye otevřel koncem sedmdesátých let za invalidní důchod a velké pomoci svých švagrů. Od té doby studio tak tak přežívalo, a to většinou z drobtů spadlých z dobře zásobeného stolu, u něhož hodovala jiná bostonská studia. Vikovi a Rogerovi se líbil, protože jim jistým způsobem připomínal je samotné; bil se o to, aby se dostal k tomu pohádkovému bodu, kde se najednou všechno převrátí na tu lepší stranu. Navíc byl Boston dobré místo, protože se do něj dojíždělo snadněji než do New Yorku.

Za posledních šestnáct měsíců Image-Eye odstartovalo. Rob mohl použít fakt, že jeho studio dělá Sharpovy šoty jako reklamu, aby dostal jiné kontrakty, a poprvé vypadaly věci solidně. V květnu, těsně předtím, než to všechno vybuchlo, poslal Vikovi a Rogerovi pohlednici, na které byla zadní strana bostonského autobusu. Na něm byly čtyři krásné ženy, které vystrkovaly zadky obalené designérskými džínsy. Na zadní straně pohlednice bylo bulvárním písmem napsáno:

IMAGE-EYE DOSTALO KONTRAKT NA ZADKY
BOSTONSKÝCH AUTOBUSŮ; ÚČTUJE SI TVRDÝ PRACHY.

Tenkrát to bylo srandovní. Dnes už to takový fór nebyl. Od fiaska s Cinky vypověděli dva zákazníci (včetně Cannes-Look Jeans) smlouvy s I-E, a jestli Ad Worx přijde o Sharpův kontrakt, Rob ztratí další práci spolu se Sharpem. Byl naštvaný a vystrašený. Tyto pocity Vik velmi dobře chápal.

Seděli a kouřili beze slova skoro pět minut, když Roger tiše řekl: „Chce se mi z toho blejt, Viku. Vidím toho chlapa sedět na stole a pozorovat mě ledovým pohledem, čumím na něj, jak se láduje těma vločkama s pouštějící barvou a říká: „Všechno v pořádku.“ Je mi z toho špatně. Fyzicky špatně od žaludku. Jsem rád, že promítač musel jít. Kdybych se na to musel dívat ještě jednou, musel bych si donýst pytlík.“

Típl cigaretu o popelník zasazený v opěradle židle. *Vypadal* špatně; jeho obličej měl žlutý nádech, který se Vikovi vůbec nelíbil. Říkejte si tomu nervový otřes, válečná únava nebo jak chcete, stejně tím myslíte posranej, zatlačenej do rohu. Bylo to nahlížení do tmy, ve které uvidíš něco, co tě sežere.

„Pořád si říkám,“ pokračoval Roger a natáhl se po další cigaretě, „že něco uvidím. Chápeš? *Něco*. Nemohl jsem uvěřit, že je to tak špatné, jak to vypadalo. Ale kumulativní efekt všech těchhle šotů... je to slyšet, že Jimmy Carter říká: Nikdy vám nebudu lhát.“ Dal si šluka z nové cigarety, zašklebil se, a narval ji do popelníku. „Není divu, že George Carlin a Steve Martin a zkurvený *Saturday Night Live* měli rozepře. Ten chlap se mně teď zdá tak *svatouškovský*...“ Jeho hlas najednou zněl třaslavě a vlhce. S cvaknutím zavřel ústa.

„Mám nápad,“ řekl Vik tiše.

„Jo, něco jsi o tom v letadle říkal.“ Roger se na něj podíval, ale bylo vidět, že už v nic nedoufá. „Jestli nějaký máš, tak sem s ním.“

„Myslím si, že Sharpův profesor musí udělat ještě jeden šot,“ řekl Vik. „Myslím si, že o tom starého Sharpa musíme přesvědčit. Ne mladého, starého.“

„Copak bude prófa prodávat tentokrát?“ zeptal se Roger a rozepnul si další knoflík u košile. „Jed na krysy?“

„Nepřeháněj, Rogere. Nikdo se neotrávil.“

„Možná že by to bylo lepší,“ zasmál se nepřijemně Roger. „Občas mám dojem, že nevíš, co to znamená dělat reklamu. Znamená to držet vlka za ocas. Tenhle vlček nám vyklouzl a teď se obrací, aby nás

sežral.“

„Rogere...“

„Tohle je země, kde se zpráva, že nějaká spotřebitelská organizace zvážila MacDonaldův Quarter Pounder a zjistila, že váží o chlup méně, dostala na první stránku. Nějaký bezvýznamný plátek v Kalifornii publikuje zprávu, že náraz zezadu může u pinta způsobit výbuch nádrže a společnost Ford Motor se třese...“

„To nerozebírej,“ zasmál se trochu Vik. „Má žena má Ford Pinto. Mám dost starostí i tak.“

„Všecko, co chci říct, je, že nechat Sharpova profesora udělat ještě jeden šot, se mi zdá asi stejně inteligentní jako nechat Richarda Nixona ještě jednou promluvit k senátu, Je *kompromitovaný*, Viku, je totálně v prdeli!“ Podíval se na Vika. Vik vážně opětoval pohled. „Co chceš, aby řekl?“

„Že se omlouvá.“

Roger chvíli nechápavě pomrkvával, pak zaklonil hlavu a chrochtal: „Že se omlouvá. *Omlouvá?* Ach já, to je výborný. To byl ten tvůj vynikající nápad?“

„Počkej, Rogere. Vždyť jsi mi ani nedal šanci. To ti není podobný.“

„Ne,“ řekl Roger. „Máš pravdu, není. Vysvětli mi, co tím myslíš. Ale nemůžu uvěřit, že to myslíš...“

„Vážně? Samozřejmě že to myslím vážně. Prošel jsi školením. Co je základ veškeré úspěšné reklamy? Proč se vůbec namáhat ji dělat?“

„Základ veškeré úspěšné reklamy je, že lidé chtějí věřit. Že lidé prodávají sami sebe.“

„Jo. Když opravář Maytag tvrdí, že je nejosamělejší chlap v celém městě, lidé chtějí věřit, že takový člověk doopravdy existuje, člověk, který nedělá nic jiného, než poslouchá rádio a občas si ho vyhoní. Lidi chtějí věřit, že jejich maytagy *nikdy* nebudou potřebovat opravu. Když Joe DiMaggio řekne, že MrCoffee šetří kávu, šetří peníze, lidé chtějí věřit *jemu*. Jestli...“

„Ale není to přesně tak, jak jsme se do tohohle průseru dostali? Chtěli věřit Sharpovu vločkovému profesorovi a on je zradil. Stejně jako chtěli věřit Nixonovi, a *on*...“

„Nixon, Nixon, Nixon!“ řekl Vik, zaskočen vlastní prudkostí. „Začínáš být tím srovnáním posedlý. Od té doby, co to bouchlo ve Vločkovém profesorovi, slyšel jsem to už dvěstěkrát a říkám ti, že to

srovnání nesedí!“

Roger se na něj udiveně díval.

„Nixon byl lotr, věděl, že je lotr, a tvrdil, že lotr není. Sharpův vločkový profesor řekl, že s Cinky je vše v pořádku, a ono nebylo, on to ale nevěděl.“ Vik se naklonil dopředu a pro důraz zatlačil lehce prst do Rogerovy paže. „Nedošlo k žádnému zklamání důvěry. To musí říct, Rogere. Musí se postavit před americké občany a říct jim, že nezklamal důvěru. Co se stalo, byla chyba spáchaná malou firmou, která vyrábí potravinářská barviva. Chybu *neudělala* firma Sharp. To musí říct. A hlavně, to je nejdůležitější, musí říct, že se omlouvá, že se tato chyba vůbec stala, a že i když se vlastně nikomu nic nestalo, omlouvá se za způsobený strach.“

Roger přikývl, pak pokrčil rameny. „Ano, vidím, kam tím míříš. Ale ani starej, ani mladej ti to nesežerou, Viku. Chtějí toho blbce pohřb...“

„Ano, ano, ano!“ vykřikl Vik tak divoce, že sebou Roger trhl. Vyskočil na nohy a začal trhavě chodit nahoru a dolů úzkou uličkou. „Jasně že chtějí, a mají pravdu, je mrtvý a musí být pohřben, Sharpův vločkový profesor musí být pohřben, Cinky už jsou pohřbeny. Ale o čem je musíme přesvědčit je, že to nemůže být *půlnoční* pohřeb. O to jde! Mají chuť k tomu přistoupit jako mafioso... nebo vystrašený příbuzný, který pohřbívá oběť cholery.“

Naklonil se nad Rogera tak blízko, že se jejich nosy skoro dotkly.

„Naším úkolem bude přesvědčit je, že Sharpův profesor nikdy nedosáhne klidného odpočinku, pokud nebude pohřben za denního světla. A já chci na ten pohřeb pozvat celou zemi.“

„Ty ses zbl...“ začal Roger... pak mu ústa s cvaknutím sklapla.

Konečně Vik viděl, jak Rogerovi mizí z očí strach. Jeho rysy se najednou zostřily a vystrašený výraz se změnil na výraz počínajícího šílenství. Roger se začal usmívat. Vika úsměv tak potěšil, že poprvé od té doby, co dostal Kempův dopis, úplně zapomněl na Donnu a na všechno, co se u nich doma stalo. Práce zcela pohltila jeho myšlení, a teprve později začal přemýšlet, trochu zaraženě, kdy vlastně naposledy zažil ten čistý, radostný pocit naprostého soustředění na něco, co umí.

„Navenek chceme, aby opakoval ty samé věci, co říká Sharp od chvíle, kdy se to stalo,“ pokračoval Vik. „Když je ale bude říkat *sám* Profesor...“

„Kruh se uzavře,“ řekl potichu Roger a zapálil si další cigaretu.

„Jasně, přesně tak. Možná se nám to starýmu podaří naservírovat jako konečnou scénu cinkové frašky. Jako očistu, způsob, jak to dostat za sebe.“

„Spolknout hořkou pilulku. Jasně, to se mu bude ubít. Veřejné pokání... bičovat se...“

„A místo odchodu důstojného pána, který sebou sekl do bláta a kterému se všichni smějí, odejde jako Douglas MacArthur za slov ‚staří bojovníci neumírají, pouze vyblednou‘. To je vnější obal. Pod tím ale potřebujeme *tón... pocit...*“ Už přecházel do Rogerova území. Kdyby se mu jen podařilo vyznačit obrysy nápadu, který mu vytanul na mysli nad kávou Bentley, Roger by to už převzal.

„MacArthur,“ řekl tiše Roger. „To je přece ono, ne? Tón je loučení. Pocit je lítost. Dát lidem pocit, že na něj byli nespravedliví, teď už je ale pozdě. A...“ podíval se na Vika, skoro vyplašeně.

„Co?“

„Po večerních zprávách.“

„?“

„Šoty. Budeme je vysílat po večerních zprávách. Tyhle reklamy budou pro rodiče, ne pro děti, jasné?“

„Jo, jo.“

„Jestli se nám kdy ty prokletý šoty podaří udělat.“

Vik se zašklebil. „Podaří.“ Pak pokračoval jedním z Rogerových výrazů pro úspěšnou reklamu: „Je to tank. Když budem muset, převálcujeme je. Pokud se nám podaří vymyslet něco konkrétního, než pojedeme do Clevelandu...“

Seděli v mrňavém promítacím sále a ještě další hodinu to probírali. Když se zpocení a vyčerpaní vydali zpět do hotelu, byla už tma.

„Pojedeme už domů, mami?“ zeptal se apaticky Tad.

„Za chvílku, zlatíčko.“

Podívala se na klíček v zapalování. Na kroužku byly tři další klíče: klíč od domu, klíč od garáže a klíč od zadních dveří pinta. Ke kroužku byl přidělán kus kůže s vypálenou houbou. Klíčenku koupila začátkem dubna u Swansona, jednoho z bridgtonských obchodních domů. Začátkem dubna, tehdy najednou ztratila iluze a byla vystrašena. Tehdy ještě nevěděla, co je to pravý strach. Pravý strach byl zavírat okno vedle svého dítěte, když ti přítom na ruce slintá vztekly pes.

Natáhla ruku, dotkla se kousku kůže. Opět ruku stáhla.

Pravda byla taková: bála se to zkusit.

Bylo čtvrt na osm. Bylo ještě světlo, i když stín pinta se protahoval skoro až k vratům stodoly. Její muž s Rogerem se ještě dívali na staré šoty ve studiu, to ale nevěděla. Nevěděla také, proč nikdo nezareagoval na její SOS. V knížce by někdo přišel. Byla to odměna, kterou hrdinka dostala za svůj vynikající nápad. Tady se ale nikdo neobjevil. K té barabizně dole u úpatí kopce to muselo být určitě slyšet. Možná tam byli všichni ožralí. Nebo možná majitelé aut na příjezdovce (*dvoře*, opravila její mysl automaticky, *tady tomu říkají dvůr*), oba někam odjeli třetím autem. Přála si, aby ten dům odtud bylo vidět, výhled ale zakrýval klesající kopec.

Nakonec signalizování vzdala. Bála se, že vybije baterii, která nebyla vyměněná od chvíle, kdy pinta koupili. Pořád ještě věřila, že pinto nastartuje, až bude motor dostatečně studený. Doteď to vždycky fungovalo.

Bojíš se to ale zkusit, protože jestli nenastartuje... co potom?

Opět sahala po zapalování, když vtom se pes vpotácel zase do jejího zorného pole. Ležel schovaný před předkem pinta. Teď šel pomalu ke stodole, hlavu a ocas svěšené. Potácel a motal se jako opilec před trpkým koncem dlouhého tahu, pak bez ohlednutí zmizel v přítmí stodoly.

Odtáhla ruku od klíče.

„Mami? Nejedeme?“

„Nech mě přemýšlet, zlato.“

Podívala se nalevo z postranního okna. Osm rychlých kroků by ji doneslo k zadním dveřím domu. Na střední škole bývala hvězdou dívčího běžeckého týmu a ještě pořád pěstovala jogging. Byla si jistá, že by psa předběhla a dostala se dovnitř. Byl by tam telefon. Zavolala by šerifovi Bannermanovi a byl by konec této hrůze. Na druhou stranu, kdyby se pokusila znovu nastartovat, možná by se to nepovedlo... ale pes by okamžitě přilítl. O vzteklině nevěděla skoro nic, vzpomínala si ale, že někde četla, že vztekklá zvířata jsou skoro nadpřirozeně citlivá na zvuk. Hlasité zvuky je mohly vyprovokovat k zuřivosti.

„Mami?“

„Pst, Tade. Psst!“

Osm rychlých kroků. Co říkáš?

I kdyby Cujo číhal a hlídal hned za rohem, byla si jista – *věděla* –,

že by závod k zadním dveřím vyhrála. Telefon, ano. A... muž jako Joe Camber měl doma určitě zbraň. Možná celou skříň zbraní. Jaká to rozkoš, udělat tomu psovi z hlavy kašičku!

Osm rychlých kroků.

Jasně. Chvíli si to promysli.

A co když budou dveře zamknuté?

Stálo to za to, risknout?

Srdce jí těžce tlouklo v hrudníku, zatímco vážila všechny možnosti. Kdyby tady byla sama, situace by byla jiná. Ale co když jsou dveře zamčené? Psa ke dveřím předběhnout mohla, ovšem ne ke dveřím a zpět. Pokud pes hned vyběhne, pokud se na ni vrhne jako předtím, tak ne. A co udělá Tad? Co když Tad uvidí, jak jeho matku trhá devadesátikilový šílený pes, jak ji kouše a trhá, jak se z ní valí vnitřnosti...

Ne. Tady byli v bezpečí.

Zkus zase nastartovat!

Natáhla se po zapalování, a část její mysli křičela, že by bylo bezpečnější počkat déle, až motor bude úplně vychladlý...

Úplně vychladlý? Byli tady už přinejmenším tři hodiny.

Uchopila klíček a otočila jím.

Motor se protočil jednou, dvakrát, třikrát – a pak se zařváním chytil.

„Díky bohu!“ vykřikla.

„Mami?“ zeptal se Tad ječivě. „Jedem? Jedem?“

„Jedem,“ řekla temně a zařadila zpátečku. Cujo vystřelil ze stodoly... a pak tam jen stál a díval se. „*Polib mi prdel, čokle!*“ vykřikla na něj vítězně.

Zmáčkla plyn. Pinto popojelo přibližně o půl metru – a chcíplo.

„*Ne!*“ zaječela, když se opět rozsvítilo červené světýlko. Poté, co motor chcípl, popošel Cujo o další dva kroky, teď tam ale pouze tiše stál se skloněnou hlavou. *Pozoruje mě*, opět ji napadlo. Jeho stín se za ním táhl jako obrys vystřižený z černého krepového papíru.

Donna zatápala po zapalování a opět otočila klíčkem. Motor se zase začal protáčet, tentokrát ale nechtyl. Slyšela v uších drsný supivý zvuk a chvíli nechápala, že ho vydává sama; někde v podvědomí si myslela, že by to mohl být pes. Protáčela startér, dělala hrozné grimasy, nadávala mu bez ohledu na Tada, používala slova, o kterých ani nevěděla, že je zná. A celou tu dobu tam Cujo stál, za sebou stín jako

pohřební závěs, a pozoroval je.

Nakonec si lehl na cestu, jako kdyby si pomyslel, že nemají šanci utéct. Nenáviděla ho víc, než když se pokoušel prodrat Tadovým oknem.

„Mami... Mami... Mami!“

Znělo to zdaleka. Nedůležitě. Důležité teď bylo jen tohle zkurvené auto. Nastartuje. *Donutí ho nastartovat čirou... silou... vůle!*

Neměla dojem, jak dlouho tam seděla shrbená nad volantem s vlasy v očích a marně protáčela startér. Co ji nakonec zlomilo, nebyly Tadvy výkřiky – po chvíli se změnilly na kníkání – , ale zvuk motoru. Pět vteřin se rychle protáčel, pak ztichl, pak se opět pět vteřin točil, další přestávka. Pokaždé delší přestávka, zdálo se.

Vybíjela baterii.

Přestala.

Pomalu, po kouscích se z toho probírala jako člověk, který se probírá z mdlob. Vzpomněla si na záchvat gastroentertidy na vysoké škole – všechno z ní buďto vyjelo výtahem, nebo spadlo dolů odpadem, a ke konci málem ztratila vědomí. Návrat byl stejný jako teď, jako kdyby jakýsi neviditelný malíř přidával světu barvy. Nejdřív jen tak lehce, a pak dosyta. Barvy řvaly. Všechno vypadalo umělohmotně a falešně, jako výzdoba výkladní skříně obchodního domu:

JARO JE TADY nebo ŠKOLA VOLÁ.

Tad se od ní odtahoval, oči pevně semknuté, palec jedné ruky v puse. Druhou ruku měl přitisknutou na zadní kapse, tam, kde měl Slova na přišery. Jeho dech byl mělký a rychlý.

„Tade,“ řekla. „Neboj se, zlato.“

„Mami, jsi v pořádku?“ Jeho hlas nebyl o mnoho víc než chraplavý šepot.

„Ano. Ty taky. Alespoň jsme v bezpečí. To auto pojede. Počkej a uvidíš.“

„Já jsem myslel, že se na mě zlobíš.“

Vzala ho do náruče a pevně ho objala. Z jeho vlasů cítila pot a zbytky vůně Johnsonova dětského šamponu. Pomyslela na tu láhev, jak stojí v bezpečí na druhé polici skřínky doma v koupelně v druhém patře. Kdyby se jí jen mohla dotknout! Vše, co tady ale bylo, byla jen slabá blednoucí vůně.

„Ne, zlato, na tebe ne,“ řekla. „Na tebe nikdy.“

Tad její objetí opětoval. „Tady na nás nemůže, že ne?“

„Ne.“

„Nemůže... nemůže se dovnitř prokousat?“

„Ne.“

„Nenávidím ho,“ řekl Tad uvážlivě. „Přeju si, aby umřel.“

„Ano. Já taky.“

Podívala se ven z okna a uviděla, že se slunce chystá zapadnout. Dosedl na ni pověřivý děs. Vzpomněla si na dětské hry, které vždycky skončily, když se stíny spojily a narostly do purpurových lagun – to mystické volání, které se neslo předměstskými ulicemi jejího dětství. Všechno bylo tak vzdálené, i vysoký hlásek dítěte, který ohlašoval večeri na stole, dveře připravené se zavřít před nocí.

Pes ji pozoroval. Bylo to bláznivé, ale nemohla o tom dále pochybovat. Jeho pomatené, smyslu prázdné oči ani na chvíli neopustily její.

Ne, to si vymýšlíš. Je to jenom pes, a navíc nemocný. Situace je dost špatná bez toho, že do psových očí vkládáš něco, co tam být nemůže.

Řekla si to v duchu. O pár minut později si řekla, že Cujovy oči jsou jako oči na některých portrétech, oči, které člověka zdánlivě sledují, ať se hne kam chce.

Jenže pes se na ni koukal. A... a na pohledu bylo něco známého.

Ne, řekla si a pokusila se zahnat myšlenku, už ale bylo pozdě.

Už jsi ho viděla, že? To ráno, co měl poprvé Tad špatný sen, to ráno, kdy prádlo a přikrývky už byly zpátky na židli a na nich medvídek. V první chvíli, když jsi otevřela skříň, viděla jsi jen *něco* skrčeného s červenýma očima, něco v Tadově šatníku připraveného ke skoku, byl to on, byl to Cujo. Tad měl od začátku pravdu, jenže příšera nebyla v jeho šatníku... byla tady. Byla tady a čekala na...

(PŘESTAŇ S TÍM, DONNO!)

Civěla na psa a zdálo se jí, že slyší jeho myšlenky, jednoduché myšlenky. Stejný, jednoduchý vzor, který se neustále opakoval navzdory vířícímu vředu jeho nemoci a deliria.

Zabít ŽENU. Zabít CHLAPCE. Zabít ŽENU. Zabít...

Přestaň, poručila si tvrdě. To není žádný zatracený strašidlo z dětského šatníku. Je to nemocný pes a nic víc. Za chvíli tě napadne, že ten pes je boží trest za to, že jsi...

Cujo se najednou zvedl – skoro jako kdyby ho zavolala – a opět zmizel ve stodole.

(Skoro jako kdybych ho zavolala.)

Vydala ze sebe třaslavé, polohysterické zasmání.

Tad vzhlédl. „Mami?“

„Nic, zlato.“

Podívala se do tmavého chřtánu stodoly, potom na zadní dveře domu. *Zamknuté? Odemknuté? Zamknuté? Odemknuté?* Pomyslela na minci, jak letí vzduchem a točí se. Pomyslela na protáčeující se bubínek revolveru, pět otvorů prázdných, jeden nabitý. *Zamknuté? Odemknuté?*

19. Noc

Slunce zapadlo a vše, co zbylo ze dne, byla bílá linka načrtnutá přes západní obzor. Nevypadala širší než čára ve středu silnice. Zanedlouho zmizí také. Ve vysoké trávě na pravé straně cesty zpívali cvrčci, bezduše vydávali radostný zvuk: Cujo byl ještě pořád ve stodole. Spí? uvažovala. Jí?

To jí připomnělo, že s sebou zabalila trochu jídla. Prolezla mezi předními sedadly a podala si kufříček s obrázkem Snoopyho a svoji hnědou tašku. Její termoska se odkutálela až úplně dozadu, nejspíš; když sebou auto začalo uprostřed kopce trhat. Musela se natáhnout a blůza jí vyjela z kalhot dřívě, než ji stačila chytit. Tad, který dřímal, se zavrtěl a probudil. Jeho hlas byl okamžitě plný ostrého strachu, za který začala psa nenávidět ještě více.

„Mami? Mami? Co dělá...“

„Jen podávám jídlo,“ uklidnila ho. „A termosku, vidíš?“

„Dobrá.“ Usadil se zpátky do svého sedadla a vrátil si palec do pusy.

Lehce termoskou zatřepala u ucha a naslouchala, jestli nezaslechne slabý škrábavý zvuk rozbitého skla. Slyšela jen přelévání mléka. Aspoň něco.

„Tade? Chceš jíst?“

„Chci spát,“ řekl s palcem v puse, aniž by otevřel oči.

„Motor potřebuje benzín, kámo,“ řekla.

Ani se neusmál. „Nemám hlad: Jsem ospalý.“

Podívala se na něj starostlivě a rozhodla se, že by nebylo správné tuto otázku rozebírat. Spánek byla Tadova přirozená zbraň – možná jeho jediná – a normálně si už před půl hodinou měl jít lehnout. Samozřejmě, kdyby byli doma, dostal by sklenici mléka a pár koláčků, než by si vyčistil zuby... a pohádku, možná jednu z knih Mercera Mayera... a...

Cítila pálení slz a pokusila se všechny tyto myšlenky potlačit. Třesoucíma se rukama otevřela termosku a nalila si půl šálku mléka. Postavila ho na palubní desku a vzala si jednu Pikovou tyčinku. Po jednom kousnutí jí došlo, jak je vyhládlá. Snědla ještě tři tyčinky, napila se mléka, vzala si čtyři nebo pět oliv, vyprázdnila svůj šálek,

něžně si řihla... a pak se zadívala na stodolu.

Najednou před ní byl tmavší stín. Nebyl to však stín, byl to ten pes. Byl to Cujo.

Hlídá nás.

Ne, tomu nevěřila. Stejně jako nevěřila, že se na ni v podobě předtuchy díval z hromady prádla v šatníku jejího syna. Nevěřila... jenže... jenže jedna její část bytosti věřila. Ta část ale nebyla v její mysli.

Pohlédla do zpětného zrcátka na silnici. Byla moc veliká tma na to, aby ji mohla uvidět, věděla ale, že tam je, stejně jako věděla, že nikdo kolem nepojede. Když tady byli minule všichni tři s Vikovým jaguárem (*tenkrát byl pes hodný, zašeptal její mozek, Tad ho hladil a smál se, pamatuješ?*), řekl jí Vik, že městská skládka bývala na konci městské silnice č. 3. Pak začala pracovat nová stanice na zpracování odpadu a tato cesta teď jednoduše končila půl kilometru za pozemkem Camberů, v místech, kde přes ni byl natažen tlustý řetěz. Na řetězu visela cedule, na které bylo napsáno: VSTUP ZAKÁZÁN. SKLÁDKA UZAVŘENA. Dál prostě nebylo kam jet.

Donna přemýšlela, jestli by nemohli kolem projet lidé, kteří hledají nějaké velmi privátní místo na parkování, nedovedla si ale představit ani nejnadrženější místní mladý párek při hrátkách na skládce. Ať je to jak je, zatím ještě nikdo neprojel.

Bílá čára na západním obzoru vybledla do jemné šmouhy... a i to bylo spíš přání než skutečnost: Měsíc nesvítíl.

Bylo to neuvěřitelné, ale začala se cítit ospale. Možná byl spánek i její přírodní zbraní. Stejně nic jiného nemohla dělat. Pes byl pořád tam venku (alespoň si to myslela; tma právě dosáhla hustoty, kdy stíny začaly být k nerozeznání od předmětů). Bestie si musí odpočinout. Potom se může opět pokusit nastartovat. Takže proč nespát?

Balíček na schránce. Ten balíček od J. C. Whitneyho.

Trochu se narovнала a nechápavě se zamračila. Otočila hlavu, ale přední roh domu jí bránil ve výhledu na schránku. Viděla ale balíček, jak visí na přední straně schránky. Byl nějak důležitý?

Pořád držela talíř s olivami a plátky okurky. Místo aby ještě něco snědla, přikryla talíř a vrátila ho zpět do kufříčku. Nepřipustila si žádné myšlenky na to, proč tak šetří s jídlem. Opřela se v sedadle a rukou nahmátla páčku a sedadlo sklopila. Chtěla přemýšlet o balíčku na schránce, byla si tím jista – ale za chvíli jí myšlenky utekly jinam.

Pomalou se propadala do dřímoty.

Camberovi jeli navštívit příbuzné. Příbuzní žili v nějakém městečku vzdáleném pár hodin cesty. Možná v Kennebunku. Nebo v Hollisu. Nebo v Augustě. Jsou asi na rodinné sešlosti.

Její polosnící mysl si představovala shromáždění padesáti lidí na zeleném trávníku velikostí a krásy, jaká je k vidění jen v televizních reklamách. Uprostřed byla kameny vyložená jáma na grilování, nad ní se tetelil horký vzduch. Kolem dlouhé stolní desky na kozách seděli alespoň čtyři tucty lidí. Podávali si mísy kukuřičných klasů a různých druhů domácích fazolí. Na stole ležely talíře grilovaných párků (Donnin žaludek na tuto vidinu zareagoval temným zakručením). Stůl byl pokryt prostým čtverečkovaným ubrusem. Všemmu tomu trůnila krásná žena se sněhobílými vlasy stočenými do drdolu. Donna byla již zcela pod vlivem snu, a tak ji nepřekvapilo, že ta žena je její matka.

Camberovi tam byli, ale vůbec nevypadali jako Camberovi. Joe Camber vypadal jako Vik v čistém overalu, paní Camberová na sobě měla Donniny zelené hedvábné šaty. Chlapec vypadal jako desetiletá kopie Tada...

„Mami?“

Obraz se zavlnil a počal se rozpadat. Pokoušela si ho podržet, byl tak příjemně mírumilovný. Byl to obraz rodinného života, který nikdy nepoznala, života, který ona a Vik se svým jedním plánovaným dítětem a pozorně naprogramovaným životem nikdy mít nebudou. S náhlou lítostí ji napadlo, proč se na jejich život nikdy nedívala z tohoto úhlu pohledu.

„Mami?“

Obraz se znovu zavlnil a začal blednout. Odtrhl ji od něj hlas zvenku, propíchl vidinu jako jehla skořáčku vajíčka. Nevadí. Camberovi byli na rodinném sjezdu a přijedou později, kolem desáté, šťastně přežraní. Všechno bude v pořádku. Joe Camber s obličejem Vika všechno zařídí. Všechno bude zase v pořádku. Bůh nikdy nedopustí zlé věci. Všechno bude...

„Mami!“

Vynořila se z dřímoty a posadila se, překvapena, že je za volantem pinta místo doma v posteli... Byla to však jen vteřina. Krásný obraz příbuzných kolem stolu už začal blednout a za čtvrt hodiny si už nebude ani pamatovat, že se jí něco zdálo.

„Co? Copak?“

Najednou, zcela nečekaně, začal zvonit telefon uvnitř v domě. Pes vstal, zahýbaly se stíny, které se proměnily v jeho velký neohrabaný tvar.

„Mami, mně se chce na záchod.“

Na zvuk telefonu začal Cujo řvát. Neštěkal, řval. Znenadání se vrhl k domu. Vrazil do zadních dveří tak silně, že se zatřásl. Ne, pomyslela si mdle, *panebože, ne, přestaň, prosím, přestaň...*

„Mami, mně se chce...“

Pes vrčel a okusoval dveře. Slyšela tříštivé zvuky dřeva v jeho zubech.

„... čurat.“

Telefon zazvonil šestkrát. Osmkrát. Desetkrát. Pak přestal.

Uvědomila si, že zadržuje dech. Vypustila ho mezi zuby jako slabý, horký vzdech.

Cujo stál u dveří, zadní tlapy na zemi, přední na nejvyšším schodu. Stále temně vrčel. Byl to nenávidný, příšerný zvuk. Nakonec se obrátil a chvíli pozoroval pinto – Donna viděla zaschlou pěnu kolem jeho čumáku a na jeho hrudi – pak odešel zpátky do stínu a pomalu se v něm rozplynul. Bylo nemožné uhádnout, kam přesně šel. Možná do stodoly. Možná stodolu obešel.

Tad ji zoufale tahal za rukáv.

„Mami, mně se chce *strašně!*“

Bezmocně se na něj podívala.

Brett Camber pomalu zavěsil. „Nikdo to nebere. Asi není doma.“

Charity přikývla. Nebyla příliš překvapena. Byla ráda, že jim Jim navrhl, aby zavolali z jeho kanceláře v přízemí, vedle „rodinného pokoje“. Rodinný pokoj byl zvukově izolován. Byly v něm police plné společenských her, velkoplošná televize Panasonic připojená k videopřehrávači a televizní hře Atari. A v rohu stála krásná stará hrací skříň Wurlitzer a doopravdy hrála.

„Nejspíš je u Garyho,“ dodal Brett bezútěšně.

„Ano, nejspíš bude s Garym,“ souhlasila, což nemuselo znamenat, že jsou spolu u Garyho doma. Viděla zasněný pohled, který se objevil v Joeových očích, když s ním nakonec dohodla výměnu, díky níž jsou teď tady. Doufala, že Bretta nenapadne volat na informace a ptát se na číslo Garyho Perviera, pochybovala, že by tam někdo byl. Podezírala je, že dnes večer ti dva staří psi spolu někde vyjí na měsíc.

„Myslíš, že Cujo je v pořádku, mami?“

„Samozřejmě, táta by přece neodešel a nenechal ho doma samotného, kdyby mu něco bylo,“ řekla. To byla pravda; nevěřila, že by něčeho takového byl schopen. „Necháme to pro dnešek být, co říkáš? Zavolaš mu ráno. Stejně bys už měl jít spát, je po desáté. Měl jsi velký den.“

„Nejsem unavený.“

„Protože jsi vzrušený a to není zdravé. Vybalila jsem tvůj kartáček a teta Holly ti připravila žínku a ručník. Pamatuješ si, kterou ložnici...“

„Jasně. Jdeš si taky lehnout, mami?“

„Za chvíli. Posedím ještě s Holly, máme co dohánět.“

Brett stydlivě řekl: „Je ti podobná. Vědělas to?“

Charity se na něj překvapeně podívala. „Opravdu? Ano, asi se mi podobá. Trochu.“

„A ten malej, Jimmy, má dobrej pravej hák. Bum!“ Brett se začal smát.

„Bolelo tě to?“

„Vůbec ne.“ Brett se pozorně rozhlížel po Jimově pracovně, na stole si všiml psacího stroje značky Underwood, telefonního záznamníku, upravené kartotéky, v níž byly složky seřazeny podle jmen na jezdcích. V očích měl ostražitý výraz, byl to pohled, kterému nerozuměla a nemohla ho odhadnout. Zdálo se, že se vrací zdaleka. „Ne, neublížil mi. Vždyť je to jenom děcko.“ Naklonil k ní hlavu. „Můj bratranec, že jo?“

„Správně.“

„Pokrevní příbuzný.“ Vypadal, že o tom uvažuje.

„Brette, líbí se ti tvůj strýc Jim a teta Holly?“

„Ona se mi líbí. O něm si ještě nejsem jistej. Ta hrací skříň. Je krásná. Ale...“ Zakroutil jakoby netrpělivě hlavou.

„Copak, Brette?“

„Je na ni tak *pyšnej!*“ řekl Brett. „Byla to první věc, kterou mi ukázal, jako děcko hračku, chápeš?“

„Vždyť ji má teprve krátce,“ řekla Charity. Jejím nitrem začal kroužit beztvářý strach, jistým způsobem spojený s Joem. Co Brettovi řekl, když s ním podešel na chodník? „Každý je trochu posedlý, když má něco nového. Holly mi psala, když si skříň koupili, prý že si něco takového Jim přál od mládí. Lidé... , zlato, různí lidé si kupují různé věci... nejspíš aby si dokázali, že jsou úspěšní. Nedá se to vysvětlit.“

Většinou si kupují něco, co nemohli mít, když byli chudí.“

„Byl strejda Jim chudý?“

„Abych ti řekla pravdu, nevím,“ řekla. „Teď ale chudí nejsou.“

„Chtěl jsem jenom říct, že s tím neměl nic *společného*. Chápeš, co tím myslím?“ podíval se na ni pozorně. „Koupil si to za peníze a zaplatil někomu, aby mu to opravil, a dalším, aby mu to dovezli, a teď říká, že je to jeho, jenže ne... jenže to ne... já nevím.“

„Neudělal to vlastníma rukama?“ I když její strach byl teď větší, konkrétnější, mluvila něžným hlasem.

„Jo! To je ono! Koupil to za peníze, ale neměl s tím nic spol...“

„Vůbec nic...“

„Dobrá, jo, *vůbec* nic společného, a teď se tím chlubí...“

„Říkal, že je to křehký, komplikovaný stroj...“

„Táta by to býval spravil,“ řekl Brett suše a Charity se zdálo, že najednou uslyšela prásknutí dveří; dveří, které se zavřely s hlasitou, hrůznou ranou. Nebylo to však v domě, bylo to v jejím srdci. „Táta by to dal do pořádku, a bylo by to *jeho*.“

„Brette,“ řekla (a její hlas se i jí samotné zdál slabý a omlouvavý), „každý neumí spravovat věci jako tvůj táta.“

„Já vím,“ řekl a pořád se rozhlížel po pracovně. „Jasně. Jenže strejda Jim by si to neměl připisovat ke cti jenom proto, že na to měl peníze. Chápeš? Vadí mi, že si to připisuje ke cti.“

Najednou cítila, jak je na něj rozzlobená. Chtěla ho chytit za ramena a třást s ním, zvýšit hlas, až by byl dost hlasitý, aby mu pravda pronikla do mozku. Chtěla mu říct, že peníze se neobjevují náhodou, že skoro vždycky jsou výsledkem usilovné práce, vůle, a že vůle je také základem charakteru. Ráda by mu řekla, že zatímco jeho otec zdokonaloval své opravářské umění a chlastal whisky s ostatními mladíky za Emersonovou pumpou, že zatímco seděl na hromadách ojetých pneumatik a vypravoval nemravné vtipy, Jim Brooks byl na právech a dřel si mozek, aby složil zkoušky, protože když člověk složí zkoušky, dostane diplom. A diplom je lístek, lístek na kolotoč. Nastoupit na něj neznamenal, že se hned dostaneš do sedla, to ne, ale měl jsi alespoň šanci se o to *pokusit*.

„Jdi se umýt a převléknout,“ řekla potichu. „Co si myslíš o strýci Jimovi, zůstane mezi námi. Ale... dej mu příležitost, Brette, neposuzuj ho jen podle tohoto.“ Procházeli rodinným pokojem a Charity ukázala palcem na hrací skříň.

„Nebudu,“ řekl.

Doprovodila ho nahoru do kuchyně, kde pro ně Holly dělala kakao. Jim junior a Gretchen si šli už dávno lehnout.

„Dovolal ses mu?“ zeptala se Holly.

„Ne, nejspíš je u toho svýho kumpána na kus řeči,“ řekla Charity.

„Zkusíme to zítra.“

„Chceš trochu kakaa, Brette?“

„Ano, prosím.“

Charity pozorovala, jak si sedá za stůl. Viděla, jak se o něj opřel loktem a pak ho rychle zvedl, když si vzpomněl, že je to nevychované. Její srdce překypovalo láskou, nadějí, ale také strachem, až se zdálo, že se jí v hrudi potácí.

Čas, pomyslíla si. Čas a perspektivu. To mu poskytni. Jestli ho budeš nutit, určitě ho ztratíš.

Jenže kolik času zbývalo? Jen týden, a pak bude zpátky pod Joeovým vlivem. A ve chvíli, kdy si sedala a brala od Holly šálek horkého kakaa, stočily se jí myšlenky opět k rozvodu.

V jejím snu se objevil Vik.

Jednoduše přišel po cestě k pintu a otevřel dveře na její straně. Byl oblečen ve svém nejlepší obleku, trojdílném šedém (vždycky, když si ho oblékl, utahovala si z něj, že v něm vypadá jako Jerry Ford s vlasy). *Pojďte, vy dva. Je čas jít domů, než vylezou upíři.*

Pokoušela se ho varovat, říct mu, že pes je vzteklý, ale nemohla ze sebe vydat žádný zvuk. A najednou se Cujo blížil ze tmy, hlavu sklopenou, v hrdle souměrné vrčení. *Pozor!* pokusila se vykřiknout. *Jeho kousnutí znamená smrt!* Nevyšla z ní však ani hláska.

Ale těsně předtím, než na něj Cujo skočil, se Vik obrátil a namířil na psa prst. Cujova srst okamžitě zbělela. Jeho červené oči zapadly do jeho hlavy jako kuličky do kalíšku. Čumák mu odpadl a roztránil se o šterk jako kus černého skla. Chvíli nato ležel před stodolou jenom kožich.

Neboj, se, řekl Vik. Neboj se toho psa, je to jenom starý kožich. Dostala's poštu? Nestarej se o psa, přijde pošta, důležitá je pošta. Jasný. Pošťák...

Jeho hlas mizel do dlouhého tunelu, bledl a odrážel se. A najednou to nebyl sen o Vikově hlasu, ale vzpomínka na sen. Byla vzhůru, její tváře byly mokré od slz. Plakala ve snu. Požívala se na

hodinky a taktak rozeznala ručičky: bylo čtvrt na dvě. Podívala se na Tada a viděla, že klidně spí s palcem v puse.

Nestarej se o psa, přijde pošta. Důležitá je pošta.

A najednou jí došel význam balíčku na schránce, trefil ji jako šíp vystřelený z jejího podvědomí. Bylo tu něco, co předtím zcela nepochopila. Možná proto, že to bylo tak jasné, tak jednoduché, tak elementární, můj milý Watsone. Včera bylo pondělí a přišla pošta. Balíček od J. C. Whitneyho pro Joea Cambera byl jasný důkaz.

Dnes bylo úterý a pošta přijde zase.

Slzy ulehčení jí začaly stékat po tvářích. Musela se dokonce držet, aby nezatřásla Tadem a neřekla mu, že všechno bude v pořádku, že nejpozději ve dvě odpoledne – a spíše kolem desáté nebo jedenácté dopolední ta hrůza skončí.

Listonoš přijede, i když pro Camberovy nebude mít žádnou poštu, to na tom bylo krásné. Musí zkontrolovat, jestli ve schránce není pošta na odeslání. Musí dojet sem, na poslední zastávku na městské silnici č. 3, aby to zkontroloval. A dnes ho tady přivítá žena napůl hysterická radostí.

Podívala se na Tadvu krabici a pomyslela na jídlo uvnitř. Vzpomněla si, jak ho trochu ponechávala stranou, kdyby... prostě kdyby. Teď už na tom tolik nezáleželo, i když Tad bude mít ráno nejspíš hlad. Snědla zbytek okurkových plátků. Tad stejně neměl moc rád okurky. Bude mít podivnou snídani, pomyslela si a usmála se. Fíkové tyčinky, olivy a Slim Jim.

Když žvýkala posledních pár plátků, došlo jí, že ji nejvíce vystrašily všechny náhody.

Ta série náhod, zcela namátkových, ale napodobujících myslící osud, bylo to, co z psa udělalo něco tak hrůzného, tak... tak rozhodnutého dostat ji osobně. Že Vik odjel na deset dní byla náhoda číslo jedna. Vik dnes zavolal brzy, náhoda číslo dvě. Kdyby se jim býval nedovolal, zkusil by to později, zkoušel by to znovu a nakonec by se začal bát, kde jsou. Fakt, že všichni Camberové byli pryč, alespoň přes noc, jak to teď vypadalo. To byla náhoda číslo tři. Matka, syn a otec. Všichni odjeli. Nechali tady ale psa. Ano. Nechali...

Najednou jí napadla hrozná myšlenka a ústa jí znehybněla s posledním kouskem okurky uvnitř. Pokusila se tu myšlenku potlačit, ale nešlo to, nechtěla zmizet, protože měla vlastní, zvrácenou logiku.

Co když všichni leží mrtví ve stodole?

Okamžitě měla před očima celý ten výjev. Měl nezdravou jasnost vidin, které se člověku občas zjevují při probouzení. Tři těla rozházená po zemi jako špatně vyrobené hračky, piliny kolem nich potřísněné krví, jejich zaprášené oči civí do tmy, kde kroužily a cukrovaly vlaštoky, šaty roztrhané a rozkousané, části jejich...

To je šílenství, to je...

Chlapce možná dostal prvního. Rodiče jsou v kuchyni nebo možná v ložnici na rychlovce, slyší řev, vyběhnou...

(přestaň sakra, přestaň)

... vyběhnou ven, ale chlapec je už mrtvý, pes mu prokousl hrdlo, a mezitím co stojí v šoku nad mrtvým synem, vrhne se na ně bernardýn, starý a hrozný stroj na ničení. Ano, stará příšera vyletí ze stínu, vzteklá a cvakající čelistmi. Napřed se vrhne na ženu, muž se ji pokouší zachránit...

(„Ne, došel by si pro pušku nebo by ho vzal přes hlavu francouzákem nebo něco – a kde je auto? Předtím, než všichni odjeli na rodinný výlet, bylo tady auto. – Slyšíš? RODINNÝ VÝLET – jeli autem, nechali tady dodávku.)

Tak proč nikdo nepřišel nakrmit psa?

V tom spočívala logika věci, část toho, co ji strašilo. Proč nikdo nepřišel nakrmit psa? Když člověk na den nebo na pár dnů odjíždí, s někým se dohodne. Někdo člověku vždycky krmí psa, a když pak sám odjede, člověk mu na oplátku krmí kočku nebo rybičky nebo papouška nebo co. Takže kde...

To je ono, řekla jí její mysl ulehčeně. Nikoho nesehnal, tak psovi nasypal hromadu suchého žrádla.

Pak jí ale došlo totéž, co dříve Joeovi Camberovi. Velký pes by to sežral všechno najednou a pak by byl o hladu. Určitě by bylo lehčí sehnat nějakého kamaráda, aby se o psa postaral. Na druhou stranu, možná že se zdrželi. Možná že doopravdy byli na rodinné sešlosti a Camber se opil a usnul. Možné to bylo stejně jako cokoliv jiného.

Jí ten pes ve stodole?

(Co tam jí? Suché žrádlo? *Nebo* lidi?)

Vyplivla zbytek okurky do dlaně a cítila, jak se jí obrací žaludek, jak si přeje poslat nahoru to, co už snědla. Rozhodla se to za každou cenu udržet v sobě, a protože dovedla být velmi rozhodná, když chtěla, podařilo se jí to. Nechali psovi trochu žrádla a odjeli autem. Člověk nemusel být Sherlock Holmes, aby na to přišel. Ostatní nebylo nic než

těžká neuróza.

Obraz smrti se ale stále vracel. Dominantní byly krvavé piliny, piliny, které se zbarvily jako stromy v podzimním parku.

Přestaň. Mysli na poštu, když už na něco musíš myslet. Mysli na zítřek. Mysli na bezpečí.

Na její straně auta se ozval slabý, škrábavý zvuk.

Nechtěla se podívat, ale nemohla si v tom zabránit. Hlava se jí začala otáčet jakoby tlačena neviditelnými, ale silnými pažemi. Slyšela tiché vrzání vlastního krku. Venku stál Cujo a díval se na ni. Jeho obličej nebyl ani dvacet centimetrů od jejího, oddělovalo je jenom bezpečnostní sklo. Červené, kalné oči civěly do jejích. Psův čumák vypadal, jako kdyby na něm bylo velké množství zaschlé holicí pěny.

Cujo se na ni šklebil.

Cítila, jak se v její hrudi rodí výkřik, jak stoupá do hrdla jako kus železa. Cítila, jak na ni pes myslí, jak jí říká: *Dostanu tě, miláčku. Dostanu tě, mrně. Mysli si na pošťáka jak chceš. Zabiju i jeho, když budu muset, stejně jako jsem zabil všechny tři Cambery, stejně jako zabiju tebe a tvýho syna. Můžeš se s tím rovnou smířit. Můžeš se s tím rovnou...*

Výkřik jí stoupal hrdlem. Byla to živá bytost, která se chtěla dostat ven. Najednou na ni všechno dopadlo: Jak musel Tad čurat, jak pootevřela jeho okno o deset centimetrů a vyzvedla ho, aby čural ven, a pořád přitom hlídala, jestli k ním neběží pes. Tad dlouho nemohl a paže jí začaly bolet. Pak tu. byl sen, pak vidiny smrti a teď tohle...

Pes se na ni šklebil. Šklebil se na ni, jmenoval se Cujo a jeho kousnutí znamenalo smrt.

Výkřik musí přijít,

(Ale Tad)

nebo se zblázní.

(spí.)

Zařala zuby, stejně jako předtím sevřela hrdlo, když se jí obracel žaludek. Bojovala s výkřikem. Konečně se její srdce začalo uklidňovat, věděla, že vyhrála.

Usmála se na psa, zařala ruce v pěst a zvedla oba prostředníčky. Přitiskla je ke sklu, které bylo lehce zamžené od Cujova dechu. „Jdi do píči,“ zašeptala.

Po chvíli, která se zdála nekonečná, sundal pes pracky z dveří a odešel nazpět ke stodole. Její myšlenky se opět vrátily do starých

kolejí.

(Co to tam žere?)

A pak někde v sobě zabouchla dveře.

Už však nemohla usnout, a do svítání bylo daleko. Seděla vzpřímeně za volantem, třásla se a opakovala si, že je to směšné, opravdu směšné, myslet si, že pes je jakási hrůzná příšera z Tadovy skříně nebo že o tom všem ví víc než ona.

Vik se s trhnutím probudil v naprosté tmě, rychlý dech byl suchý, zadržával mu v krku, srdce se mu pokoušelo vyletět z hrudníku. Byl naprosto dezorientován – tak dezorientován, že si chvíli myslel, že padá, a rukou se chytil postele.

Na chvíli zavřel oči a vůli se držel pohromadě, donutil se soustředit.

(Jsi v)

Otevřel oči a spatřil okno, noční stolek, lampičku.

(hotelu Ritz-Carlton v Bostonu, Massachusetts.)

Uvolnil se. Jakmile toto věděl, všechno ostatní už do sebe zapadlo s uklidňujícím cvaknutím. Sám sobě se divil, jak mohl být tak ztracený a rozbitý, byť to bylo jen na chvíli. Nejspíš to bylo tím, že byl na neznámém místě. Tím, a možná taky snem.

Sen! Panebože, to byl výstavní kousek! Nepamatoval si, že by měl kdy tak špatný sen od té doby, co ho v pubertě trápily sny, v nichž stále padal. Sáhl po cestovním budíku na nočním stolku, uchopil ho oběma rukama a přiblížil si ho k obličejí. Půl jedné a deset minut. Roger tiše chrápal v druhé posteli. Když si teď oči přivykly tmě, viděl Rogera, jak spí na zádech. Skopal peřinu z postele a na sobě měl směšné pyžamo, pokryté malými zlatými vlaječkami.

Vik spustil nohy z postele, potichu přešel do koupelny a zavřel za sebou dveře. Rogerovy cigarety ležely na umývadle, tak si jednu vzal. Potřeboval ji. Sedl si na záchod a kouřil, odklepávaje popel do umývadla.

Úzkostný sen, řekla by Donna, a bůh věděl, jakou úzkost v něm ten sen vyvolal. V půl jedenácté si šel lehnout v lepší náladě než kdykoliv za celý minulý týden. Poté co dorazili zpátky do hotelu, pobýli s Rogerem půl hodiny v baru a pohrávali si s tím novým nápadem. Pak Roger odněkud z nitra obrovské peněženky, kterou s sebou nosil, vytáhl soukromé číslo Yancey Harringtona. Harrington byl

herec, který hrál Sharpova vločkového profesora.

„Můžem se rovnou zeptat, jestli to vůbec bude chtít udělat, než budem pokračovat,“ řekl Roger. Zvedl telefon a zavolal Harringtonovi, který bydlel ve Westportu v Connecticutu. Vik nevěděl, co můžou očekávat. Kdyby musel přiznat, co si myslí, řekl by, že bude asi třeba trochu Harringtona přemlouvat. Byl z celé aféry kolem Cinků a z obav o svou kariéru naprosto zničený.

Oba dva čekali příjemné překvapení. Harrington okamžitě souhlasil. Chápal situaci a věděl, že profesor je u konce. „Chudák starej to má spočítaný,“ řekl Harrington mrzutě. Myslel si ale, že konečný šot by měl přenést firmu přes celou aféru. Takřikajíc ji postaví zase na nohy.

„Hovno,“ řekl s úšklebkem Roger, když zavěsil. „Jen se mu líbí šance na derniéru. Málokterému herci v reklamní branži se naskytne taková příležitost. Kdybychom ho o to požádali, sám by si koupil letenku do Bostonu.“

Vik si tedy šel lehnout v dobré náladě a usnul skoro okamžitě. Pak přišel ten sen. Stál před dveřmi Tádova šatníku a říkal Tádovi, že tam uvnitř nic není, vůbec nic. *Ukáži ti to jednou provždy*, řekl mu. Otevřel dveře a viděl, že šaty a hračky jsou pryč. V šatníku rostl les; borovice, smrky, prastaré listnáče. Podlaha byla pokryta jehličím a listím. Rozhrnul je nohou, aby zjistil, jestli je vespod podlaha z natřených prken. Nebyla. Jeho noha hrábla do měkké lesní prsti.

Vstoupil do šatníku a dveře se za ním zavřely. To bylo v pořádku. Bylo dost světla, aby viděl. Našel stezku a vydal se po ní. Najednou zjistil, že má na zádech batoh a přes rameno polní láhev. Slyšel tajemný šelest větru v korunách jedlí a zpěv ptáků. Před sedmi lety, dlouho před založením Ad Worx, byli všichni čtyři na trampu v Appalachijských horách a les ve snu mu výlet velmi připomínal. V horách byli jenom jednou, od té doby se drželi spíš pobřeží. Vikovi, Donně a Rogerovi se to líbilo, ale Althea nenáviděla tramping, a navíc se popálila o kopřivy.

První část snu byla docela příjemná. Pomyšlení, že tohle všechno bylo celou dobu v Tádově šatníku, byla jistým způsobem nádhera. Pak došel na palouk a uviděl... už se to ale trhalo, jak to sny dělají, když je člověk vystaví myšlenkám.

Na druhé straně palouku byla holá, šedá zeď, která sahala možná tři sta metrů vysoko. Asi sedm metrů nad zemí byla jeskyně – ne, na jeskyni to bylo moc mělké. Byl to spíš výklenek, prohlubenina, která

měla náhodou ploché dno. Uvnitř se choulili Donna s Tadem. Choulili se před nějakou příšerou, která se sápara nahoru, pak dovnitř. Chtěla je sežrat.

Připomínalo to scénu z originálu *King Konga* poté, co Kong ze sebe setřásl zamýšlené záchrance a pokouší se dosáhnout na toho jediného, který přežil. Jenže ten zalezl do díry a Kong na něj nemohl dosáhnout.

Příšera v jeho snu ale nebyla obrovská opice.

Byl to... co? Drak? Ne, nic takového. Žádný drak, žádný dinosaur, žádný troll. Nepamatoval si, co to bylo. Ať to bylo co chtělo, nemohlo se to pořádně dostat dovnitř a dosáhnout na Tada a Donnu, a tak to prostě čekalo, stejně jako kočka čeká trpělivě na myš.

Začal utíkat, ale ať běžel jak rychle chtěl, nikdy nedoběhl k druhému konci palouku. Slyšel, jak Donna volá o pomoc, ale když volal zpátky, zdálo se, že slova mu odumírají půl metru od úst. Nakonec ho spatřil Tad.

„Nefungují!“ zakřičel Tad beznadějným hlasem, který naplnil Vikovy útroby strachem. *Tati, ty slova na příšery nefungují! Ach tati, nefungují, nikdy nefungovaly! Lhal jsi, tati! Lhal jsi!*

Běžel dál, ale bylo to, jako by běhal v kole. Podíval se k základům stěny a uviděl tam hromadu starých kostí a rozšklebených lebek, některé už byly pokryté mechem.

A v té chvíli se probudil.

Co to vlastně bylo za příšeru?

Nemohl si vzpomenout. Sen se mu jevil jako scéna pozorovaná špatným koncem dalekohledu. Hodil cigaretu do mísy, spláchl, pak pustil vodu v umývadle, aby smyl popel.

Vymočil se, zhasl a vrátil se do postele. Když si lehal, padl jeho zrak na telefon a najednou pocítil bezdůvodné nutkání zavolat domů. Bezdůvodné? Byly za deset minut dvě hodiny ráno. Nejenom že by ji probudil, asi by ji navíc i vyděsil. Sny se nevykládají doslovně, to ví každý. Když se člověku bortí zároveň manželství i firma, není divu, že jeho mysl trochu třeštila, ne?

Stejně, jen uslyšet její hlas a vědět, že je v pořádku...

Otočil se zády k telefonu, natřásl si polštář a zavřel oči.

Zavolej jí ráno, když si myslíš, že ti to pomůže. Zavolej jí hned po snídani.

To ho uklidnilo a za chvíli opět usnul. Tentokrát se mu nic

nezdálo, a pokud ano, tyto sny se mu nikdy nezapsaly do jeho vědomí. Když se v úterý ráno probudil, už si na divný sen ani nevzpomněl. I to, že v noci vůbec vstal, byla jen velmi matná vzpomínka. Ten den Vik domů nezavolał.

20. Čekání na listonoše

Toho úterního rána se Charity Camberová probudila přesně úderem páté a krátkou chvíli nevěděla, kde je: žluté tapety místo dřevěných stěn, zeleně potištěné záclony místo bílých, úzká postel místo široké manželské, která se uprostřed začala propadat.

Pak si vzpomněla: je ve Stratfordu, v Connecticutu – náhle pocítila nával radostného očekávání. Celý den si bude moci povídat se svou sestrou, vzpomínat na staré časy, dozví se, co její sestra posledních pět let dělala. A Holly říkala něco o tom, že by mohli zajet na nákup do Bridgeportu.

Probudila se půldruhé hodiny dříve než normálně a nejspíš o dvě dříve, než začínal den v této domácnosti. V cizí posteli spí člověk dobře až třetí noc. Říkávala to její matka, a byla to pravda. Ticho začalo vydávat své malé zvuky, a jak tam ležela, naslouchala mu a pozorovala slabé světlo, které proudilo kolem páté hodiny ranní do pokoje mezi polozataženými záclonami... světlo počínajícího úsvitu, vždy tak bílé, čiré a jemné. Slyšela vrznutí prkna, ptáka, který se po ránu vztekal, první ranní dělnický vlak do Westportu, Greenwiche a New Yorku.

Prkno opět zapraskalo.

A znovu.

Nebyl to jen přirozený zvuk domu, byly to kroky. Charity se posadila a příkrývka se jí v záhybech poskládala kolem pasu její střízlivé růžové noční košile. Kroky teď pomalu kráčely po schodech dolů. Byl to lehký krok bosých nohou nebo nohou jen v ponožkách. Byl to Brett. Když člověk s někým žije, naučí se rozeznávat jeho krok.

Odhrnula příkrývku, vstala a přešla ke dveřím, jež vedly do chodby v patře. Stačila jen zahlédnout temeno Brettovy hlavy, viděla, jak mizí ze schodů, nad nimi byla jen špička kštiny a potom nic.

Vydala se za ním.

Když došla Charity ke schodům, Brett právě mizel dolů chodbou, která vedla napříč domem od vchodu až po kuchyň. Otevřela ústa, aby na něj zavolala, ale pak je zavřela, znervózněna tichým domem, který nebyl její.

Něco s jeho krokem... a držením jeho těla... vždyť to ale byly roky –

Rychle sešla dolů a následovala Brett do kuchyně. Měl na sobě pouze světle modré pyžamové kalhoty, bílý provázek mu od pasu visel k rozkroku. I když byl teprve začátek července, Brett byl krásně opálen, po tátovi byl tmavý a lehce chytal barvu.

Stála tam ve dveřích a viděla ho z profilu, jak tam slídl u skříněk nad sporákem, pultem a dřezem. Jemné, čiré ranní světlo mu stékalo po těle a její srdce bylo plné úžasu a strachu zároveň. *Je krásný*, pomyslela si. *Vše, co je krásné nebo kdy bylo krásné v nás, je v něm.* Byla to chvíle, na kterou nikdy nezapomene. Viděla svého syna oblečeného jen v kalhotách od pyžama a na chvíli matně pochopila tajemství jeho chlapectví, o které tak brzy přijde. Její mateřské oči laskaly štihlé křivky jeho svalů, jeho čistá chodidla. Zdál se... naprosto dokonalý.

Viděla to jasně, protože Brett nebděl. V dětství míval problémy s náměsíčností, mezi čtvrtým a osmým rokem se mu to přihodilo. Nebála se, že jsou to počáteční příznaky šílenství – každý, kdo znal Brett, věděl, že je chytrý a normální. Ona se však bála, aby si v tom divném stavu neublížil. Dostala strach, proto bez Joeova vědomí vyhledala doktora Greshama. Ten jí řekl, že je to vysoce nepravděpodobné a že většina divných předsudků, které lidé o náměsíčnosti mají, pochází ze špatných filmů.

„O náměsíčnosti toho víme málo,“ řekl jí, „ale víme, že se objevuje častěji u dětí než u dospělých. Mezi tělem a duší existuje určité spojení, vzájemně na sebe působí, paní Camberová. A hodně odborníků, kteří náměsíčnost studovali, věří, že v době růstu to může být příznak dočasné a bezvýznamné poruchy rovnováhy mezi těmito dvěma částmi lidské bytosti.“

„Jako bolesti růstu?“ zeptala se pochybovačně.

„Velmi podobně,“ řekl Dr. Gresham s úsměvem. Nakreslil na svou stolní podložku křivku, naznačující, že Brettovo náměsíčnictví dosáhne vrcholu, chvíli se tam udrží, pak začne polevovat a nakonec úplně zmizí.

Odešla od něj trochu uklidněná. Přesvědčil ji, že Brett nevypadne z okna ani se nebude procházet středem silnice: doufala, že bude o něco chytřejší. Za týden s sebou k doktoru Greshamovi přivedla Brett. Bylo mu tenkrát šest let a týden. Doktor ho důkladně prohlédl a prohlásil, že je úplně normální. A jak se zdálo, měl pravdu. Na poslední noční procházku, jak tomu Charity v duchu říkala, se vydal před více než dvěma lety.

Brett otevíral skříňky jednu po druhé, a než pokračoval k další, zase je pozorně zavřel. Přitom odhaloval Hollyiny kastroly, nástavce na kuchyňský robot, její úhledně složené utěrky, elektrický překapávač na čaj a kávu, doposud nekompletní soupravu skla. Jeho oči byly rozšířené a prázdné. Pocítila chladnou jistotu, že vidí obsah cizích skříněk na nějakém vzdáleném místě.

Cítila starý, bezmocný strach, na nějž už skoro zapoměla, stejně jako rodiče zapomínají na všechn strach, který kdy se svými dětmi zažili: první zuby, očkování, které s sebou přineslo ošklivě vysokou horečku, záškrty, zánět středního ucha, nohu nebo ruku, z níž najednou začala stříkat krev. *Na co myslí? přemýšlela. Kde je? A proč teď, po tolika klidných letech?* Bylo to pobytem na neznámém místě? Nezdál se nadměrně vzrušený... alespoň jí tak dosud nepřípadal.

Otevřel poslední skříňku a vyndal z ní růžový omáčník, který postavil na pult. Něco pomyslného zvedl a dělal, že do omáčníku cosi nalévá. Když Charity pochopila, kde Brett je a co tato němohra znamená, naskákala jí husí kůže. Byl to zvyk, věc, kterou dělal každé ráno. Dával Cujovi žrát.

O krok k němu popošla a pak se zastavila. Nevěřila klepům pověřivých bab o tom, co se může stát, když někdo probudí náměsíčníka – že duše navždy bude bloudit mimo tělo, že se dotyčný může zbláznit nebo náhle zemřít, k tomu nepotřebovala ani ujištění doktora Greshama. V portlandské městské knihovně si půjčila o náměsíčnictví knihu, ale ani ji vlastně nepotřebovala. Její vlastní rozum jí říkal, že když člověk probudí náměsíčníka, stane se právě jen to – že se probudí. Mohly se objevit slzy, možná i lehká hysterie, ale taková reakce by byla projevem přirozené zmatenosti.

Stejně ale Bretta nikdy neprobudila. Rozum byla jedna věc a strach jiná. Najednou se strašně bála, nevěděla však proč. Co mohlo být tak strašného na Brettově hraném snu? Vždyť krmení psa bylo při jeho každodenní starosti o Cuja naprosto přirozené.

Byl teď sehnutý a před sebou držel omáčník. Bílá šňůrka jeho kalhot jako bílá čárka směřovala v pravém úhlu k červenočerné linoleové podlaze. Jeho obličejem proběhl zpomaleně smutek, pak promluvil, mrmlaje slova hrdelně, rychle, skoro nesrozumitelně, jak to lidé ve spánku dělávají. V jeho hlase nebyl žádný náznak citu, ten vězel uvnitř, držen snem tak živým, že ho po dvou letech opět donutil procházet se ve spánku. Na slovech nebylo nic dojemného, byla

vyslovena jedním dechem. Charity se úzkostí chytila za hrdlo. Bylo naprosto ledové.

„Cujo už nemá hlad,“ vzdechl Brett. Narovnal se a přitiskl si omáčník oběma rukama na hrud. „Teď už ne, teď už ne.“

Chvíli stál nehybně u pultu, Charity ve dveřích také. Osamělá slza mu sklouzla po tváři. Položil omáčník na pult a zamířil ke dveřím. Oči měl otevřené, přejely ale přes matku lhostejně, nevidomě. Zastavil se a pohlédl přes rameno.

„Podívej se do trávy,“ řekl někomu neviditelnému.

Pak opět vykročil. Uhnula mu z cesty, ruku stále přitisknutou k hrdlu. Rychle kolem ní prošel a zmizel bezhlesně směrem ke schodům.

Otočila se, chtěla jít za ním, pak si ale vzpomněla na omáčník. Stál osaměle na prázdném pultu jako střed nějakého podivného obrazu. Zvedla ho a omáčník jí vyklouzl z prstů. Neuvědomila si, že její prsty jsou kluzké potem. Krátce s omáčníkem zápasila, představovala si ten třesk v tichých ranních hodinách, ale nakonec se jí podařilo ho bezpečně uchopit oběma rukama. Vrátila ho na polici, zavřela dvířka, a pak tam jen tak stála a poslouchala tlukot vlastního srdce, pocitující svoji cizotu v této kuchyni. Byla tady vetřelec. Po chvíli se vydala za svým synem.

Došla ke dveřím jeho pokoje, právě když lezl do postele. Přetáhl přes sebe příkrývku a převrátil se na bok, což byla ve spánku jeho přirozená poloha. I když věděla, že je po všem, Charity tam ještě chvíli stála.

Na druhém konci chodby někdo zakašlal. Opět jí to připomnělo, že je v cizím domě, a zalila ji vlna stesku po domově. Chvíli jako by její žaludek byl plný jakési umrtvovací látky, takové, jaké používají zubaři. V jemném ranním světle se jí myšlenky na rozvod zdály nezralé a nereálné jako myšlenky dítěte. Přemýšlet o těchto záležitostech tady pro ni bylo snadnější, nebyl to její dům, její místo. Proč ji ta pantomima o krmení Cujy a ta rychlá, téměř vydechnutá slova tolik vyděsila? *Cujo už nemá hlad, teď už ne.*

Vrátila se do svého pokoje a ležela na posteli, zatímco slunce vyšlo a prosvětlo pokoj. U snídaně se Brett zdál stejný jako vždycky. Nezmnínil se o Cujovi a zdálo se, že zapomněl i na to, že chtěl zavolat domů, alespoň na chvíli. Když si Charity probírala v duchu celou událost, rozhodla se přejít ji mlčením.

Bylo horko.

Donna otevřela okýnko o trochu více – asi do čtvrtiny, nejdál, kolik se odvážila – a poté se natáhla přes Tada, aby otevřela i okno na jeho straně. Všimla si zmačkaného žlutého papíru v jeho klíně.

„Copak to je, Tade?“

Vzhlédl k ní. Pod očima měl hnědé kruhy. „Slova na příšery,“ řekl.

„Můžu se podívat?“

Chvilí je pevně držel, pak ji nechal, aby si papír vzala. V obličejí měl ostražitý, skoro majetnický výraz, a Donna z něj vycítila zákmit žárlivosti. Byl to krátký, ale velmi silný vjem. Až doteď se jí ho podařilo udržet při životě, a nedotčeného, jemu ale více záleželo na Vikových čárech. Pak se tento pocit proměnil ve zmatek, smutek a sebeboprdání. Ona ho přece do této situace dostala. Kdyby mu neustoupila...

„Dal jsem si je včera do kapsy,“ řekl, „než jsme jeli nakupovat. Mami, sežere nás ta příšera?“

„To není příšera, Tade. Je to jen pes, a ne, nesežere nás.“ Slova vyzněla ostřeji, než zamýšlela. „Řekla jsem ti, že až přijde pošťák, můžeme jet domů.“ *A řekla jsem mu, že za chvíli auto nastartuje, že za chvíli někdo přijde, že se za chvíli vrátí Camberovi...*

Čeho ale docílila takovými myšlenkami?

„Dej mi, prosím, ta slova!“ řekl.

Najednou měla nepřičetnou chuť propoceny a pomačkaný žlutý papírek rozrhat na kousičky a vyhodit je z okna jako konfety. Vrátila však Tadovi papír a pohládila ho oběma rukama po vlasech, zahanbená a vystrašená. Co se to s ní, panebože, děje? Tak sadistický nápad! Proč by mu měla celou situaci ještě zhoršovat? Bylo to Vikem? Jí samotnou? Čím?

Bylo příšerné horko, moc horko na to, aby se dalo myslet. Pot jí stékal po obličejí a viděla, že Tad je na tom stejně. Vlasy měl přilepené k hlavičce a vypadaly o dva odstíny tmavší než jeho přirozená, středně blondatá barva. Potřebuje umýt vlasy, pomyslela si nazdařbůh, což jí opět připomnělo Johnsonův dětský šampón, který stojí v bezpečí doma na polici a čeká, až ho někdo sundá a naleje si ho do odměrky nebo do dlaně.

(Neztrat' nad sebou kontrolu!)

Ne, samozřejmě že ne, neměla žádný důvod ztrácet nad sebou

kontrolu. Všechno bude v pořádku, ne? Samozřejmě. Pes nebyl už přes hodinu v dohledu. A listonoš? Bylo skoro deset hodin. Za chvíli se objeví listonoš, a pak už na horku v autě nebude záležet. Říkají tomu „skleníkový efekt“. Četla to kdysi na letáku společnosti na ochranu zvířat, na kterém bylo vysvětleno, proč člověk nemá nechávat zvířata delší dobu zavřená v autě, když je venku teplo. Skleníkový efekt. Na letáku bylo napsáno, že v autě, které stojí na slunci a má zavřená okna, může teplota dosáhnout až šedesáti stupňů, takže je bezcitné a nebezpečné nechávat uvnitř zvíře, zatímco člověk nakupuje nebo jde do kina. Donna ze sebe vydala krátké, nakřáplé zachechtání.

V jejich případě je situace obrácená, ne? Pes byl venku a nechtěl lidi pustit ven.

Nevadí, přijede listonoš. Přijede listonoš a tím to skončí. Nevadí, že jim už zbývá jen čtvrt termosky mléka nebo že brzo ráno musela na záchod, že použila Tadvu malou termosku – pokoušela se – že termoska přetekla a že teď její pinto čpělo močí a nepříjemný zápach se zdál horkem narůstat. Zavřela termosku a vyhodila ji z okna.

Slyšela, jak se při dopadu roztříštila. Pak se rozbřečela.

Ale na ničem z toho nezáleželo. Bylo to pokořující a ponižující pokoušet se čurat do termosky, samozřejmě, ale nezáleželo na tom, protože přijde listonoš. V tuto chvíli právě nakládá poštu do své modrobílé dodávky u cihlové poštovní budovy pokryté břechťanem... nebo už možná začal svoji obchůzku a propracovává se stosedmnáctkou k Maple Sugar Road. Za chvíli bude po všem. Vezme Tada domů a půjdou nahoru. Spolu se svlečou a osprchují, vezme tu láhev šampónu z police a uzávěr opatrně postaví na okraj umývadla, pak umyje napřed Tadvu a pak svoje vlasy.

Tad četl znovu bílý papír a jeho rty se bezhlesně pohybovaly. Nečetl doopravdy, ne tak jak bude číst za pár let (*jestli se z tohodle dostaneme*, dodala její zrádná mysl nesmyslně, ale okamžitě), četl z paměti. Tak jako když v autoškolách připravují analfabety na zkoušku z teorie. To také někde četla, nebo to možná viděla v televizi.

Bylo neuvěřitelné, jaké množství nesmyslů dovedla lidská paměť skladovat, a nebylo neuvěřitelné, jak lehce to z ní všechno začalo vycházet, když její mysl neměla nic lepšího na práci. Připadala si jako podvědomý drtič odpadků, zapnutý na zpětný chod.

To jí připomnělo něco, co se kdysi stalo v domě jejich rodičů, když to ještě byl i její dům. Méně než dvě hodiny před jedním ze

slavných večírků její matky (tak o nich vždycky mluvil jízlivým tónem Donnin otec; stejným tónem občas Samanthu doháněl k šílenství Roger) se odpadky z kuchyňského drtiče nějakým způsobem protlačily do barového dřezu, a když její matka, ve snaze zbavit se odpadků, mašinku opět zapnula, postříkal zelený sliz celý strop. Donně bylo tenkrát asi čtrnáct. Pamatovala si, že ji hysterický vztek matky postrašil a zhnusil. Byla zhnusena, protože matka vyváděla před lidmi, kteří ji milovali, a bylo trapné, že se tak chovala i před skupinou náhodných známých, kteří chtěli jen zadarmo chlastat a žrát. Donna byla tehdy vystrašená, protože v reakci matky neviděla žádnou *logiku*... a také kvůli výrazu, který zahlédla v očích otce. Bylo možné ho označit jako výraz rezignovaného hnusu. Tenkrát poprvé věřila, že až vyroste a stane se ženou, bude mít aspoň spravedlivou možnost stát se *lepší* ženou než její matka. Nikdy by se nechtěla dostat do tak strašného stavu kvůli maličkosti...

Zavřela oči a pokoušela se odehnat celou šňůru myšlenek, zneklidněna barvitostí vzpomínek, které se vynořovaly. Společnost na ochranu zvířat, skleníkový efekt, drtič odpadků, co dál? Jak jsem přišla o panenství? Šest nezapomenutelných dovolených? *Listonoš*, na toho má, sakra, myslet, *na listonoše*.

„Mami, možná že auto teď nastartuje.“

„Miláčku, bojím se to zkusit, protože baterka je skoro vybitá.“

„Ale vždyť tady jen *sedíme*,“ řekl hlasem, který zněl nedůtklivě, unaveně a rozmrzele. „Co na tom záleží, jestli je baterie vybitá, když tady jen tak *sedíme*? Zkus to!“

„Nepokoušej se mi rozkazovat, mladej, nebo dostaneš na zadek!“

Stulil se před jejím hrubým, rozzlobeným hlasem a ona si opět v duchu vynadala. Byl předrážděný... kdo mu to mohl vyčítat? Navíc měl pravdu. To ji vlastně rozzlobilo. Jenže Tad nemohl vědět, že pravým důvodem, proč nechtěla motor znova zkusit, byl strach, že opět přivolá psa. Bála se, že by Cujo přiběhl, a to bylo to poslední, co si přála.

Vztekle otočila klíčkem. Motor se teď otáčel velmi pomalu a vydával tahavý, protestující zvuk. Dvakrát zakašlal, ale nechytl. Vypnula zapalování a zmáčkla klakson. Vydal ze sebe zastřené, tiché zatroubení, které se nejspíš nedoneslo ani padesát metrů, natož k domu u paty kopce.

„Vidíš,“ řekla rázně a krutě. „Máš radost? Výborně.“

Tad se dal do breku. Začal plakat tak, jak si pamatovala, že vždycky začínal, když byl kojeneček: jeho ústa se stáhla do třaslavého obloučku a slzy se mu koulely po tvářích dříve, než se ozvaly první vzlyky. Přitáhla ho k sobě a řekla mu, že se omlouvá, že nechtěla být zlá, že je také rozrušená, že všechno bude v pořádku, jen co přijede listonoš, pak že pojedou domů a umejou si vlasy. Zároveň si myslela: *Spravedlivá šance stát se lepší ženou než tvá matka. Jasně. Jasně, děvenko. Jsi stejná jako ona. To je přesně to, co by řekla ona v takovéto situaci. Když se cítíš špatně, šíříš své strasti, děláš se o své bohatství. Jablko nepadá daleko od stromu, že? A možná že až Tad vyroste, bude na tebe mít stejný názor jako ty na...*

„Proč je takové horko, mami?“ zeptal se Tad dutě.

„Skleníkový efekt,“ odpověděla bezmyšlenkovitě. Jestli toto byla konečná zkouška mateřství nebo dospělosti samotné, tak v tom plavala. Jak dlouho vězeli na tomto dvoře? Maximálně patnáct hodin. A ona se sesypávala, rozpadala.

„Můžu doma dostat trochu napít, mami?“ Slova na příšery mu ležela na klíně, propocená a zmačkaná.

„Samozřejmě, kolik budeš chtít,“ řekla a objala ho. Jeho tělo bylo ale děsivě ztuhlé. Neměla jsem na něj křičet, pomyslela si roztržitě. Kdybych na něj jen nebyla vykřikla!

Polepším se, slíbila si, protože za chvíli přijde listonoš.

„Myslím, že nás ta pří- ten pejsek sežere,“ řekl Tad.

Chystala se odpovědět, ale pak si to rozmyslela. Cujo pořad nebyl vidět. Zvuk startéru ho nepřivolal. Možná spal. Možná dostal křeč a chcípl. To by bylo báječné... zvláště jestli to byla *dlouhá* křeč. Bolestná. Opět se podívala na zadní dveře domu. Byly tak vábivě blízko. Byly zamknuté. Ted si tím byla jista. Když lidé odjeli, zamkli dveře. Bylo by bláznivé je zkoušet, zvláště když měl každou chvíli přijet listonoš. Chovej se, jako kdyby to bylo doopravdy, občas říkával Vik. Bude muset, protože tentokrát to doopravdy bylo. Radši bude předpokládat, že pes ještě žije a leží těsně za pootevřenými dveřmi. Ve stínu.

Při pomyšlení na stín se jí začaly sbíhat sliny.

Bylo skoro jedenáct hodin. Přibližně o tři čtvrtě hodiny později si všimla něčeho v trávě na Tadově straně auta. Další čtvrt hodina prohlížení ji přesvědčila, že je to stará baseballová pálka, oblepená izolepou a napůl zakrytá vysokou trávou.

O pár minut později, těsně před obědem, se Cujo vypoťoval ze stodoly a v ostrém slunci mrkal pitomě rudýma, olepenýma očima.

Až pro tebe přijedou,
přikodrcá pohřebák,
až ti věnec přinesou,
zakrákorá černej pták...

Hlas Jerryho Garcii, lehký ale trochu ostražitý, se nesl chodbou, zesílen a zkreslen něčím tranzistorovým rádiem, až to znělo, jako by se hlas vznášel v dlouhé ocelové rouře. Nablízku někdo sténal. Toho rána, když vstoupil do smradlavé společné koupelny, aby se osprchoval, byla v jednom pisoáru hromádka zvratků a v umývadle velké množství zaschlé krve.

Pospěš, hochu, tam, kam máš, zpíval Jerry Garcia, jen buď zticha, že mě znáš.

Steve Kemp stál u okna svého pokoje v pátém patře portlandské ubytovny pro křesťanské muže, díval se dolů na Spring Street, cítil se špatně a nevěděl proč. Jeho hlava zlobila. Pořád přemýšlela o Donně Trentonové, a jak ji přechcal, přechcal a pak zůstal poblíž. Proč zůstal poblíž? Co se, kurva, stalo?

Přál si být v Idahu. Často poslední dobou myslel na Idaho. Tak proč se na to nevykašlal a neodjel? Nevěděl. Vadilo mu, že to neví. Nelíbilo se mu, že mu všechny tyhle otázky dělají zmatek v hlavě. Otázky brání stavu klidu a klid je nutný pro umělcův vývin. Ráno se na sebe podíval do zrcadla, postříkaného zubní pastou, a zdálo se mu, že vypadá staře, velmi staře. Když se vrátil do svého pokoje, viděl, jak po podlaze přeběhl šváb. Špatné znamení.

Nevykašlala se na mě, protože jsem starý, pomyslel si. Nejsem starý. Udělala to, protože svrbění bylo poškrábáno, protože je čubka a protože jsem jí dal ochutnat trochu její vlastní medicíny. Jak se Miláčkovi Mužíčkovi líbilo milostné psaníčko, Donno? Žral to, ne?

Dostal vůbec mužíček milostné psaníčko?

Steve típl cigaretu na zavařovacím víčku, které bylo v pokoji místo popelníku. To byla opravdu základní otázka, že? Když bude zodpovězena, odpovědi na ostatní otázky zapadnou na správné místo. Dostala ho, když ho poslala do prdele dřív, než byl připraven poměr ukončit (*pokořila* ho, ksakru).

Najednou mu došlo, co má udělat, a srdce mu začalo silně bušit.

Vrazil ruku do kapsy a zazvonil drobnými. Vyšel ven. Bylo těsně po poledni a listonoš, na kterého Donna tak zoufale čekala, se právě chystal na pochůzku k Maple Sugar Road a městské silnici č. 3.

21. Ničivá msta

Vik, Roger a Rob Martin strávili úterý ráno v Image-Eye a pak šli na pivo a hamburgry. Po několika pivech a hamburgerch Vik najednou zjistil, že je opilejší, než kdy drive na přesnídávce. Většinou si dal jen jeden drink nebo skleničku bílého vína; viděl, jak se příliš mnoho schopných newyorských kolegů utopilo v těch tmavých místech kousek od Madison Avenue, zatímco přátelům vyprávěli o kampaních, které nikdy neprovedou... nebo, pokud se dostatečně opili, vyprávěli barmanům o románech, které určitě nikdy nenapíšou.

Byla to mimořádná událost, napolo oslava vítězství, napolo pohřební hostina. Rob přivítal nápad posledního šotu se Sharpovým vločkovým profesorem s umírněným nadšením, prohlásil, že to někam dotlačí... samozřejmě za předpokladu, že k tomu dostane příležitost. To byla ta pohřební část. Bez souhlasu starého Sharpa a jeho proslulého syna jim nepomůže ani nejlepší šot na světě. Všichni budou s holou prdelí na dlažbě.

Za těchto okolností, pomyslel si Vik, by bylo na místě se setnout.

Ted, když na oběd dorazil hlavní nápor zákaznictva, seděli ti tři. Se sundanými saky v rohovém oddělení, zbytky hamburgerů na voskovém papíře, pивní láhve poházené kolem stolu, popelník přeplněný. Vik si vzpomněl na ten den, kdy s Rogerem seděli ve Žluté ponorce v Portlandu a diskutovali o tomto malém safari. Všechno, co bylo tenkrát v nepořádku, byla firma. Zalila ho vlna nostalgie a uvažoval, co dělají Tad s Donnou. *Večer jim zavolám, pomyslel si. Jestli se mi podaří se udržet dostatečně strýzlivý, abych to nezapomněl.*

„Tak co teď?“ zeptal se Rob. „Zůstanete v Bostonu, nebo jedete do New Yorku? Můžu vám sehnat lístky na zápas Boston-Kansas City, jestli chcete. Možná by vám pohled na George Bretta, jak dělá díry do protější zdi, trochu pozvedl náladu.“

Vik se podíval na Rogera. Roger pokrčil rameny a řekl: „Do New Yorku, hádám. Díky, Robe, ale mám takovej dojem, že nikdo z nás nemá na baseball náladu.“

„Tady už nic nevyřešíme,“ souhlasil Vik. „Měli jsme naplánováno hromadu času na přemýšlení, ale mám takovej dojem, že všichni souhlasíme s tím posledním šotem.“

„Pořád to má ještě mouchy,“ řekl Rob. „Tak se moc nenaufukujte.“

„Mouchy vychytáme,“ řekl Roger. „Jeden den s lidma z marketingu by na to měl stačit, počítám. Souhlasíš, Viku?“

„Možná dva,“ řekl Vik. „Stejně nevidím důvod, proč bychom nemohli být hotovi daleko dřív, než jsme počítali.“

„A co pak?“

Vik se smutně pousmál. „Pak zavoláme starýmu Sharpovi a objednáme se u něj. Počítám, že asi pojedeme z New Yorku přímo do Clevelandu. Kouzelná cesta záhad.“

„Spatřit Cleveland a umřít,“ řekl Roger chmurně a dolil si zbytek piva do sklenice. „Už se nemůžu dočkat, až ho zase uvidím, pšouka starýho.“

„Nezapomeň na pšouka mladýho,“ pousmál se trochu Vik.

„Jak bych na toho čuráka jednoho mohl zapomenout?“ odpověděl Roger. „Pánové, navrhuji ještě jednu rundu.“

Rob se podíval na hodinky. „Měl bych už doopravdy...“

„Ještě jednu. Poslední,“ trval na svém Roger. „Na staré zlaté časy, jestli chceš.“

Rob pokrčil rameny. „Dobrá. Stejně ale ještě mám na starosti firmu, nezapomínej na to. I bez Sharpových vloček mi zbude čas na hromadu dlouhých obchodních obědů.“ Zvedl skleničku a kýval jí, dokud si ho nevšiml číšník a nepřikývl.

„Řekni mi, co si doopravdy myslíš,“ řekl Vik Robovi. „Bez keců. Myslíš si, že je to předem odsouzený?“

Rob se na něj podíval, zdálo se, že promluví, ale zavrtěl hlavou.

Roger řekl, „Ne, jen to řekni. Všichni jsme se vydali na moře ve stejné zelené lodičce. Nebo ve stejné krabici od Cinků, jestli chceš. Myslíš, že je to blbost, ne?“

„Myslím si, že je to beznadějně odsouzený,“ řekl Rob. „Vypracujete dobrou prezentaci, jako vždycky. Pozadí vypracujete v New Yorku a mám takový pocit, že všechno, co vám chlapi z marketingu takhle narychlo budou moci říct, bude pozitivní. A Yancey Harrington... ten se z toho posere. Jeho velká scéna na smrtelném loži. Udělá to tak dobře, že Bette Davis v *Dark victory* bude vypadat jako Ali MacGraw v *Love Story*.“

„Ale tak to vůbec není,“ začal Roger.

Rob pokrčil rameny. „Dobrá, možná jsem trochu nespravedlivý. Říkejme tomu jeho derniéra, nebo jak chcete. Jsem v této branži dost

dlouho, abych věděl, že by ani jedno oko nezůstalo suché po třech, čtyřech týdnech vysílání. *Každý* by se z toho posral. Jenže...“

Piva dorazila. Číšník řekl Robovi: „Pan Johnson vzkazuje, že venku čeká několik společností, pane Martine.“

„Tak mu vzkaz, že chlapci si dávají poslední rundu a že se nemá podělat, jo, Rocky?“

Číšník se usmál, vyprázdnil popelník a přikývl.

Pak odešel. Rob se obrátil zpět na Vika a Rogera. „Takže, kde je jádro pudla? Jste chytří chlapci. Nepotřebujete jednonohého kameramana přetékajícího pivem, abyste věděli, kam mířím.“

„Sharp se prostě neomluví,“ řekl Vik. „To si myslíš, že?“

Rob mu zasalutoval lahví. „Píšu vám za jedna.“

„Není to omluva,“ řekl Roger naříkavě. „Je to *vysvětlení*, kurva.“

„Tak to vidíš ty,“ odpověděl Rob, „ale co on? Zeptej se sám sebe. Párkrát jsem toho starýho papriku potkal. Viděl by to, jako že kapitán opouští loď dříve než ženy a děti, viděl by to tak nějak. Ne, já vám povím, co si myslím, že se stane, kamarádi.“ Pozvedl sklenici a pomalu pil. „Myslím si, že jeden cenný a nepříjemně krátký poměr velmi brzy skončí. Starý Sharp vyslechne váš návrh, zavrtí hlavou, vypoklonkuje vás. Navždy. A další reklamní firmu vybere jeho syn, který bude vybírat podle toho, která firma mu poskytne nejvolnější pole, na kterém se bude moct vyžívat ve svých bláznivých nápadech.“

„Možná,“ řekl Roger. „Možná ale...“

„Možná je nám to teď na *hovno*,“ řekl Vik důrazně. „Jediný rozdíl mezi dobrým reklamním agentem a felčarem je, že dobrý reklamní agent udělá nejlepší, co může, z toho, co má po ruce... bez toho, aby překročil hranice počestnosti. To je princip reklamy. Pokud odmítne, odmítne to nejlepší, co mu můžeme nabídnout. A tím to hasne. Konec.“ Típl cigaretu a málem přitom převrhl Rogerovu poloprázdnou láhev. Ruce se mu třásly.

Rob kývl. „Na to se napiju.“ Pozvedl sklenici. „Na zdraví, pánové!“

Vik a Roger pozdvihli své sklenice.

Rob chvíli přemýšlel a pak řekl: „Ať se vše v dobré obrátí, i když je to nepravděpodobné.“

„Amen,“ řekl Roger.

Ťukli si a pili. Když dopíjel pivo, vzpomněl si Vik opět na Tada a Donnu.

George Meara, listonoš v modrošedé uniformě, zvedl jednu nohu a uprdl se. Poslední dobou prděl hodně a dělalo mu to trochu starost. Zdálo se, že nezáleží na tom, co jí. Včera večer se ženou večereli tresčí pomazánku na topinkách a prděl. Dnes ráno jedl Kelloggovy vločky s plátky banánu, a prděl. Dnes k obědu, u Líznutého tygra, housky se sýrem a majonézou... a pořád prděl.

Vyhledal tento problém v Domácí lékařské encyklopedii o dvanácti svazcích, kterou jeho žena po jednom dostala, když nastrádala dost účtenek z obchodu Shop'n Save c South Paris. To, co George Meara našel pod hlavičkou NADMĚRNÉ NADÝMÁNÍ, ho moc neuklidnilo. Mohl to být příznak žaludečních potíží. Mohlo to znamenat, že se mu tam tvoří pěkný vřidek. Mohlo to znamenat střevní potíže. Mohlo to dokonce znamenat, že má rakovinu. Pokud se to nezlepší, asi půjde za doktorem Quentinem. Doktor Quentin mu řekne, že prdí, protože stárne, a tím to hasne.

Smrt Evie Chalmersové George zasáhla víc, než by kdy očekával – a poslední dobou nerad myslel na stárnutí. Radši myslel na Zlaté roky penze, roky, které stráví spolu s Cathy. Žádné vstávání o půl sedmé. Už nebude muset tahat pytle pošty a poslouchat toho pošuka George Fourniera: to byl ředitel pošty v Castle Rocku. Už mu nebude v zimě mrznout prdel a v létě ho nebudou otravovat rekreanti, kteří chtějí poštu do svých táborů a chat. Místo toho bude obytný vůz na „Scénické výlety po Nové Anglii“. Bude „Lopata v zahrádce“. Budou „Všelijaké koníčky“. Pomyšlení na to, že by se měl proprdět druhou polovinou svých šedesátých a první půlkou svých sedmdesátých let jako nějaká vadná raketa, mu jaksi nezapadalo do představy Zlatých penzijních let.

Zatočil na městskou silnici č.3 a mrkl, když mu na chvíli přes přední sklo přešel odraz slunce. Léto bylo přesně tak horké, jak Tetička Evi předpovídala, spíš ještě horší. Slyšel, jak ve vysoké letní trávě ospale cvrkali cvrčci, a v mysli se mu promítla krátká vidina ze Zlatých penzijních let, scéna jménem „George odpočívá v houpací síti na zahradě“.

Zastavil u Millikenů a vložil do schránky reklamu od Zayre's a účet za elektřinu. Dnes rozvážel všechny účty za elektřinu, doufal ale, že se elektropodnik na zaplacení účtů Millikenů moc netěší. Millikeni byli chudý bílý sajrajt stejně jako ten Gary Pervier o trochu výš. Byla hanba vidět, co se dělo s Pervierem, mužem, který kdysi dostal

vyznamenání. A starý Joe Camber na tom nebyl o moc líp. Šlo to s nima s oběma z kopce.

John Milliken byl v zahradě a opravoval něco, co vypadalo jako brány. George mu zamával a Milliken mu úsečně ukázal prostředníček a pak se vrátil ke své práci.

Tenhle je pro tebe, ty poběrači podpory, řekl George Meara v duchu. Zvedl nohu a zatroubil na svůj trombón. Byla to zatracená věc, tohle prdění. Člověk si musel dávat pozor, když byl ve společnosti.

Vyjel po cestě k domu Garyho Perviera, vytáhl další leták od Zayre's, další účet a přidal k tomu časopis organizace veteránů. Strčil to všechno do schránky a pak se otočil na Garyho dvoře, protože dnes nemusel jet až nahoru ke Camberům. Joe včera zavolal na poštu a požádal je, aby na pár dní zadržovali jeho poštu. Mike Fournier, tlučhuba, který šéfoval poště v Castle Rocku, navykle vyplnil jednu z kartiček s nadpisem DO ODVOLÁNÍ NEROZNÁŠET a hodil ji Georgeovi na stůl.

Fournier Joeovi řekl, že volá asi tak o čtvrt hodiny později, pokud chtěl zastavit už pondělní roznášku.

„Nevadí,“ řekl Joe. „Hádám tady ještě budu, abych si vzal dnešní.“

Když George strkal Garyho poštu do schránky, všiml si, že tam je ještě pondělní pošta – časopis *Popular Mechanix* a dopis žádající o finanční pomoc od Venkovského stipendijního fondu. Teď, když se otočil, všiml si, že Garyho starý chrysler stál na dvoře a že narezlý stejšn Joea Cambera stojí těsně za ním.

„Vodjeli spolu,“ zabručel nahlas. „Dva blázni někde vyváděj.“

Zvedl nohu a znovu se uprdl.

Jeho závěr byl, že ti dva se v dodávce Joea Cambera vydali někam za kurvama a chlastem. Nenapadlo ho se pozastavit nad tím, že u domu stály dva mnohem pohodlnější dopravní prostředky než starý ford-dodávka; a ne všiml si ani krve na schodech, ani díry v moskytiéře.

„Dva blázni vyváděj,“ opakoval. „Joe Camber si alespoň odvolal poštu.“

Odjel směrem, z kterého přijel, zpátky na Castle Rock, a cestou občas zvedl nohu a zatroubil na svůj trombón.

Steve Kemp zajel k Dairy Queen u westbrookskeho nákupního střediska a koupil si pár hamburgerů a nanuka Dilly. Seděl v dodávce,

jedl a díval se na Bridgton Avenue, ve skutečnosti však vůbec ulici nevnímal a stejně tak si ani neuvědomoval chuť jídla. Zavolał do kanceláře Miláčka Mužíčka. Představil se jako Adam Swallow. Řekl, že je šéf marketingu u firmy House of Lights a chtěl by mluvit s panem Trentonem. Ústa měl vyschlá vzrušením. Až Trenton zvedne sluchátko, můžou si popovídat o daleko zajímavějších věcech, než je marketing. Například o mateřském znaménku ženušky, o tom, co by mohlo připomínat. Nebo také o tom, jak ho do krve kousla, když se jednou udělala. Nebo jak se věci s čubčí bohyní mají od té doby, co Miláček Mužíček zjistil, že jí zachutnalo zahejbat.

Jenže situace se vyvinula jinak. Sekretářka řekla: „Je mi líto, ale pan Trenton i pan Breakstone jsou tento týden mimo město. Nejspíš se vrátí až koncem příštího týdne. Jestli vám mohu nějak pomoci...?“ V jejím hlase zněla ochota pomoci. Doopravdy chtěla pomoci. Byla to její velká šance, polapit kontrakt, zatímco šéfové jsou na obchodní cestě v Bostonu nebo možná v New Yorku – určitě ne na žádném exotickém místě, jako je Los Angeles. Takže na scénu a stepuj, až se ti z bot bude kouřit, mladej.

Poděkoval jí a řekl, že zavolá někdy koncem měsíce. Zavěsil dříve, než se ho stačila zeptat na jeho číslo, protože kancelář firmy House of Lights byla v telefonní budce na Congress Street, naproti trafice.

Ted byl tady, jedl hamburgry a přemýšlel, co teď. *Jako kdybys to nevěděl*, zašeptal vnitřní hlas.

Nastartoval auto a namířil směrem na Castle Rock. Než dojedl svůj oběd (nanuk v horku doslova stékal z dřívka), byl v North Windhamu. Smetí hodil na zem dodávky, kde se přidalo k závěji podobných věcí – umělohmotných láhví, krabic od hamburgerů, zálohovaných láhví od piva a limonád, prázdných krabiček od cigaret. Odhazování odpadků na ulici považoval za asociální chování, a navíc to ničilo životní prostředí. To nedělal.

Steve dojel k domu Trentonových těsně po půl čtvrté toho horkého odpoledne. Se skoro podvědomou ostražitostí projel kolem domu, aniž by zpomalil, a zaparkoval za rohem v postranní ulici o pět set metrů dál. Vrátil se pěšky.

Cesta k domu byla prázdná, a Steve pocítil zklamání. Zanic na světě by si nepřiznal – zvláště ne teď, když se zdálo, že není doma –, že

se chystal dát jí ochutnat trochu toho, co se jí na jaře tak líbilo.

Nicméně celou cestu z Westbrookku do Castle Rocku jel s mírnou erekcí, která úplně opadla teprve teď.

Byla pryč.

Ne; *auto* bylo pryč. Jedno nemuselo nutně znamenat druhé, že?

Steve se rozhlédl.

Co před sebou vidíme, dámy a pánové, je klidná předměstská ulička za letního dne, většina dítek si dává odpoledních dvacet, většina ženušek buďto dělá to samé, nebo civí na televizi. Všichni Miláčci Mužičci se lopotí, aby se propracovali do vyšší daňové kategorie a nejspíš na lůžka v oddělení intenzivní péče. Dvě malé děti skákaly na rozmazaném křídovém panákovi; měly na sobě plavky a byly silně zapocené. Stará plešatá žena táhla starý nákupní vozík, jako kdyby vozík i ona byly udělaný z nejjemnějšího porcelánu. Hrající si děti obešla širokým obloukem.

Zkrátka, moc se toho nedělo. Ulice dřímala v horku. Steve se pustil k domu po stoupající cestě, jako kdyby na to měl právo. Napřed nahlédl do mrňavé garáže. Nepamatoval si, že by jí někdy Donna použila. Jednou mu řekla, že se bála do ní vjet, protože vrata byla tak úzká. Kdyby auto poškrábala, Miláček Mužiček by se nasral – ne, pardon, *naštval*.

Garáž byla prázdná. Žádné pinto, žádný obstarožní jaguár – Donnin Miláček Mužiček se nacházel v něčem, čemu se říká menopauza sportovních aut. Nelíbilo se jí, když to říkal, Steve ale nikdy neviděl jasnější případ.

Vyšel z garáže a dal se po třech schodech, které vedly k zadnímu vchodu. Zkusil dveře. Bylo odemčeno. Vstoupil bez zaklepaní, nenuceně se rozhlédl a zjistil, že poblíž nikdo není.

Zavřel dveře. V domě bylo hrobové ticho. Srdce mu bušilo, jako kdyby mu chtělo vyskočit z hrudi. A zase si nic nepřipouštěl. Stejně to v něm všechno bylo.

„Haló? Je někdo doma?“ Jeho hlas byl jasný, zněl čestně, příjemně a tázavě.

„Haló?“ Byl už v půli chodby.

Prokazatelně nebyl nikdo doma. Dům působil vyčkávavě, čišelo z něj ticho a horko. Prázdný dům zaplněný nábytkem byl jaksi strašidelný, když to byl cizí dům. Člověk se cítil, jako by ho někdo pozoroval.

„Haló? Je někdo doma?“ Naposledy.

Tak jí dej něco na památku, a zmiz.

Vešel do obývacího pokoje, stál tam a rozhlížel se. Rukávy měl vyhrnuté, jeho předloktí byla lehce pokryta potem. Teď si to všechno mohl připouštět; jak ji chtěl zabít, když ho nazvala zmrdem, když mu kapičky jejích slin dopadaly na tváře. Jak ji chtěl zabít za to, že ho donutila, aby se cítil starým a vystrašeným a neschopným být nad věcí. Dopis trochu pomohl, ale ne příliš.

Po jeho pravé straně stály na několika skleněných policích tretky. Otočil se a s nečekanou silou do spodní police kopl. Rozsypala se. Rám se zakymácel, pak spadl a kolem něj se rozprsklo sklo a malé porcelánové figurky pastýřů, koček a všechny ty radostné buržoazní sračky. Žíla na čele mu pulsovala. Šklebil se a nevěděl o tom. Pozorně šlapal na nerozbité figurky a drtil je na prach. Ze zdi strhl rodinný portrét, chvíli se zvědavě díval na usměvavou tvář Vika Trentona (Tad mu seděl na klíně, jeho paže byla ovinuta kolem Donnina pasu), pak portrét hodil na zem a dupl na sklo.

Rozhlédl se kolem. Zhluboka dýchal. A najednou se do pokoje pustil, jako kdyby byl něco živého, něco, co mu velmi ublížilo a muselo být potrestáno, jako kdyby mu tu bolest způsobil právě tento pokoj. Převrátil Vikovo křeslo. Postavil pohovku na stojato. Chvíli tam stála, kývala se, a pak s velkou ranou padla a přerazila stůl, který stál přední. Vytahal všechny knihy z knihoven a v duchu přítom nadával na posraný vkus posraných lidí, kteří je koupili. Zvedl stojan na časopisy a hodil na zrcadlo nad krbem. Velké kusy skla s černou zadní stranou padaly na zem jako díly skládačky. Začal frkat jako býk v horku. Jeho hubené tváře byly skoro purpurové.

Přes malou jídelnu vešel do kuchyně. Když procházel kolem jídelního stolu, který Donna dostala jako svatební dar od rodičů, natáhl ruku a všechno z něj smetl na zem – podstavec s kořením, vázu z broušeného skla, kterou Donna koupila minulé léto za dolar pětadvacet v Emporium Galorium v Bridgetonu, i Vikův půllitr, který dostal k promoci. Keramické nádoby na sůl a pepř se roztrhly jako bomby. Erekcce se mu vrátila, vztekle pulzující. Zapomněl na opatrnost, vůbec si nepřipouštěl možnost, že by ho mohl někdo přistihnout. Tyto myšlenky se z jeho mysli úplně vytratily. Ponořil se sám do sebe.

Byl v černé jámě.

V kuchyni otevřel trhnutím dolní zásuvku sporáku a kastroly a

pánve rozházel kolem sebe. Vydávaly strašný třesk, samotný třesk ho ale neuspokojoval. Kolem tří zdí se táhla řada skříněk. Zotevíral je, nabíral talíře, kolik se mu jich vešlo do rukou, a házel je na zem. Nádobí melodicky zvonilo. Smetl sklenice a zachrochtal, když se roztříštily. Mezi nimi byla souprava osmi křehkých vinných sklenic na vysoké nožce, které měla Donna od svých dvanácti let. Dočetla se o věnu a ROZHODLA SE, že si ho sama zařídí. Skončilo to tak, že se její věno skládalo právě jen z těch skleniček, protože ji to velmi brzy přestalo bavit (původně chtěla nashromáždit dostatek všeho, aby si svůj manželský domov mohla dokonale zařídít), měla je ale déle než polovinu svého života a velmi na nich lpěla.

Omáčník sletěl na zem, pak velký podnos. Radiopřehrávač se s těžkým třeskem setkal s podlahou. Steve Kemp na něm tancoval boogie. Pyj, tvrdý jako kámen, pulsoval v jeho kalhotách, žíla na čele pulsovala v kontrastu. Pod malým chromovaným dřezem v rohu objevil pití. Po náručích odtud vytahoval láhve a pak je s plnou silou házel na zavřené dveře kuchyňské skříně. Zítra bude jeho ruka tak ztuhlá a bolavá, že ji jen s těžkostí zvedne k rameni. Po modrých dveřích skříně tekli gin, whisky a lepkavý mentolový likér, který dostali k vánocům od Breakstoneových. Sklo se příjemně třpytilo v odpoledním slunci, jež dovnitř proudilo okny nad dřezem.

Steve vtrhl do prádelny. Našel krabice bělidla, změkčovač ve velké modré láhvi, a tři různé druhy pracího prášku. Pobíhal po kuchyni jako nějaký šílenec oslavující Silvestra a všude sypal čistící prostředky.

Právě vyprázdnil poslední krabici – skoro plné rodinné balení, když si všiml vzkazu naškrábaného Donniným nezaměnitelným špičatým písmem: *Jeli jsme s Tadem k Joe Camberovi s pintem. Hned se vrátíme.*

To ho okamžitě vrátilo do skutečnosti. Byl tady už přinejmenším půl hodiny, možná déle. Čas proletěl jako červená šmouha a bylo nemožné ho blíže určit. Jak dlouho už byla pryč, když přijel? Pro koho byl ten vzkaz? Pro kohokoliv, kdo by se stavil; nebo pro někoho konkrétního? Musel odtud... napřed ale musel udělat ještě jedno. Jedním máchnutím rukávu vymazal vzkaz na tabulce a velkými písmeny napsal:

NEČO JSEM TI NECHAL NAHOŘE, LÁSKO.

Vyběhl po schodech, bral je po dvou, a vběhl do jejich ložnice, která byla nalevo od schodiště. Byl ve velkém napětí, byl si skoro jistý, že zazvoní domovní zvonek nebo že někdo – nejspíš některá jiná šťastná ženuška v domácnosti – nakoukne zadními dveřmi a zavolá (jako on): „Haló! Je někdo doma?“

Ale přesně to dodalo vzrušené situaci poslední špetku koření. Rozepnul si pásek, trhl zipem a nechal džínsy sjet ke kolenům. Neměl na sobě spodky, málokdy je nosil. Pero mu toporně trčelo ze záplavy rudozlatých chlupů. Netrvalo to dlouho, byl příliš vzrušen. Dvě nebo tři trhnutí sevřenou pěstí a orgasmus byl tady, okamžitý a divý. V křeči plival semeno na přehoz.

Vytáhl si džínsy, trhl zipem (málem si žalud chytil do malých zlatých zoubků: *to* by teda byla sranda!) a rozběhl se ke dveřím, po cestě si zapínaje pásek. Na cestě ven určitě někoho potká. Ano. Byl si jistý, jako kdyby to bylo předem osudem dané. Nějakou radostnou paničku, které bude stačit jeden pohled na jeho zčervenalé tváře, jeho vyvalené oči, jeho napjaté džínsy, a začne ječet.

Když otevíral zadní dveře a vycházel, pokoušel se na takovou situaci připravit. Teď si uvědomoval, že nadělal dost randálu, aby probudil mrtvé... ty pánve! Proč kolem sebe, do prdele, házel ty pánve? Na co myslel? Celé sousedství to muselo slyšet.

Nikdo ale nebyl v zahradě ani na cestě. Odpolední klid byl neporušen. Naproti přes cestu se bezstarostně točil rozprašovač vody. Kolem přešlo dítě na kolečkových bruslích. Přímo před ním byl vysoký živý plot, který odděloval pozemek Trentonových od sousedního. Nalevo jasně viděl křižovatku silnice 117 a High Street, i radnici v jednom ze čtyř rohů křižovatky. Stál na verandě a snažil se uklidnit. Jeho dech se pomalu začínal podobat normálu, a na jeho tváři se objevil příjemný odpolední výraz. Všechno se to událo velmi rychle, mezitím co semafor na rohu změnil barvy z červené na žlutou, na zelenou a pak zpět na červenou.

Co když teď vjede na cestu?

To ho rozhýbalo. Zanechal za sebou svoji vizitku; nechtěl s ní mít ještě nějaké problémy. Stejně nemohla nic dělat, pokud by nezavolala policii. Nemyslel si, že by to udělala. Mohl by vyzradit spoustu věcí: Sexuální Chování Slavné Americké Ženy v Domácnosti v jejím Přírodním Prostředí. Stejně to ale byla šílenost. Nejlepší bude, když

odjede hodně daleko. Možná že jí později zavolá. Zeptá se, jak se jí líbila jeho práce. Mohlo by to být zábavné.

Pustil se dolů po cestě, zabočil doleva, a vrátil se ke své dodávce. Nikdo ho nezastavil. Nikdo mu nevěnoval přehnanou pozornost. Proletělo kolem něj dítě na kolečkových bruslích a vykřiklo: „Čau!“ Steve mu to oplatil.

Nastoupil do auta a nastartoval. Pustil se stosedmnáctkou na třístadvojku a sledoval ji až na mezistátní silnici č. 95 v Portlandu. Zaplatil, dostal časový lístek a pustil se k jihu. Začalo ho trápit, co udělal. Ten šílený záchvat, ta touha ničit, když zjistil, že nikdo není doma. Byla to odplata moc tvrdá za provinění? Už to s ním nechtěla dělat, tak co?! Rozmlátil většinu baráku. Neříkalo to, možná, něco nepřijemného o jeho psychickém stavu?

Začal se po kouscích zabývat těmito otázkami tak jako většina lidí. Sbírkou objektivních příčin propíral v koupeli různých chemikálií, které dohromady tvoří komplexní lidský vjemový mechanismus, jemuž se říká subjektivita. Jako školák, který opatrně pracuje napřed s tužkou, potom s gumou a potom opět s tužkou, zbořil to, co se stalo, a pak to opatrně opět sestavil – v mysli překreslil – , až fakta a jeho vjem těchto faktů souhlasily s jeho přáním.

Když dojel na silnici 495, otočil se k západu na New York a vydal se územím, které se prostíralo tím směrem, až k tichým pláním Idaha, na místo, kam se stáhl papa Hemingway, když byl starý a smrtelně zraněný. Pocítil známé pozvednutí nálady, které provází zpřetrhání starých pout a cestování. Pocítil uspokojení z toho, čemu Huk říkal „mizet po anglicku“. V takových chvílích se cítil skoro znovuzrozen, silně pociťoval, že mu patří největší svoboda ze všech, svoboda znovustvoření. Nepochopil by, kdyby mu teď někdo řekl, že, ať v Maine nebo Idahu, stejně vždycky ze vzteku práskne raketou o zem, když v tenisu prohraje, že stejně odmítne potřást přes síť rukou soupeři jako vždycky, když prohrál. Podal mu ruku, jen když vyhrál.

Zastavil se přes noc v malém městečku, které se jmenovalo Twickenham. Spánek měl klidný. Přesvědčil sám sebe, že rozmlácení domu Trentonových nebyl čin pološílené, žárlivé, zraněné pýchy, ale čin revolucionářské anarchie; potření párku měšťáckých prasat, druh, který ulehčoval fašistickým pánům si udržet moc tím, že slepě platili své daně a účty za telefon. Byl to čin hrdinství a čisté zlosti. Byl to jeho způsob, jak říci „moc patří lidu“, jak vyslovit myšlenku, kterou se

pokoušel zakomponovat do všech svých básní.

Stejně, uvažoval, když usínal na úzké hotelové posteli, by mě zajímalo, co tomu Donna říkala, když se s malým vrátila domů. Usnul s lehkým úsměvem na rtech.

22. Útočící bestie

V půl čtvrté odpoledne Donna přestala doufat v listonoše.

Seděla, jednu paži lehce položenou kolem Tadových ramen. Tad omámeně podřimoval, rty měl krutě naběhlé horkem, obličej horečnatý a zarudlý. Zbývalo malinko mléka, a chystala se mu ho za chvíli dát. Poslední tři a půl hodiny – od doby, která by doma znamenala oběd – bylo slunce monstrózní a nepolevovalo ve svém žáru. I když měla obě okna do čtvrtiny otevřena, muselo být uvnitř ke čtyřicítce. Bylo to normální, když člověk nechal auto na slunci. Jenže za normálních okolností, kdyby bylo auto takhle vyhřáté, by člověk otevřel okna úplně, otevřel by větráky a rozjel se. *Jedem* – jaké sladké slovo!

Olízla si rty.

Chvílemi otevírala okna úplně, což vytvořilo lehký průvan, bála se ale nechat je tak. Mohla by upadnout do dřímoty. Horko ji děsilo – děsilo ji kvůli ní a ještě víc kvůli Tadovi, kvůli tomu, co to s ním dělalo – ale to všechno ji neděsilo tolik jako čumák psa, slintajícího pěnu a pozorujícího ji svýma mrzutýma, zarudlýma očima.

Naposledy otevřela okna úplně, když Cujo zmizel ve stínu stodoly. Jenže teď byl Cujo zpátky.

Seděl v prodlužujícím se stínu stodoly, hlavu svěšenou, a civěl na modré pinto. Zem mezi jeho prackami byla blátivá od slin. Občas zavrčel a chňapl po vzduchu, jako kdyby měl halucinace.

Jak dlouho? Jak dlouho, než chcípne?

Byla racionální žena. Nevěřila na příšery z šatníku. Věřila ve věci, které mohla vidět, kterých se mohla dotknout. Na slintající trosce bernardýna ve stínu stodoly nebylo nic nadpřirozeného, byl jenom nemocným zvířetem, které kousla vzteklá liška nebo skunk nebo něco podobného. Nepokoušel se dostat ji osobně. Nebyl Moby Pes. Nebyl ani žádný zvrácený kněz jako Dimmesdale. Nebyl to čtyřnohý osud.

Ale... právě se víceméně rozhodla pokusit se doběhnout ke dveřím domu, když se Cujo vypotácel ven z temna uvnitř stodoly.

Tad. Tad byl nejdůležitější. Musí ho z toho dostat. Už neodpovídal úplně souvisle. Zdálo se, že má pojem jen o něčem ze skutečnosti. Skleněný pohled, kterým se k ní jeho oči stočily, když na něj promluvila – působil jako boxer, kterého mlátili a mlátili, jako

boxer, který přišel o soudnost zároveň s chránítkem a teď jen čeká na konečnou spršku ran, jež ho pošle v bezvědomí k zemi. Tyto věci ji děsily a probudily v ní veškeré její mateřství. Tad ji zdržoval, neustále se vracela k myšlence na psa, jak ji strhává, a na Tada samotného v autě.

Stejně, než se Cujo před čtvrt hodinou vrátil, chystala se vrhnout k dveřím. Přehrávala si to v duchu znovu a znovu jako film, až se to všechno stalo částí jejího mozku a zdálo se, že už je to prodělaná skutečnost. Zatřepala by Tadem, až by se úplně probral, fackovala by ho, kdyby musela. Řekla by mu, že nesmí opustit auto a jít za ní. *V žádném případě, děj se co děj.* Běžela by od auta ke dveřím. Zkusit kliku. Pokud bude odemčeno, v pořádku. Byla ale připravena na možnost, že bude zamčeno. Sundala si košili a teď tady seděla jen v bílé bavlněné podprsence, košili na klíně. Než vyběhne, ovine si košili kolem ruky. Není to dokonalá ochrana, ale lepší než žádná. Roztříští tabulku nejbližší kliky, strčí ruku dovnitř a otevře dveře na malou zadní verandu. Pokud budou zamčené i vnitřní dveře, poradí si i s tím. Nějakým způsobem.

Ale Cujo vyšel ven, a to ji obralo o náskok.

Nevadí. Vráti se dovnitř. Vždycky se vrátil. Jenže vrátí se? Zrazovala ji její mysl. Všechno je moc dokonalé, ne? Camberovi jsou pryč, a pamatovali odvolat i doručování pošty jako dobří občané. Vik je pryč, a je malá šance, že zavolá dříve než zítra večer, protože si prostě nemůžeme meziměsto každý den dovolit. A i když zavolá, zavolá brzy. Když nikdo neodpoví, bude předpokládat, že jsme šli do Mario's na večeri nebo na zmrzlinu do *Tastee Freeze*. A později nezavolá, protože si bude myslet, že spíme. Zavolá radši ráno. Ohleduplný Vik. Ano, je to prostě všechno moc dokonalé. Nebyl náhodou pes před lodí v té povídce Charon o převozníkovi přes řeku? Převozníkův pes. *Říkejte mi Cujo. Všichni jsme na cestě do Údolí smrti.* Jdi dovnitř, v duchu poručila psovi. Vrať se do stodoly, sakra.

Cujo se nepohnul.

Olízla si rty, které se zdály skoro tak naběhlé jako Tadvy. Shrnula mu vlasy z čela a něžně se zeptala: „Jak je, Tade?“

„Pss,“ zabrumlal Tad roztržitě. „Kachničky...“

Zatřásla jím. „Tade? Zlato? Jsi v pořádku? Mluv se mnou!“

Jeho oči se pomalu otevřely. Rozhlédl se kolem sebe, malý chlapec, který byl zmatený a rozpalený a strašně unavený. „Mami?“

Můžeme jet domů? Je mi tak *horko*...“

„Pojedem domů,“ uklidňovala ho.

„Kdy, mami? Kdy?“ Začal bezmocně plakat.

Ach, Tade, šetři tekutinou, pomyslela si. Možná ji budeš potřebovat. Je to bláznivé, muset takto myslet. Jenže situace sama byla na pokraji šílenství, ne? Myšlenka na malého chlapce, umírajícího dehydrací... (*Přestaň, NEumírá!*)

... méně než dvanáct kilometrů od nejbližšího středně velkého města.

Jenže situace je taková, jaká je, hrubě si připomněla. A nemysli si nic jiného, zlato. Je to jako válka v miniatuře, takže všechno, co předtím vypadalo malé, je teď velké. Nejmenší vánek skrz pootevřená okna byl zefýr. Vzdálenost k zadním dveřím byl kilometr napříč země nikoho. A jestli chceš věřit, že ten pes je Osud nebo Strašidlo Nezapomenutých Hříchů nebo třeba i reinkarnace Elvise Presleyho, tak v to věř. V této situaci na život a na smrt dokonce i jít na záchod byla zoufalá odvaha.

Dostaneme se z toho. Nenechám žádného psa tohle dělat mému synovi.

„Kdy, mami?“ Vzhlédl k ní, oči zavlhlé, obličej bílý jako sníh.

„Brzy,“ řekla, vlastně procedila skrze zuby. „Už brzy.“ Shrnula mu vlasy dozadu a objala ho. Podívala se ven z Tádova okna a její oči se opět zastavily na věci v trávě, na té staré oblepené pálce.

Ráda bych ti jí rozmlátila hlavu.

V domě začal zvonit telefon.

Trhla hlavou po zvuku, najednou naplněna nadějí.

„To je pro nás, mami? Ten telefon je pro nás?“

Neodpověděla mu. Nevěděla, pro koho hovor je. Pokud ale měli štěstí – a bylo načase, aby se jejich štěstí obrátilo, že? –, volá někdo, kdo bude mít důvod pojmout podezření, když u Camberů nikdo neodpoví. Někdo, kdo se přijede přesvědčit, že je všechno v pořádku.

Cujo zvedl hlavu, naklonil ji na stranu a chvíli vypadal jako šílená kopie Nipperu, psa, který nastavoval ucho k troubě gramofonu na značce firmy ACA. Třaslavě se postavil na nohy a vydal se k domu, sleduje zvuk telefonu.

„Možná pejsek odpoví,“ řekl Tad. „Možná.“

Najednou pes úděsnou rychlostí a hbitostí změnil směr a vrhl se na auto. Nemotorné potácení bylo to tam, jako kdyby to bylo jen

vypočítané divadýlko. Neštěkal, spíše řval, bučel. Jeho rudé oči svítily. Vrazil do auta s hlasitým, tupým zapraščením a odrazil se. Donna si nevěřícíma očima všimla, že dveře na její straně jsou trochu promáčklé. *Musí být mrtvý, pomyslela si hystericky. Roztříštil si hlavu, zlámal si vaz, dostal těžký otřes mozku, musel MUSEL...*

Cujo se postavil. Čumák měl zakrvavený. Oči se zdály prázdné, vzdálené. Vypadalo to, že se pes vzdá, ten však najednou vztekle chňapl po svém boku, jako kdyby ho něco bodlo, otočil se a skočil po Donnině oknu. Narazil těsně před Donniným obličejem s dalším nesmírným žuchnutím. Krev se rozstřískla po skle, na kterém se objevila dlouhá stříbrná prasklina. Tad vykřikl a schoval si obličej do rukou, a v zoufalství si drásal tváře, jeho nehty na nich zanechávaly dlouhé rudé stopy.

Pes znovu skočil. Provazy pěny se táhly od jeho krvácejícího čumáku. Viděla jeho zuby, mohutné, žluté jako stará slonovina. Jeho drápy cvakly o sklo. Z rány mezi jeho očima se valila krev. Oči byly přísáté na jejích, ale ne bez – mohla by na to přísahat – ne bez jakéhosi poznání. Jakéhosi zlovolného poznání.

„Vypadni!“ vykřikla na něj.

Cujo se zase vrhl na dvířka na Donnině straně. A znovu. A ještě jednou. Dveře byly teď silně promáčklé. Pokaždé, když těch devadesát kilo narazilo do pinta, zahoupalo se na svých pérech. Pokaždé, když uslyšela těžký, tupý náraz, byla si Donna jistá, že se zabil, nebo na chvíli odrovnal. Ale vždycky se znovu pustil zpět k domu, pak se otočil a opět se vrhl na auto. Cujova tvář byla maska z krve a špinavé srsti, z níž vyhlížely jeho oči, kdysi přátelsky, příjemně hnědé, teď zastřené bezduchým vztekem.

Podívala se na Tada a uviděla, že je v šoku, stočil se do malinkého klubíčka, ruce za zátylkem. Hrudníček se mu rychle zvedal.

Možná že je to pro něj nejlepší. Možná že...

Telefon v domě přestal zvonit. Cujo, který se právě otáčel před dalším skokem, se zarazil. Zase naklonil hlavu v tom zvědavém, známém gestu. Donna zadržela dech. Zdálo se, že ticho všechno pohltí. Cujo se posadil, zvedl svůj příšerně rozbitý čumák k obloze a zavyl. Temný, osamělý zvuk, a ji najednou uprostřed toho horka prostoupil chlad, jako kdyby vstoupila do hrobky. V té chvíli věděla – necítila ani si nemyslela – *věděla*, že ten pes je více než jen pes.

Úděsná chvílka přešla. Cujo se postavil, velmi pomalu a unaveně,

a odešel k předku pinta. Předpokládala, že si tam lehl – už neviděla jeho ocas. Stejně ale napjatě čekala, že vyskočí na kapotu jako předtím. Nevyskočil. Zbylo pouze ticho.

Chytila Tada do náruče a začala ho kolébat.

Když to Brett konečně vzdal a vyšel z telefonní budky, chytila ho Charita za ruku a odvedla do kavárny obchodního domu Caldor's. Byli v Caldor's vybírat záclony a ubrusy, které by se k sobě hodily.

Holly na ně čekala, právě dojídala zmrzlinu. „Všechno v pořádku, ne?“ zeptala se.

„Ale jo,“ řekla Charity a pocuchala chlapce ve vlasech. „Máš starost o psa, že, Brette?“

Brett pokrčil rameny a pak smutně přikývl.

„Jdi napřed, jestli chceš,“ řekla jí Charity. „My tě pak dohoníme.“

„Dobrá. Počkám dole.“ Holly dojedla zmrzlinu a řekla: „Jsem si jistá, že se má tvůj pes dobře, Brette.“

Brett se na ni usmál, ale neodpověděl. Dívali se za Holly, když odcházela, elegantní ve svých vínově rudých šatech a sandálech na korkových podrážkách, Charity věděla, že tak elegantní chůze nikdy nedosáhne. Možná kdysi, teď už ne. Holly své děti nechala doma s hlídačkou a do Bridgeportu dorazili kolem poledne. Pozvala je na dobrý oběd – zaplatila ho kreditkartou Diner's – a od té doby byli na nákupu. Brett byl ale zamlklý a sevřený; měl starost o Cuja. Charity také, na nákupy neměla zrovna náladu. Bylo horko a ještě pořád byla trochu zneklidněna Brettovým náměsíčním výletem. Nakonec mu navrhla, aby zkusil zavolat domů z jedné z budek za rohem snack baru... ale výsledek byl přesně takový, jak s obavami předpokládala.

Přistoupila k ním servírka. Charity objednala kávu, mléko a dva dánské koláčky.

„Brette,“ řekla, „když jsem tvému otci řekla, že chceme jet na tento výlet, byl proti...“

„Jo, to mi došlo.“

„... a pak změnil názor. Změnil ho najednou. Myslím, že možná... možná to viděl jako příležitost taky si udělat dovolenou. Někdy chlapi rádi jedou sami, víš, dělat věci.“

„Jako třeba lovit?“

(A kurvit se a chlastat a bůhví co ještě a bůhví proč.)

„Ano, třeba.“

„A do kina,“ řekl Brett. Dostali své jídlo a Brett se pustil do koláčku.

(Ano, jako pornokina na Washington Street, říkají tomu Bojiště.)

„Třeba si tvůj táta na pár dní vyrazil do Bostonu...“

„To si nemyslím,“ řekl Brett vážně. „Měl hodně práce. Hodně práce. Říkal mi to.“

„Možná toho nebylo tolik, kolik si myslel,“ řekla a doufala, že její hlas nezní tak cynicky, jako se cítila uvnitř. „V každém případě si myslím, že to tak je, a proto nezvedl telefon včera ani dnes. Vypij si své mléko, Brette. Je to dobré na kosti.“

Vypil polovinu mléka a na rtu se mu objevil knír starého pána. Odložil sklenici. „Možná. Třeba přemluvil Garyho, aby jel s ním. Má Garyho rád.“

„Ano, možná ho přemluvil,“ řekla Charity, jako kdyby ji to nikdy samotnou nenapadlo, ale ve skutečnosti zavolala ke Garymu dnes ráno, když byl Brett v zahradě a hrál si s Jimem juniorem. Gary však telefon nezvedl. V nejmenším nepochybovala, že jsou spolu, ať to bylo kde bylo. „Moc jsi toho koláčku nesnědl.“

Zvedl ho, symbolicky do něj kousl a odložil ho zpět. „Mami, myslím, že Cujo byl nemocný. Vypadal nemocně, když jsem ho včera ráno viděl. Přísahám.“

„Brette...“

„Je to *pravda*, mami. Ty jsi ho neviděla. Vypadal... prostě hnusně.“

„Kdybys věděl, že Cujo je v pořádku, uklidnilo by tě to?“

Brett přikývl.

„Tak večer zavoláme Alvu Thorntonovi z Maple Sugar Road,“ řekla. „Poprosíme ho, aby se šel podívat, dobrá? Stejně počítám, že mu tvůj otec zavolal a poprosil ho, jestli by nemohl krmit Cuja, když bude pryč.“

„Myslíš?“

„Ano.“ Alvovi nebo někomu podobnému; ne přímo nějakému příteli, protože co věděla, měl Joe jen jednoho a to byl Gary, ale některému z lidí, kteří by mu poskytli službu za to, že jim pomůže někdy v budoucnosti on.

Brettův výraz se jakoby zázrakem vyjasnil. Dospělý opět objevil správné řešení; bylo to, jako kdyby vytáhl králíka z klobouku. Charity to na chvíli otrávil, místo aby jí to zvedlo náladu. Co mu řekne, když

zavolá Thorntonovi a ten jí řekne, že Joea neviděl od oblevy? No, když ta situace nastane, nějak ji rozřeší, ale stále věřila, že by Joe Cuja nenechal jen tak. To se mu nepodobá.

„Nepůjdeme se podívat po tetě?“

„Jasně. Jen co to dojm.“

Sledovala, zčásti pobaveně a zčásti poděšeně, jak do sebe naházela zbytek koláče ve třech velkých soustech a zalil to zbytkem mléka. Pak se odsunul od stolu.

Charity zaplatila a zamířila k eskalátoru.

„Ježíši, to je teda ale fakt velké obchod,“ řekl Brett užasle. „Tohle je veliké město, že, mami?“

„Ve srovnání s New Yorkem je tohle Castle Rock,“ řekla. „A neříkej Ježíš, Brette. Není to o nic lepší než sprosté slovo.“

„Dobrá, mami.“ Držel se madla a rozhlížel se. Napravo od nich bylo bludiště plné skřehotajících papoušků. Nalevo bylo oddělení domácích potřeb, všude se leskl chróm a vpředu se člověk mohl dívat, jak pracuje myčka. Když sestupovali z eskalátoru, vzhlédl na matku.

„Vy jste spolu vyrostly, že?“

„Mám takový dojem,“ odpověděla Charity s úsměvem.

„Je hodná,“ řekl Brett.

„Jsem ráda, že se ti líbí. Také jsem vždycky měla předsudky, co se jí týče.“

„Jak se stala tak bohatou?“

Charity se zastavila. „Ty si myslíš, že Holly a Jim jsou bohatí?“

„Ten barák, ve kterém bydlej, nebyl zrovna levnej,“ řekl a ona v tom dosud nehotovém obličejí spatřila jeho otce, Joea Cambera s beztvarym zeleným kloboukem, posunutým daleko do týla, jeho oči, moc přechytralé, stočené na stranu. „A ta hrací skříň. Ta byla taky masná. Ona má plnou peněženku těch kreditek a my máme jenom kartu na ben...“

Pustila se do něho. „Myslíš si, že je správné nakukovat do peněženek lidí, kteří tě právě pozvali na oběd?“

Jeho obličej vypadal ublíženě a překvapeně, pak se uzavřel a vyhladil. Taky Joeův trik. „Prostě jsem si toho všiml. Bylo to těžký si toho nevšimnout, když se s nima tak vytahovala...“

„Ona se s nimi *nevytahovala!*“ řekla Charity šokovaně. Opět se zastavila. Právě došli k oddělení textilu.

„Ale ano. Kdyby to byla harmonika, byla by nám zahrála

„Španělskou dámu.“

Náhle se na něj strašně rozzlobila; částečně proto, že měl možná pravdu.

„Chtěla, abys je viděla *všechny*. To si myslím *já*.“

„Co si o této věci myslíš ty, mě nezajímá, Brette Cambere.“ Její obličej byl rozpálený. Ruce ji svrběly přáním ho uhodit. Před chvílí, v kavárně, ho milovala... a cítila se jako jeho přítel. Kam ty dobré city zmizely?

„Prostě mě zajímalo, kde sebrala *všechny* ty prachy.“

„To je trochu vulgární slovo, nezdá se ti?“

Pokřčil rameny, teď už otevřeně nepřátelsky, podezírala ho, že jí schválně provokuje. Souviselo to s jeho obrazem toho, co se událo u oběda, ale šlo to ještě hlouběji. Porovnával svůj způsob života a způsob života svého otce s životem jiných. Myslela si, že automaticky přijme způsob života její sestry jen proto, že si to přála; styl života, který jí samotné byl odepřen, buďto nepřízní osudu, nebo vlastní blbostí, nebo obojím? Neměl snad žádné právo kritizovat... a dělat závěry?

Ano, měl, přiznala to, ale neočekávala takové závěry, jeho reakce byla přesná, a tak depresivně negativní.

„Předpokládám, že peníze vydělal Jim,“ řekla. „Víš, co dělá...“

„Jo. Ouřada!“

Tentokrát se ale odmítla dát strhnout.

„Pokud se na to chceš takto dívat. Holly si ho vzala, když chodil na Maineskou univerzitu v Portlandu a připravoval se na právnickou fakultu. Když byl v Denveru na právnické škole, musela dělat hromadu podřadných prací, aby mohl pokračovat. Tak to často bývá. Manželky pracují, aby jejich manželé mohli chodit na školu a naučit se nějaké profesi...“

Očima hledala Holly, a konečně se jí zdálo, že o několik chodbiček nalevo zahlédla vrcholek hlavy své mladší sestry.

„Zkrátka, když Jim nakonec dokončil školu, přestěhovali se s Holly na východ a Jim dostal práci u velké právnické firmy v Bridgeportu.“

Tenkrát moc nevydělával. Žili v třetím patře, v bytě bez klimatizace, v létě horko, v zimě chladno. Propracoval se ale nahoru a teď je to, čemu se říká mladší společník. A podle našich měřítek asi vydělává dost peněz.“

„Možná se vyťahuje kreditkami, protože se ještě pořád občas v

duchu cítí chudá,“ řekl Brett.

Překvapila ji jeho vnímavost, jeho prohlášení ji však zasáhlo. Jemně mu projela vlasy rukou, ale už se nezlobila. „Říkal jsi, že ji máš rád.“

„Jo, mám. Tamhle je, vidíš?“

„Ano, vidím.“

Popošli a přidali se k Holly, která už držela plnou náruč záclon a teď se chystala na nákup ubrusů.

23. Příhodná chvíle

Nakonec slunce přeci jen zapadlo za dům.

Kousek po kousku začalo pinto chladnout. Zvedl se víceméně stálý vánek a Tad k němu vděčně pootočil i tvář. Cítil se lépe než ve dne, alespoň pro danou chvíli tomu tak bylo. Celý předchozí kus dne pro něj byl vlastně jen hrozným snem, který si pamatoval pouze útržkovitě. Zdálo se mu, že chvílemi odchází; jednoduše opustil auto a odešel. To si pamatoval. Jel na koni. Jeli na konec dlouhého lánu, a tam si hráli zajíčci přesně tak, jako v tom kresleném filmu, na který ho máma s tátou vzali do kina v Bridgtonu. Na konci pole bylo jezírko s kachničkami. Kachničky byly přátelské, Tad si s nimi hrál. Bylo to tam lepší než s mámou, protože u mámy byla příšera, příšera, která se dostala z jeho šatníku. Příšera nebyla tam, kde byly kachničky. Tadovi se to tam líbilo, i když nejasně věděl, že když tam zůstane moc dlouho, zapomene, jak se vrátit do auta.

Pak slunce zapadlo za dům. Všude kolem teď byly chladivé stíny, působily jako samet. Příšera o ně přestala usilovat. Listonoš nepřijel. Alespoň teď mohl pohodlně odpočívat. Nejhorší byla ta žízeň: Nikdy dříve v životě tolik netoužil se napít. Proto bylo to místo s kačenkami tak krásné – bylo to mokré, zelené místo.

„Cos říkal, zlatičko?“ Maminčin obličej se nad ním skláněl.

„Žízeň,“ zakrákal jako vrána. „Mám strašnou žízeň, mami.“ Vzpomněl si, že kdysi říkával „žízeň“ místo „žízeň“. Některé děti ve školce se mu ale smály a říkaly mu mimino, stejně jako se smály Randy Hofnagerovi za to, že říká „snínadě“ místo „snídaně“. A tak to začal říkat správně a pokaždé, když zapomněl, si v duchu vztekle nadával.

„Ano, já vím. Maminka má taky žízeň.“

„V domě je určitě voda.“

„Miláčku, nemůžeme do domu. Ještě ne. Zlý pes leží před autem.“

„Kde?“ Tad se postavil na kolena a byl překvapen lehkostí, která mu líně protékala hlavou, jako pomalu se tříštící vlna. Rukou se chytil palubní desky, poskytla mu oporu, ruka na konci paže se zdála být kilometr vzdálená. „Nevidím ho.“ Dokonce i jeho hlas byl vzdálený.

„Sedni si, Tade. Nebo...“

Pořád mluvila, a cítil, jak ho pokládá zpět do sedadla, ale to

všechno bylo tak vzdálené. Slova k němu přicházela z veliké šedé dálky. Byla mezi nimi mlha, taková, jako byla venku dnes ráno... nebo včera ráno... nebo, které ráno to bylo, když jeho tatínek odjel. Před sebou však viděl světlé místo, a tak opustil maminku a šel tam. Bylo to kačenčí místo. Kačenky a jezírko a lekníny. Maminčin hlas teď byl vzdáleným bzukotem. Její krásná tvář, tak velká, vždy přítomná, tak klidná, tak podobná měsíci, který někdy nakukoval jeho oknem, když se pozdě v noci probudil a musel čurat... tato tvář zešedla a ztratila obrys. Rozplynula se v šedivé mlze. Její hlas se změnil v líný bzukot včel, které byly moc hodné na to, aby bodaly, a ve zvuk šplouchající vody.

Tad si hrál s kačenkami.

Donna upadla do dřimoty, a když se znovu probudila, všechny stíny se už spojily a zbytek světla ve dvoře Camberových nabyl barvy popela. Nastal soumrak. Znovu tu byl soumrak a oni byli – neuvěřitelně – pořád zde. Slunce trůnilo na obzoru, kulaté a šarlatově oranžové. Napadlo jí, že vypadá jako baseballový míček, který někdo namočil do krve. Hýbla jazykem v ústech. Sliny, které se srazily do husté gumové substance, se rozmělnily a jen velmi neochotně se z nich opět staly víceméně normální sliny. Její krk se zdál být potažený flanelem. Pomyslela si, jak krásné by bylo ležet doma pod zahradním kohoutkem, otevřít ho naplno, otevřít ústa a nechat ledovou vodu téci přímo dovnitř. Obraz byl tak silný, že jí přeběhl mráz po zádech a naskočila jí husí kůže, byl tak silný, že ji začala bolet hlava.

Leží pes ještě pořád před autem?

Dívala se, ale samozřejmě si nemohla být jista. Vše, čím si mohla být jista, bylo, že není před stodolou.

Zmáčkla klakson, ale ozval se jen rezavý zvuk a nic se nezměnilo. Pes mohl být kdekoliv. Prstem přejela stříbrnou prasklinu na okně a pomyslela si, co by se stalo, kdyby do něj pes ještě párkrát narazil.

Mohl by ho rozbít? Před čtyřiaadvaceti hodinami by tomu nevěřila, teď si ale už nebyla tak jistá.

Podívala se na dveře vedoucí na zadní verandu. Zdály se být dál, než kdy předtím. To jí připomnělo věc, o níž diskutovali v jednom kursu psychologie na vysoké škole. *Idée fixe*, říkal tomu přednášející, přepjatý mužíček s hitlerovským knírkem. *Když člověk nastoupí na eskalátor vedoucí dolů, který nejede, zjistíte najednou, že je velmi těžké jít.* To ji natolik pobavilo, že časem v obchodním domě našla eskalátor

s nápisem MIMO PROVOZ a sešla ho. K ještě většímu pobavení zjistila, že ten malý přepjatý profesůrek měl pravdu – nohy prostě odmítaly pracovat. To ji přivedlo na myšlenku, co by se asi stalo v hlavě člověka, v jehož domě by najednou začaly jezdit schody, právě když po nich jde dolů. Samotná myšlenka ji přinutila náhle se zasmát.

Teď to ale moc vtipné nebylo. Po pravdě to nebylo vtipné vůbec.

Ty dveře prokazatelně vypadaly mnohem dál než odpoledne.

Ten pes mě psychicky deptá.

Pokusila se tu myšlenku potlačit hned, jak ji napadla, ale pak s tím přestala. Situace se stala příliš zoufalou na to, aby si mohla dovolit luxus sebeobelhávání. Vědomě či nevědomě, Cujo ji deptal. Možná používal její vlastní *idée fixe* o tom, jak má svět vypadat. Věci se ale změnily. Je konec klidné jízdy na eskalátoru. Nemůže se svým synem jen tak stát na schodech, které se zastavily, a čekat, až někdo zapne motor. Skutečnost je taková, že jsou obléháni psem.

Tad spal. Pokud byl pes ve stodole, mohla by to udělat teď.

Ale co když je pořád před autem? Nebo pod ním?

Vzpomněla si na něco, co říkával její otec, když v televizi sledoval americký fotbal. Její otec se při těchto příležitostech skoro bez výjimky namazal a většinou při tom snědl veliký talíř studených fazolí, které zbyly od sobotní večeře. Výsledek byl, že televizní pokoj se začátkem čtvrté čtvrtiny stal neobytným pro normální pozemský život. Dokonce i jejich pes vyklouzl ven s nejistým úsměvem zběha.

Pro mimořádně vydařené zastavení nebo zmařené nahrávky měl otec rezervováno pořekadlo: „Na ten čekal v hustém křoví!“ vykřikl vždycky. Její matku to dovádělo k šílenství... jenže v té době, kdy Donna byla v pubertě, její matku přivádělo k šílenství téměř všechno, co se týkalo otce.

Donna teď měla vidinu Cuja před pintem, bdělého, skrčeného na šterku, se zadními běhy napjatými pod sebou, krví podlité oči přilepené na místo, kde očekával Donnu, až opustí auto. Čekal na ni a doufal, že bude dostatečně hloupá a vyleze ven. *Čekal na ni v hustém křoví.*

Oběma rukama si přejela přes obličej v rychlém, nervózním gestu. Z tmavnoucí modři nad ní vykoukla Venuše. Slunce opustilo scénu a nad poli po sobě zanechalo klidné, ale jaksi poblázněné žluté světlo. Někde zazpíval pták, pak přestal, pak znovu zazpíval.

Došlo jí, že už zdaleka tolik netouží opustit auto a běžet ke dveřím jako odpoledne. Částečně to bylo tím, že usnula a probudila se bez

nejmenšího tušení, kde pes je. Částečně to bylo tím, že horko polevovalo – mučivé horko, a to, co vedro způsobovalo Tadovi, bylo tou největší pohnutkou k činu. Teď bylo v autě docela příjemně, a Tadův napůl mdlobný stav přešel do skutečného spánku. Pohodlně odpočíval, alespoň se to tak tuto chvíli zdálo.

Bála se ale, že to vše je druhotné a nepomůže jí odůvodnit, proč ještě pořád sedí tady. Jakýsi psychický bod připravenosti kousek po kousku přišel a odešel. Z dětství si pamatovala lekce skoku do vody v Campu Tapawingo, pamatovala si, že přijde chvíle, poprvé nahoře na vysokém můstku, kdy člověk buďto musí skočit, nebo hanebně odstoupit a přenechat místo tomu za ním. Když se člověk učí řídit, přijde den, kdy musí opustit prázdné venkovské cesty a zkusit to ve městě. Nastane čas. Vždycky nastane ten čas. Čas skočit, čas řídit, čas vrhnout se k zadním dveřím.

Dříve nebo později se pes ukáže. Situace byla špatná, definitivně, ale ještě ne zoufalá. Správná chvíle se vrací v cyklech, to ji nemusili učit v kursu psychologie, věděla to instinktivně. Když se člověk v pondělí na vysokém můstku podělá, nic mu nebrání v tom, aby to v úterý zkusil znovu. Mohl...

Neochotně, pomalu si uvědomila, že v teorii je nebezpečná trhlina.

Dnes nebyla tak silná jako včera. Zítra bude ještě slabší a dehydrovanější. A to nebylo zdaleka to nejhorší. Skoro celou dobu seděla, už od – jak dlouho? – zdálo se to nemožné, ale bylo to už nějakých osmadvacet hodin. Co když byla moc ztuhlá, aby to zvládla? Co když se dostane jen na půl cesty a tam se svalí bolestí?

V otázkách života a smrti, vytanulo jí na mysl, přichází ta pravá chvíle jen jednou; jednou a pak je pryč.

Její dech a tep se zrychlily. Její tělo vědělo dříve než její mysl, že se o to pokusí. Pak si už obalovala košili pevněji kolem pravé ruky, levá ruka spočinula na klíce, a ona věděla. Neudělala žádné rozhodnutí, kterého by si byla vědoma; najednou prostě byla na cestě. Provede to teď, zatím co Tad spí a nehrozí nebezpečí, že se vrhne za ní.

Zpocenou rukou zatáhla na kliku. Zadržovala dech, poslouchala, čekala na sebemenší změnu.

Pták znovu zazpíval, to bylo všechno.

Jestli ty dveře prohnul hodně, nepůjdou otevřít, pomyslela si. To by bylo hořké ulehčení. V tom případě by se mohla pohodlně posadit,

promyslet zbývající možnosti, zkontrolovat, jestli něco nepřehlédla... a po troškách se stávat žíznivější... slabší... pomalejší...

Opřela se do dveří ramenem a plynule zvyšovala tlak. Pravá ruka se jí potila uvnitř bavlněné košile. Pěst měla tak pevně zaťatou, že jí bolely prsty. Cítila, jak se jí do dlaně zarývají nehty. V duchu si neustále přehrávala obraz, jak prorazí sklo vedle kliky, slyšela ostrý třesk střepů o dřevěnou podlahu verandy, viděla, jak se její ruka sune dovnitř...

Jenže dveře auta se neotevíraly. Ne...

Pak se najednou otevřely. Rozletěly se dokořán a Donna málem vypadla na všechny čtyři. Chmátla po klíce, netrefila se, chmátla znovu. Držela kliku a najednou pocítila panickou hrůzu, jistotu, chladnou a zdrcující, jako má člověk s rakovinou. Otevřela dveře, teď ale nepůjdou zavřít. Pes se vrhne dovnitř a oba je zabije. Tady se možná na chvíli probudí, a v této poslední milosrdné chvíli si bude moci myslet, že je to jen zlý sen. Pak mu Cujovy zuby prokousnou hrdlo.

Dech v ní hvízdal, rychlé vydechnutí, rychlé nadechnutí. Měla pocit, že dýchá rozpálenou slámu. Zdálo se jí, že vidí každý nejmenší kamínek na dvoře, těžce se jí ale přemýšlelo. Scény z její minulosti se jí promítaly před očima jako film, který někdo zrychlil.

Kuchyňský drtič odpadků, jak stříká zelené svinstvo po celé kuchyni.

Pád ze zadní verandy, při kterém si zlomila zápěstí, když jí bylo pět.

Pohled na svou světlemodrou sukni uprostřed hodiny algebry – jednoho dne, když byla v prvním ročníku střední školy, a stud a hrůza, když uviděla, že jsou na ní krvavé skvrny. Jak se jen bude moci po zvonění zvednout, aniž by všichni viděli, všichni věděli, že Donna Rose má měsíčky?

První chlapec, kterého políbila s otevřenými ústy. Dwight Sampson.

Pocit držet novorozeného Tada v náručí, pak vzápětí pocit, když jí ho sestra odebrala. Chtěla sestře říci, aby to nedělala – *Vrať ho, nejsem s ním hotová*, to byla slova, která jí vytanula na mysli – byla ale moc slabá, aby mohla promluvit, a pak příšerný pazvuk, jak se ven dralo lůžko: *Vymáčkávam jeho podpurné soustavy*, byla její poslední myšlenka, než ztratila vědomí.

Otec, jak brečel na svatbě a pak se na hostině opil.

Obličej. Hlasy. Pokoje. Scény. Knihy. Hrůza této chvíle, myšlenka TEĎ UMRU...

Nesmírným vypětím se jí podařilo dostat tělo a mysl pod kontrolu. Oběma rukama uchopila kliku a vši silou jí trhla. Dveře se zabouchly. Zase se ozval křupavý zvuk; to protestoval závěs, který Cujo ohnul.

Dveře se zabouchly s hlasitou ranou. Tad povyskočil a pak ze spánku něco zabručel.

Donna se opřela do sedadla a bezmocně se celá třásla. Pak propukla v tichý pláč. Horké slzy prýštily zpod jejích víček a tekly šikmo k jejím uším. Nikdy v životě nezažila takový strach, ani když byla malá a zdálo se jí, že celý pokoj je plný pavouků. Teď tam ven nemůže, ubezpečovala se. Bylo to nemyslitelné, je úplně zhroucená. Nervy má nadranc. Lepší je počkat, počkat na příhodnější chvíli...

Neodvážila se ale na tuto myšlenku příliš upínat.

Příhodnější chvíle než tato nepřijde. Tad byl mimo, a pes taky. Musela to být pravda, veškerá logika to podporovala. První hlasité křupnutí, pak ještě jedno, když zavírala dveře, a navíc prudká rána, když se dveře zabouchly. Kdyby pes ležel před autem, určitě by se dávno ukázal. Možná že byl ve stodole, předpokládala ale, že by to slyšel i tam. Skoro určitě se někde toulal. Lepší příležitost se nenaskytne, a pokud se bojí udělat to kvůli sobě, nesmí se bát kvůli Tadovi.

Co jí ale nakonec přesvědčilo, byla její vidina, jak se dostane do domu, uklidňující pocit telefonního sluchátka v ruce. Slyšela, jak mluví s jedním ze zástupců šerifa Bannermana, docela klidně a racionálně, pak zavěšuje telefon. Potom jak jde do kuchyně dát si sklenici chladivé vody.

Opět otevřela dveře, připravená na křupavý zvuk. Stejně sebou ale trhla, když se ozval. V duchu proklínala psa a doufala, že už leží někde mrtvý.

Otočila se na sedadle a vyndala nohy z auta, sykající bolestí. Ztuhlé nohy v teniskách položila na štěrku a kousek po kousku se pod tmavnoucím nebem postavila.

Poblíž zazpíval pták. Vydal se sebe tři tóny a potom ztichl.

Cujo slyšel, jak se dveře otevřely. Instinkt mu říkal, že se otevrou znovu. Ležel strnule před autem, a málem se nechal zlákat, když se dveře otevřely poprvé. Málem se zvedl, aby se vrhl na ŽENU, která mu

způsobila všechnu tu příšernou bolest v těle a v hlavě. Málem se ukázal, ale instinkt mu poručil, aby místo toho zůstal tiše ležet. ŽENA se ho jenom pokouší vylákat, radil mu instinkt, a ukázalo se, že měl pravdu.

Nitky nemoci ho opřádaly víc a víc, jeho nervový systém byl požírán jako suchá tráva hladovým požárem, všude jen šedý kouř a nízký červený plamen, nemoc mu víc a víc ničila zažité myšlení a chování, ale udělala ho jaksi vychytralejším. Určitě ŽENU a CHLAPCE dostane. Způsobili mu tuto bolest. Bolest jeho těla i strašný střep v jeho hlavě od opakovaných nárazů do auta.

Dvakrát dnes na ŽENU a CHLAPCE úplně zapomněl a opustil stodolu dírou, kterou mu Joe Camber vyřezal ve dveřích zadní místnosti, kde uchovával své účetnictví. Šel dolů k močálu u konce Camberových pozemků a vždycky prošel velmi blízko kolem zarostlého vchodu do jeskyně, kde žili netopýři. V močálu byla voda. Cujo měl strašnou žízeň, ale pohled na vodu ho vždycky přivedl k šílenství. Chtěl vodu pít, zabít, vykoupat se v ní, vymočít se do ní a pokálet ji, překrýt ji hlínou, roztrhat ji, ublížit jí. Tato úděsná směsice pocitů ho pokaždé kňučícího a třesoucího se zahnała pryč. Všechno to byla chyba ŽENY a CHLAPCE. Už je neopustí. Žádný člověk, který kdy žil, neznal věrnějšího nebo rozhodnějšího psa. Bude čekat; dokud se na ně nedostane. Bude-li to nutné, bude čekat až do konce světa. Počká. Bude držet hlídku.

Byla to hlavně ŽENA. Způsob, kterým se na něj dívala, jako kdyby chtěla říci: Ano, ano, já jsem to udělala, já jsem ti způsobila nemoc, já jsem ti způsobila tu bolest, celou tuto hrůzu jsem vymyslela jen a jen *pro tebe* a teď už tě nikdy neopustí.

Zabít ji, zabít!

Ozval se zvuk. Byl tichý, jemu ale neunikl; jeho uši teď byly neskutečně vnímavé pro všechny zvuky. Slyšel nebeské zvonečky i chraplavý jekot, který stoupal z pekla. Ve svém šílenství slyšel skutečné i neskutečné.

Toto byl zvuk malých kamínek, které po sobě kloužou a skřípou. Cujo přimáčkl zadek k zemi a čekal na ni. Moč, horká a bolestivá, z něj nepovšimnutě vytekla. Čekal, až se ŽENA ukáže. Pak ji zabije.

V přízemí zdevastovaného domu Trentonových začal zvonit telefon.

Zazněl šestkrát, osmkrát, desetkrát. Pak ztichl. O chvíli později do předních dveří narazil zítřejší výtisk Castle Rock Call a Billy Freeman s písničkou na rtech šlapal dál na svém kole, plátěný pytel přes rameno.

V Tadově pokoji byly dveře šatníku dokořán a ve vzduchu visel nevyslovitelný, suchý pach, divoký jako zápach ve Lvím pavilónu.

24. Problémy, problémy

V Bostonu se telefonistka zeptala Vika Trentona, jestli se má dál pokoušet dovolat. „Ne, to je v pořádku,“ řekl a zavěsil.

Roger našel na kanálu 38 zápas Red Sox s Kansas City a seděl na pohovce ve spodkách se sendvičem a sklenicí mléka po ruce a sledoval rozcvičku.

„Ze všech tvých zvyků,“ řekl Vik, „z nichž se většina pohybuje mezi lehce nechutným a doslova odporným, je nejodpornější tvůj zvyk jíst v trenkách.“

„To je sranda,“ řekl Roger. „Je mu třicet dva let, chlapovi, a pořád ještě spodkám říká trenýrky.“

„Co je na tom špatného?“

„Nic, pokud je člověk člen Soví družiny na táboře.“

„Dnes v noci tě podříznu, Rogere,“ usmíval se šťastně Vik. „Probudíš se zadušen vlastní krví. Bude ti to líto, ale už bude... *pozdě!*“ Zvedl půl Rogerova sendviče a zasadil mu smrtelnou ránu.

„To je kurevsky nehygienický,“ řekl Roger a smetl si drobký z nahých chlupatých prsou. „Donna nebyla doma, že?“

„Hm-m. Nejspíš jeli s Tadem do Tastee Freeze na pár hamburgerů nebo na něco jiného. Vzáývám boha, abych mohl být s nimi místo v Bostonu.“

„Ale, jen si představ,“ zašklebil se Roger zlovorně, „zítra večer budeme v New Yorku. Budeme popíjet drinky pod hodinami v Biltmore...“

„S hodinami a s Biltmore jdi do háje,“ řekl Vik. „Člověk, který odjede z Maine na Týden za obchodem do Bostonu a New Yorku – zvláště v létě –, musí být blázen.“

„Jo, to máš pravdu,“ řekl Roger. Na obrazovce Bob Stanley na zahájení hry hodil dobrou křivku přes vnější roh.

„Docela dobrej sendvič, Rogere,“ usmál se Vik příjemně na svého partnera.

Roger popadl talíř a přitiskl si ho na hrud. „Objednej si vlastní, zatracenej chlape.“

„Jaký jeho číslo?“

„Šest osm jedna, myslím. Máš to napsané na telefonu.“

„Nechceš k tomu pivo?“ řekl Vik a vrátil se k telefonu.

Roger zakroutil hlavou. „Měl jsem dost u oběda. Hlava naříká, břicho naříká, a ráno asi budu mít leteckej. Je to tak, Viku, už nejsem žádnej mladík...“

Vik objednal jídlo. Když zavěsil a otočil se zpátky, seděl. Roger s očima přilepenýma na obrazovku. Talíř mu balancoval na úctyhodném břichu. Plakal. Vik si ze začátku myslel, že se mýlí, že je to jakási optická iluze, ale ne, byly to slzy. Barevná televize se v nich odrážela jako miniaturní duhové hranolky.

Vik tam chvíli stál a nevěděl, jestli má jít za Rogerem, nebo přejít na druhou stranu pokoje, vzít si noviny a dělat, že si ničeho nevšiml.

Pak se na něj Roger podíval, tvář v pohybu a zcela bezbrannou a zranitelnou, jako byla Tadova tvářička, když jednou spadl z houpačky a odřel si kolena nebo zakopl na chodníku.

„Co budu dělat, Viku?“ zeptal se zastřeně.

„Rogi, o čem to mlu...!“

„Víš, o čem mluvím,“ řekl. Publikum na Fenway řvalo nadšením, když Boston zakončil první čtvrt dvojhrou.

„Uklidni se, Rogere. Vždyť...“

„Tohle propadne, a my to oba víme,“ řekl Roger. „Smrdí to jako plato vajíček, který tejden leželo na slunci. Hrajeme pěknou hru. Máme Roba Martina na naší straně. Máme toho uprchlíka z Domova starých herců na naší straně. Bezpochyby máme na naší straně i Summers Marketing & Research, protože na nás vydělávají. Jak krásné? Všichni jsou na naší straně kromě těch, na kterých záleží.“

„Ještě není nic rozhodnuto, Rogere. Ještě ne.“

„Althea plně nechápe, o co tady jde,“ řekl Roger. „Má vlastní chyba. Dobrá, jsem poseroutka. Hrozně se jí to ale v Bridgtonu líbí, Viku. *Miluje* to místo. A holky mají ve škole kamarádky... jezero v létě... a o tom, co se chystá, nevědí ani *hovno*.“

„Jo, to je strašný, to se ti ani nepokouším vymluvit, Rogere.“

„Víš Donna, jak se věci mají?“

„Mám takový dojem, že si ze začátku myslela, že je to výborný fór. Už jí to ale došlo.“

„Ona si ale na Maine nikdy nezvykla jako ty ostatní.“

„Ze začátku ne. Myslím si ale, že by teď při pomýšlení na Tada v New Yorku zalomila rukama.“

„Co budu dělat?“ zeptal se opět Roger. „Už nejsem žádnej mladík.“

Tobě je dvaatřicet, ale mně bude za měsíc čtyřicet jedna. Co mám dělat? Začít obcházet firmy s mým životopisem? Přijme mě J. Walter Thompson s otevřenou náručí? Čau, Rogu, zlatíčko, držel jsem ti tvůj starej flek. Začneš na pětatřiceti pěti. To řekne?“

Vik zakroutil hlavou, ale trochu se na Rogera zlobil.

„Ze začátku jsem byl nasranej. Nasranej jsem pořád, ale teď jsem hlavně vystrašenej. V noci ležím v posteli a snažím se představit si, jaké to bude – potom. Co to bude. Nejde to. Teď se na mě díváš a říkáš si, ‚Roger přehání‘. Ty...“

„Nikdy jsem si nic takového nemyslel,“ řekl Vik a doufal, že to nezni provinile.

„Nebudu říkat, že lžeš,“ řekl Roger, „pracuju s tebou už ale dost dlouho na to, abych docela dobře věděl, jak myslíš. Možná líp, než si myslíš. To je ale vedlejší. Nevyčítal bych ti to, mezi dvaatřiceti a jednačtyřiceti je ale velikej rozdíl, Viku. Za ty léta z tebe vykopou hodně odvahy.“

„Podívej, pořád si ještě myslím, že ten nápad má šanci...“

„Teď abych si s sebou do Clevelandu vzal tak pětadvacet krabic Cinků,“ řekl Roger, „a až nám na ocas přivážou tu plechovku, chtěl bych je donutit, aby se předklonili. Věděl bych, co s těma vločkama, víš?“

Vik poplálal Rogera po rameni. „Jo, sleduju.“

„Co budeš dělat, jestli nám tu smlouvu seberou?“ zeptal se Roger.

O tom už Vik přemýšlel. Probral to ze všech možných stran. Bylo by spravedlivé podotknout, že se do celého problému pustil dost dlouho předtím, než se mu Roger vůbec dokázal postavit.

„Jestli se trhnou, budu pracovat usilovněji než kdy předtím,“ řekl Vik. „Třicet hodin denně, pokud budu muset. Jestli budu muset pochytat šedesát malých firem v Nové Anglii, abych nahradil Sharpa, tak to udělám.“

„Zabije nás to a ničeho nedosáhnem.“

„Možná,“ řekl Vik. „Jenže půjdem ke dnu se všemi děly v akci, jo?“

„Počítám,“ řekl Roger roztřeseně, „že jestli Althea bude pracovat, můžem si dům udržet asi tak rok. To by mělo být tak akorát, abychom ho stačili prodat. S dnešními úrokovými sazbami.“

Vikovi najednou to všechno lezlo krkem: celý ten zasraný černý bordel, do kterého se Donna dokázala dostat kvůli své potřebě

předstírat, že je jí devatenáct – a – táhne – jí – na – dvacet. Pocítil k Rogerovi jistý tupý vztek, k Rogerovi, který byl šťastně ženat už patnáct let. Roger, kterému zahřívala postel hezká a skromná Althea (Vika by překvapilo, kdyby Althea i jen pomyslela na nevěru), Roger, který neměl nejmenší tušení, kolik věcí se může najednou podělat.

„Poslouchej,“ řekl. „Ve čtvrtek jsem odpolední poštou dostal lístek...“

Ozvalo se rázné zaklepaní na dveře.

„To bude obsluha,“ řekl Roger. Zvedl svou košili a utřel si do ní obličej... , a když z něj Rogerovi zmizely slzy, zdálo se najednou Vikovi podivné, že by měl všechno Rogerovi říci. Možná proto, že Roger měl přece jen pravdu, a možná i proto, že ten velký rozdíl byl právě v těch devíti letech, které je dělily.

Vik šel ke dveřím a převzal svůj sendvič a svá piva. Nedořekl větu, kterou načal, když poslíček zaklepal, a Roger se ho neptal. Byl nazpět ponořen ve vlastních problémech.

Vik si sedl a pustil se do sendviče. Nijak ho nepřekvapilo, že ztratil skoro všechnu chuť. Jeho oči spočinuly na telefonu, znovu zkusil zavolat domů. Než zavěsil, nechal telefon dvanáctkrát zazvonit. Trochu se mračil. Bylo osm pět, pět minut poté, co Tad obvykle chodil spát. Možná Donna někoho potkala nebo je prázdný dům deprimoval, a tak šli na návštěvu. Vždyť přece neexistoval žádný zákon, podle kterého musel být Tad v posteli úderem osmé, zvláště když slunce tak pozdě zapadalo a bylo takové horko. Ano, to bylo pravděpodobné. Asi šli do parku jen tak se potulovat, než se vzduch ochladí natolik, aby se dalo spát. Jasně.

(Nebo je možná s Kempem.)

To bylo bláznivé. Řekla, že je mezi nimi konec a on tomu věřil. Opravdu tomu věřil. Donna nelže.

(A taky nezahejbná, že, experte?)

Pokusil se tuto neblahou myšlenku zahnat, ale nešlo to. Pustil kysu na svobodu a teď ho bude pěknou chvíli hryzat. Co by udělala s Tadem, kdyby se najednou rozhodla utéct s Kempem? V této chvíli byli možná všichni tři v nějakém motelu mezi Castle Rockem a Baltimorem? Neboť blázen, Trentone. Možná že...

Koncert, to je ono! Každý úterní večer byl v hudebním pavilónu v parku koncert. Některé úterky hrál orchestr střední školy, jindy hrál komorní orchestr, občas místní ragtime, skupina, která si říkala Ragged

Edge. Tam jsou, samozřejmě, užívají si chládku a poslouchají Ragged Edge.

(Pokud není s Kempem.)

Dopil pivo a otevřel si další.

25. Nešťastný pokus

Donna před autem půl minuty jen stála a lehce pohybovala nohama ve šterku, než jí přestaly mravenčit. Hlíдалa přední stranu stodoly, stále přesvědčená, že Cujjo přijde z té strany, pokud se vůbec objeví. Vynoří se buďto zevnitř, nebo přiběhne podél některé strany nebo možná vyleze zpoza dodávky, která v měsíčním světle sama vypadala dost psovitě, jako velký zaprášený černý vořech, který spí.

Stála tam, ne zcela připravena se mu dát napospas. Noc na ni dýchala, slabé vůně, které ji připomínaly, jaké by to bylo, být malá a cítit tyto vůně v celé jejich síle skoro pořád. Vzduch voněl jetelem a senem a nasládlou vůní zimolezu.

A něco slyšela: hudbu. Byla velmi slabá, skoro neslyšitelná, ale její uši, teď už skoro nadpřirozeně přizpůsobené noci, ji zachytily. Něčí rádio, pomyslela si napřed, a pak s rostoucím překvapením pochopila, že to musí být koncert v parku. Byl to Dixieland jazz. Dokonce i rozeznala skladbu: „Shuffloe off to Buffalo.“ *Dvanáct kilometrů*, pomyslela si. *Nikdy bych tomu neuvěřila. Jaké ticho musí být! Jaký klid!*

Velmi ožila.

Její srdce bylo malý, silný strojek, který jí bušil v hrudi. Tlak jí stoupl. Oči se zdály jezdit ve svých vlhkých lůžkách bez námahy a zcela bezchybně. Ledviny byly těžké, ale ne nepříjemné. Toto byla ta chvíle, teď šlo o vše. Pomýšlení, že riskuje svůj život, svůj vlastní *opravdový život*, mělo těžký, tichý půvab – jako veliké kyvadlo, které dosáhlo nejvyššího bodu. Zaklapla dveře; *křup*.

Čekala, větrila jako zvíře. Necítila nic. Chřtán stodoly byl tmavý a tichý. Chrom předního nárazníku pinta se matně leskl. Shýbla se, očekávajíc, že jí zapraští v kolenou, ale nestalo se tak. Zvedla hrst šterku. Po jednom začala házet kamínky přes kapotu na místo, na které neviděla.

První kamínek dopadl před Cujjův čenich, cvaklo jiné kamínky a pak zůstal ležet. Cujjo sebou trochu trhl. Jazyk mu visel z huby. Vypadal, že se křivě usmívá. Druhý kamínek dopadl za něj. Třetí spadl na jeho rameno. Nepohnul se. ŽENA se ho pořád snažila vylákat.

Donna stála vedle auta a mračila se. Slyšela, jak se první kamínek odrazil od šterku, druhý taktěž. Ale třetí... jako kdyby nikdy nedopadl. Žádné tiché cvaknutí. Co to znamenalo?

Najednou se jí nechtělo běžet k předním dveřím, dokud se nepřesvědčí, že před autem nic nečihá. Pak ano. Dobrá. Ale... pro jistotu.

Udělala krok. Dva. Tři.

Cujo se připravil. Oči mu ve tmě světélkovaly.

Čtyři kroky ode dveří auta. Srdce v jejím hrudníku bušilo jako zvon.

Cujo už mohl vidět ŽENINY boky a stehna: za chvíli ho spatří. Výborně. Chtěl, aby ho uviděla.

Pět kroků ode dveří.

Donna otočila hlavu. Její krk zaskřípal jako stará pružina. Přepadla ji předtucha, pocit slabé jistoty. Otočila hlavu a hledala Cuja. Cujo tam byl. Byl tam celou dobu, přitisknutý k zemi, schovával se před ní, *čekal na ni v hustým křoví.*

Jejich oči se na chvíli setkaly; Donniny rozšířené modré, Cujovy zastřené rudé. Chvíli se viděla jeho očima, viděla sebe, viděla ŽENU. Viděl on sebe jejíma očima?

Pak se na ni vrhl.

Tentokrát nebyla ochromená. Skočila dozadu, šmátrajíc za sebou po klice. Chňapal, vrčel a šklebil se, sliny mu v tlustých provázcích tekly mezi zuby. Dopadl na místo, kde před chvíli stála a smekl se na ztuhlých nohách po šterku, což jí darovalo drahocennou vteřinu.

Palec našel knoflík pod klikou a zmáčkl ho. Zatáhla. Dveře byly zaklíněné. Dveře se odmítaly otevřít. Cujo po ní skočil.

Bylo to, jako kdyby jí někdo hodil medicinbal přímo do měkkého, zranitelného masa jejích prsou. Cítila, jak se tlačí na stranu k jejím žebrům – *bolelo to* – a pak psa držela za hrdlo, její prsty se bořily do jeho tlusté, hrubé srsti, a pokoušela se ho udržet od sebe. Slyšela zrychlující se vzlykot svého dechu. Světlo hvězd se v kalných polokroužcích prohánělo po Cujových šílených očích. Jeho zuby cvakaly jen centimetry od jejího obličeje a v jeho dechu bylo cítit

mrtvý svět, smrtelnou nemoc, bezduché vraždění. Bláznivě si znovu vzpomněla na ucpaný odpad těsně před matčiným mejdanem a na zelený sliz po celém stropě.

Když Cujo v touze dostat se jí na hrdlo po ní znovu skočil a zvedl přitom zadní tlapy ze země, podařilo se jí ho s vypětím všech sil nějak odhodit. Bezmocně za sebou šmátrala po knoflíku. Našla ho, ale než ho jen stačila stlačit, Cujo se na ni opět vrhl. Kopala po něm a podrážka jejího sandálu narazila do jeho čumáku, který už byl krutě rozdrásaný po jeho dřívějších sebevražedných skocích na auto. Pes se překotil na zadek a zavyl bolestí, jež se mísila se zlobou.

Konečně našla knoflík, naprosto si vědoma, že je to její poslední šance, Tadova poslední šance. Zatlačila na něj a celou svou silou zatáhla za kliku právě ve chvíli, kdy se na ni pes zase vrhl. Byla to pekelná bytost, která se na ni bude neustále vrhat a vrhat a vrhat, dokud jeden z nich nebude mrtvý. Pro její paži to byl špatný úhel; její svaly si navzájem překážely, v zádech ucítila prudkou bolest, jak si v nich něco namohla.

Dveře se ale otevřely. Měla právě tak čas zapadnout pozpátku do sedadla, pak na ní pes opět přistál.

Tad se probudil. Viděl, jak je matka tlačena ke středu auta. V jejím klíně něco bylo, nějaká hrozná, chlupatá věc s červenými očima a on věděl, co to je. Ano, byla to ta věc z jeho šatníku, ta věc, která slíbila, že se bude blížit a blížit, až se nakonec dostane přímo vedle tvé postele,

Tade, a ano, teď tady byla, ano, byla tady. Slova na příšery zklamala, příšera byla tady, teď, a vraždila maminku. Začal ječet, ruce přitisknuté na očích.

Cujovy cvakající čelisti byly jen pár centimetrů od jejího obnaženého pasu. Udržovala ho od sebe, jak nejlépe mohla, křik syna za sebou vnímala jen matně. Cujovy oči byly přilepené na ní. Bylo to neuvěřitelné, ale vrtěl ocasem. Jeho zadní běhy hrabaly ve šterku a pokoušely se najít dost pevnou oporu, aby mohl skočit rovnou dovnitř, ale šterk mu od hrabajících zadních pracek neustále odlétával.

Vrhl se dopředu, ruce jí sjely, a najednou ji *kousal*, kousal její obnažené břicho těsně pod bílými polokoulemi její podprsenky, doloval po jejích vnitřnostech...

Donna ze sebe vydala hluboký, divoký výkřik bolesti a oběma rukama do něj ze všech sil zatlačila. Zase seděla vzpřímeně a krev jí

tekla ke kalhotám. Levou rukou držela Cuja. Pravá ruka šmátrala po klíče dveří a po chvíli ji našla. Začala dveřmi mlátit o psa. Pokaždé, když jimi máchla dopředu do Cujových žeber, ozvalo se hlasité *fup*; jako když velká rákoska narazí do koberce. Pokaždé, když ho dveře zasáhly, Cujo zachrochtal a zafuněl jí teple, vlhce do klína.

Trochu se stáhl dozadu a připravil se ke skoku. Vypočítala si to a celou svou selhávající silou k sobě přitáhla dveře. Tentokrát se dveře zavřely kolem jeho hlavy a krku. Uslyšela křupavý zvuk. Cujo zavyl bolestí a ona si pomyslela: *Ted' se musí stáhnout, musí, MUSÍ*, ale Cujo se místo toho vrhl dopředu a jeho čelisti se sevřely kolem jejího stehna těsně nad kolenem, a rychlým trhavým pohybem z něj vyrval kus masa. Donna zaječela.

Mlátila dveřmi o Cujovu hlavu znovu a znovu a znovu, její výkřiky se mísily s Tadovými, mísily se s šedým světem šoku a Cujo zatím pracoval na její noze, měnil ji na něco jiného, něco červeného a bahnitého a zpěněného. Psova hlava byla pokryta hustou, lepivou krví, černou jako krev hmyzu v slabém světle hvězd. Kousek po kousku se zase dral dovnitř. Pomalu jí docházely síly.

Zabouchla dveře ještě jednou, naposled, hlavu zakloněnou, ústa otevřena v třaslavém kruhu, obličej sinalý. Bylo to doopravdy naposled; prostě už jí nezbývalo více sil.

Cujo měl ale najednou také dost.

Stáhl se, kňučel, odklopýtal a najednou spadl do šterku, třásl se a jeho nohy slabě hrabaly do vzduchu. Pravou přední se začal škrábat po poraněné hlavě.

Donna zabouchla dveře a opřela se do sedadla. Slabě vzlykala.

„Mami-Mami-Mami...“

„Tade... v pořádku...“

„Mami!“

„... v pořádku...“

Jeho ruce na ní, třepotavé, ptačí. Její ruce na Tadově tváři, pokoušela se ho uklidnit, pak ale odpadly.

„Mami... domů... prosím... tátu a domů... tátu a domů...“

„Jasně, Tade, pojedem... pojedem, přísahám, dostanu tě tam... pojedem...“

Slova neměla smysl. V pořádku. Cítila, jak se propadá, propadá do šedého světa šoku, do té mlhy uvnitř jí samé, o níž dosud neměla tušení. Tadova slova zněla hluboce za tisícero ozvěnou. Ale bylo to v

pořádku. Bylo to...

Ne. Nebylo to v pořádku.

Protože ten pes ji kousl...

... a ten pes byl vzteklý.

Holly řekla sestře, ať neblázní, ať prostě zavolá přímo, ale Charity trvala na tom zavolat centrálu a nechat si hovor připsat na svůj domácí účet. Brát almužny, i takovou maličkost jako meziměstský hovor po šesté hodině večerní, kdy jsou telefony levnější, jí bylo proti mysli.

Telefonistka ji spojila s informacemi pro Maine a Charity požádala o číslo Alva Thorntona v Castle Rocku. O chvíli později zazvonil u Thorntonů telefon.

„Halo, Thorntonova kuřecí farma.“

„Halo, Bessie?“

„Jo, sem to já.“

„Tady Charity Camberová. Volám z Connecticutu. Je Alva po ruce?“

Brett seděl na pohovce a dělal, že čte knihu.

„Škoda, Charity, nejni. Hraje dneska bowling. Všichni sou v Pondicherry Lanes v Bridgtonu. Něco se děje?“

Charity se opatrně a vědomě rozhodla, co říci. Situace byla trochu delikátní. Jako skoro každá vdaná žena (což nijak nevyjímalo svobodné), Bessie ráda klepala, a kdyby se dozvěděla, že Joe Camber někam zdrhl bez vědomí své ženy, hned jak Charity a Brett odjeli za sestrou do Connecticutu... to by bylo něco, ne?

„Ne, akorát že s Brettem máme trochu starost o psa.“

„Vo vašeho bernardýna?“

„Jo, Cuja. Jsme tady s Brettem na návštěvě u sestry a Joe je obchodně v Portsmouthu.“ Byla to čirá lež, byla ale bezpečná; Joe občas do Portsmouthu jel nakupovat díly (bez daně) a na aukce. „Jen jsem si chtěla být jistá, že sehnal někoho na krmení psa. Víš, jak to s chlapama chodí.“

„No, Joe tady byl včera nebo předevírem, mám takovej dojem,“ řekla Bessie váhavě. Ve skutečnosti to bylo minulý čtvrtek. Bessie Thorntonová nebyla mimořádně chytrá žena (její praprateta, zesnulá Evie Chalmersová, ráda vyřvávala na každého, kdo byl ochotný naslouchat, že Bessie „by nikdy neprošla jedním z těch IQ testů, ale má zlatý ruce“), její život na kuřecí farmě Alvy byl tvrdý. Nejvíce ji však

bavila televize. Měla tendenci být nepřesná ve všem, co nesouviselo s krmením a napájením kuřat, pouštěním muziky kuřatům, prosvěcováním a přebíráním vajec, umýváním podlah a nádobí, praním prádla, prodáváním vajec, staráním se o zahradu. A v zimě by samozřejmě mohla říct přesné datum další schůze Castle Rock SnoDevils, klubu sněžných skútrů, k němuž s Alvou patřili.

Joe ten den donesl pneumatiku z traktoru, kterou pro Alvu opravil. Udělal tu práci zadarmo, jelikož Camberovi dostávali od Thorntonů veškerá vajíčka za poloviční cenu. Alva také každé jaro zryl Joeovu malou zahradu, a tak Joe pneumatiku ochotně zalepil. Tak to na venkově chodí.

Charity velmi dobře věděla, že Joe s pneumatikou ve čtvrtek šel. Věděla také, že si Bessie často plete dny. To ji dostalo do pěkného dilematu. Mohla by se zeptat, jestli Joe s sebou měl pneumatiku, když se zastavil „včera nebo předečím“, a pokud Bessie odpoví, že ano, znamenalo by to, že Joe Alvu nepotkal od pátku, což by znamenalo, že Joe Alvu neprosil, aby krmil Cuja, což by zároveň znamenalo, že Alva nemá žádné informace o Cujově zdravotním stavu.

Nebo by to jednoduše mohla nechat být a uklidnit Brett. Mohli by si užít zbytek pobytu bez neustálého vybavování si myšlenek na domov. A... prostě na Cuja už začínala trochu žárlit. To byla čistá pravda. Cujů odváděl Brettovu pozornost od toho, co mohlo být na této cestě pro jeho život nejdůležitější. Chtěla, aby chlapec poznal jiný život, celou novou řadu možností, takže až za pár let nadejde čas a bude se muset rozhodnout, do kterých dveří vstoupit a které nechat zaklapnout, bude mít už trochu představu. Možná že se mylila, když si myslela, že ho může řídit, ať má ale aspoň dostatek zkušeností, aby se mohl rozhodnout sám.

Bylo správné nechat, aby starosti o toho prokletého psa tomu všemu stály v cestě?

„Charity? Seš tam? Říkala jsem, že mám doje...“

„Jo, slyšela jsem tě, Bessie. Nejspíš teda Alvu požádal, aby ho krmil.“

„Hele, až přijde, tak se ho zeptám. A dám ti vědět.“

„Dobrá. Veliké díky, Bessie.“

„Za nic.“

„Dobrá. Nashledanou.“ Charity zavěsila, a došlo jí, že se Bessie zapomněla zeptat na Jimovo a Hollyino číslo. Což bylo jen dobře.

Otočila se k Brettovi. Neřekne žádnou lež, nebude nikdy svému synovi lhát.

„Bessie říkala, že táta byl za Alvou v neděli večer,“ řekla Charity.
„Určitě ho požádal, aby krmil Cuja.“

„Aha.“ Brett se na ni díval hloubavým výrazem ve tváři, který ji trochu znervózňoval. „Ale nemluvila jsi s Alvou přímo.“

„Ne, byl venku. Bessie ale řekla, že nám dá vědět, kdyby...“

„Nemá naše zdejší číslo.“ Byl teď Brettův tón lehce obviňující? Nebo promlouvalo její svědomí?

„No, tak jim zavolám ráno,“ řekla Charity. Doufala, že tím uzavře konverzaci a zároveň trochu utiší své svědomí.

„Táta tam minulý týden byl s pneumatikou,“ řekl Brett zamyšleně.
„Možná že si paní Thorntonová spletla dny.“

„Myslím si, že Bessie Thorntonová si dny pamatuje,“ řekla Charity, ale vůbec si to nemyslela. „Navíc, o pneumatice nic neříkala.“

„Jo, jenže ty ses jí neptala.“

„Tak si jim, prosím, klidně zavolej,“ utrhla se na něj najednou Charity. Projel jí náhlý bezmocný vztek, stejně ošklivý pocit, jaký ji přepadl, když se Brett tak přesně vyjádřil o Holly a jejím balíčku kreditních karet. Jeho hlas se v té chvíli podobal intonací, a dokonce i způsobem mluvy jeho otci. Občas se jí zdálo, že jedinou věc, kterou tato cesta dokáže, je, že pochopí, komu Brett doopravdy patří – se vším všudy.

„Mami...“

„Ne, prosím, zavolej jí, číslo máš támhle v zápisníku. Jen telefonistce řekni, ať to jde na náš účet, aby to nemusela platit Holly. Zeptej se Bessie na všechno, co tě zajímá. Já jsem udělala, co jsem mohla.“

Tak, pomyslela si smutně a hořce. Před pěti minutami jsem si slibovala, že mu nebudu lhát.

Odpoledne její zloba zažehla zlobu v něm. Teď jenom tiše řekl:
„Ne, to je dobrý.“

„Jestli chceš, můžeme zavolat někomu jinému a poprosit je, ať tam zajedou a zkontrolují to,“ řekla Charity. Už litovala svého výbuchu.

„Komu bychom zavolali?“ zeptal se Brett.

„No, třeba bratrům Millikenovým?“ Brett se na ni jen podíval.

„Dobrá, možná že to není nejlepší nápad,“ souhlasila Charity.

Koncem minulé zimy se Joe Camber a John Milliken krutě pohádali kvůli ceně nějaké opravy, kterou Joe provedl na starém chevroletu Bel Air. Od té doby spolu rodiny moc nemluvíly. Už jednou se pokusila prohodit přátelské slovo s Kim Millikenovou, dcerou Freddyho, ale Kim jen beze slova odešla s hlavou zvednutou, jako kdyby se nekurvila s polovinou chlapců na střední škole v Castle Rocku.

Najednou ji napadlo, jak jsou vlastně izolovaní, tam na konci městské silnice č. 3. Začala se cítit osamělá a trochu sklíčeně. Nemohla přijít na nikoho rozumného, koho by mohla požádat, aby zajel na ten kopec s baterkou, sehnal Cuja a přesvědčil se, že je v pořádku.

„Vykašlem se na to,“ řekl Brett lhostejně. „Nejspíš blbnu, stejně. Nejspíš jenom sežral nějaký lopuchy.“

„Poslouchej,“ řekla Charity a objala ho. „Pokud něco, tak nejsi blbý, Brette. Sama Alvovi ráno zavolám a požádám ho, ať se tam podívá. Hned jak vstaneme. Dobrá?“

„Vážně, mami?“

„Ano.“

„To by bylo bezva. Promiň, že tě votravuju, ale prostě se toho nemůžu zbavit.“

Jim strčil hlavu do dveří. „Vytáhl jsem písmenkovou hru. Chce někdo hrát?“

„Já,“ řekl Brett a zvedl se. „Když mi to vysvětlíš.“

„Co ty, Charity?“

Charity se usmála: „Teď ne, myslím. Přijdu na trochu pražené kukuřice.“

Brett odešel se strýcem. Seděla na pohovce, dívala se na telefon a myslela na Brettovo náměsícnictví, jak krmil neviditelného psa neviditelným psím žrádlem v moderní kuchyni její sestry.

Cujo už hlad nemá, teď už ne.

Její paže se najednou napjaly a přejel ji mráz. Zítra ráno se o to postaráme, slíbila si. Ať tak či onak. Buď to to, nebo se vrátíme a postaráme se o něj sami. Slibuji, Brette.

26. Analýza nejhorší možnosti

Vik se pokusil dovolat domů zase v deset hodin. Nic. Zkusil to znovu v jedenáct a pořád se nikdo neozýval, i když nechal telefon zazvonit více než dvacetkrát. V deset se začal bát. V jedenáct byl úplně vystrašený; čeho se bál, to nevěděl.

Roger spal. Vik vytočil číslo potmě, potmě naslouchal vyzvánění a potmě zavěsil. Cítil se osaměle, dětsky zbloudile. Nevěděl, co má dělat nebo co si má myslet. V jeho mysli se znovu a znovu přehrávala jednoduchá litanie: *Utekla s Kempem, s Kempem, s Kempem.*

Veškerý rozum a logika to popíraly. Přehrál si v duchu všechno, co si s Donnou řekli. Přehrával si to znovu a znovu, naslouchaje slovům a jemnostem jejího hlasu. Rozešli se s Kempem. Ať si ty svoje básničky jde ukazovat někomu jinému. A to přivolalo Kempův mstivý malý *billet-doux*. Nevypadalo to zrovna na růžovounkou scénku, ve které se dva pobláznění milenci rozhodnou utéci.

Rozchod nevyvrací možnost pozdějšího sblížení, podnikla jeho mysl vážný a nesmiřitelně klidný protiútok.

Ale co Tad? Nevzala by ho s sebou, nebo ano? Podle jejího popisu Kemp vypadal jako nějaký divoch, a i když to Donna neřekla, Vik měl pocit, že ten den, když ho poslala do háje, skoro došlo k násilí.

Zamilovaní lidé dělají divné věci.

Ta divná žárlivost – předtím, odpoledne v Deering Oaksu, si ji ani neuvědomoval. Teď ve tmě však měl odpověď na všechno, a ani mu nevadilo, že většina těch odpovědí byla nesmyslná.

Jeho myšlenky se pomalu přelévaly mezi dvěma ostrými body: Kemp na jedné straně (MÁŠ TY NĚJAKÉ OTÁZKY?), a na straně druhé vidina, jak v jejich prázdném domě v Castle Rocku nekonečně vyzvání telefon. Mohla se jí stát nehoda. Někdo se k ním mohl vloupat. Mohli být oba v nemocnici. Mohli ležet zavraždění ve svých ložnicích. Samozřejmě že se jim nestala nehoda, nějaká úřední osoba by se ozvala – jak Donna, tak jejich kancelář věděly, ve kterém hotelu bydlí. Ale myšlenka, která by ho měla uklidnit, ho ve tmě tím více nasměrovala k možnosti vraždy.

Loupežná vražda, šeptala jeho mysl, jak tam ve tmě bděl. Pak pomalu převládla druhá možnost a do mysli se vrátila původní litanie:

Utekla s Kempem.

Mezi těmito dvěma body existovalo rozumnější vysvětlení, vysvětlení, které ho zanechalo ve spárech bezmocného vzteku. Možná že se s Tadem rozhodli u někoho přespat a jednoduše zapomněli zavolat a ohlásit to. Teď už bylo moc pozdě začít jen tak obvolávat lidi a ptát se jich, určitě by je vystrašil. Myslel si, že by mohl zavolat do kanceláře šerifa a poprosit je, aby tam někoho poslali. Nebylo by to ale přehnané?

Ne, řekla jeho mysl.

Ano, řekla jeho mysl, určitě.

Ona i Tad jsou oba mrtví a z krku jim trčí nože, řekla jeho mysl. Člověk o tom čte v novinách každou chvíli. *Stalo se to dokonce i v Castle Rocku těsně předtím, než jsme se tam přistěhovali.* Ten šílený polda Frank Dodd.

Utekla s Kempem, řekla jeho mysl.

O půlnoci se znovu pokusil dovolat, a tentokrát ho nepřetržité zvonění telefonu přesvědčilo, že něco není v pořádku. Kemp, zloději, vrazi, něco. Něco je v nepořádku. Doma je něco v nepořádku.

Položil sluchátko zpět na vidlici a rozsvítil lampičku. „Rogere,“ řekl. „Probud’ se.“

„Jo. Pfi. Uhrrr...“ Roger se pokoušel zakrýt si paží oči před světlem. Měl na sobě své pyžamo s žlutými vlaječkami.

„Rogere, Rogere!“

Roger otevřel oči, zamrkal, podíval se na cestovní budík.

„Co, Viku, vždyť je půlnoc.“

„Rogere...“ polkl a něco mu cvaklo v hrdle. „Rogere, je půlnoc a Tad a Donna ještě pořád nejsou doma. Mám strach.“

Roger se posadil a přiblížil si hodinky k obličejí, aby zkontroloval pravdivost Vikových slov. Byly čtyři minuty po dvanácté.

„No, tak se třeba začali sami doma bát, Viku. Althea občas vezme holky a jde k Sally Petrie, když jsem pryč. Říká, že ji znervózňuje noční vítr od jezera.“

„Zavolala by.“ Když bylo zapnuté světlo, když naproti němu seděl Roger a mluvil s ním, zdálo se mu najednou absurdní, že by Donna utekla s Kempem, nemohl uvěřit, že ho to vůbec napadlo. Zapomeň na logiku. Řekla mu, že je konec, a on jí uvěřil. Uvěřil jí i teď.

„Zavolala?“ zeptal se Roger. Ještě pořád mu věci docházely pomalu.

„Víš, že volám domů skoro každý den, když jsem pryč. Zavolala by do hotelu a nechala by vzkaz. Althea by to neudělala?“

Roger přikývl. „Jo, jasně.“

„Zavolala by a nechala by vzkaz, abys neměl starost. Takovou, jako já mám teď.“

„Jo. Mohla ale jednoduše zapomenout, Viku.“ Rogerovy hnědé oči však byly starostlivé.

„Jasně,“ řekl Vik. „Na druhou stranu se ale mohlo něco stát.“

„Nosí u sebe legitimaci, ne? Kdyby se jim, nedej bože, přihodila nehoda, policie by napřed zkusila zavolat domů, a pak do kanceláře a služba by jim řekla...“

„Nemyslel jsem na nehodu,“ řekl Vik. „Myslel jsem na...“ Jeho hlas se začal třást. „Myslel jsem na to, že jsou s Tadem sami, a... sakra, já nevím... prostě jsem se začal bát.“

„Zavolej do šerifovy kanceláře,“ řekl okamžitě Roger.

„Jo, ale...“

„Jo, ale žádný ale. Donnu nevystrašíš, to je jistý. Není tam. Ale uklidní to tebe. Nemusí to být se sirénama a blikajícím světla.“

Prostě se zeptej, jestli by tam nemohli poslat policajta, aby se přesvědčil, že všechno vypadá normálně. Mohla by být na tisíci místech. Sakra, možná se jen zdržela na výborném prodejním mejdanu.“

„Donna prodejní mejdany nenávidí.“

„Tak možná děvčata hrajou desetníkovej poker a zapomněly na čas a Tad spí v něčem pokoji pro hosty.“

Vik si vzpomněl, jak mu říkala, nakolik se vyhýbala jakémukoliv bližšímu kontaktu s „děvčaty“: *Nechci být jedním z těch obličejů, které vídáš na dobročinných prodejích*, řekla. To ale Rogerovi říci nechtěl, příliš se to dotýkalo otázky Steve Kempa.

„Jo, možná něco takového,“ souhlasil Vik.

„Máš někde schovaný náhradní klíč?“

„Jo, na háčku pod okapem na přední verandě.“

„Řekni to policii. Někdo se může jít dovnitř porozhlídnout... pokud doma nemáš trávu nebo koks nebo něco podobného, o co bys nechtěl, aby zakopli.“

„Ne, nic takového.“

„Tak to udělej,“ řekl Roger vážně. „Nejspíš sem zavolá, zatímco to tam budou kontrolovat, a ty se budeš cítit jako vůl, občas je ale

příjemné cítit se jako vůl. Chápeš mě?'

„Jo,“ řekl Vik s malým úsměvem. „Jo, chápu.“

Zvedl opět telefon, zaváhal, a pak ještě nejdřív zkusil dovolat se domů. Nic. Ta trocha Rogerova uklidňování se hned vypařila. Zavolal na informace pro Maine a zapsal si číslo kanceláře šerifa v okrese Castle Rocks. Bylo teď skoro čtvrt na jednu ve středu ráno.

Donna Trentonová seděla s rukama lehce opřenými o volant pinta. Tad konečně zase usnul, ale jeho spánek nebyl klidný; otáčel se, převracel a občas sténal. Bála se, že ve snech znovu prožívá to, co před chvílí zažil ve skutečnosti. Sáhla mu na čelo. Něco zabručel a odtáhl se od její ruky. Oční víčka se mu zatřásla a pak se opět semkla. Zdál se rozpalený; skoro jistě to byl důsledek neustálého napětí a strachu. Cítila, že sama má horečku, a měla také strašné bolesti. Bolelo ji břicho, ale tyto rány byly povrchní, jen něco více než škrábance. Tam měla štěstí. Huř jí Cujo pochroumal nohu. Zranění na noze (kousnutí, trvala na svém mysl, jako kdyby se vyžívala v té hrůze) bylo hluboké a ošklivé. Hodně krvácelo, než se krev srazila, a ona se hned nesnažila si nohu zavázat, i když v palubní skříňce pinta byla lékárnička. Matně předpokládala, doufala, že tok krve ránu pročistí... nevěděla však, jestli je to pravda, nebo jen babská pověra. Hodně toho nevěděla, zatraceně hodně.

Než se na roztrhané noze konečně vytvořil strup, byla ona i sedadlo samá lepkavá krev. Na překrytí rány spotřebovala tři gázové polštářky z lékárničky. Byly to poslední tři. *Musím tam dát nové*, pomyslela si a pak se začala hystericky hihňat.

V slabém světle vypadalo maso nad jejím kolenem jako tmavá přeoraná půda. Z těch míst vycházela nepřetržitě pulzující bolest, která se nezmírnila od té chvíle, co ji pes kousl. Na sucho spolykala pár acylpyrinů z lékárničky, neměly ale naprosto žádný účinek. Hlava ji také hrozně bolela, jako kdyby jí někdo neustále utahoval spánky svazkem drátů.

Pokus o pohyb nohou tupou pulzující bolest ještě vystupňoval. Nevěděla, jestli teď vůbec bude schopná na noze chodit, natož tak běžet k verandě. A záleželo na tom vůbec? Pes seděl na šterku mezi autem a dveřmi na verandu, příšerně roztráskanou hlavu svěšenou... ale s očima neomylně přilepenými na auto. Na *ni*.

Měla dojem, že už se Cujo nepohne, alespoň ne dnes. Zítra ho

možná slunce zažene do stodoly, pokud bude takové horko jako včera.

„Chce mě dostat,“ zašeptala skrze rozpraskané rty. Byla to pravda. Z důvodů určených osudem nebo ze svých vlastních důvodů ji ten pes chtěl dostat.

Když upadl na šterk, byla si jistá, že umírá. Žádná živoucí bytost nemohla přestát nářez, který mu dala dveřmi. Ani jeho hustá srst nemohla zmírnit rány. Zdálo se, že jedno z jeho uší visí jen na nitce masa.

Postavil se ale zase na nohy, kousek po kousku. Nemohla uvěřit svým očím... *nechtěla* svým očím uvěřit.

„Ne!“ zaječela naprosto nekontrolovaně. „Ne, lehni, máš *bejt mrtvej*, lehni, lehni a chcípni, zkurvenej čokle!“

„Mami, nedělej to,“ zabručel Tad a držel se za hlavu. „Bolí to... bolí mě to...“

Od té chvíle se situace nijak nezměnila. Čas se plazil pomalu jako předtím. Několikrát si přiložila hodinky k uchu, aby se přesvědčila, že stále tikají, protože ručičky se zdály být nehybné.

Dvanáct dvacet.

Co víme o vzteklině, žáci?

Velmi málo. Pár mlhavých útržků, které nejspíš četla v nedělní příloze, brožurka, kterou znuřeně prolistovala v New Yorku, když byla s kočkou u veterináře na očkování proti psince. Pardon, očkování proti psince a *vzteklině*.

Vzteklina, nemoc centrální nervové soustavy, staré dobré CNS. Způsobí její pomalý rozklad. Ale jak? O tom neměla ani potuchy, a lékaři asi také ne. Jinak by ta nemoc nebyla pokládána za tak strašně nebezpečnou. Samozřejmě, pomyslela si nadějně, ani nemám jistotu, že ten pes vzteklý *je*. Jediný vzteklý pes, kterého jsem kdy viděla, byl ten, kterého Gregory Peck zastřelil ve filmu *Jak zabít ptáčka*. Samozřejmě kromě toho, že ten pes vzteklinu doopravdy neměl, nejspíš to byl nějaký prašivý čokl, kterého si vzali v místní rasovně a celého ho postříkali pěnou na holení...

Vrátila se k vlastní otázce. Raději udělat to, čemu Vik říkal analýza nejhorší možnosti, alespoň teď. Navíc si v duchu byla jistá, že pes vzteklinu měl. Proč by se jinak takto choval? Ten pes byl totálně šílený.

A kouzl ji. Těžce. Co to znamená?

Lidé mohou dostat vzteklinu, to věděla, a byl to příšerný způsob

smrti. Možná ten nejhorší. Byl na to lék, několik injekcí byla předepsaná metoda. Injekce byly velmi bolestivé, ale nejspíš ne tak bolestivé, jako kdyby musela ze života odejít stejným způsobem jako ten pes. Ale...

Měla dojem, že někde četla, že byly pouze dva případy, kdy lidé přežili pokročilé stadium vztekliny; to znamená případ, který nebyl zaznamenán dříve, než se začaly ukazovat příznaky této hrozné nemoci. Jeden z těch dvou byl malý chlapec, který se zcela vyléčil. Druhý byl vědec, který měl už navždy porušený mozek. Stará dobrá CNS se jednoduše rozpadla.

Čím déle zůstávala nemoc neléčena, tím byla naděje na vyléčení menší. Přejela si přes čelo dlaní a ruka jí zvlhla ledovým potem.

Jak dlouho bylo moc dlouho? Hodiny? Dny? Týdny? Měsíc? Možná. Nevěděla. Najednou se jí zdálo, že auto se zmenšuje. Bylo veliké jako honda, pak jako jeden z těch divných trojkolých vozíků, které kdysi dávali invalidům v Anglii, pak jako uzavřený sajdkár od motocyklu a nakonec jako rakev. Dvojitá rakev pro ni a pro Tada. Musejí ven, ven, ven...

Její ruka začala šmátrat po klice. Pak se jí znovu podařilo nabýt nad sebou kontrolu. Srdce jí bušilo a zrychlovalo dusot v její hlavě. *Prosím*, pomyslela si. *Je to dost špatné i bez klaustrofobie, takže prosím... prosím... prosím.*

Vrátila se jí žízeň, řádila v jejím organismu.

Podívala se ven a Cujo na ni nesmiřitelně civěl, zdánlivě rozdělený vedví stříbrnou prasklinou na okně.

Pomozte nám někdo, pomyslela si. *Prosím, prosím, pomozte nám.*

27. Policejní pátrání

Roscoe Fisher stál zaparkovaný ve stínech za Jerryho pumpou. Dělal, že vyhlíží řidiče, kteří přestupují rychlost, po pravdě ale dřimal. Ve čtvrt na jednu ve středu v noci byla stosedmnáctka naprosto vymetená. V hlavě měl malinký budík a spoléhal se, že ho probudí kolem jedné, kdy skončí představení v autokině v Norway. Pak se začne něco dít.

„Jednotko tři, ozvi se, jednotko tři. Přepínám.“

Roscoe se s trhnutím probudil a vylil si z polystyrenového kalíšku studenou kávu do klína.

„Ach *fixkurva*,“ řekl Roscoe smutně. „No, to je dobrý. Sakra!“

„Jednotko tři, přijímáš? Přepínám.“

Chytil mikrofon a zmáčkl knoflík na jeho straně. „Přijímám, centráló.“ Rád by dodal, že doufá, že je to něco důležitého, protože sedí s koulema v louži studeného kafe, jenže člověk nikdy neví, kdo odposlouchává policejní frekvenci na svém příručním aparátu... dokonce i ve čtvrt na jednu v noci.

„Potřebuju, abys zajel do čísla osm tři na Larch Lane,“ řekl Billy. „Dům pana a paní Trentonových. Prohlídni to tam. Přepínám.“

No to je výborný, ne? pomyslel si našťavaně Roscoe Fisher. Za tohle budu mít čtyřdolarovej účet z čistírny, a pokud budu muset zastavit nějakýho Niki Laudu, bude si myslet, že mě vyhlídka na pokutu tak vzrušila, že sem se pochcal.

„Kdy to bylo přijato,“ řekl Roscoe a nastartoval. „Přepínám.“

„Počítám nula nula třicet čtyři,“ řekl Billy. „Pod okapem na přední verandě visí klíč, jednotko tři. Pan Trenton by chtěl, aby ses porozhlídl po vnitřku, pokud místo vypadá opuštěně. Přepínám.“

„Jasný, centráló. Přepínám a konec.“

„Konec.“

Roscoe zapnul světla a rozjel se po opuštěné Main Street, kolem parku a pavilónku se zelenou střechou. Vyjel do kopce a blízko vrcholku zatočil doprava do Larch Street. Dům Trentonových byl druhý od rohu, a ve dne od něj mohl být pěkný výhled na město. Roscoe zatočil svůj erární Plymouth Fury k chodníku a vystoupil, potichu zavíraje dveře. Ulice byla tmavá a tvrdě spala.

Na chvíli se zastavil a odtáhl mokrou látku uniformy od rozkroku (na jeho tváři se přitom objevila grimasa), a pak se pustil po cestě k domu. Cesta byla prázdná stejně jako malá garáž na jejím konci. Uvnitř viděl zaparkovanou tříkolku, stejnou jako měl jeho syn.

Zavřel dveře garáže a obešel dům k přední verandě. Všiml si, že se o dveře na verandě opírá nejnovější výtisk místního týdeníku *Call*.

Zvedl ho a zkusil dveře. Byly odemknuté. Vstoupil na verandu a cítil se jako vetřelec. Hodil noviny na pohovku a zmáčkl zvonek vedle vnitřních dveří. Uvnitř zacinkaly zvonečky, nikdo ale nepřišel. Zazvonil ještě dvakrát, vždycky přibližně po půldruhé minutě, ponechávaje dost času, aby se paní probudila, oblékla si župan a sešla dolů... pokud tam paní byla.

Když se nic nedělo, zkusil dveře. Byly zamčené.

Manžel je pryč a ona je nejspíš u přátel, pomyslel si – ale fakt, že to manželovi neoznámila, se i Roscoe Fisherovi zdál trochu divný.

Zašmátral pod zašpičatělým okapem a jeho prsty narazily na klíč, který tam Vik pověsil nedlouho poté, co se nastěhovali. Sundal ho a odemkl přední dveře. Kdyby býval zkusil kuchyňský vchod jako Steve Kemp, mohl by vkročit přímo. Co se zamykání týče, Donna byla trochu lehkomyšlná, ostatně jako většina lidí v Castle Rocku.

Roscoe vešel. Měl baterku, radši jí ale nepoužil. Cítil by se ještě více jako nezákonný vetřelec – lupič s velkou skvrnou od kávy v rozkroku. Zašmátral po vypínači a nakonec našel jeden se dvěma knoflíky. Horní zapínal světla na verandě, rychle ho zase vypnul. Spodní zapínal světlo v obývací místnosti.

Dlouho se kolem sebe rozhlížel a pochyboval o tom, co vidí. Ze začátku si myslel, že ho šálí zrak, že jeho oči ještě nepřivykly na světlo nebo co. Nic se ale nezměnilo, a jeho srdce se rozbušilo.

Nesmím se ničeho dotknout, pomyslel si. Nesmím to zvorat. Zapomněl na mokrou skvrnu v rozkroku, na pocit, že je vetřelec. Byl vystrašený a vzrušený.

Něco se tady prokazatelně stalo. Obývací místnost byla vzhůru nohama. Zem byla pokryta střepy z poličky na treťky. Nábytek byl zpřevrácen, všude byly rozházeny knížky. Velké zrcadlo nad krbem bylo také rozbité. *Sedm let neštěstí pro někoho*, pomyslel si Roscoe a najednou se přistihl, že bezdůvodně myslí na Franka Dodda, se kterým často pracoval.

Frank Dodd, přátelský policajt z malého městečka, který jen náhodou byl také maniakem a vraždil ženy a malé děti. Roscoeovi

najednou naskákala husí kůže. Toto nebylo místo, na kterém bylo vhodné myslet na Franka.

Vešel přes jídelnu do kuchyně, kde bylo všechno smeteno ze stolu. Opatrně se té hromadě vyhnul. V kuchyni to vypadalo ještě hůř. Ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Někdo se tady dočista zbláznil. Dveře skříněk byly pozotevírané a někdo použil kuchyni jako stánek „házej, dokud nevyhraješ“ na pouti. Kastroly byly všude, všude byl také bílý prášek, který vypadal jako sníh, ale musel to být prací prášek.

Na tabulce bylo velkými uspěchanými písmeny napsáno:

NĚCO JSEM TI NECHAL NAHOŘE, LÁSKO.

Roscoe Fisher najednou nechtěl jít nahoru. Cokoliv jiného by udělal raději než to. Pomáhal vyčistit tři z těch hrůz, které po sobě zanechal Frank Dodd. Vzpomněl si na tělo Mary Kate Hendrassenové, kterou Frank znásilnil a pak zavraždil v hudebním pavilónku v parku. Nikdy v životě už něco takového nechtěl spatřit... a co když ta žena byla tam nahoře, zastřelená nebo podřezaná nebo uškrcená. Roscoe už viděl na silnicích hodně zranění, dokonce si na to i jistým způsobem zvykl. Před dvěma lety s Billym a se šerifem Bannermanem vytáhli po kouscích muže z třídičky na brambory, a to byla historka pro vnoučata. Vraždu ale neviděl od té holky Hendrassenovic, a nechtěl ji vidět ani teď.

Nevěděl, jestli to, co na potahu postele našel, v něm má vzbudit ulehčení nebo hnus.

Vrátil se k autu a podal hlášení.

Když telefon zazvonil, Roger i Vik byli oba vzhůru, seděli před televizí, moc toho neříkali, hulili jako dvě fabriky. V televizi běžel originál Frankesteina. Byla jedna hodina dvacet minut.

Vik zvedl telefon, než skončilo první zazvonění. „Halo? Donno? Je to...“

„Jste pan Trenton?“ Mužský hlas.

„Ano?“

„Tady šerif Bannerman, pane Trentone. Bojím se, že pro vás mám pár velmi vzrušených zpráv. Je mi lí...“

„Jsou mrtvi?“ zeptal se Vik. Najednou se cítil naprosto nereálně, dvourozměrně, cítil se neskutečný, připadal si jako statista kterého

zahlédl v pozadí starého filmu. Tón jeho otázky byl naprosto konverzační. Koutkem oka viděl, jak se Roger rychle pohnul, jak rychle se postavil. Nezáleželo na tom. Na ničem vlastně nenáleželo. Za těch pár vteřin, které uběhly od začátku hovoru, získal dobrý nadhled nad svým životem a zjistil, že jsou to všechno jen kulisy a falešná průčelí.

„Pane Trentone, policista Fisher byl vyslán...“

„Vykašlete se na ty oficiální kecy a odpovězte na mou otázku. Jsou mrtví?“ Otočil se k Rogerovi. Rogerův obličej byl šedý a tázavý. Za ním se na obrazovce otáčel falešný větrný mlýn na pozadí falešného nebe. „Rogu, máš cigaretu?“

Roger mu jednu podal.

„Pane Trentone, jste tam ještě?“

„Ano. Jsou mrtví?“

„V této chvíli nemáme nejmenší tušení, kde se váš syn a vaše manželka nalézají,“ řekl Bannerman a Vik najednou cítil, jak se mu všechny vnitřnosti vracejí na místo. Navrátilo se mu i trochu jeho bývalé barvy. Začal se třást. Nezapálená cigareta se mu chvěla mezi rty.

„Co se děje? Co víte? Jste Bannerman, říkáte?“

„Šerif okresu Castle Rock, ano. A pokusím se vám to vysvětlit, když mi k tomu poskytnete příležitost.“

„Ano, dobrá.“ Ted se bál, všechno následovalo v příliš rychlém sledu.

„Policista Fisher byl vyslán do vašeho domu dle vaší žádosti v nula nula třicet čtyři tohoto rána. Ujistil se, že v garáži ani na cestě není žádné auto. Opakovaně zazvonil, a když nikdo neotevíral, dostal se dovnitř pomocí klíče pod okapem. Zjistil, že dům je vážně zdemolován. Nábytek byl zpřevracen, láhve s alkoholem rozbité, prací prášek byl roztroušen po celé kuchyni...“

„Panebože, Kemp,“ šeptl Vik. Jeho vířící myšlenky se zastavily na dopise: MÁŠ TY NĚJAKÉ OTÁZKY? Vzpomněl si, jak ho napadlo, že když se všechno ostatní vynechalo, byl ten dopis zneklidňujícím pohledem do psychického stavu toho muže. Co udělal Kemp tentokrát? Co udělal kromě toho, že prošel domem jako Harpyje na válečné stezce?

„Pane Trentone?“

„Jo, slyším.“

Bannerman si pročistil hrdlo, jako kdyby mu mluvení dělalo potíže. „Policista Fisher pokračoval nahoru. Patro nebylo zdemolované,

ale na přehozeu přes postel v hlavní ložnici našel stopy nějaké, hm – nějaké bílé tekutiny, pravděpodobně ejakulátu,“ a nevědomě dodal: „Postel nevypadala, že by se v ní spalo.“

„Kde je má žena?“ vykřikl Vik do telefonu. „Kde je můj syn? Copak nemáte nejmenší tušení?“

„Uklidni se,“ řekl Roger a položil mu ruku na rameno. Roger si mohl dovolit říkat uklidni se. Jeho žena byla doma v posteli. Jeho holky, dvojčata, taky. Vik ze sebe jeho ruku setřásl.

„Všechno, co vám v této chvíli mohu říci, pane Trentone, je, že se na scéně nachází tým detektivů státní policie a mí muži jim asistují. Hlavní ložnice a pokoj vašeho syna vypadají nedotčeně.“

„Kromě mrdky na přehozeu, chcete říct,“ vykřikl Vik divoce, a Roger sebou trhl, jako kdyby ho někdo uhodil. Brada mu klesla v údivu.

„Ano, no, kromě toho.“ Bannerman byl v rozpacích. „Co jsem ale chtěl říci, je, že nikde nejsou stopy – ehm, násilí na osobě nebo osobách. Vypadá to jako čisté vandalství.“

„Tak kde je Donna a Tad?“ Tvrdo se teď začala rozpadat do zmatku a v koutcích očí ucítil palčivost slz malého bezmocného chlapečka.

„V této chvíli nemáme tušení.“

Kemp... pane bože, co když je má Kemp?

Na kratičkou chvíli mu myslí projel matoucí záblesk včerejšího snu: Donna a Tad schovaní v jeskyni, ohrožovaní jakousi příšerou.

„Pokud máte sebemenší tušení, kdo by za tím mohl být, pane Trentone...“

„Půjdu na letiště a půjčím si auto. Můžu tam být v pět ráno.“

Bannerman trpělivě řekl: „Ano, pane Trentone. Pokud ale zmizení vaší ženy a syna je jakkoliv spojené s tímto vandalstvím, může být čas velmi cenný. Pokud máte jen sebemenší tušení, kdo by proti vám nebo vaší manželce choval zášť, opravdovou nebo domnělou...“

„Kemp,“ řekl Vik tenkým, přiškrceným hlasem. Už nemohl zadržet slzy. Cítil, jak mu stékají po tvářích. „Udělal to Kemp, jsem si jistý, že to byl Kemp. Pane, můj bože, co když je má?“

„Kdo je tento Kemp?“ zeptal se Bannerman. Jeho hlas teď už nebyl rozpačitý, byl ostrý a věčný.

Držel sluchátko v pravé ruce. Levou rukou si přikryl oči, uzavřel se před Rogerem, hotelovým pokojem, zvukem televize, přede vším.

Byl v temnotě, sám se svým roztřeseným hlasem a horkým proudem slz.

„Steve Kemp,“ řekl. „Steve Kemp. Měl firmu jménem Village Stripper u nás ve městě. Teď je pryč. Alespoň to říkala moje žena. On a moje žena... Donna... měli... měli... prostě měli poměr. Mrdali. Nevydrželo to dlouho. Řekla mu, že je konec. Zjistil jsem to, protože mi poslal dopis. Byl to... byl to dost hnusný dopis. Mstil se, hádám. Asi se mu moc nelíbilo, být poslanej někam. Tohle... zní to jako velká verze toho dopisu.“

Vztekle si rukou promnul oči a před očima se mu udělaly mžítiky.

„Možná se mu nelíbilo, že se naše manželství jednoduše nerozpadlo. Nebo možná, že je prostě... prostě maniak. Donna říkala, že vždycky, když prohrál v tenisu, se úplně pomátl, nechtěl přes síť ani podat ruku. Je to otázka...“ „najednou mu zmizel hlas a musel si odkašlat, aby se mu vrátil. Bylo to, jako by měl pás, který se stáhl, pak povolil a pak se opět stáhl. „Myslím si, že je to otázka toho, jak daleko chce zajít. Mohl je vzít, Bannermane. Je toho schopen, podle toho, co o něm vím.“

Na druhém konci bylo ticho. Ne, úplné ticho ne. Bylo slyšet tužku o papír. Roger opět Vikovi položil ruku na rameno a tentokrát ji tam Vik nechal, vděčný za její teplo. Bylo mu velmi chladně.

„Pane Trentone, máte ten dopis, který vám Kemp poslal?“

„Ne, roztrhal jsme ho. Je mi to líto, ale za těch okolností...“

„Nebyl náhodou napsaný tiskacím písmem?“

„Ano. Ano, byl.“

„Policista Fisher v kuchyni našel vzkaz napsaný tiskacím písmem. Stálo tam: ‚Něco jsem ti nechal nahoře, lásko.‘“

Vik chrochl. Poslední slabá naděje, že to mohl být někdo jiný – zloděj, nebo možná jen děti – zmizela. Pojď nahoru se podívat, co jsem ti nechal na posteli. Byl to Kemp. Řádka na tabulce doma by přesně zapadla do Kempova dopisu.

„Nápis napovídá, že vaše žena nebyla na místě, když to udělal,“ řekl Bannerman, ale i ve svém stavu Vik v jeho hlase pochytil falešný tón.

„Mohla vejít, když tam ještě pořád byl, a vy to víte,“ řekl Vik dutě.

„Vracela se z nákupu, z opravy karburátoru. Cokoliv.“

„Jaké měl Kemp auto? Víte to?“

„Myslím, že měl dodávku.“

„Barva?“

„Nevím.“

„Pane Trentone, navrhuji vám, abyste přijel z Bostonu. Navrhuji vám, abyste, pokud si půjčíte auto, jel klidně. Bylo by to dost smutné, kdyby se vaše rodina objevila v naprostém pořádku, a vy jste se zabil na dálnici cestou sem.“

„Ano, dobrá.“ Nechtěl jet nikam, rychle či pomalu. Chtěl se schovat. Nebo ještě lépe, chtěl se vrátit nazpět o šest dnů.

„Ještě něco, pane.“

„Copak?“

„Na cestě sem se pokuste v duchu sestavit seznam přátel a známých vaší manželky v okolí. Pořád je možné, že u někoho přespává.“

„Samozřejmě.“

„Nejdůležitější věc teď je, že tu nejsou žádné stopy po násilí.“

„Celé přízemí je na maděru,“ řekl Vik. „To se mi zdá kurevsky násilný.“

„Ano,“ řekl Bannerman ochotně. „No...“

„Přijedu,“ řekl Vik. Zavěsil.

„Viku, je mi to líto,“ řekl Roger.

Vik se nemohl svému starému příteli podívat od očí. *Mám parohy, táhlo mu hlavou. Neříká se tomu tak v Evropě? Ted' Roger ví, že mám parohy.*

„To nevadí,“ řekl Vik a začal se oblékat.

„Všechno tohle jsi věděl... a stejně jsi jel se mnou?“

„K čemu by bylo dobrý zůstat doma?“ řekl Vik. „Stalo se. Dozvěděl jsem se o tom teprve ve čtvrtek. Myslel jsem si... trochu vzdálenosti... čas přemýšlet... perspektiva... nepamatuju si všechny ty zatracené blbosti, který jsem si myslel. A teď tohle.“

„Ne tvojí vinou.“

„Rogu, v téhle chvíli nevím, co je moje chyba a co ne. Mám starost o Donnu a třeštím kvůli Tadovi. Prostě se tam chci dostat zpátky. A chtěl bych toho zmrda Kempa dostat do rukou. Chtěl bych...“ Jeho hlas, který doposud stoupal, najednou klesl. Ramena mu poklesla. Chvíli vypadal nerozhodně a staře a naprosto vyčerpaně. Pak přešel ke kufru na podlaze a začal hledat čisté šaty. „Zavolej na letiště, buď tak hodnej, a objednej mi auto, jo? Peněženku mám tamhle na

nočním stolku. Budou chtít číslo mojí American Express.“

„Zavolám za nás oba. Jedu s tebou.“

„Ne.“

„Ale...“

„Ale žádný ale.“ Vik vklouzl do tmavomodré košile. Dopnul ji do poloviny, než zjistil, že ji má zapnutou nakřivo; jeden cíp visel hluboko pod druhým. Rozepnul ji a začal znovu. Byl teď v pohybu, a být v pohybu bylo lepší, ale pocit neskutečnosti přetrvával: Pronásledovaly ho myšlenky na filmová studia, kde to, co vypadá jako mramor, je ve skutečnosti jen tapeta, kde všechny pokoje končí jen kousek za pohledem kamery a kde někdo pořád v pozadí číhá s klapkou v ruce. Scéna 41, Vik přesvědčí Rogera, že musí šlapat dále. Poprvé. Byl herec a toto byl nějaký bláznivý absurdní film. Bylo to ale nepopíratelně lepší, když bylo tělo v pohybu.

„Hele, poslou...“

„Rogere, toto nic nemění na situaci mezi Ad Worx a firmou Sharp. Jel jsem s tebou po tom, co jsem se dozvěděl o Kempovi, částečně proto, že jsem chtěl zachovat pózu – hádám nikdo nechce rozkřikovat, že ho manželka podvádí – , ale hlavně proto, že vím, že lidé, kteří jsou na nás závislí, musejí jít, ať se moje manželka rozhodne skočit do postele s kýmkoliv.“

„Buď na sebe hodnej, Viku. Přestaň se tím žrát.“

„Jaksi nemůžu,“ řekl Vik. „Dokonce i teď se zdá, že nemůžu.“

„A já prostě nemůžu jet do New Yorku, jako kdyby se nic nestalo!“

„Pokud vím, doopravdy se nic nestalo. Ten policajt mi to stále zdůrazňoval. Můžeš pokračovat. Můžeš to dotáhnout do konce. Možná že se ukáže, že to nakonec nebylo nic víc než šaráda, ale... lidé se musí *snažit*, Rogere. Nezbyvá nám nic jiného. Navíc bys nemohl v Maine dělat nic jiného než tam být.“

„Panebože, to není správné. Cítím, že to není správné.“

„Je. Zavolám ti do Biltmore hned, jak se něco dozvím.“

Vik si zatáhl zip na kalhotách a vklouzl do bot. „Teď zavolej na letiště. Taxík na Logan si chytne dole. Tady, napíšu ti číslo svý American Express.“

Udělal to, a Roger tiše stál, když si Vik bral kabát a odcházel ke dveřím.

Otočil se a Roger ho neohrabaně, ale překvapivě silně objal. Vik

objetí opětoval, bradu na Rogerově rameni.

„Budu se modlit, aby bylo všechno v pořádku,“ řekl Roger chraplavě.

„Dobře,“ řekl Vik a vyšel ze dveří.

Na cestě dolů výtah slabě vrčel. *Doopravdy se vůbec nepohybuje*, pomyslel si. *Je to zvukový efekt*. Dva opilci, kteří se o sebe, opírali, nastoupili v přízemí, když vystupoval. *Statisti*, pomyslel si.

Promluvil s portýrem – dalším statistou – a asi po pěti minutách se vydal k modré plátěné stříšce u dveří hotelu.

Řidič byl černý a tichý. Rádio měl nastavené na FM stanici, která vysílala Soul. The Temptations nekonečně zpívali „Power“, když ho taxi vezlo na Loganské letiště. Ulice byly téměř úplně opuštěné. *Výborná scénka do filmu*, pomyslel si. Když zmlkly Temptations, nastoupil ukecaný DJ s předpovědí počasí. Včera bylo horko, říkal, ale včera to bylo *prd*. Dnes bude nejteplejší den tohoto roku, možná rekordní. Náš velký meteorolog, Altitude Lou McNally, předpovídá teploty nad čtyřicítku u pobřeží a ne o moc chladněji ve vnitrozemí. Množství horkého stojatého vzduchu se přesunulo z jihu a stálo na místě nad Novou Anglií v pásmu vysokého tlaku. „Takže jestli benzín máš, jed’ na pláž,“ zakončil ukecaný DJ. „Ve městě to nebude moc hezký a jen na důkaz, tady je Michael Jackson. ‚Off the Wall.‘ “

Předpověď Vikovi nic neříkala, kdyby ji ale bývala slyšela Donna, vyděsila by ji k smrti.

28. Boj o život

Charity se probudila těsně před svítáním jako první den. Probudila se a naslouchala, v první chvíli si ani nebyla jistá, co se pokouší zachytit. Pak si vzpomněla. Praskající prkna. Kroky. Poslouchala, jestli se její syn zase neprochází ve spánku.

Dům byl ale tichý.

Vstala z postele, přešla ke dveřím a nakoukla do chodby. Chodba byla prázdná. Po chvíli rozmýšlení přešla do Brettova pokoje a nakoukla do něj. Pod příkrývkou nebylo vidět nic než jeho kadeře. Pokud se procházel, bylo to dříve, než se probudila. Teď tvrdě spal.

Charity se vrátila do svého pokoje, sedla si na postel a pozorovala slabou bílou čáru na obzoru. Byla si vědoma, že udělala své rozhodnutí. Nějak potajmu, v noci, mezitím co spala. Teď, v prvním světle nového dne, mohla zvážit své rozhodnutí a cítila, že může spočítat cenu.

Napadlo ji, že se nikdy své sestře Holly nesvěřila, tak jak to očekávala. Možná by to ještě udělala, nebýt těch kreditek u včerejšího oběda. A pak, sestra včera vypočítávala, kolik stálo to, tamto a ono – jejich buick, barevná televize Sony, parkety v chodbě. Jako kdyby v Hollyině duchu každá tato věc navždy měla připevněnou neviditelnou cenovku.

Charity měla svou sestru pořád ráda. Holly byla štedrá a hodná, impulzivní, laskavá, vřelá. Jenže její styl života ji přinutil zapomenout některé z těch pravd o jejich společném dětství na mainském venkově, které Charity víceméně donutily k manželství s Joe Camberem, mezitím co Štěstěna – ne o moc nepodobná Charitině losu – dovolila Holly potkat Jima a utéci životu doma navždy.

Bála se, že kdyby Holly řekla o tom, jak se roky pokoušela vymoci na Joeovi dovolení, aby za ní mohla přijet, že se cesta uskutečnila jen díky její tvrdé taktice a že to i tak málem skončilo Joeovým páskem na jejím těle... Bála se, že kdyby sestře řekla tyto věci, reagovala by poděšeně, zlostně místo toho, aby ji pochopila a nějak jí pomohla. Proč poděšeně, proč zlostně? Možná proto, že hluboko v té části její duše, kde buicky, televize Sony s trinitronovými obrazovkami a parketové podlahy na ni nikdy pořádně nezapůsobily, by si Holly uvědomila, že utekla podobnému manželství nebo

podobnému životu jen o velmi tenký vlásek.

Neřekla jí to, protože Holly se schovala do svého předměstského života vyšší střední vrstvy jako ostražitý voják do zákopu. Neřekla jí to, protože zlost nemohla pomoci vyřešit její problémy. Neřekla jí to, protože nikdo o sobě neprozrazuje rád, že je blbec, který týdny, měsíce, roky prožívá vedle nepříjemného, nekomunikativního, občas hrozivého muže. I Charity objevila, že některé věci člověk radši neříká. Občas bylo lepší – vhodnější – prostě si podržet svoji masku.

Hlavně ale nic neřekla, protože tyto věci byly jejím problémem. Co se stane s Brettem byl její problém... a za poslední dva dny si více a více uvědomovala, že co se z Bretta stane, bude nakonec záležet méně na ní a Joeovi než na Brettovi samém.

Žádný rozvod nebude. Bude o duši chlapce dál bojovat svou nekonečnou partyzánskou válku proti Joeovi... i když ve výhru nevěřila. Ve starostech o to, že se Brett snaží napodobit otce, možná zapomněla, nebo přehlédla fakt, že přichází doba, kdy děti soudí a rodiče – matka i otec – stojí v lavici obžalovaných. Brett si všiml Hollyina okázalého ukazování kreditních karet. Charity jen mohla doufat, že si Brett všimne i toho, že jeho otec jí v klobouku... mimo jiné.

Úsvit sílil. Vzala si ze zadní strany dveří svůj župan a oblékla si ho. Chtěla si dát sprchu, ale počká, dokud ostatní nezačnou projevovat známky života. Cítila se zde cizí. Byli si tady cizí. Dokonce i Hollyina tvář se jí teď zdála cizí, byla to tvář, která měla jen mlhavou podobu s fotografiemi v rodinných albech, jež s sebou vezla... dokonce i sama Holly se na ty fotografie dívala s lehkým nádechem rozpaků.

Vrátí se do Castle Rocku, vrátí se do svého domu na konci městské silnice č. 3, vrátí se k Joeovi. Naváže na nitky předchozího života a věci budou pokračovat. Tak to bude nejlepší.

Připomněla si, že má Alvovi zavolat těsně před sedmou, když bude snídat.

Bylo chvíli po šesté hodině ranní a den se prosvětloval, když Tad dostal ten záchvat.

Probudil se ze zdánlivě zdravého spánku kolem čtvrt na šest a vytrhl Donnu z lehké dřímoty, stěžoval si, že má hlad a žízeň. Jako kdyby v ní někde hluboko zmáčkli knoflík – Donna si poprvé uvědomila, že má také hlad. Žízeň si uvědomovala, ta byla víceméně

konstantní – , nemohla se ale upamatovat, že by vlastně od včerejšího rána pomyslela na jídlo. Teď byla najednou vyhladovělá.

Uklidnila Tada, jak nejlépe mohla, vyprávěla mu o věcech, které už neměly žádný smysl: že se za chvíli objeví lidé, že psa odvezou, že budou zachráněni.

Pravý smysl měla myšlenka na jídlo.

Snídaně, například, vezmi si snídani: dvě volská oka na másle, převrácená a naměkko, pokud by to šlo, pane číšníku. A francouzskou topinku. Velikánské sklenice čerstvého džusu, tak chladného, že se sklenice zvenku orosí. Kanadskou slaninu. Domácí hranolky. Celozrnné vločky se smetanou, posypané borůvkami. Její otec jim říkával burky, další z těch komických nesmyslů, které její matku tak jítily.

Její žaludek ze sebe vydal hlasité zaburácení a Tad se tomu zasmál. Zvuk jeho smíchu ji svou nečekaností zároveň vyplašil a potěšil. Bylo to jako nález živé růže na hromadě smetí. Usmála se na něj. Popraskané rty ji zabolely.

„Slyšel’s to, že?“

„Myslím, že taky musíš mít hlad.“

„No, neodmítla bych nějakou dobrůtku, kdyby ji po mně někdo hodil.“

Tad zasténal a to je znovu rozesmálo. Ve dvoře Cujo nastražil uši. Zavrčel na zvuk jejich smíchu. Chvíli se zdálo, že se postaví, možná aby se zase vrhl na auto; pak se ale unaveně posadil nazpět na zadní, hlavu svěšenou na plece.

Donna pocítila zlepšení nálady, které se s denním světlem skoro vždycky dostaví. Určitě bude brzy po všem, určitě už měli nejhorší za sebou. Veškeré štěstí bylo proti nim, dříve nebo později se ale ztratí i ta nejhorší směla.

Tad vypadal jako své starší já. Byl bledý, utahaný, strašně unavený navzdory spánku, ale pořád to byl nesporně ten starý Tadiík. Objala ho a on objetí opětoval. Bolest v břiše trochu polevila, i když škrábance a trhliny na něm vypadaly naběhlé, zanícené. S nohou to bylo horší, zjistila ale, že ji může ohýbat, i když to bolelo a rána opět začala krváčet. Zůstane jí jizva.

Dalších čtyřicet minut spolu mluvili. Donna, která se snažila najít nějaký způsob, jak Tada udržet čilého a také aby jim něco zaplnilo čas, navrhla Dvacet otázek. Tad nadšeně souhlasil. Nikdy se té hry

nedovedl nabažit; jediný jeho problém vždycky bylo někoho z rodičů přesvědčit, aby ji s ním hráli. Byli uprostřed čtvrté hry, když dostal záchvat.

Donna už asi před pěti otázkami uhádla, že odpověď je Fredd Redding, jeden z Tadových kamarádů ze školky, trochu to ale natahovala.

„Má červené vlasy?“

„Ne, je... je... je...“

Tad najednou zápasil s dechem. Lapal po vzduchu v trhavých hýkavých křečích. V Donně to vyvolalo neskutečný strach, v jejím hrdle ten strach nabyl podoby kyselého, měděného návalu.

„Tade? Tade?“

Tad zalapal po dechu. Rukou si sáhl po krku jako pařátem a zanechal na něm červené čáry. Jeho oči se obrátily v sloup, byly vidět jen spodečky duhovek a stříbřité bělmo.

„Tade!“

Chytila ho, třásla s ním. Jeho ohryzek rychle běhal nahoru a dolů, jako mechanický medvídek na špejli. Začal bezmocně mávat rukama, pak si jimi zase vyjel po krku a zaryl se do něj. Začal ze sebe vydávat zvířecí dusivé zvuky.

Na chvíli Donna naprosto zapomněla, kde se nalézá. Natáhla se po klíce, zatáhla za ni a otevřela dveře, jako kdyby se to dělo na parkovišti u nákupního střediska a nablízku byla pomoc.

Cujo byl okamžitě na nohou. Skočil na auto dříve, než byly dveře do půli otevřené, a tím ji možná zachránil. Narazil do otevírajících se dveří, odrazil se, a pak se opět vrhl vpřed, vrče a chňapaje. Řídká stolice mu vytekla na šterk cesty.

Zaječela a zabouchla dveře. Cujo opět skočil, narazil do strany auta a trochu zhoršil promáčknutí. Odklopýtal, pak se vrhl na okno a odrazil se od něj s tupým křupavým zvukem. Od stříbrné praskliny najednou vybíhalo půl tuctu roztráštěných linek. Skočil na něj znovu a bezpečnostní sklo se vybouřilo dovnitř. Pořád drželo pohromadě, ale uprostřed se prohýbalo. Svět venku byl najednou mléčně zakalený.

Jestli znovu skočí...

Místo toho se Cujo stáhl a vyčkával, co ŽENA podnikne příště.

Otočila se k svému synovi.

Celé Tadovo tělo sebou trhalo, jako kdyby měl epileptický záchvat. Jeho zadeček se zvedl ze sedadla, zapadl zpět, zvedl se,

zapadl. Obličej mu začal modrat. Žíly na spáncích měl vystouplé. Poslední dva roky na střední a první rok na vysoké škole byla zdravotnicí a věděla, o co jde. Nespolkl jazyk; to bylo nemožné, kromě těch nejpřehnanějších napínavých románeků. Jeho jazyk však sklouzl do krku a zablokoval hrtan. Před očima jí umíral zadušením.

Chytla jeho bradu levou rukou a trhnutím mu otevřela pusu. V panice s ním hrubě zacházela a slyšela, jak mu šlachy na čelistech zaprašťely. Její prsty nahmataly špičku jeho jazyka neuvěřitelně hluboko, skoro tam, kde by měl zuby moudrostí, kdyby mu vyrostly. Pokoušela se ho zachytit, ale nemohla; byl mokrá a kluzký jako úhoří mládě. Pokusila se zmáčknot ho mezi palcem a ukazováčkem, jen slabě si vědoma bláznivého, buchtotu svého srdce. *Myslím, že ho ztrácím, pomyslela si. Panebože, myslím, že ztrácím svého syna.*

Jeho zuby se teď najednou sklapy a kously její šmátrající prsty do krve, stejně jako jeho popraskané rty. Krev mu stékala po bradě. Bolest si skoro ani neuvědomovala. Tadovy nohy začaly bušit v bláznivém taktu o kobereček pinta. Zatápala zoufale po špičce jeho jazyka. Měla ji... a opět jí vyklouzla z prstů.

(Ten pes, ten zatracenej pes, je to jeho vina, zatracenej pes, zatracenej, pekelnicej pes, ZABIJU TĚ, PŘÍSAHÁM, ŽE TĚ ZABIJU.)

Tadovy zuby se opět sevřely kolem jejích prstů a pak znovu držela jeho jazyk a tentokrát nezaváhala: zaryla do něj nehty a vytáhla ho ven, jako žena, která zatahuje roletu. Zároveň druhou ruku položila pod jeho bradu a zaklonila mu hlavu, aby měl co nejvíce vzduchu. Tad opět začal lapat po dechu, ozval se hrubý, chřestivý zvuk, znělo to jako dýchání starého muže s rozedmou. Pak začal hýkat.

Dala mu facku. Nevěděla, co jiného udělat, tak mu dala facku.

Tad ze sebe vydal jeden konečný trhavý zvuk a pak se jeho dýchání vyrovnalo do rychlého oddechování. Sama také těžce oddechovala. Vlny závratí se přes ní přelévaly. Nějak si překroutila poraněnou nohu, cítila teplou vlhkost čerstvé krve.

„Tade!“ Chřaptivě polkla. „Tade, slyšíš mě?“

Kývl hlavou. Trochu. Jeho oči zůstaly zavřené.

„Uvolni se, jak nejvíc můžeš. Chci, aby ses uvolnil.“

„... chci domů... mami... příšera...“

„Psst, Tade. Nemluv, a nemysli na příšery. Na.“ Slova na příšery spadla na podlahu. Zvedla žlutý papír a vložila mu ho do ruky. Tad ho

zoufale sevřel v dlani. „Tak a teď se soustřed' na pomalý a pravidelný dech, Tade. To je cesta domů. Pomalý a pravidelný dech.“

Její oči zabloudily za něj a opět se zastavily na pálce oblepené izolepou, která ležela ve vysoké trávě po pravé straně cesty.

„Jen se uvolni, Tade, můžeš se o to pokusit?“

Tad trochu přikývl, ale oči neotevřel.

„Ještě chvíli, zlatíčko. Slibuji. Slibuji.“

Venku se dále rozednívalo. Už bylo teplo. Teplota v malém autě začala stoupat.

29. Kde je auto?

Vik se dostal domů v pět dvacet. Ve chvíli, kdy jeho žena synovi vytahovala jazyk z krku, procházel se pomalu po obývacímu a pomalu, zasněně vracel věci na jejich místa, zatímco Bannerman, detektiv od státní policie a detektiv z kanceláře státního návladního seděli na dlouhé pohovce a pili kávu.

„Už jsem vám řekl všechno, co vím,“ řekl Vik. „Pokud není u lidí, které jste už kontaktovali, není u nikoho.“ Držel koště a lopatku a z kuchyňské skříně si donesl krabici pytlíků na smetí. „Pokud by to nebyl Kemp.“

Rozhostilo se nepohodlné ticho. Vik si nepamatoval, že by kdy byl tak unavený jako teď, nevěřil ale, že by mohl usnout, pokud by mu někdo nedal injekci. Moc mu to nemyslelo. Deset minut poté, co dorazil, zazvonil telefon a on se na něj vrhl jako zvíře, nedbaje prohlášení detektiva žalobce, že to nejspíš bude pro něj. Nebylo: byl to Roger, který chtěl vědět, jestli Vik dorazil a jestli jsou nějaké novinky.

Byly nějaké novinky, ale všechny byly k zbláznění nedokonalé. Otisky prstů byly po celém domě a daktyloskopický tým z Augusty sebral několik skupin v malém obytném prostoru vedle dílny, ve které Kemp donedávna pracoval. Zanedlouho bude porovnání hotové a budou najisto vědět, že to byl Kemp, kdo zdemoloval dům. Vik to považoval za zbytečné; jeho nitro mu říkalo, že to byl Kemp.

Detektiv státní policie projel kartotékou a našel Kempovu dodávku. Byl to Ford Econoline ročník 71, mainská značka 641-644. Barva byla světle šedá, ale od Kempova domácího – vytáhli ho z postele ve čtyři hodiny ráno – se dozvěděli, že na stranách měl namalované pouštní krajinky: duny, pahorky, jehly. Na zadní straně byly dvě nálepky. Na jedné stálo ŠTĚP DŘEVO, NE ATOMY a na druhé RONALD REAGAN ZASTŘELIL J. R. Velmi vtipný chlápek, ten Steve Kemp, ale pouštní malůvky a nálepky ulehčí identifikaci jeho dodávky, a pokud se jí nezbavil, určitě ho chytí, než skončí den. Pátrání po postrádaném dopravním prostředku bylo vyhlášeno v celé Nové Anglii a v severním New Yorku. Navíc FBI v Portlandu dostala varování o možném únosu, a právě kontrolovali Kempův rejstřík. Našli tři menší přestupky z dob protestů proti válce ve Vietnamu, vždy po

roce v letech 1968-1970.

„Je na tom jedna věc, která mi vadí,“ řekl muž z kanceláře žalobce. Na klíně měl svůj zápisník, ale vše, co jim Vik mohl říci, už řekl. Muž z Augusty si jen tak čmáral. „Pokud to tak může říct, sere mě to.“

„Co?“ zeptal se Vik. Zvedl rodinný portrét, podíval se na něj, a pak ho naklonil tak, že rozbité přední sklo sjelo do pytlíku s dalším zlým cinkotem.

„Auto. Kde je auto vaší ženy?“

Jmenoval se Masen – Masen s ,e‘, informoval Vika, když si třáslí pravicemi. Teď přešel k oknu a roztržitě si plácal zápisníkem o nohu. Vikovo ošuntělé sportovní auto stálo na cestě, zaparkované vedle Bannermanova služebního vozu. Vik si ho vyzvedl na Portlandském letišti a vrátil auto, kterým jel z Bostonu.

„Co to s tím má společného?“ zeptal se Vik.

Masen pokrčil rameny. „Možná nic. Možná něco. Možná všechno. Nejspíš nic, ale prostě se mi to nelíbí. Kemp sem přijde, jo? Sebere tvou ženu a syna, jo? Proč? Je blázen. To je dostatečný důvod, nemůže vystát prohru. Možná že je to dokonce jeho zvrácený způsob humoru.“

Toto byly všechno věci, které Vik sám řekl, skoro doslova zopakované.

„Tak co udělá? Narve je do svýho fordů s malůvkama po stranách. Buďto je na útěku, nebo se někde schovává. Jo?“

„Ano, toho se právě...“

Masen se otočil od okna a podíval se na něj. „Takže kde je její auto.“

„No...“ Vik se ze všech sil snažil myslet. Bylo to těžké. Byl velmi unaven. „Možná...“

„Možná měl spolupachatele, který s ním odjel,“ řekl Masen. „To by nejspíš znamenalo únos za výkupné. Pokud je vzal na vlastní pěst, byla to nejspíš momentální šílenost. Pokud to byl únos za peníze, proč to auto vůbec bral? Aby do něj přesedli? Směšné. V tom pintu je úplně stejné horko jako v jeho dodávce, i když je trochu hůře identifikovatelné. A opakuji, pokud neměl žádného spolupachatele, pokud byl sám, kdo potom řídil auto?“

„Možná se pro něj vrátil,“ zabručel detektiv státní policie. „Někde ukryl paničku a chlapce a vrátil se pro její auto.“

„To by bylo bez spolupachatele trochu komplikované, ale

předpokládám, že by to mohl udělat. Odvézt je někam blízko a pěšky se vrátit pro pinto, nebo je odvézt někam daleko a zpátky chytnout stopa. Ale proč?“

Bannerman poprvé promluvil. „Mohla ho řídit sama.“

Masen se na něj otočil a obočí mu vyjelo.

„Pokud vzal chlapce s sebou...“ řekl Bannerman a podíval se na Vika. Přikývl. „Je mi líto, pane Trentone, ale pokud Kemp vzal chlapce s sebou, zmlátil ho, přidržel u něj zbraň a řekl vaší manželce, ať se ho drží, jinak že by se chlapci mohlo něco stát, kdyby se pokusila o něco chytrého, jako například vypnout světla nebo jimi blikat...“

Vik přikývl a z té představy se mu udělalo špatně.

Masen se zdál být na Bannermana naštvaný, možná proto, že na tu možnost nepřípadl sám. „Opakuji: z jakého důvodu?“

Bannerman zakroutil hlavou. Vik sám nemohl přijít na jediný důvod, proč by Kemp chtěl Donnino auto.

Masen si zapálil cigaretu, zakašlal, a rozhlédl se po popelníku. „Promiňte,“ řekl Vik a znovu se cítil jako herec, jako někdo mimo jeho tělo, kdo říká repliky pro něj napsané. „Oba popelníky, které tady byly, jsou rozbité. Donesu vám jeden z kuchyně.“

Masen ho sledoval do kuchyně, vzal si popelník a řekl: „Pojďme ven na schody, souhlasíte? Bude to kurevsky horkej den. V červenci je rád prožívám, dokud jsou ještě civilizovaný teploty.“

„Dobrá,“ řekl Vik lhostejně.

Když vycházeli, mrkl na kombinovaný teploměr a barometr přišroubovaný k domu,... dárek k vánocům od Donny. Teploměr už ukazoval 23 stupňů. Ručička barometru stála uprostřed a bylo u ní nadepsané HEZKY.

„Pojďme to ještě kousek sledovat,“ řekl Masen.

„Fascinuje mě to. Máme tu ženu se synem, ženu, která má muže na obchodní cestě. Potřebuje auto, pokud se někam má dostat. Dokonce i do centra je to kilometr a zpáteční cesta je celá do kopce. Takže pokud předpokládáme, že ji Kemp sebral tady, auto by zde pořád bylo. Zkusme tohle. Kemp přijede a rozmlátí dům, ale je pořád vzteklý. Uvidí je někde ve městě a sebere je. V tom případě by auto stálo na tom místě. V centru, možná. Nebo na parkovišti nákupního střediska.“

„To by si ho už dávno někdo všiml a nechal odtáhnout.“

„Nejspíš,“ řekl Masen. „Myslíte, že ho někde mohla sama nechat, pane Trentone?“

V té chvíli si Vik vzpomněl. Jehlový uzávěr.

„Vypadáte, jako by se vám právě rozsvítilo,“ řekl Masen.

„Nerozsvítilo, přímo rozzářilo. Auto tady není, protože je v opravně v South Paris. Měla problémy s karburátorem. Zasekával se jehlový uzávěr. Mluvili jsme o tom po telefonu v pondělí. Byla kvůli tomu strašně naštvaná: Chtěl jsem ji objednat tady u jednoho místního opraváře, ale zapomněl jsem, protože...“

Zmlkl a přemýšlel o důvodech, proč na to zapomněl.

„Zapomněl jste objednat opravu tady ve městě, takže by auto odvezla do South Paris?“

„Jo, asi jo.“ Nemohl si přesně vzpomenout na průběh konverzace, kromě toho, že se bála; aby jí auto nepřestalo fungovat po cestě do opravy.

Masen mrkl na hodinky a vstal. Vik se začal zvedat s ním.

„Ne, zůstaňte sedět. Jdu si jen někam krátce zavolat. Vrátím se.“

Vik zůstal sedět. Sít'ové dveře se za Masenem zabouchly, zvuk, který mu tolik připomínal Tada, že sebou až trhl a musel zaskřípat zubama, aby zadržel slzy. Kde jen mohli být? Nápad, že chybí pinto, byl slibný jen chvíli.

Slunce bylo již nad obzorem a házelo na domy a ulice pod kopcem ostré, růžové světlo. Dotklo se houpačky, na které tak často houpal Tada... vše; co si přál, bylo, aby mohl zase svého syna houpat a mít svou manželku vedle sebe. Houpal by ho, dokud by mu neupadly ruce, pokud by si to Tad přál.

Tati, chci přemet! Chci!

Hlas v jeho mysli ho bodl u srdce. Byl to strašidelný hlas.

Sít'ové dveře se vzápětí znovu otevřely. Masen si sedl vedle něho a zapálil si novou cigaretu. „Twin City Ford v South Paris,“ řekl. „To je ono, že?“

„Jo. Pinto jsme tam koupili.“

„Zkusil jsem to a zavolal jim. Měl jsem štěstí; ředitel opravy tam už byl. Vaše pinto tam není, ani tam nebylo. Kdo je ten místní chlap?“

„Joe Camber,“ řekl Vik. „Tak tam nakonec to auto přeci jen odvezla. Nechtělo se jí, protože to je daleko v pustinách a nemohla se tam dovolat. Řekl jsem jí, že tam Camber asi stejně je, že asi pracuje v dílně. Je to taková předělaná stodola, a nemyslím, že by v ní měl telefon. Alespoň neměl, když jsem u něj byl naposled.“

„Podíváme se na to,“ řekl Masen, „ale její auto tam nebude, pane

Trentone. Věřte mi.“

„Proč ne?“

„Bylo by to naprosto nelogické,“ řekl Masen. „Byl jsem si na pětadevadesát procent jistý, že nebude ani v South Paris. Podívejte se, vše, co jsme řekli předtím, pořád vypadá pravděpodobně. Mladá žena s dítětem potřebuje auto. Předpokládejme, že auto odvezla do Twin City Ford a tam jí řekli, že to bude pár dní trvat. Jak se dostane domů?“

„No... dají jí náhradní... a pokud ne, pronajmou jí jedno ze svých. Z těch levných.“

„Správně! Výborně! Tak kde je?“

Vik se podíval na cestu, skoro jako kdyby očekával, že se tam objeví.

„Kemp by neměl větší důvod zdrhnout s půjčeným autem než s pintem,“ řekl Masen. „To více méně předem vyloučilo Fordovo zastupitelství. Dejme tomu, že ho odveze do opravny tohohle Cambera. Pokud jí dá nějakou starou hromadu šrotu na ježdění, dokud nespraví pinto, jsme hned tam, kde jsme začali: kde ten šrot je? Pokud tam přijede a Camber jí řekne, že si tam pinto chvíli bude muset nechat, ale že nemá nic, čím by se mohla dostat zpět do města, tak zavolá známému, který pro ni přijede. Sledujete mě?“

„Jo, jasně.“

„Tak kdo je tento známý? Dal jste nám seznam, a my jsme je všechny vytáhli z postele. Naštěstí všichni byli doma, takhle v létě. Nikdo z nich se nezmínil o tom, že by odněkud vaši rodinu vezl. Nikdo je od pondělka od rána neviděl.“

„No, tak proč nepřestaneme kecat, nezavoláme Camberovi a nepřesvědčíme se?“

„Počkejme do sedmé,“ řekl Masen. „To je pouhé čtvrt hodiny. Nechme mu čas, aby si stačil umýt obličej a trochu se probudil. Ředitelé opraváren většinou nastupují brzy. Tohle je soukromník.“

Vik pokrčil rameny. Celé to byla slepá ulička. Kemp měl Donnu a Tada. Fyzicky to cítil, stejně jako věděl, že to byl Kemp, kdo rozmlátil dům a udělal se na posteli, o kterou se Vik dělil s Donnou.

„Samozřejmě, nemusel to být známý,“ řekl Masen. „Je nespočetně možností. Doveze tam auto a náhodou je tam někdo, koho trochu zná, a nabídne jí odvoz zpět do města. Nebo je možná zaveze domů sám Camber. Nebo jeho žena. Je ženatý?“

„Ano. Příjemná paní.“

„Mohl to být on, ona, kdokoliv. Lidé vždy rádi pomohou dámě v nesnázích.“

„Jo,“ řekl Vik a také si zapálil.

„Ale na ničem z toho stejně nezáleží, protože otázka zůstává stále stejná: Kde je to zasaný auto? Protože situace zůstává stejná. Žena s dítětem, sami. Musí jezdit na nákup, do čistírny, na poštu, tucty malých pochůzek. Kdyby měl být manžel pryč jen pár dnů, třeba i týden, možná by to i mohla zkusit zvládnout bez auta, ale deset, čtrnáct dní? Mohla by si u Herze nebo Avisu nebo Nationalu objednat auto přímo sem nebo ke Camberovi. Tak kde je to auto z *půjčovny*? Pořád se k tomu vracím. Mělo by tady být auto. Chápeme?“

„Nemyslím, že by to bylo důležité,“ řekl Vik.

„A nejspíš máte pravdu. Najdeme nějaké jednoduché vysvětlení a budeme se chytat za hlavu, jak jsme mohli být tak blbí. Podivně mě to ale fascinuje... byl to jehlový uzávěr? Jste si jistý?“

„Naprosto.“

Masen zavrtěl hlavou. „Proč by vlastně vůbec potřebovala celej ten bordel s půjčenýma a pronajmutýma autama? Pro někoho se znalostmi a vybavením je to práce na čtvrt hodiny. Přijet, odjet. Tak kde je...“

„... to její zatracený auto?“ dokončil Vik unaveně. Svět k němu teď přicházel a odcházel ve vlnách.

„Proč nejdete nahoru a nelehnete si?“ řekl Masen. „Vypadáte úplně hotově.“

„Ne, chci být vzhůru, kdyby se něco stalo...“

„Pokud by se něco stalo, někdo vás přijde vzbudit. FBI je na cestě s přístrojem na stopování hovorů, který připojí na váš telefon. Nadělají dost bordelu, aby to probudilo i mrtvýho, tak nemějte starost.“

Vik byl moc unavený na to, aby cítil něco více než tupý pocit strachu. „Myslíte, že ten přístroj je nutný?“

„Lepší ho mít a nepotřebovat, než nemít a potřebovat,“ řekl Masen a zahodil cigaretu. „Trochu si odpočiňte a budete to líp zvládat, Viku. Jděte.“

„Dobrá.“

Pomalou vyšel po schodech. Postel byla svlečená po matraci. Sám to udělal. Položil na svou stranu dva polštáře, sundal si boty a lehl si. Ranní slunce vztekle zářilo oknem dovnitř. *Nebudu spát, říkal si, budu odpočívát. Alespoň se o to pokusím. Čtvrt hodiny... možná půl...*

Když ho ale probudilo zvonění telefonu, bylo už pálivé poledne.

Charity Camberová si dala svou ranní kávu a pak zavolala Alvovi Thorntonovi. Tentokrát odpověděl on sám. Věděl, že večer předtím mluvila s Bessie.

„Ne,“ řekl Alva. „Neviděl sem z něj ani chlup vod minulýho čtvrtka nebo tak, Charity. Donesl pneumatiku na traktor, kterou mi spravoval. Vo krmení Cuja nic neřekl, i když bych to s radostí slíbil.“

„Alvo, mohl bys zajet nahoru a mrknout se po Cujovi? Brett ho viděl v pondělí ráno, než jsme odjeli k sestře, a zdálo se mu, že vypadá nemocně. A já vůbec nevím, koho by Joe sehnal na krmení.“ A po způsobu venkovanů dodala: „Žádněj spěch.“

„Zajedu tam a vomrknu to,“ řekl Alva. „Jen napřed nakrmím tyhle prokletý kdákalky, pokud to nevadí.“

„To je výborné, Alvo,“ řekla Charity vděčně a dala mu číslo své sestry. „Díky moc.“

Ještě chvíli klábosili, hlavně o počasí. Neustálé horko dělalo Alvovi trochu starosti kvůli kuřatům. Pak zavěsila.

Brett vzhlédl od svých vloček, když vstoupila do kuchyně. Jim junior velmi opatrně dělal na stole kroužky svou sklenicí džusu a mluvil přitom o sto šest. Někdy za posledních osmačtyřicet hodin se rozhodl, že Brett je blízký příbuzný Ježíše Krista.

„No?“ zeptal se Brett.

„Měl jsi pravdu. Táta Alvu nepožádal, aby Cuja krmil.“ Viděla zklamání a starost v Brettových očích a tak pokračovala: „Ale pojedete to tam zkontrolovat dnes dopoledne, hned jak se postará o kuřata. Tentokrát jsem jim dala číslo. Říkal, že se ozve v každém případě.“

„Dík, mami.“

Jim vystřelil od stolu, když ho Holly shora volala, ať se přijde obléci. „Chceš jít se mnou nahoru, Brette?“

Brett se usmál. „Počkám na tebe, bouchači.“

„Dobře.“ Jim vyběhl za křiku: „Mami! Brett říkal, že počká! Brett říkal, že počká, až se oblíknu!“

Hřmotil, jako kdyby po schodech dupalo stádo slonů.

„Je to hodný kluk,“ řekl Brett bezmyšlenkovitě.

„Myslela jsem si,“ řekla Charity, „že bychom mohli jet domů o trochu dříve, pokud souhlasíš.“

Brettův obličej se rozzářil a navzdory všem rozhodnutím, které

udělala, v ní ta záře vyvolala trochu smutku. „Kdy,“ zeptal se.

„Co říkáš zítřku?“ Vlastně chtěla navrhnout pátek.

„Super! Ale...“ – podíval se na ni pozorně – „Jsi se svou návštěvou hotova, mami? Teda, vždyť je to tvoje sestra.“

Charity pomyslela na kreditkarty a hrací skříň, kterou si Hollyin manžel mohl dovolit, ale neuměl spravit. To byly věci, které udělaly dojem na Bretta a nejspíš udělaly jistým způsobem dojem i na ni. Možná že je teď trošku viděla Brettovými očima... Joeovými očima. A co je moc, to je příliš.

„Ano,“ řekla. „Počítám, že jsem se svou návštěvou hotova. Řeknu to Hollyi teď ráno.“

„Dobrá, mami.“ Podíval se na ni trochu stydlivě. „Rád bych se sem vrátil, víš. Mám je rád. A ten kluk je dobrý děcko. Možná že by někdy mohl přijet do Maine.“

„Ano,“ řekla, překvapená a vděčná. Nemyslela si, že by proti tomu Joe něco měl. „Ano, možná že by se to dalo zařídit.“

„Dobrá. A řekni mi, až zavolá pan Thornton.“

„Řeknu.“

Alva ale zpět nezavolal. Mezitím co ráno krmil kuřata, spálil se mu motor ve velkém klimatizačním zařízení a on najednou bojoval o životy svých kuřat, než je zabije horko. Donna Trentonová by to asi nazvala zásahem toho stejného osudu, jehož odraz viděla v Cujových zastřených, vražedných očích. Když byla otázka klimatizace vyřešena, už táhlo na čtvrtou odpoledne (to odpoledne přišel Alva Thornton o šedesát dva kuřat a počítal, že vyvázl velmi levně). Konfrontace, která začala na dvoře Camberových v pondělí, byla už u konce.

Andy Masen byl Wunderkind mainského státního návladního a našli se lidé, kteří říkali, že jednoho dne – a ne moc vzdáleného – se stane vedoucím kriminálního oddělení. Andy Masen sám mířil mnohem výš. Doufal, že bude v roce 1984 státním návladním a v takové pozici, aby mohl kandidovat na místo guvernéra v roce 1987. A po osmi letech jako guvernér, kdo ví?

Pocházel z velké, chudé rodiny. Vyrůstal se svými třemi bratry a dvěma sestrami v polorozpadlém domku při vnější Sabbathus Road v městečku Lisbon. Jeho bratři a sestry přesně naplnili očekávání městečka. Pouze Andy Masen a jeho nejmladší bratr Marty dokázali vychodit střední školu. Chvíli to vypadalo, že to zvládne i Roberta, ale

pak se nechala v posledním ročníku zbouchnout na plese. Odešla ze školy a vzala si toho chlapce, který ve svých devětadvacíti letech měl ještě pořád uhry a mlátil ji i dítě. Marty se zabil při automobilové nehodě v Durhamu na silnici č. 9. Ve sto desíti se pokoušel s několika nalitymi kumpány vybrat úzkou zatáčku na Sirois Hill. Camaro, ve kterém jeli, se dvakrát převalilo a shořelo.

Andy byl hvězdou rodiny, ale jeho matka ho nikdy neměla ráda. Trochu se ho bála. Když mluvila se svými přáteli, říkala: „Můj Andy je studenej jako ryba.“ Vždycky se kontroloval a byl velmi upjatý. Od páté třídy věděl, že nějak musí vychodit vysokou a stát se právníkem. Právníci vydělávali hromadu peněz. Právníci pracovali s logikou. Logika byla Andyho božstvem.

Každou událost viděl jako bod, ze kterého vycházel konečný počet možností. Na konci každé možnosti byl další bod událostí. A tak dále. Tento životní plán z bodu na bod mu v životě velmi dobře sloužil. V základní a střední škole měl samé jedničky, dostal stipendium za zásluhy a mohl jít skoro na kteroukoliv univerzitu. Rozhodl se pro Maineskou a zahodil možnost jít na Harvard, protože chtěl začít svou kariéru v Augustě a nechtěl, aby mu nějaký lesní mužík v holínkách otíral Harvard o hubu. Tohoto horkého červnového rána šly věci přesně podle plánu.

Zavěsil telefon Vika Trentona. U Camberů nikdo neodpovídal. Bannerman a detektiv od státní policie tady pořád byli a čekali na povel jako dobře vycvičení psi. S Townsendem, chlapem od státní, už dříve pracoval, byl to typ chlapíka, vedle kterého se Masen cítil dobře.

Když člověk řekl dones, Townsend donesl. Bannerman pro něj byl nový, a Masenovi se moc nelíbil. Jeho oči byly trochu moc chytré a způsob, kterým najednou přišel s nápadem, že Kemp mohl ženu donutit kvůli dítěti... no, takové nápady, pokud se mají objevit, mají vycházet z Andy Masena. Seděli všichni tři na pohovce, mlčeli, pili kafe a čekali, až se FBI objeví se svým přístrojem.

Andy přemýšlel o případu. Mohla to být bouřka v šálku čaje, mohlo to ale také být něco víc. Manžel byl přesvědčen, že se jedná o únos a pohřešovanému autu nepřipisoval žádnou důležitost. Lpěl na představě, že Steve Kemp má jeho rodinu.

Andy Masen si nebyl tak jistý.

Camber nebyl doma, nikdo tam nebyl doma. Třeba jeli všichni na dovolenou. Bylo to dost pravděpodobné, červenec byl hlavní měsíc

dovolených a dříve nebo později museli narazit na někoho, kdo byl pryč. Přijal by její auto na opravu, kdyby se chystal odjet? Je to velmi nepravděpodobné. Nepravděpodobné, že by tam auto vůbec bylo. Muselo se to ale zkontrolovat, a pak tady byla možnost, kterou Vikovi nenaznačil.

Co když auto ke Camberovi odvezla? Co když jí někdo odvoz zpět nabídl? Žádný přítel, žádný známý, ani Camber nebo jeho manželka, ale naprostý cizinec. Andy jako by Trentona slyšel: „Ach, ne, moje žena by se nikdy nenechala od cizího svézt.“ Ale když se to tak vezme, Steve Kemp ji „svezl“ mnohokrát, a byl vlastně skoro cizí. Pokud tento hypotetický muž byl přátelský a pokud toužila syna dostat domů, mohla nabídku přijmout. A možná ten příjemný, usměvavý pán byl úchylný. V Castle Rocku už jednoho takového zažili, Franka Dodda. Možná že je ten příjemný, usměvavý pán nechal někde v křoví s podřezanými krky a pokračoval ve své radostné cestě. Pokud by to tak bylo, pinto by stálo u Camberů.

Andy tuto myšlenku nepovažoval za *pravděpodobnou*, byla ale *přípustná*. Poslal by jednoho muž ke Camberům stejně – bylo to podle pravidel –, ale rád věděl, proč co dělá. Pomyslel si, že pro všechny praktické účely, Camberovu dílnu může vyškrtnou ze struktury logiky a pořádku, kterou budoval. Předpokládal, že by tam mohla zajet, zjistit, že Camberovi jsou pryč a pak by jí mohlo auto krachnout, ale městská silnice č. 3 v Castle Rocku měla dost daleko k jižnímu pólu. Stačilo by jí a dítěti dojít k nejbližšímu domu a poprosit, jestli by mohli použít telefon, což se ale nestalo.

„Pane Townsende,“ řekl tichým hlasem. „Měli byste se šerifem Bannermanem zajet k Joeovi Camberovi. Zjistěte tři věci: že tam není žádné modré pinto, poznávací značka 218-864, že tam není žádná Donna a Theodor Trentonovi a že tam nejsou Camberovi. Pamatujete si to?“

„Ano,“ řekl Townsend. „Chcete...“

„Chci pouze tyto tři věci,“ řekl Andy tiše. Nelíbil se mu způsob, kterým ho Bannerman pozoroval, s jakýmsi znuřeným pohrdáním. Bylo mu to nepříjemné. „Pokud tam jedno z těchto tří je, zavolejte mi sem. A pokud tady nebudu, nechám tu číslo. Jasný?“

Telefon zazvonil. Bannerman ho zvedl, poslouchal, a podal ho Masenovi. „Pro tebe, machre.“

Jejich oči se nad telefonem setkaly. Masen si myslel, že

Bannerman pohledem uhne, neuhnul ale. Po chvíli si telefon vzal. Volala státní policie ze Scarboroughu. Chytili Steve Kempa. Jeho dodávka byla spatřena ve dvoře malého motelu v massachusettském městečku Twickenham. Žena a chlapec u něj nebyli. Poté co mu přečetli jeho práva, Kemp řekl jen své jméno a od té doby trval na svém právu nemuset odpovídat.

30. Zmařená naděje

Andy Masen to považoval za velmi neblahé zprávy.

„Townsende, jedte se mnou,“ řekl. „Zvládnete ty Camberovy sám, že, šerife Bannermane?“

„Je to moje město,“ řekl Bannerman.

Andy si zapálil cigaretu a podíval se na šerifa přes vlnící se kouř. „Dělá vám moje osoba nějaký problém, šerife?“

Bannerman se usmál. „Nic, s čím bych si nedovedl poradit.“

Panebože, jak já tyhle balíky nenávidím, pomyslel si Masen a pozoroval, jak Bannerman odchází. Teď je ale stejně mimo hru. Bohu děkujeme za maličkosti.

Bannerman nastoupil do svého vozu, nastartoval ho a vycouval z příjezdové cesty. Bylo sedm dvacet. Skoro ho pobavilo, jak čistě ho Masen smetl na stranu. Oni mířili k jádru věci, on mířil nikam. Jenže starý Hank Townsend bude muset celý ráno poslouchat Masenovy žvásty, takže na tom byl možná stejně dobře.

George Bannerman pomalu jel po stosedmnácté směrem k Maple Sugar Road, sirénu a světla vypnutá. Byl to rozhodně krásný den. Neviděl nejmenší důvod ke spěchu.

Donna a Tad Trenton spali.

Jejich polohy si byly velmi podobné – nepříjemné polohy spících lidí, kteří musejí dlouhé hodiny strávit v dálkových autobusech. Hlavy se jim skláněly k ramenům, Donnina k levému, Tadova k pravému. Tadovy ležely ruce v klíně jako ryby na suchu. Občas sebou trhly. Dýchal chraplavě a chroptivě. Rty měl popraskané, oční víčka zřívověla. Pramínek slin, který mu stekl z koutku úst k jemné lince jeho brady, začal zasychat.

Donna spala polospánkem. I když byla zcela vyčerpaná, její zkroucená pozice a bolest na břicho, noze a teď i prstech (ve svém záchvatu jí je Tad prokousl až na kost) jí nedovolily usnout tvrději. Vlasy se jí lepily na hlavu ve zpocených pletencích. Gázové polštářky na noze opět prosákly krví a kůže kolem škrábanců na břicho ošklivě zčervenala. Její dech byl také chraplavý, ale ne tak nevyrovnaný jako Tadův.

Tad Trenton byl velmi blízko konce svých sil. Trpěl pokročilou dehydratací. Pocením pozbyl mnoho potřebných látek. Nic je nenahradilo. Jeho vnitřní obranyschopnost se neustále zmenšovala a právě dosáhl posledního, kritického stadia. Jeho život visel na vlásku, stal se lehkým, jen slabě vázaným na jeho maso a kosti, traslavě očekáváje první závan větříčku, který by ho odnesl.

V horečnatých snech ho otec houpal na houpačce výš a výš. Neviděl jejich zahradu, viděl jezírko s kačenkami, a větřík chladil jeho spálené paže, jeho bolestivé oči, jeho popraskané rty.

Cujo také spal.

Ležel na kraji trávníku u verandy, dobitou tlamu na předních prackách. Jeho sny byly zmatené, šílené. Byl soumrak a tma byla plná kroužících netopýrů s rudýma očima. Skákal po nich znovu a znovu, a pokaždé, když skočil, jednoho stáhl, zuby semknuté kolem kosmatého, škubajícího křídélka. Netopýři ho ale nepřestávali kousat, jejich ostré krysí zoubky na jeho obličejí... Odtamtud přicházela všechna bolest. Odtamtud pocházely všechny rány. Všechny je ale pozabijí. Všechny je...

Náhle se probudil, zvedl hlavu z pracek a naklonil ji.

Blížilo se auto.

Jeho d'ábelsky jemným uším se zvuk auta zdál příšerný, nesnesitelný. Byl to zvuk jakéhosi obrovského hmyzu, který se blížil, aby ho bodl žihadlem plným jedu.

Vyskočil na nohy a začal kňučet. Všechny jeho klouby se zdály být naplněny skelnou drtí. Podíval se na mrtvé auto. Uvnitř viděl nehybnou siluetu ŽENINY hlavy. Dříve se Cujo mohl dívat přímo skrze sklo a vidět ji, ale ŽENA se sklem něco udělala, co ztížilo pohled. Nezáleželo na tom, co udělala s okny. Nemůže se dostat ven. CHLAPEČ také ne.

Bzučení teď bylo blíž. Auto se blížilo do kopce, ale... *bylo* to auto? Nebo obrovská včela nebo vos, která přichází, aby na něm parazitovala, bodla ho a ještě zhoršila jeho bolest?

Lepší je vyčkat a přesvědčit se.

Cujo vklouzl pod verandu, kde často v minulosti trávil horké letní dny. Byly tam hluboké závěje zahnívajícího listí dávných podzimů, listí, z něhož vycházela vůně, kterou po ty stejné dávné podzimy

považoval za nevýslovně sladkou a příjemnou. Teď se mu zdála obrovská, lepkavá, dusivá a naprosto nesnesitelná. Zavřel na pach a začal zase slintat pěnu. Kdyby pes mohl zabít pach, Cujo by to byl udělal.

Bzokot byl teď velmi blízko. A pak do dvora zatáčelo auto. Modré auto s bílou střechou a světly na ní.

Co George Bannerman očekával nejméně ze všeho, když zatáčel do dvora Joeho Cambera, bylo pinto pohřešované ženy, které tam viděl. Nebyl hloupý, a i když na Andyho bodový typ logiky měl nevalný názor (řešil hrůzu, kterou po sobě zanechával Frank Dodd, a chápal, že občas logika neexistuje), došel ke svým velmi solidním závěrům velmi podobným způsobem, i když na méně vědomé rovině. A souhlasil s Masenovým náhledem, že to bylo velmi nepravděpodobné, aby tady Trentonova žena a její dítě byli. Nicméně tady auto bylo.

Bannerman hmátl po mikrofonu zavěšeném pod palubní deskou a pak se rozhodl napřed zkontrolovat auto. Z tohoto pohledu, přímo zezadu, bylo nemožné zjistit, jestli v něm někdo je nebo ne. Opěradla sedadel byla moc vysoká a Tad i Donna se ve spánku sesunuli.

Bannerman vystoupil z auta a zabouchl za sebou dveře. Dříve než udělal dva kroky, uviděl, že okno na straně řidiče je celé popraskané.

Srdce mu začalo tlouci rychleji a ruka mu sjela k pažbě jeho Police Special ráže 38.

Cujo pozoroval MUŽE z modrého auta s rostoucí nenávisť. Byl to on, kdo mu způsobil všechnu tuto bolest, byl si tím jistý. Muž mu způsobil bolest v jeho kloubech a vysoké, strašné hvízdání v jeho hlavě. Byla to chyba MUŽE, že závěj starého listí pod verandou teď smrděla hnilobou, byla to vina MUŽE, že se nemůže podívat na vodu, aniž by začal kňučet a stáhl se a chtěl ji zabít navzdory své velké žízni.

Hluboko v jeho mohutné hrudi se zrodilo vrčení a nohy se pod ním napjaly: Cítil MUŽE, jeho pot a vzrušení, těžké maso nalepené na kosti. Vrčení zesílilo, pak přešlo v obrovský zlostný řev. Vystřelil zpod verandy a vrhl se na toho příšerného MUŽE, který mu způsobil všechnu tu bolest.

V první rozhodné chvíli Bannerman vůbec neslyšel Cujovo narůstající vrčení. Přiblížil se k pintu dostatečně, aby uviděl záplavu vlasů opřených o řidičovo okno. Jeho první myšlenka byla, že žena

byla zastřelena, ale kde potom byla díra po kulce? Sklo vypadalo, jako kdyby do něj někdo mlátil, ne jako by ho prostřelil.

Pak uviděl, jak se hlava pohnula. Ne moc – jen trochu – ale *pohnula se*. Žena žila. Udělal krok dopředu... a v té chvíli se ozval Cujův řev, následovaný salvou vrčivých štěknutí. Jeho první myšlenka...

(Rusty?)

byla na jeho irského setra, nechal ale Rustyho uspat nedlouho po té věci s Frankem Doddem. A Rusty nikdy takto neštěkal. V další rozhodný moment Bannerman ztuhl nevýslovnou hrůzou.

Pak se otočil, zároveň vytahoval revolver, a stačil zahlédnout jen chlupatou šmouhu psa – neuvěřitelně velkého psa – , jak na něj skáče. Narazil mu do prsou a zatlačil ho k zadní straně pinta. Zachrochtal. Pes narazil do jeho pravé ruky tak silně, že mu vylétla a narazila tvrdě do chromové drážky podél střechy auta. Pistole odlétla. Přefíčela přes auto, pažba-ústí, pažba-ústí, a dopadla do vysoké trávy na druhé straně cesty.

Pes ho *kousal*, a když Bannerman spatřil první květy krve na své světlemodré košili, najednou vše pochopil. Přijeli sem, auto selhalo... a byl tady ten pes. Pes nebyl započítán do Masenovy čisté analýzy od bodu k bodu.

Bannerman s ním zápasil, pokoušel se dostat ruce pod psův čumák, vytáhnout ho nahoru a ven ze svého břicha. Najednou tam dole cítil silnou, ochromující bolest. Košile na břicho byla v cárech. Krev se mu řinula přes kalhoty jako povodeň. Vrhel se dopředu a pes ho zatlačil zpět úděsnou silou, přimáčkkl ho k pintu takovým nárazem, že se malé auto zahoupalo na svých pružinách.

Zjistil, že se pokouší vzpomenout, jestli se včera se ženou milovali.

Bláznivá myšlenka. *Bláznivá...*

Pes se opět vrhl na jeho břicho. Bannerman se pokusil uskočit, ale pes ho prokoukl, smál se mu, a najednou pocítil více bolesti než kdy v celém životě. Zařval, obě ruce opět vsunul pod psův čumák a trhl jím nahoru. Na chvíli, když civěl do těch temných, šílených očí, oblila ho jakási mdlá hrůza a on si pomyslel: *Ahoj, Franku. Jsi to ty, že? Bylo ti v pekle moc horko?*

Pak mu Cujů chňapl po prstech, drásal je, trhal. Bannerman zapomněl na Franka Dodda. Pokoušel se zvednout koleno, dostat ho

mezi sebe a psa, ale zjistil, že nemůže. Když se o to pokusil, vybuchla bolest v jeho podbřišku do nesnesitelné agónie.

Co mi tam dole udělal? Pane bože, co to udělal? Vicky, Vicky...

Pak se otevřely dveře pinta na řidičově straně. Byla to ta žena. Podíval se na rodinný portrét, který Steve Kemp rozšlápl, a viděl hezkou ženu s pěkným účesem, ten typ, na který se člověk na ulici podívá dvakrát a podruhé už lehce myslí na něco víc. Když člověk uviděl takovou ženu, řekl si, že její muž má štěstí.

Tato žena byla troska. Pes se dostal i na ni. Břicho měla potřísněné zaschlou krví. Jedna nohavice jejich džín byla rozžvýkaná a těsně pod kolenem měla mokvající obvaz. Nejhorší byl ale její obličej; vypadal jako hrůzné pečené jablko. Na čele měla puchýře, loupalo se jí. Rty měla rozpraskané a hnisající. Oči byly zapadlé v hlubokých fialových masitých váčcích.

Pes Bannermana bleskově opustil a na strnulých nohách se vrče blížil k ženě. Ustoupila do auta a zabouchla dveře.

(Auto, teď musím ohlásit, musím to ohlásit.)

Otočil se a běžel zpět k autu. Pes ho pronásledoval a on mu utekl. Zabouchl dveře, hrábl po mikrofonu a zavolal pomoc, kód 3. Pomoc dorazila. Pes byl zastřelen. Všechny je zachránili.

Vše toto se stalo za pouhé tři vteřiny a pouze v mysli George Bannermana. Když se otočil a chtěl se vrátit do svého služebního auta, vypověděly mu nohy službu a on se natáhl na šterk.

(Ach, Vicky, co mi to tam dole udělal?)

Svět byl plný oslňující slunce. Těžko rozeznával věci kolem sebe. Bannerman chvíli dráсал šterk, než se mu konečně podařilo postavit se na kolena. Podíval se na sebe a uviděl, jak mu zpod košile visí tlustý šedý provazec střev. Kalhoty měl prosáklé krví dolů k oběma kolenům.

Dost. Pes mu tam dole udělal docela pěknou paseku.

(Drž si ty vnitřnosti uvnitř, Bannermane. Pokud nastal tvůj čas, tak nastal. Ale ne dříve, než se dostaneš k tomu posranému mikrofonu a zavoláš pomoc. Zadrž si ty vnitřnosti a postav se na svoje velký plochy nohy...

Dítě, panebože, její dítě je tam uvnitř s ní, její dítě?)

To mu připomnělo jeho dceru, Katrinu, která letos půjde do sedmé. Začínala jí růst prsa. Začínala se z ní stávat slečna. Chodila na hodiny piana. Chtěla koně. Bývaly časy, kdy, pokud by přecházela ze školy do knihovny sama, by ji Dodd zabil místo Mary Kate

Hendrassenové. Kdy...

(Hejbní tím svým líným zadkem!)

Bannerman se postavil na nohy. Vše kolem něj se skládalo ze slunečního svitu a všechny jeho vnitřnosti se snažily vyklouznout dírou, kterou do něj udělal pes. Auto. Vysílačka. Pes byl za ním, znovu a znovu se nepřičetně vrhal na promáčknuté dveře pinta.

Bannerman začal klopýtat směrem ke svému autu. Obličej měl křídově bílý, rty modrošedé. Byl to největší pes, jakého kdy viděl, a vykuchal ho. Vykuchal ho, panebože, a proč bylo vše tak palčivé a svítivé?

Střeva mu prokluzovala mezi prsty.

Dosáhl ke dveřím auta. Slyšel, jak rádio pod palubní deskou praskavě sděluje svou zprávu. Měl jsem se ohlásit napřed. To je pravidlo. Člověk se s pravidly nikdy nemá hádat, ale pokud bych tomu věřil, nikdy bych v případě Dodda nezavolal Smithovi. *Vicky, Katrino, promiňte mi...*

Chlapec. Musí zavolat pomoc pro chlapce.

Skoro spadl a musel se zachytit o dveře.

A pak slyšel, jak se pes blíží. Začal opět řvát, pokoušel se spěchat. Kdyby se mu jen podařilo zavřít dveře... ach bože, kdyby se mu jen podařilo zavřít dveře, než se do něj pes opět pustí... *ach bože...*

Tad opět ječel, ječel a drásal si nehty tvář, házel hlavou ze strany na stranu, zatím co Cujo narážel do dveří a rozhoupával auto.

„Tade, přestaň! Přestaň... miláčku, prosím tě, přestaň!“

„Tátu... tátu... tátu...“

Najednou to přestalo.

Donna držela Tada přitisknutého na prsou. Otočila hlavu v pravou chvíli, aby viděla, jak Cujo skočil na muže, když se pokoušel vlézt do auta. Síla nárazu mu servala ruku ze dveří.

Potom se už nemohla dívat. Přála si, aby si mohla uzavřít i uši před zvuky, které se ozývaly, když Cujo neznámého dorážel.

Schoval se, pomyslela si hystericky. Slyšel, jak se blíží auto a schoval se.

Dveře na verandu! Teď byla ta správná chvíle, kdy může přeběhnout ke dveřím, zatímco Cujo byl... zaměstnán. Položila ruku na kliku, trhla jí, a zatlačila. Nic se nestalo.

Dveře se nechtěly otevřít. Cujo rám s konečnou platností zohýbal

tak, že dveře zablokoval.

„Tade,“ horečnatě zašeptala. „Tade, vyměň si se mnou místo. *Rychle, Tade? Tade?*“

Tad se celý třásl. Oči se mu opět obrátily v sloup.

„Kachničky,“ řekl hrdelně. „Za kachničkami. Slova na příšery. Táta. Ah... ahh... *ahhhhhhhhh...*“

Opět dostal záchvat. Ruce mu gumově mávaly. Začala jím třást, křičela jeho jméno znovu a znovu, pokoušela se mu ústa udržet otevřená, dýchací cesty udržet volné. V hlavě jí nesnesitelně bzučelo. Začala se bát, že omdlí. Toto bylo peklo, byli v pekle. Ranní slunce proudilo do auta suše a bezohledně, skleník pracoval.

Tad se nakonec uklidnil. Oči se mu opět zavřely. Dýchal rychle a mělce. Když mu na zápěstí přidržela prsty, ucítila slabý a nepravidelný tep.

Podívala se ven. Cujo držel mezi zuby mužovu paži a třásl jí jako štěně hadrovou panenkou. Každou chvíli sekl po nehybném těle. Krev... tolik krve!

Jako kdyby ucítil, že je sledován, Cujo vzhlédl s kapajícím čenichem. Podíval se na ni s výrazem (mohl pes mít výraz? napadlo ji bláznivě), který se zdál vyjadřovat krutost i lítost... a Donně se opět vrátil pocit, že se důvěrně znají a že ani pro jednoho to neskončí, ani jeden si neoddechne do té doby, než dovedou tento hrůzný vztah k nějakému definitivnímu konci.

Opět sekl po muži v zakrvácené modré košili a khaki kalhotách. Hlava mrtvého muže se líně převalovala ve štěrk. Odvrátila zrak, její prázdný žaludek jako by byl spalován kyselinou. Roztrhaná noha jí bolela a pulsovala. Opět si ránu roztrhla.

Tad... jak to s ním teď vypadá?

Vypadá to s ním hrozně, odpověděla její mysl nesmiřitelně. Tak co podnikneš? Jsi jeho matka, co podnikneš?

Co *mohla* podniknout? pomohlo by Tadovi, kdyby vylezla a nechala se zabít?

Policista. Někdo ho sem poslal. A když se nevrátí...

„Prosím,“ zaskřehotala. „Brzy, prosím.“

Bylo teď osm hodin, a venku bylo stále relativně chladno – 25 stupňů. K polednímu Portlandské letiště zaznamenává 39 stupňů, nový rekord.

31. Na vlastní pěst

Townsend a Andy Masen dorazili do kasáren státní policie v Scarboroughu v půl deváté ráno. Masen Townsendovi předal štafetu. Toto bylo Townsendovo domácí území a Masenovy uši byly naprosto v pořádku.

Policista, který měl službu, jim řekl, že Steve Kemp byl na cestě zpět do Maine. S tím žádné problémy nebyly. Kemp ale ještě pořád odmítal vypovídat. Massachusettsští policejní technici jeho dodávku zevrubně prohledali. Nenašli nic, co by naznačovalo, že by vezl ženu a chlapce, v otvoru pro rezervu ale našli celou lékárnu; marihuanu, trochu kokainu v lahvičce od acylpyrinu a další drogy. Poskytlo jim to dobrý důvod, proč Kempa zadržet.

„To pinto,“ řekl Andy Townsendovi, když jim každému donášel šálek kávy. „Kde je to její zkurvený auto?“

Townsend zakroutil hlavou.

„Ohlásil už něco Bannerman?“

„Ne.“

„Ne, tak na něj pískni. Řekni mu, že ho chci tady, až přivezou Kempa. Je to jeho okres a hádám, že on musí být vedoucím výslechu. Oficiálně, alespoň.“

Townsend se po pěti minutách vrátil se zmateným výrazem. „Nemůžu ho sehnat, pane Masene. Dispečer se ho pokoušel zavolat a říká, že není ve svém autě.“

„Panebože, asi si někde dává kafičko. Tak se na něj vyserem. Je mimo hru.“ Andy Masen si zapálil novou cigaretu, zakašlal a pak se usmál na Townsenda. „Myslíš, že si s tímhle Kempem poradíme bez něj?“

Townsend úsměv opětoval. „Ale jo, myslím, že to zvládnem.“

Masen přikývl. „Začíná to vypadat špatně. Velmi špatně.“

„Není to nejlepšší.“

„Začínám přemýšlet, jestli je ten Kemp nezakopal v příkopě u nějaké polní cesty mezi Castle Rockem a Twickenhamem.“ Masen se opět usmál. „My to ale rozlouskneme, pane Townsende. Rozlouskl jsem už tvrdší oříšky než tenhle.“

„Ano, pane,“ řekl Townsend s respektem v hlase. Věřil, že tomu

tak je.

„Zvláčníme ho, i kdybychom s ním museli v této kanceláři sedět a nechat ho potit se dva dny.“

Townsend se přibližně každé čtvrt hodiny vzdálil a pokusil se sehnat Bannermana. Znal Bannermana jen povrchně, ale měl o něm vyšší mínění než Masen a zdálo se mu, že si Bannerman zaslouží vědět, jak si na něj Andy Masen zasedl. Když se mu do desáté nepodařilo ho sehnat, začal mít starost. Také ho napadlo, jestli by se o Bannermanově stálém tichu neměl zmínit Masenovi, nebo jestli má být zticha.

Roger Breakstone dorazil do New Yorku v osm čtyřicet devět dopoledne, vzal si do města taxi a zapsal se v Biltmore chvíli před půl devátou.

„Rezervace byla pro dva?“ zeptal se recepční.

„Společník z naléhavých důvodů musel zpět domů.“

„To je škoda,“ řekl recepční lhostejně a podal Rogerovi formulář k vyplnění. Mezitím co ho vyplňoval, recepční si s pokladním povídal o lístcích na zápas, které sehnal.

Roger si v pokoji lehl, pokoušel se usnout, ale navzdory nedostatečnému odpočinku v noci nemohl. Donna si to rozdává s cizím mužem, Vik to všechno zvládá – nebo se alespoň snaží – ještě navrch na všechn tenhle bordel kvůli posraným červeným vločkám pro dětičky. Teď zmizeli Donna a Tad. Zmizel Vik. Za poslední týden všechno nějak krachovalo. Nejlepší trik, jaký kdy kdo viděl, čáry máry, všechno se promění na velkou hromadu sraček. Bolela ho hlava. Bolest přicházela ve velikých, bušivých vlnách.

Nakonec vstal, nechtěl být sám se svou pukající hlavou a nepříjemnými myšlenkami. Pomyslel si, že by mohl alespoň zajít do Summers Market & Research a rozšířit tam trochu špatné nálady. Za co jim konečně Ad Worx platí?

Zastavil se po cestě v recepci a požádal o acylpyrin a pak se pěšky vydal do Summers. Procházka jeho hlavě nepomohla, poskytla mu ale příležitost obnovit Rogerův nenávistný vztah k New Yorku.

Zpět sem ne, pomyslel si. To radši budu házet do nákladáku krabice Pepsí, než abych sem zpátky přivezl Altheu a holky.

Summers byl ve čtrnáctém patře velikého, pitomě vypadajícího, energeticky efektivního mrakodrapu. Recepční se na něj usmála a přikývla, když se představil. „Pan Hewitt právě někam na pár minut

odešel. Je s vámi pan Trenton?“

„Ne, musel se vrátit domů.“

„Něco pro vás mám. Přišlo to dnes ráno.“

Podala Rogerovi telegram ve žluté obálce. Adresa na něm byla:

V. TRENTON (R. BREAKSTONE) AD WORX(C)O IMAGE-EYE STUDIOS

Rob ho nechal zaslat do Summers včera pozdě odpoledne. Roger roztrhl obálku a okamžitě poznal, že je to od starého Sharpa a že je to dost dlouhé.

Dopis na rozloučenou, už je to tady, pomyslel si, a začal telegram číst.

Telefon probudil Vika pár minut před dvanáctou, jinak by prospal i většinu odpoledne. Jeho spánek byl těžký a dusivý, a probudil se s hrozným pocitem, že neví, kde je. Zase se mu zdál ten sen. Donna a Tad ve skalnatém výklenku, taktak mimo dosah nějakého příšerného mýtického tvora. Když se natahoval po telefonu, zdálo se mu, jako by pokoj kolem něj doslova kroužil.

Donna a Tad, pomyslel si. Jsou v bezpečí.

„Haló?“

„Viku, tady Roger.“

„Rogere?“ sedl si. Košili měl přilepenou k tělu. Polovina jeho myslí pořád ještě spala a rvala se s tím snem. Světlo bylo tak silné. Horko... když si lehal, bylo relativně příjemně. Teš se pokoj proměnil v pec. Kolik bylo hodin? Jak dlouho ho nechali spát. Dům byl tak *tichý*.

„Rogere, kolik je hodin?“

„Hodin?“ Roger se zarazil. „Přesně dvanáct. Co...“

„Dvanáct? Panebože... Spal jsem, Rogere.“

„Co se mezitím stalo, Viku. Jsou zpátky?“

„Když jsem si lehal, nebyli. Ten zmrd Masen mi slíbil...“

„Kdo je Masen?“

„Vede vyšetřování. Rogere, musím jít a zjistit...“

„Počkej, starej. Volám od Summerse. Musím ti to říct. Dostali jsme telegram od starýho Sharpa. Nechává nám kontrakt.“

„Co? Co?“ Všechno to bylo na něj moc rychle. Donna... kontrakt... Roger, jehož hlas zněl skoro absurdně radostně.

„Čekal tady na nás telegram. Starej ho se synem poslali k Image-Eye a Rob ho poslal sem. Chceš, abych ti ho přečetl?“

„Řekni mi to hlavní.“

„Zdá se, že starý Sharp a jeho syn došli ke stejnému závěru různými cestami. Starý vidí aféru s Cinky jako reprízu dřívějšího průšvihů. My jsme ti dobří, kteří stojí na hradbách a brání pevnost. Všichni musíme držet při sobě; všichni za jednoho a jeden za všechny.“

„Jo, věděl jsem, že to má v sobě,“ řekl Vik a mnul si zátylek. „Je to věrněj starej pošuk. Proto se nás držel, když jsme se přestěhovali z New Yorku.“

„Mladej by se nás pořád rád zbavil, ale zdá se mu, že je to špatná příležitost. Myslí si, že by se to mohlo vykládat jako příznak slabosti, a možná dokonce i pocitu viny. Věříš svým uším?“

„Uvěřil bych čemukoliv, když se jedná o toho paranoidního malýho blbečka.“

„Chtějí, abychom přiletěli do Clevelandu a podepsali nový kontrakt na dva roky. Není to pětiletá dohoda, a když vyprší, bude mladej skoro jistě šéf, takže nás pustí k vodě, ale dva roky... to stačí, Viku! Za dva roky budem nad věcí! Můžem je poslat...“

„Rogere, musím...“

„... do prdele i s těmi jejich dortama! Také chtějí probrat novou kampaň a mám dojem, že budou souhlasit i s labutí písni Profesora.“

„To je výborný, Rogere, ale já musím zjistit, co se, k sakru, děje s Donnou a Tadem.“

„Jo. Jo, je mi jasný, že nevolám v nevhodnější dobu, nemohl jsem si to ale nechat pro sebe. Praskl bych.“

„Dobré zprávy nikdy nepřicházejí nevhod,“ řekl Vik. Stejně ale pocítil osten žárlivosti, bolestivé bodnutí nad radostným ulehčením v Rogerově hlase a hořké zklamání, že se nemůže účastnit Rogerovy radosti. Možná to ale bylo dobré znamení.

„Viku, zavolej mi, až se něco dozvíš, dobrá?“

„Zavolám, Rogu. Dík, že ses ozval.“

Zavěsil, obul si boty a sešel dolů. Kuchyň byla ještě pořád v hrozném stavu – jeden pohled mu stačil, aby jeho žaludek udělal pomalý a závratný přemet. Na stole byl ale vzkaz od Masena, zatížený slánkou.

Pane Trentone,

zadrželi Steva Kempa v západním Massachusetts, v malém městečku jménem Twickenham. Vaše žena a syn nejsou, opakují, nejsou s ním. Nevzbudil jsem vás, protože Steve Kemp trvá na svém právu nemuset vypovídat. Pokud nenastanou komplikace, bude převezen přímo do kasáren státní policie v Scarboroughu, kde bude obviněn z vandalství a přechovávání drog. Počítáme, že tam dorazí v 11:30 dopoledne. Pokud se něco dozvím, okamžitě se vám ozvu.

Andy Masen

„Do píči s jeho právem nevypovídat,“ zavrčel Vik. Přešel do obýváku, našel si číslo scarboroughských kasáren a zavolał tam. „Pan Kemp je tady,“ oznámil mu policista, který měl službu. „Dorazil přibližně před čtvrt hodinou. Pan Masen je teď u něj. Kemp zavolał svému právnímu zástupci. Nemyslím, že by pan Masen teď mohl přijmout...“

„Nestarejte se o to, co by mohl nebo ne,“ řekl Vik. „Řekněte mu, že volá manžel Donny Trentonové a že chci, aby tu svou tlustou prdel přesunul k telefonu a popovídal si se mnou.“

Po chvíli se ozval Masen.

„Pane Trentone, cením si vašeho zájmu, ale tato krátká chvíle, než dorazí Kempův právní zástupce, může být velmi cenná.“

„Co vám řekl?“

Masen zaváhal a pak řekl: „Přiznal vandalství. Myslím, že konečně pochopil, že tady jde o větší věci než o pár dobrůtek schovaných v rezervě. Přiznal vandalství massachusettským policistům, kteří ho sem převáželi. Tvrdí ale, že nikdo při tom nebyl doma a že odešel z místa nevyrušen.“

„Těm kecům přece nevěříte?“

Masen opatrně řekl: „Je velmi přesvědčivý. Nemůžu tvrdit, že bych v tuto chvíli věřil čemukoliv. Kdybych mu jen mohl položit ještě pár otázek...“

„U Camberů nic?“

„Ne. Poslal jsem tam šerifa Bannermana s instrukcemi okamžitě se ozvat, kdyby tam byla paní Trentonová nebo kdyby tam našel její auto. A jelikož se od té doby neozval...“

„To není zrovna dostatečné, že ano?“ řekl ostře Vik.

„Pane Trentone, doopravdy musím. Pokud uslyšíme nějaké...“

Vik prudce třískl sluchátkem. Stál a prudce oddechoval v

rozpáleném tichu obýváku. Pak vyšel pomalu po schodech a chvíli stál v chodbě nahoře. Vešel do pokoje svého syna. Tadova autíčka byla seřazena podél jedné stěny, našikmo zaparkovaná. Pohled na ně ho zabolet u srdce. Tadův žlutý gumáček visel vedle postele na mosazném háku, jeho omalovánky byly srovnané na stole. Dveře jeho šatníku byly otevřené. Vik je zavřel a roztržitě, skoro ani nemyslel na to, co dělá, před ně postavil židli.

Sedl si na Tadvu postel, ruce svěsil mezi nohy a vyhlédl ven do horkého, oslnivého dne.

Slepé uličky. Nic než slepé uličky, a kde byli?

(Slepé uličky)

To byla pěkně zlověstná fráze. *Slepé uličky*. Když byl v Tadvově věku, slepé uličky ho fascinovaly, řekla mu jednou matka. Přemýšlel, jestli je taková věc dědičná, jestli Tada zajímaly slepé ulice. Přemýšlel, jestli Tad je ještě naživu.

Pak ho najednou napadlo, že městská silnice č.3, kde měl Joe Camber svou dílnu, byla slepá cesta.

Rychle se rozhlédl a všiml si, že zeď nad hlavou Tadvovy postele byla prázdná. Slova na příšery byla pryč. Proč jen si je vzal? Nebo je vzal Kemp z nějakého potrhleho důvodu? Ale pokud byl Kemp tady uvnitř, proč pokoj nerozmlátil jako ty v přízemí?

(Slepé uličky a Slova na příšery)

Zajela s pintem ke Camberovi? Rozhovor, který měli o střekujícím jehlovém uzávěru, si pamatoval jen matně. Trochu se Cambera bála, neříkala to?

Ne. Cambera ne. Camber se ji jen pokoušel v duchu svléci. Ne, trochu se bála psa. Jak se jen jmenoval?

Vtipkovali o tom, o Tadvovi. Jak volal psa.

A opět zaslechl Tadův strašidelný hlas, tak ztracený v tomto moc prázdném, najednou hrůzu nahánějícím pokoji: *Cuuju... pod', Cuuu... juu...*

A pak se stalo něco, o čem Vik nikdy v životě nikomu neřekl. Místo aby Tadův hlas slyšel v duchu, slyšel ho doopravdy, vysoký a osamělý a vyděšený, ztrácející se hlas, *který vycházel ze skříně.*

Vikovi vyšel výkřik z hrdla a dosedl na Tadvu postel s rozšiřujícíma se očima. Dveře šatníku se otevíraly, tlačily před sebou židli a jeho syn volal: „*Cooooo...*“

A pak zjistil, že to není Tadův hlas, byla to jeho unavená,

přetažená mysl, která ze skřípotu nohou židle po nalakované dřevěné podlaze vytvářela Tadův hlas. To bylo vše a...

... a v šatníku byly oči, viděl oči, červené a zapadlé a příšerné...

Krátce vykřikl a židle se bez viditelného důvodu převrátila. A pak v šatníku uviděl Tordova medvídek, posazeného na hromadě povlaků a peřin. Viděl jen skleněné oči medvídek. Nic jiného. Se srdcem těžce bušícím v krku se Vik postavil a přešel k šatníku. Něco odtamtud cítil, něco těžkého a nepříjemného. Možná to byl jen naftalín – částečně určitě – , ale páchlo to... divoce.

Nebud' směšný. *Je to jen šatník. Žádná jeskyně. Žádné doupe příšery.*

Podíval se na Tordova medvídek. Tadův medvídek pohled strnule opětoval. Za medvídkem, za pověšenými šaty byla hustá tma. Mohlo tam být cokoliv. Cokoliv. Ale samozřejmě tam nic nebylo.

Pěkně jsi mě vyděsil, medvídku, řekl.

Příšery, zmizte z tohoto pokoje, řekl medvídek. Jeho oči zajiskřily. Byly z mrtvého skla. Zajiskřily ale.

Dveře jsou zkřivené, nic víc, řekl Vik. Potil se. Po obličejí mu pomalá stékaly veliké slané kapky jako slzy.

Nemáte tady co dělat, odpověděl medvídek.

Co je to se mnou? zeptal se ho Vik. Zbláznil jsem se? Takhle to vypadá, když se člověk zblázní?

Na což Tadův medvídek odpověděl: *Příšery, nechte Tada na pokoji.*

Zavřel dveře šatníku a s vyvalenýma očima pozoroval, jak se závlačka zvedla a vyklouzla ze svého kroužku. Dveře se znovu začaly otevírat.

To jsem neviděl. Nevěřím, že jsem něco takového mohl vidět.

Zabouchl je a postavil před ně opět židli. Pak ze stolu vzal velkou hromadu Tardových omalovánek a zatížil jimi židli. Tentokrát zůstaly dveře zavřené. Vik tam stál a přemýšlel o slepých cestách. Je málo provozu na slepých cestách. Všechny příšery by měly žít pod mosty nebo v šatnících nebo u konce slepých cest. Na to by taky měl být zákon.

Byl teď velmi nervózní.

Vyšel z Tordova pokoje, sešel dolů a sedl si na zadní schody. Zapálil si cigaretu, jeho ruka se slabě třásla, a pozoroval ocelově modrou oblohu. Cítil, jak v něm nervozita roste. Něco se v Tardově

pokoji odehrálo. Nebyl si jistý co, ale něco to bylo. Jo. Něco.

Příšery a psi a šatníky a dílny a slepé cesty.

Sečteme je, pane učiteli? Odečtem? Vydělíme? Přeměníme na zlomky?

Zahodil cigaretu.

Věřil, že to byl Kemp, že? Kemp mohl za všechno. Kemp rozmlátil barák. Kemp mu skoro rozvrátil manželství. Kemp vyšel nahoru a vystříkl semeno na postel, ve které spal Vik a jeho žena poslední tři roky. Kemp do Vikova povětšinou příjemného života udělal velikou díru.

Kemp. Kemp. Všechno to byla chyba Steve Kempa. Svalme na něj studenou válku a situaci v Íránu i díru v ozónové vrstvě.

Pitomé. Protože všechno nebyla Kempova chyba. Aféra s Cinky, například, s ní neměl Kemp nic společného. A Kemp těžko mohl za to, že jehlový uzávěr na pintu zlobil.

Podíval se na svého starého jaguára. Někam v něm pojede. Tady zůstat nemohl, tady by se zbláznil. Měl by vlézt do auta a zajet do Scarboroughu. Chytnout Kempa a třást jím, dokud to z něj nevypadne, dokud nepoví, co udělal s Donnou a s Tadem. Jenže tou dobou už tam bude jeho právní zástupce, a i když se to zdálo nemožné, možná že se právníkovi dokonce i podařilo ho dostat ven.

Vik sešel k jaguáru a nastoupil. Dotkl se horké kůže sedadla a cukl sebou. Rychle se rozjet. Trochu to tady provětrat.

Rozjet se kam?

Ke Camberovi, odpověděla okamžitě jeho mysl.

To byla ale blbost, ne? Masen tam poslal šerifa Bannermana s instrukcemi okamžitě se ohlásit, kdyby něco nebylo v pořádku, a on nic neohlásil, což znamenalo...

(že ho příšera dostala.)

Nic tím nepokazí, když tam zajede, ne? A navíc ho to zaměstná. Nastartoval a zamířil z kopce na stosedmnáctku, pořád ještě nejistý, jestli zahne doleva na I-95 a na Scarborough nebo doprava směrem na městskou silnici č. 3.

Stál u světél, dokud na něj zezadu někdo nezatroubil. Potom náhle zatočil doprava. Neuškodí rychle zajet ke Camberům. Může tam být za čtvrt hodiny. Podíval se na hodinky a uviděl, že je dvanáct dvacet.

Čas nadešel a Donna to věděla.

Čas možná už i odešel, ale to bude muset přežít. Možná také ne. Nikdo nepřijede. Žádný rytíř na stříbrném klusáku nevjede do tohoto dvora.

Tad umíral.

Přinutila se to opakovat nahlas, chraplavým, přidušeným šepotem: „Tad umírá.“

Dnes se jí nepodařilo vytvořit vánek skrz auto. Její okno už nešlo otevřít, a Tadovo okno vpouštělo dovnitř jen více horka. Když se jedinkrát pokusila ho otevřít více než do čtvrtiny, Cujo opustil své místo ve stínu dílny a co nejrychleji přeběhl na Tadovu stranu a chtivě přitom vrčel.

Tadovi přestal stékat pot po tvářích a zátylku. Už mu žádný nezbyval. Pokožku měl suchou a horkou. Jazyk byl naběhlý a jako mrtvý vyčníval nad jeho spodní ret, jeho dech byl tak slabý, že ho skoro neslyšela. Dvakrát mu musela na hrud' přiložit ucho, aby se přesvědčila, že vůbec dýchá.

Její stav byl špatný. Auto se proměnilo ve výheň. Kov byl moc horký na to, aby se ho člověk mohl dotknout, umělohmotný volant také. V noze cítila ustavičnou pulzující bolest a už nepochybovala, že ji psovo kousnutí něčím nakazilo. Možná bylo na vzteklinu moc brzy – modlila se k bohu, aby to tak bylo – rány ale byly rudé a zanícené.

Cujo na tom nebyl o moc lépe. Zdálo se, že se velký pes ve svém zašpiněném, zakrváceném kabátě srazil. Jeho oči byly zastřené a skoro nepřítomné, oči starého muže postiženého šedým zákalem. Jako nějaký starý stroj na ničení, pomalu ničící sebe sama, ale ještě pořád nevýslovně nebezpečný, držel svou hlídku. Už nepěnil, jeho čumák byl jedna seschlá, rozpraskaná hrůza. Vypadal jako kus vulkanické horniny, vyplivnuté z hrdla staré sopky.

Stará příšera, pomyslela si nesouvisle, *stále hlídá*:

Byla ta hrůzná hlídka otázkou pouhých hodin, nebo trvala celý její život? Zcela jistě bylo vše, co se událo předtím, jen snem, pouhým očekáváním. Matka, která se zdála být zhnusena a odpuzována všemi kolem sebe, hodný, ale neefektivní otec, školy, přátelé, rande a plesy; všechno se jí to teď zdálo pouhým snem, tak jako se mládí musí zdát starému člověku. Na ničem nezáleželo, nic *neexistovalo* kromě tohoto tichého, slunečného dvora, kde se rozdávala smrt a kde další ještě číhala v kartách tak jistě jako esa a osmičky. Stará příšera stále hlídala a její syn mezitím mizel, mizel, mizel.

Baseballová pálka. To jediné ji zbývalo.

Baseballová pálka a možná, pokud se tam dostane, něco v policejním voze mrtvého muže. Něco jako brokovnice.

Začala přesouvat Tada dozadu, funěla, pokoušela se zvítězit nad vlnami závratě, které jí zahalovaly zrak. Konečně byl v nákladním prostoru, tichý a nehybný jako pytel brambor...

Pohlédla ven, ve vysoké trávě uviděla pálku a otevřela dveře.

V tmavém chřtánu garáže se Cujo postavil a se sklopenou hlavou se začal pomalu blížít.

Ve dvanáct třicet Donna naposledy opustila své pinto.

Vik sjel z Maple Sugar Road právě ve chvíli, když se Donna vrhla po Brettově staré pálce. Jel rychle, chtěl se dostat ke Camberům, aby mohl otočit a jet do Scarbouroughu přibližně osmdesát kilometrů vzdáleného. Ve chvíli, kdy se rozhodl napřed zajet sem, mu jeho mysl začala okamžitě zkormouceně našeptávat, že je na špatné stopě. V životě se necítil tak bezmocně jako teď.

Hnal jaguára více než stovkou, tak koncentrován na cestu, že projel kolem domu Garryho Perviera dříve, než mu došlo, že na dvoře stál zaparkovaný Joeův ford. Dupl na brzdu a zanechal za sebou šestimetrovou čáru spálené gumy. Možná že policista zajel ke Camberům a nikoho tam nezastihl, protože Camber byl tady.

Podíval se do zpětného zrcátka, přesvědčil se, že cesta je volná a zacouval do Pervierova dvora.

Když na schodech našel krvavé skvrny (teď již zaschlé a zahnědlé) a všiml si proražené spodní části dveří, zmocnily se ho pocity velmi podobné pocitům Joea Cambera přede dvěma dny. V ústech pocítil kovovou pachut'. Všechno toto bylo součástí všech událostí. Nějak to souviselo s Tadvým a Donníným zmizením.

Vstoupil a okamžitě ho zasáhl zápach, nafouklý zelený zápach hniloby. Byly to dva horké dny. V polovině chodby leželo na zemi něco, co vypadalo jako převržený stolec, jenže Vik si byl jistý, že to stolec není. Kvůli zápachu. Popošel k té věci. Stolec to nebyl. Byl to muž. Vypadalo to, jako by mu někdo podřezal hrdlo výjimečně tupým nožem.

Vik ustoupil. Z hrdla mu vyšel suchý, dávivý zvuk. Telefon. Musí to někde ohlásit.

Vykročil ke kuchyni a zastavil se. Najednou do sebe vše zapadlo. Byla to chvíle drtivého odhalení. Bylo to, jako kdyby se spojily dvě

půlky obrázku a vytvořily jeden celistvý, trojrozměrný.

Pes. Tohle udělal pes.

Pinto bylo u Cambera. Pinto tam stálo celou dobu. Pinto a...

„Panebože, Donno!“

Vik se otočil a vrhl se ke dveřím, k autu.

32. Hořké vítězství

Donna se málem natáhla, v takovém stavu byly její nohy. Zachytila pád a chmátla po pálce. Neodvážila se podívat po Cujovi, dokud nebude mít pálku pevně v ruce. Bála se, že by tím opět přišla o rovnováhu. Kdyby bývala měla čas ohlédnout se o trochu víc – jen o kousek, uviděla by v trávě služební revolver George Bannermana. Jenže ten čas neměla.

Obrátila se na nejistých nohou ke Cujovi, který se k ní blížil.

Bodla po bernardýnovi tlustým koncem pálky a její srdce pokleslo, když ucítila, jak volně se pálka v jejích rukou komíhá. Rukovět byla silně našťípnutá. Bernardýn zavrčel a stáhl se. Její ňadra v bílé podprsence se rychle zvedla a klesala. Podprsenska. byla pocákaná krví; utřela si do ní ruce poté, co ji Tad kousl.

Stáli a civěli na sebe, měřili se v tom klidném letním slunečním svitu. Jediné zvuky, které se ozývaly, bylo její rychlé oddechování, temný vrčivý zvuk, který vycházel z Cujovy hrudi, a radostný vrískot vrabce. U nohou jim ležely jejich stíny, krátké a beztvaré.

Cujo se začal pomalu přesouvat na svou levou stranu. Donna se posunula napravo. Kroužili kolem sebe. Držela pálku na místě, kde si myslela, že je prasklina nejhlubší. Její ruce pevně svíraly hrubý povrch izolepy, která obtáčela držadlo.

Cujo se napjal.

„Tak pojd'!“ zaječela na něj a Cujo skočil. Mávla pálkou jako Mickey Mantle po rychlém míčku. Minula Cujovu hlavu, ale pálka ho zasáhla do žeber. Ozval se hlasitý, temný náraz a uvnitř Cuja něco prasklo. Pes ze sebe vydal zvuk, znějící jako výkřik, a roztáhl se ve šterku. Cítila, jak se pálka pod páskou nepříjemně pohnula; zatím ale ještě držela.

Donna vykřikla vysokým přeskakujícím hlasem a pálkou srazila k zemi Cujův zadek. Něco dalšího prasklo. Slyšela to. Pes vyjekl a pokusil se odlézt, ale to už se do něj znovu pustila, řvala, mlátila, máchala pálkou. Její hlava byla lehké víno a těžká ocel. Svět tančil. Byla harpyjí, byla třemi sudičkami, byla ztělesněnou pomstou; ne za sebe, ale za to, co udělal pes jejímu synovi. Našťípnuté držadlo

vydovovalo izolepu a bušilo pod ní jako srdce závodníka.

Pálka teď byla zkrvavená. Cujo se stále snažil uniknout, jeho pohyby se zpomalily. Vyhnul se jednomu úderu – hlavice pátky odskočila od šterku – ale další ho zasáhl doprostřed zad a on dosedl na zadní.

Myslela si, že má Cujo dost, dokonce i poodstoupila. Dech jí hvízdal v plicích jako nějaká horká kapalina. Pak ze sebe Cujo vydal temné, vrčivé, zlostné zaštěknutí a opět po ní skočil. Mávla pátkou a zase uslyšela ten dunivý zvuk... ale když se Cujo natáhl na šterk, stará pátko se definitivně rozštípla. Tlustý konec odletěl a narazil do pravého předního talíře pinta s melodickým bing! V rukou jí zbyla rozštípnutá půlmetrová tyčka.

Cujo se opět stavěl na nohy... *rval* se o to. Krev mu stékala po obou bocích. Oči mu blikaly jako světélka na porouchaném hracím automatu.

A pořád se jí zdálo, že se usmívá.

„Tak pojď!“ zaječela.

Troska toho, co kdysi bývalo hodným psem Brett Cambera, se naposledy vrhla na ŽENU, která způsobila všechno toto utrpení. Donna se vrhla dopředu se zbytkem pátky a dlouhá, ostrá, tenká třísko zajela hluboko do Cujova pravého oka a potom do jeho mozku. Ozval se tichý, nedůležitý pukavý zvuk, jako když člověk mezi prsty náhle zmáčkne zrno hroznu. Cujova setrvačnost ho donesla na ni a ona se svalila. Jeho zuby jí teď cvakaly jen pár centimetrů od obnaženého hrdla. Nastavila paži a Cujo po ní popolezl výše. Oko mu teď stékalo po straně tváře. Jeho dech byl příšerný. Pokoušela se mu čumák vypáčit nahoru, ale jeho čelisti se jí sevřely kolem paže.

„Přestaň!“ vykřikla. „Sakra, přestaň, copak nikdy nepřestaneš? Prosím! Prosím! Prosím!“

Krev jí stékala do obličejce v husté spršce; její krev, psova krev. Bolest v její paži byla hořlavý závoj, který se zdál zahalovat celý svět... a pomalu ji stlačoval. Rozštíplé držadlo pátky se groteskně třásko a komíhalo, zdálo se vyrůstat z jeho hlavy v místě oka.

Chňapl jí po hrdle.

Donna na něm ucítila jeho zuby a s konečným třaslavým výkřikem ze všech sil zatlačila pažemi a odsunula ho na stranu. Cujo těžce dopadl na zem.

Jeho zadní běhy hrabaly ve šterku.

Zpomalovaly... zpomalovaly... přestaly. Zbylé oko civělo na horké letní nebe. Ocas jí ležel přes holeně, těžký jako turecký běhoun. Nadechl se a vydechl. Ještě jednou se nadechl. Vyšel z něj hrubý frkavý zvuk a najednou mu z tlamy vytekl pramínek krve. Pak umřel.

Donna Trentonová triumfálně vykřikla. Napolo se postavila, spadla, a pak se jí podařilo znovu se postavit. Udělala dva škobrtavé kroky a zakopla o psovo tělo. Odřela si kolena. Odlezla k místu, kde ležel tlustý konec pálky, polepený hnusem. Zvedla ho, opřela se o kapotu pinta a opět se postavila na nohy. Odkymácela se ke Cujovi a začala do něj mlátit. Každé máchnutí bylo zakončeno dutou, masitou ránou. Černé pásky izolepy tancovaly a létaly horkým vzduchem. Třísky jí drásaly měkké polštářky dlaní, krev jí stékala po zápěstích a předloktích. Pořád ještě ječela, její hlas se ale zlomil prvním vítězným zavytím a teď z ní vycházelo jen chraplavé krákání, zvuk, který vydávala, se podobal Cujovu zvuku blízko jeho konce. Pálka se zvedala a dopadala, řezala mrtvého psa. Za ní zatočil do dvora Vikův jaguár.

Nevěděl, co očekávat, tohle ho ale ani ve snu nenapadlo. Pohled na jeho ženu – mohla to opravdu být Donna? – , jak stojí nad tou zkroucenou a domlácenou věcí na cestě a nejmorněji mlátí něčím, co vypadalo jako kyj jeskynního člověka. Ten pohled proměnil jeho strach v jasnou paniku, která skoro vypnula jeho myšlení. Na jednu nekonečnou chvíli – nikdy později si to nepřiznal – pocítil impuls zařadit zpátečku a odjet... a jet a jet a jet. To, co se dělo na klidném slunečném dvoře, bylo neskutečné.

Místo toho vypnul motor a vyskočil. „Donno! *Donno!*“

Zdalo se, že ho neslyší, že dokonce ani nezaznamenala jeho přítomnost. Její tváře a čelo byly strašně spálené. Levá nohavice jejích kalhot byla v cárech a promočená krví. A její břicho vypadalo... vypadalo *rozsápaně*.

Pálka se zvedala a dopadala, zvedala a dopadala. Donna ze sebe vydávala chraplavý krákot. Krev vystříkovala z psova nehybného těla.

„Donno!“

Zachytil pálku na zpětné cestě a vykroutil ji z její ruky. Zahodil ji a chytl Donnino nahé rameno. Otočila se na něj, oči prázdné a zastřené, vlasy slepené, ježibabí, rozcuhané. Civěla na něj... pak zavrtěla hlavou... a odstoupila.

„Donno, miláčku, panebože,“ řekl měkce.

Byl to Vik, ale Vik tady být nemohl. Přelud. Přelud, vyvolaný

hnusnou nemocí, kterou jí nakazil pes. Měla halucinace. Odstoupila... promnula si oči... a on tam pořád byl. Natáhla jednu třesoucí se paži a přelud ji uchopil do silných rukou. Bylo to příjemné. Její ruce strašně bolely.

„Vuh?“ šepotavě zaskřehotala. „Vuh-Vuh-Viku?“

33. Tragedie

„Ano, zlato. Jsem to já. Kde je Tad?“

Přelud byl opravdový. Byl to opravdu on. Mohla teď jen tiše šeptat, a za chvíli nebude schopna ani toho. Za chvíli bude slova moci jen formovat rty. Na tom ale nezáleželo. Byl to Vik. Byli s Tadem zachráněni.

Opustil ji a přešel k autu. Stála tam, kde ji zanechal, pohled přilepený na domláceném těle psa. Nakonec to nebylo tak hrozné, že? Když nezbývalo nic než přežití, když člověk byl sám se svým tělem, přežil, nebo ne, a to bylo v pořádku. Krev se teď již nezdála tak strašná, ani mozek, který Cujovi vytékal z puklé lebky. Nic se už nezdálo tak strašné. Vik byl tu a oni byli zachráněni.

„Pane *bože*,“ řekl Vik a jeho hlas tence prořízl ticho.

Podívala se jeho směrem a uviděla, jak z pinta něco vytahuje. Pytel něčeho: Brambor? Pomerančů? Čeho? Byla snad předtím, než se to stalo, na nákupu? Ano, ale nákup odnesla dovnitř. Odvezli je s Tadem na jeho vozíku. Tak co...

Tad! pokusila se říci a rozběhla se k němu. Vik odnesl Tada do úzkého pruhu stínu po straně domu a položil ho na zem. Tad byl velmi bledý. Vlasy měl na křehké lebce přilepené jako slámu. Ruce mu ležely v trávě, zdánlivě bez dostatečné váhy, aby ji stlačily.

Vik k jeho hrudi přiložil ucho. Vzhlédl k Donně. Jeho tvář byla bledá, ale docela klidná.

„Jak dlouho je mrtvý, Donno?“

Mrtvý? pokusila se na něj vykřiknout. Ústa se jí pohybovala jako ústa postavy v televizi s vypnutým zvukem. Není mrtvý, nebyl mrtvý, když jsem ho *dávala dozadu*, *co mi to říkáš*, že je mrtvý? Co mi to říkáš, ty svině?

Pokoušela se říct všechny tyto věci svým neexistujícím hlasem. Unikl z Tada život zároveň s životem psa? To nebylo možné! Žádný bůh, žádný osud nemohl být tak příšerně krutý!

Vrhla se na svého manžela a odstrčila ho. Vik, který čekal cokoliv kromě toho, se převrátil a dosedl na zadek. Sklonila se nad Tadem. Položila ruce nad jeho hlavu. Otevřela mu ústa, prsty mu zmáčkla nos a vdechla svůj oněmělý dech do plic svého syna.

Letní mouchy objevily tělo Cuja a šerifa Bannermana, manžela Victorie, otce Katriny. Nedělaly mezi nimi rozdíl. Byly to demokratické mouchy. Slunce triumfálně ozařovalo celý dvůr. Bylo teď za deset minut jedna a lány za domem světélkovaly a žily tichým létem. Nebe mělo barvu seprané džínoviny. Předpověď tetičky Evi se vyplnila. Donna dýchala za svého syna. Dýchala. Dýchala. Její syn nebyl mrtvý! Neprošla tímto peklem proto, aby jí umřel syn, to prostě nedopustí.

Nedopustí.

Dýchala. Dýchala. Dýchala za svého syna.

Pořád to ještě dělala, když o dvacet minut později zahrula do dvora sanitka. Vika k němu nepustila. Když se přiblížil, vycenila zuby a bezohledně na něj zavrčela.

Umrtnen bolestí téměř k nebytí, hluboce si v hloubi duše jistý, že nic z tohoto se nemohlo odehrát, se vloupal do domu Camberů dveřmi na verandu, na které Donna tak dlouho civěla. Vnitřní dveře nebyly zamknuté. Použil telefon. Když se vrátil ven, Donna ještě pořád jejich synovi dávala umělé dýchání. Pustil se jejím směrem, ale pak se jí vyhnul. Místo toho přešel k pintu a opět otevřel zadní dveře. Horko na něj zařvalo jako neviditelný lev. V tomto strávili celou dobu od pondělního odpoledne až doteď. Bylo nemožné tomu uvěřit.

Pod podlahou nákladního prostoru, v otvoru pro rezervu, našel starou deku. Vytřepal ji a přikryl Bannermanovo ohyzdně roztrhané tělo. Pak si sedl na trávník a díval se na cestu a zaprášené borovice za ní. Jeho mysl poklidně bloudila.

Řidič a jeho dva pomocníci naložili Bannermanovo tělo do sanitky. Přiblížili se k Donně. Donna na ně vycenila zuby. Její rty formovaly slovo *Žije! Žije!* Když se jí jeden z pomocníků pokoušel opatrně postavit na nohy a odvézt, kousla ho. Později tento pomocník sám musel do nemocnice na léčení proti vzteklině. Druhý pomocník mu přišel na pomoc. Rvala se s nimi.

Ostražitě couvli. Vik pořád seděl na trávníku, bradu v dlaních, a pozoroval cestu.

Řidič donesl stříkačku. Nastal krátký zápas a stříkačka se rozbila. Tad ležel na trávě, stále mrtev. Proužek jeho stínu teď byl o trochu větší.

Dorazila další dvě policejní auta. Roscoe Fisher byl v jednom z nich. Když mu řidič sanitky řekl, že Bannerman je mrtev, Roscoe začal

plakat. Druhý policista se přiblížil k Donně. Nastal nový boj, krátký a vzteklý, a Donna Trentonová byla konečně odtazena od svého syna čtyřmi potírci se, namáhajícími se muži. Téměř se jim znovu vytrhla. Roscoe Fisher jim přišel na pomoc, stále však plakal. Bezhlesně vřeštěla a házela hlavou ze strany na stranu. Někdo donesl novou stříkačku a tentokrát se jim podařilo jí injekci bodnout.

Vynesli ze sanitky nosítka a pomocníci je převezli na místo, kde ležel Tad. Mrtvého Tada na ně položili. Pak mu přikryli tvář prostěradlem. Když to Donna uviděla, znásobila své snažení. Uvolnila si jednu ruku a začala jí kolem sebe divoce mávat. Pak byla najednou volná.

„Donno,“ řekl Vik. Postavil se. „Miláčku, je po všem. Prosím tě, zlato.“

Nepustila se však k nosítkům, na kterých ležel její syn. Vrhla se po baseballové pálce. Zvedla ji a opět začala mlátit mrtvého psa. Mouchy se zvedaly v lesklém, zelenočerném mračnu. Zvuk dopadající pálky byl těžký, hrozný, zvuk řeznický. Pokaždé, když ho zasáhla, Cujovo tělo trochu poskočilo.

Policisté se začali pomalu přibližovat.

„Ne,“ řekl jeden z pomocníků tiše, a chvíli nato se Donna jednoduše zhroutila. Pálka Bretta Cambera jí vypadla z uvolněné ruky.

Sanitka odjela přibližně o pět minut později s vyjící sirénou. Vikovi byla nabídnuta injekce – „na uklidnění, pane“ – a i když se cítil zcela klidný, přijal ji ze slušnosti. Zvedl celofán, který pomocník strhl ze stříkačky a pozorně zkoumal slovo UPJOHN, které na něm bylo vytisknuto. „Kdysi jsme pro ně dělali reklamu,“ řekl pomocníkovi.

„Ano?“ zeptal se pomocník opatrně. Byl docela mladý a měl dojem, že se mu každou chvíli obrátí žaludek naruby. V životě takovou hrůzu neviděl.

Jeden z policejních vozů zůstal, aby odvezl Vika do nemocnice v Bridgtonu.

„Mohli byste na chvíli počkat?“ zeptal se. Policisté přikývli. Také Vika Trentona pozorovali velmi opatrně, jako kdyby byl nakažen.

Otevřel oboje dveře pinta. Donninými musel dlouho prudce trhat; pes je neuvěřitelně promáčkkl. Uvnitř byla její kabelka. Její košile. V košili byla zubatá trhlina, jako kdyby ji rozkousl pes. Na palubní desce bylo pár prázdných obalů od jídla a termoska, která páchla kyselým

mlékem. Tadův kufřík s obrázkem Snoopyho. Jeho srdce se krutě sevřelo, když ho zahlédl. Neodvážil se pomyslet, co to znamenalo pro budoucnost, pokud nějaká budoucnost po dnešku vůbec mohla být. Našel jednu Tadovu botu.

Tadiku, pomyslel si. Ach, Tadiku.

Síla opustila jeho nohy a on těžce dosedl na spolejezdcovo sedadlo, mezi nohama pozoruje proužek chromu na spodní straně rámu dveří. Proč? Proč se něco takového stalo? Jak se mohlo najednou spiknout tolik okolností?

V jeho hlavě najednou ostře bušilo, jeho nos se zalil slzami a dutiny začaly pulzovat. Polkl slzy a přejel si rukou přes tvář. Napadlo ho, že včetně Tada měl Cujo na svědomí smrt přinejmenším tří lidí, a ještě více, pokud Camberovi byli mezi oběťmi. Měl policajt, kterého přikryl dekou, ženu a děti? Pravděpodobně.

Kdybych dorazil o hodinu dříve. Kdybych býval neusnul – Jeho mysl vykřikla: Byl jsem si tak jistý, že to je Kemp. Tak jistý!

Kdybych sem dorazil jen o čtvrt hodiny dříve, bývalo by to stačilo? Kdybych s Rogerem nemluvil tak dlouho, býval by Tad teď žil? Kdy zemřel? Stalo se *to* vůbec? A jak se s tím mám vyrovnat po zbytek svého života, aniž bych se zbláznil? Co se stane s Donnou?

Přijel další policejní vůz. Jeden z policistů vystoupil a rozmlouval s jedním z těch, kteří čekali na Vika. Ten se pak přiblížil a tiše řekl: „Myslím, že bychom měli jet, pane Trentone. Tady Quentin říká, že novináři jsou na cestě. S těmi teď určitě nechcete mluvit.“

„Ne,“ souhlasil Vik a zvedl se. V půli pohybu zahlédl něco okrajem oka. Kousek papíru, který vyčuhoval zpod Tadova sedadla. Vytáhl ho a uviděl, že jsou to Slova na příšery, které Tadovi napsal, aby ho uklidnil. Papír byl zmačkaný a na dvou místech natržený a velmi promáčený potem. V hlubokých skladech byl skoro průhledný.

Příšery, zmizte z tohoto pokoje!

Nemáte tady co dělat.

Žádné příšery pod Tadovou postelí!

Nemáte tam dost místa.

Žádné příšery v Tadově skříni!

Nevejdete se tam.

Žádné příšery před Tadovým oknem!

Neudržíte se tam.

Žádný upír, vlkodlak, nic, co kouše.
Nemáte tady co pohledávat.
Nic se Tada nedotkne, neublíží mu, až do sví...

Dál nemohl pokračovat. Zmačkal papír a hodil ho po mrtvém tělu psa. Ten papír byla sentimentální lež, jeho sentiment stejně nestálý jako barva v těch pitomých vločkách. Všechno to byla lež. Svět byl plný příšer, a všem bylo povoleno kousnout nevinné a neopatrné.

Nechal se dovést k policejnému vozu. Odvezli ho, jako odvezli George Bannermana a Donnu a Tada před ním. Po chvíli dorazila veterinářka v náklad'áku. Podívala se na mrtvého psa, pak si natáhla gumové rukavice a vyndala kulatou pilku na kosti. Policisté pochopili, co nastane, a odvrátili se.

Veterinářka uřízla Cujovu hlavu a vložila ji do velkého bílého pytle. Později byla hlava zaslána státnímu komisaři zvěře, kde mozek prošel zkouškou na vzteklinu.

A tak byl pryč i Cujo.

34. Špatné zprávy z Maine

Když Holly zavolala Charity k telefonu, bylo tři čtvrtě na čtyři. Holly vypadala lehce zneklidněně. „Zní to jako někdo úřední,“ řekla. Přibližně o hodinu dříve se Brett vzdal pod nekonečnou palbou proseb Jima juniora a odešel s ním na hřiště u Stradford Community Center.

Od té chvíle byl dům tichý, zněly zde pouze hlasy žen, když si povídaly o starých časech; *zlatých* starých časech, němě dodala Charity. Povídalo si o tom, jak otec jednou spadl z valníku přímo do obrovského kravince (ale ani slovo o tom, jak je třískal za nějaký opravdový nebo domnělý přestupek, až nemohly sedět); o tom, jak se jednou vplížily do starého biografu v Lisbon Fallsu na Elvise Presleyho v *Love me Tender* (ale ne o tom, jak matce jednou v Red & White zatrhli úvěr a jak v slzách vycouvala z obchodu, kde musela nechat plný košík nákupu před všemi nakupujícími); jak se Red Timothy vždycky po cestě ze školy pokoušel Holly políbit (ale ne o tom, jak Red přišel o paži, když se s ním převrátil traktor v srpnu 1962). Zjistily, že jde nakouknout do skříní... pokud se v nich člověk nezačne přehrabovat moc hluboko. Protože se tam ještě mohly skrývat věci, připravené kousnout.

Dvakrát Charity užž Holly chtěla říct, že zítra s Brettem odjedou, a dvakrát se zarazila a pokoušela se přijít na způsob, jakým to říct, aby se Holly neurazila.

Tento problém byl teď na chvíli zapomenut, když seděla u telefonního stolku, po ruce šálek čerstvého čaje. Cítila se trochu nesvá. Člověk na dovolené nerad slyší hovory, které zní úředně.

„Haló?“ řekla.

Holly viděla, jak obličej její sestry zbělel, slyšela, jak její sestra řekla:

„Co? Co? Ne... ne! To musí být omyl. Říkám vám, že to musí...“

Pak zmlkla a poslouchala. Po drátu k ní dorážela nějaká hrůzná zpráva z Maine, pomyslela si Holly. Viděla to v postupné proměně obličeje své sestry, i když z telefonu neslyšela nic než jakési nesmyslné skřeky.

Špatné zprávy z Maine. Zнала to nazpaměť. Bylo v pořádku, že tady spolu seděly v slunečné kuchyni, pily čaj, jedly pomeranče a

povídaly si o plížení se do kina. Bylo to v pořádku, neměnilo to ale nic na faktu, že každý den, na který si ze svého dětství vzpomněla, s sebou přinesl malou částku špatných zpráv, každá částka byla kousek skládanky jejího raného života, jehož celistvý obraz byl tak strašný, že by jí vlastně vůbec nevadilo, kdyby svou sestru už nikdy neviděla. Roztrhané bavlněné spodky, ze kterých si ostatní holky ve škole utahovaly. Sbíráání brambor, dokud ji nezačala bolet záda, a když se moc rychle narovnala, krev najednou odtekla z hlavy tak rychle, že měla dojem, že omdlí. Red Timmins. Jak opatrně se s Charity vyhýbaly námětu Redovy paže, tak rozdrčené, že ji museli amputovat, ale když o tom Holly tenkrát uslyšela, měla radost, takovou *radost*. Protože si vzpomněla, jak na ni Red jednou hodil jablko, které ji zasáhlo do obličejů a rozbilo jí nos. Vzpomněla si, jak jí Red dělal ohníčky a smál se při tom. Vzpomněla si na občasnou výživnou večeři, která se skládala z vloček a burského másla, když byli v mimořádně špatné situaci. Vzpomněla si, jak v létě smrděla latrína, smrděla hovny, a pokud byste to nevěděli, není to příjemný smrad.

Špatné zprávy z Maine. A nějak věděla, že se Charity z nějakého bláznivého důvodu, o němž si nikdy nepromluví, ani kdyby se dožily stovky a prožily spolu posledních dvacet staropanenských let, rozhodla setrvat při tomto životě. Skoro všechna její krása byla tatam. Kolem očí měla vrásky. Prsa jí visela, i v podprsence jí visela. Dětilo je pouze šest let, nezsvěcený by ale spíše hádal na šestnáct. A nejhorší bylo, že se zdála naprosto netečná k tomu, že odsuzuje svého příjemného, inteligentního syna k podobnému životu... pokud mu to nedojde samotnému. Pro turisty, pomyslela si Holly s rozzlobenou hořkostí, že se časy nemění, je to výborné místo pro dovolenou. Když člověk ale byl z venkova, den za dnem dostával špatné zprávy. Pak se jednoho dne podíval do zrcadla a tvář, která na něj hleděla, byla tvář Charity Camberové. A teď přicházely z Maine, z toho domova všech špatných zpráv, další hrůzné zprávy. Charity zavěsila telefon. Seděla a civěla na něj, horký čaj kouřil vedle ní.

„Joe je mrtvý,“ oznámila najednou.

Holly vtáhla dech. Zatrnuly jí zuby. Proč jsi přijela? chtěla zavřísknout. Věděla jsem, že to všechno s sebou přivezeš, a taky že jo.

„Ach, miláčku,“ řekla. „Jsi si jistá?“

„To byl někdo z Augusty. Jménem Masen. Z kanceláře státního návladního, oddělení kriminalistiky.“

„Byla to... byla to autonehoda?“

Charity se podívala přímo na ni, a Holly byla šokovaná a zhrozená, že její sestra nevypadá jako někdo, kdo právě dostal hrozné zprávy. Vypadala jako někdo, kdo právě dostal *dobré* zprávy. Linky v jejím obličejí se vypjaly, její oči byly prázdné... byl ale za prázdnotou šok, nebo zasněné probuzení možnosti?

Kdyby bývala viděla Charitin obličej, když kontrolovala číslo losu, možná by věděla.

„Charity?“

„Byl to ten pes,“ řekla Charity. „Byl to Cujo.“

„Pes?“ Napřed ji to popletlo, nechápala, jak může být spojení mezi smrtí Joea Cambera a jejich psem. Pak jí to došlo. Náznak přišel v podobě hrůzně znetvořené paže Reda Timminse, a ona řekla, vyšším, pronikavějším hlasem: „*Pes?*“

Dříve než Charity stačila odpovědět – pokud mohla –, ozvaly se ze zahrady radostné hlasy: vysoký písklavý hlásek Jima juniora a nižší, pobavený Brettův. A teď se Charitin obličej změnil na výraz, který Holly dobře znala a nenáviděla, výraz, který všechny obličejí proměnil na stejný, výraz, který za starých časů dost často viděla i na své vlastní tváři.

„Chlapec,“ řekla Charity. „Brett. Holly... jak Brettovi vysvětlím, že jeho otec je mrtev?“

Holly jí nedokázala odpovědět, jen na ni bezmocně civěla a přála si, aby byli bývali ani jeden nepřijeli.

VZTEKLÝ PES ZABIL 4 LIDI ZA TŘÍDENNÍ HRŮZOVLÁDY,

hlásal titulek na přední straně vydání portlandského Evening Expressu toho večera.

Podtitulek byl:

Žena, která jako jediná přežila, je v bridgtonské nemocnici v nedobrému stavu.

Titulek na *Press-Heraldu* dalšího dne zněl:

OTEC VYPOVÍDÁ O ŽENINĚ MARNÉ SNAZE ZACHRÁNIT SYNA.

Večer byla historka již odsunuta na konec první stránky:

PANÍ TRENTONOVÁ REAGUJE NA PROTIVZTEKLINOVÉ SÉRUM, ŘÍKÁ LÉKAŘ.

A v postranním odstavečku:

MÍSTNÍ VETERINÁŘ: PES NEBYL OČKOVÁN.

Čtyři dny nato byla zpráva již na straně 4.

STÁTNÍ MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ:
ZA VZTEKLINU PSA V CASTLE ROCKU
MŮŽE NAKAŽENÝ MÝVAL NEBO LIŠKA.

Toho týdne vyšla ještě konečná zpráva, že Vik Trenton naprosto nemínil žalovat přežilé členy Camberovy rodiny, kteří byli popsáni jako „hluboce šokovaní“. Bylo to trochu slabé, zavdávalo to ale záminku, aby se celá historka opět mohla přetřást. O týden později byla příhoda obsírně popsána na první stránce nedělní přílohy. O další týden se zpráva objevila v jedněch celostátních novinách:

TRAGICKÝ BOJ V MAINE. MATKA BOJUJE PROTI VRAŽEDNÉMU BERNARDÝNOVI.

A tím to už definitivně skončilo.

Toho podzimu ve středu Maine propukla vzteklinová paranoia. Jeden odborník to připsal „klepům a hrůznému, ale ojedinělému případu v Castle Rocku“.

Donna Trentonová zůstala v nemocnici skoro čtyři týdny. Dobrala svou řadu protivzteklinových injekcí s velkými bolestmi, ale žádnými horšími problémy, ale kvůli jistě vážnosti její nemoci a také kvůli její hluboké depresi – si ji nechali pod dohledem.

Koncem srpna ji Vik odvezl domů.

Strávili doma tichý deštivý den. Když toho večera seděli před televizí a vlastně se na ni ani nedívali, zeptala se Donna na Ad Worx.

„Tam je všechno v pořádku,“ řekl Vik. „Roger vlastnoručně zvládl poslední šot Profesora... s pomocí Roba Martina, samozřejmě. Teď pracujeme na velké kampani pro celý Sharpův sortiment.“ Byla to napůl lež; Roger na tom pracoval. Vik se v kanceláři objevil třikrát čtyřikrát do týdne a buď to si tam hrál s tužkou, nebo seděl a civěl na psací stroj. „Ale Sharpovi lidé si dávají velký pozor, aby nic z toho, co děláme, nepřesáhlo dvouletou lhůtu kontraktu. Roger měl pravdu. Zbaví se nás. V tu dobu to ale už bude jedno.“

„To je dobré,“ řekla. Už občas měla světlé chvíle, chvíle, kdy se zdála být zase sama sebou, pořád ale ještě byla většinou lhostejná. Zhubla o devět kilo a vypadala vyschle. Nevypadala moc dobře, nehty měla roztřepené.

Chvilí se dívala na televizi a pak se otočila na něj. Plakala.

„Donno,“ řekl. „Ach, miláčku.“ Objal ji. Byla měkká, ale nepoddajná. Skrze měkké maso cítil na mnoha místech kosti.

„Můžeme tady žít?“ podařilo se jí ze sebe dostat roztřeseným hlasem. „Viku, můžeme tady žít?“

„Nevím,“ řekl. „Myslím, že bychom se o to měli pokusit.“

„Možná že bych se měla ptát, jestli chceš dále žít se mnou. Kdybys řekl ne, rozuměla bych tomu. Naprosto bych tomu rozuměla.“

„Nechci nic jiného než žít s tebou. Věděl jsem to celou dobu, myslím. Možná byla hodina – těsně po tom, co jsem dostal Kempův dopis – , kdy jsem nevěděl. To ale bylo jedinkrát. Donno, miluji tě. Vždycky jsem tě miloval.“

Teď ona objala jeho a silně ho k sobě přitiskla. Měkký letní déšť narážel na okna a tvořil na zemi šedé a černé stínové vzorky.

„Nemohla jsem ho zachránit,“ řekla. „Pořád se mi to vrací. Nemohu se toho zbavit. Probírám to znovu... a znovu... a znovu. Kdybych se pokusila dostat se na verandu dřív... nebo se dostala k pálce...,“ polkla. „A když jsem se konečně odvážila tam ven jít, bylo prostě... po všem. Byl mrtvý.“

Mohl by jí připomenout, že neustále Tada v duchu nadřazovala sobě. Že se nevrhla ke dveřím proto, že se bála, co by se stalo s Tadem, kdyby ji pes dostihl, než stihla vběhnout dovnitř. Mohl jí říci, že obléhání nejspíš psa oslabilo stejně tolik jako ji, a kdyby se na psa pokusila jít s pálkou dřív, mohl být výsledek úplně jiný. I takhle ji pes nakonec skoro zabil. Rozuměl ale, že to všechno se jí neustále připomíná a že veškerá logika na světě nepostačí k tomu, aby ztišila

bolest z pohledu na němou hromadu omalovánků nebo z pohledu na houpačku, nehybnou a osamělou. Žádná logika nemohla zklidnit její příšerný pocit neúspěchu. Pouze čas to mohl dokázat, a i čas zanechá nedokonalou práci.

Řekl: „Já jsem ho také nemohl zachránit.“

„Ty...“

„Byl jsem si tak jistý, že to je Kemp. Kdybych tam jen zajel dříve, kdybych neusnul, třeba jen kdybych s Rogerem nemluvil tak dlouho.“

„Ne,“ řekla laskavě. „Nech toho.“

„Nemůže. Ty také ne, zdá se mi. Musíme se s tím prostě vyrovnat. To lidi dělají, víš. Prostě se s tím vyrovnají. A pokoušejí se navzájem si pomáhat.“

„Pořád ho cítím... tuším... za každým rohem.“

„Jo. Já taky.“

Před dvěma týdny odvezli s Rogerem všechny Tadvy hračky Armádě spásy. Když s tím byli hotovi, vrátili se k Trentonům a vypili si pár piv před televizí. Moc toho nenapovídali. A když Roger odjel, Vik odešel nahoru do Tadvova pokoje, sedl si tam na postel a brečel, až si myslel, že mu ten pláč roztrhá vnitřnosti. Brečel a chtěl umřít, ale neumřel, a druhého dne se vrátil do práce.

„Udělej nám trochu kávy,“ řekl a lehce ji plácl po zadku. „Zapálím v krbu. Je tu chladno.“

„Dobrá.“ Postavila se. „Viku?“

„Co?“

Polkla. „Já tě taky miluji.“

„Dík,“ řekl. „Myslím, že jsem to potřeboval slyšet.“

Bledě se usmála a odešla uvařit kávu. Nějakým způsobem večer přežili, i když Tad byl mrtvý pořád. Koncem srpna to nebylo o moc lepší, ani v září, ale když se listí stáčelo a začalo opadávat, o trochu lepší to přece jen bylo. O trochu.

Byla celá napjatá a pokoušela se to skrýt.

Když se Brett vrátil ze stodoly, oklepal si z holínek sníh a vstoupil kuchyňskými dveřmi, seděla u kuchyňského stolu a pila šálek čaje. Chvilí se na ni jen díval. Za poslední půlrok o trochu zhubl a vyrostl.

Spojený účinek byl, že teď vypadal jako neohrabaná tyčka. Znamky za první čtvrtletí nebyly nijak dobré a dvakrát se dostal do maléru. Pokaždé se jednalo o rvačku na školním dvoře, nejspíš kvůli

tomu, co se stalo v létě. Známkový druhého čtvrtletí ale byly o moc lepší.

„Mami? Mámo? Je to...“

„Alva ho donesl,“ řekla. Opatrně položila šálek na talířek a podařilo se jí to bez zachřestění. „Žádný zákon tě nenutí, aby sis ho nechal.“

„Je očkováný?“ zeptal se Brett a její srdce trochu zabořilo, že zrovna tohle musí být jeho první otázka.

„A víš, že jo?“ řekla. „Alva se to pokusil hodit na mě, donutila jsem ho ale ukázat účet od veterináře. Devět dolarů to stálo. V tom byla započítána tuba krému proti klíšťatům a roztočům. Jestli ho nechceš, Alva mi těch devět dolarů vrátí.“

Peníze se pro ně staly velmi důležité. Ze začátku si nebyla jistá, zda si pozemek budou moci nechat, nebo jestli se o to vůbec mají snažit. Promluvila si o tom s Brettem naprosto otevřeně. Joe měl malé životní pojištění. Pan Srouper v bance jí vysvětlil, že pokud peníze budou vloženy do speciálního správního fondu spolu se zbytkem výhry, zaplatí za pět let skoro celou hypotéku. Sehnala si ucházející práci v balicím oddělení jediného opravdového průmyslového podniku v Castle Rocku. Prodej Joeova vybavení – včetně nového zvedáku – jim vynesl další tři tisíce. Vysvětlila Brettovi, že by bylo možné si místo udržet, že to ale bude tvrdý boj. Druhá možnost byl byt ve městě. Brett se na to vyspal a ukázalo že, že chtějí to samé, zůstat doma. A tak zde zůstali.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Brett.

„Nijak. Je taktak odstavený.“

„Je čistokrevný?“

„Ano,“ řekla, a pak se zasmála. „Je oříšek. Sedmapadesát tatínek.“

Nuceně opětoval její úsměv. Charity to ale považovala za lepší, než vůbec žádný úsměv.

„Může dovnitř? Zase začalo sněžit.“

„Může, pokud na zem položíš noviny. A jestli nadělá loužičky, uklidíš to ty.“

„Jasně.“ Otevřel dveře a chystal se vyjít.

„Jak mu budeš říkat, Brette?“

„Nevím,“ řekl Brett. Nastala dlouhá, předlouhá potulka. „Ještě nevím. Budu si to muset rozmyslet.“

Zdálo se jí, že Brett pláče, a zadržela impuls jít k němu. Navíc k ní

byl obrácen zády a ona si nemohla být jistá. Začal být velký chlap, a – i když ji to vědomí bolelo – chápala, že velcí chlapi často nechtějí, aby jejich matka věděla, že pláčou.

Vyšel ven a vrátil se se psem v náručí. Pes zůstal bez jména až do jara, kdy mu z důvodu oběma neznámého začali říkat Willie. Byl to malý, živý, krátkosrstý pes, z většiny teriér. Prostě nějak vypadal jako Willie. Jméno mu zůstalo.

Mnohem později, na jaře, Charity zvýšili plat. Začala každý týden dávat na stranu deset dolarů. Brettovi na vysokou.

Krátce po smrtelných událostech ve dvoře Camberových byly zbytky Cuja spáleny. Popel byl vyneseno s odpadky a odvezen na skládku. Možná by bylo na místě zdůraznit, že se vždy snažil být hodným psem. Pokoušel se udělat všechno, co po něm jeho MUŽ, jeho ŽENA, ale hlavně jeho CHLAPEC žádali nebo co od něj očekávali. Kdyby to bylo nutné, zemřel by pro ně. Byl zasažen něčím, možná osudem, možná údělem, možná jen degenerativním nervovým onemocněním jménem vzteklina. Svobodná vůle nehrála žádnou roli.

Malá jeskyňka, do které Cujo zahnal zajíce, nebyla nikdy objevena. Časem, z nějakého mlhavého důvodu, který malé bytůstky mohly mít, se netopýři odstěhovali. Zajíc se nemohl dostat ven a pomalu v bezhlesém utrpení umřel hladu. Jeho kosti, pokud vím, tam ještě jsou spolu s kostmi malých živočichů, kteří měli tu smůlu, že spadli do té jámy před ním.

Jestli to nevíš, tak teď věz,
jestli to nevíš, tak teď věz,
jestli to nevíš, tak teď věz,
starý blues hasne jak starej dobrej pes.

Lidová píseň

Září 1977 – říjen 1981